

ДЖЕЙМС РОЛИНС ШЕСТОТО ИЗМИРАНЕ

Част 10 от „Сигма Форс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2015

chitanka.info

*На Дейвид,
Който ме държи здраво стъпил на земята и полетял
високо — нелеко постижение!*

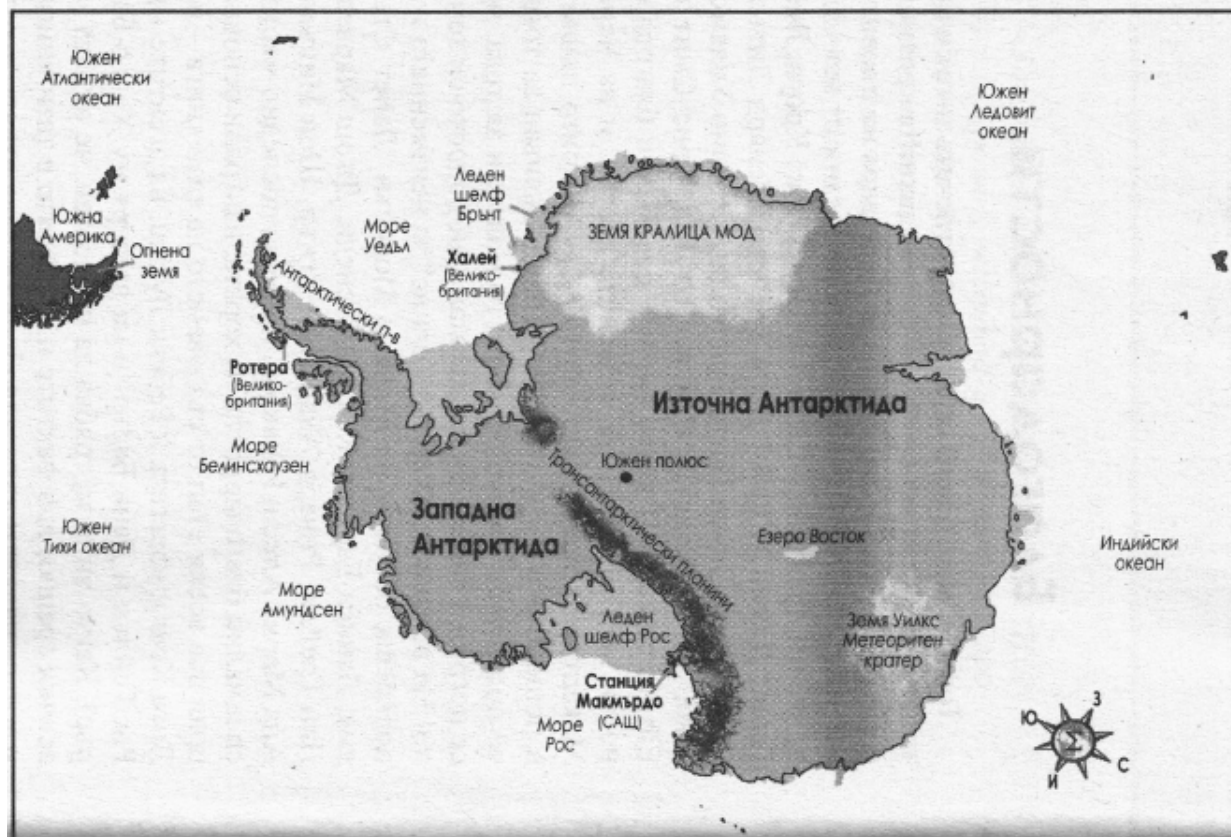
*Измирането е правилото. Оцеляването е
изключението.*

Карл Сейгън,
„Вариациите на научния
опит“ (2007)

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много хора са оставили отпечатъците си по тази книга. Ценя високо помощта им, техните критики и окуражаване. Първо трябва да благодаря на първите ми читатели, първите ми редактори и едни от най-добрите ми приятели — Сали Ан Барнс, Крис Кроув, Лий Гарет, Джейн О'Рива, Дени Грейсън, Ленард Литъл, Скот Смит, Джуди Прей, Уил Мъри, Каролин Уилямс, Джон Кийс, Крисчън Райли, Тод Тод, Крис Смит и Ейми Роджърс. И както винаги, специални благодарности на Стив Прей за чудесните карти... и на Чери Макартър за всички любопитни факти, които цъфват в пощенската ми кутия! На Дейвид Съливан за това, че постигаше всичко, за което го молах, и за това, че се погрижи винаги да поддържам най-доброто си темпо! На всички от „Харпър Колинс“ за неизменната им подкрепа, особено на Майкъл Морисън, Лайет Стелик, Даниел Бартлет, Кейтлин Кенеди, Джош Марвел, Лин Грейди, Ричард Акан, Том Егнър, Шон Никълс, Ана Мария Алеси. И накрая, но не на последно място, специални благодарности на хората, изиграли основна роля във всеки етап от създаването на тази книга — на Лиса Кош и колежката ѝ Ребека Лукаш, на агентите ми Ръс Гейлър и Дани Барър (и на дъщеря му Хедър Барър). Както винаги, трябва да подчертая, че вината за всички грешки във фактите и детайлите в тази книга, които се надявам да са малобройни, пада изцяло върху моите плещи.

АНТАРКТИКА

27 ДЕКЕМВРИ 1832

КОРАБЪТ „БИГЪЛ“

„Трябваше да се вслушаме в кръвта...“

Чарлз Дарвин се визираше в думите, които бе надраскал с черно мастило върху белите страници на дневника си, но виждаше само алено. Въпреки че печката в малката му каюта гореше, той отново потръпна от студа, който проникваше до мозъка на костите му — мраз, който сякаш никога нямаше да го напусне напълно. Изрече мислено молитва и си припомни как баща му го бе насърчавал да учи богословие след отпадането му от медицинското училище.

„Може би трябваше да го послушам.“

Вместо това беше подмамен от обещанията за далечни брегове и нови научни открития. Точно преди година бе приел предложението да заеме поста естествоизпитател на борда на „Бигъл“. Едва на двайсет и две, той бе готов да се прослави, да види света. И ето така се бе озовал в това положение сега, с кръв по ръцете.

Огледа малката каюта. Когато стъпи за първи път на борда, го настаняха в стаята за карти — тясно претъпкано помещение, почти изцяло заето от голяма маса, през която минаваше бизанмачтата. Използваше всяка свободна повърхност — шкафове, книжни рафтове, дори умивалника — като работно място и временен музей за колекцията си от образци. Имаше кости и вкаменелости, зъби и черупки, дори препарирани или спиртосани образци на необичайни змии, гущери и птици.

До лакътя му лежеше дъска с нанизани на карфици бръмбари с огромни размери и стърчащи рокове като на африканските носорози. До мастилницата пък бяха наредени буркани с изсушени растения и семена.

Погледна унило колекцията си, която капитан Фицрой наричаше сбирщина безполезни боклуци.

„Май трябваше да уредя да бъде пратена обратно в Англия преди «Бигъл» да отплава от Огнена земя...“

Но за съжаление, подобно на целия екипаж, той бе прекалено заинтригуван от разказите на диваците, живеещи на този архипелаг — племето яган. Местните разказаха своите легенди за чудовища, богове и чудеса отвъд всяко въображение. Именно тези истории доведоха до отклоняването на „Бигъл“ и корабът с екипажа потегли на юг от върха на Южна Америка, през задръстените с лед води на този замръзнал свят в долния край на Земята.

— Terra Australis Incognita — промърмори под нос той.

Прословутата Южна непозната земя.

Взе една карта от безразборната купчина на бюрото. Преди девет дни, малко след пристигането им на Огнена земя, капитан Фицрой му беше показал френската карта от 1583 г.

На нея бе изобразен неизследван континент в района на Южния полюс. Очевидно бе, че картата е неточна — картографът дори не беше взел предвид, че неговият съвременник сър Франсис Дрейк вече бе открил ледените морета, отделящи Южна Америка от непознатата

суша. Но въпреки че от създаването на картата бяха минали две столетия, този негостоприемен континент си оставаше загадка. Дори бреговата му линия си оставаше неясна и некартографирана.

Какво чудно имаше, че въображението на всички бе разпалено, когато един от местните, кльощав старец, поднесе на новопристигналия екипаж на „Бигъл“ изумителен дар? Корабът бе хвърлил котва край залива Вооля, където преподобният Ричард Матюс бе основал мисия, която приобщаваше мнозина от диваците към християнството, и ги учеше на елементарен английски. И макар старецът да не говореше езика на краля, дарът му не се нуждаеше от думи.

Той представляваше груба карта върху избелена тюленова кожа, карта, изобразяваща бреговата линия на континента на юг. Това само по себе си бе достатъчно интригуващо, но разказите, които вървяха с подаръка, засилиха интереса им още повече.

Един от местните, който бе покръстен като Джеми Бътън, обясни историята на народа яган. Твърдеше, че племената им живеели по островите на архипелага от повече от седем хиляди години — изумително дълъг период, че да бъде верен. Нещо повече, Джеми възхваляваше уменията на народа си като мореплаватели, което не предизвика чак такова недоверие — Чарлз наистина бе видял някои от по-големите им съдове в залива. Макар и груби, те очевидно бяха годни за плаване в открито море.

Джеми обясни, че картата била кулминацията от хилядите години изследване на огромния континент на юг, предавала се от поколение на поколение, била доуточнявана и прерисувана през вековете с трупането на нови знания за загадъчната земя. Освен това разказа легенди за изгубения континент, за огромни зверове и странни съкровища, за планини от огън и безкрайни заледени полета.

В момента в главата на Чарлз отекваше най-изумителното твърдение. Записа думите в дневника си, като чуваше гласа на Джеми в главата си: „Предците ни казват, че в отдавна отминали времена леда го нямало в долините и по планините. Растели високи гори и дивечът бил в изобилие, но в тъмното се спотайвали и демони, готови да изядат сърцата на непредпазливите...“

От палубата горе долетя силен писък, от което перото на Чарлз се отплесна и остави драсканици по страницата. Той сподави

надигналата се ругатня, но нямаше как да обърка ужаса и болката в пронизителния вик.

Явно и последният от екипажа се беше върнал от онзи страшен бряг.

Заряза дневника и перото, втурна се към вратата и изтича по късия коридор към хаоса на палубата.

— Внимавайте с него! — изрева Фицрой. Капитанът стоеше на релинга на десния борд с разкопчан шинел и зачервени бузи над черната, покрита със скреж брада.

Чарлз стъпи на палубата и примижа от яркото сияние на слънцето — в южното полукълбо лятото беше в разгара си, но въпреки това лютият студ захапа носа му и напълни дробовете му. Ледена мъгла тегнеше над черните води около хвърлилия котва кораб, по такелажата и парапетите се беше образувал скреж. Облачета уплашена бяла пара се издигаха от устите на моряците, които се трудеха да изпълнят заповедта на капитана.

Чарлз се втурна да им помогне да изтеглят човека от спасителната лодка. Раненият беше увит от глава до пети в корабно платно и го качваха с въжета. Стенеше. Чарлз помогна да го вдигнат през парапета и да го положат на палубата.

Беше Робърт Ренсфри, боцманът.

Фицрой изкрещя да доведат корабния лекар, но той беше долу и се грижеше за двамата мъже от първото слизване на брега. Едва ли щяха да доживеят до следващия изгрев с такива страховити рани.

„Ами този нещастник?“

Чарлз коленичи до ранения мъж. Други също се качиха от лодката. Последен бе Джеми Бътн, който изглеждаше пребледнял и гневен едновременно. Беше се опитал да ги предупреди да не идват тук, но страховете му бяха пренебрегнати като суеверия на дивак.

— Готово ли е? — попита Фицрой помощника си, докато помагаше на Джеми да се качи на борда.

— Да, капитане. И трите бурета барут. Оставихме ги при входа.

— Браво на теб. След като качите лодката, обърнете „Бигъл“. Пригответе оръдията на левия борд. — Фицрой погледна разтревожено ранения, до когото бе коленичил Чарлз. — Къде е проклетият Байноу?

Сякаш призован от ругатнята, мършавият корабен лекар Бенджамин Байноу се появи от трюма и се втурна към тях. Беше

оплескан с кръв чак до лактите, престилката му също бе изпоцапана.

Чарлз забеляза безмълвната размяна на погледи между капитана и лекаря. Хирургът поклати глава.

Другите двама явно бяха умрели.

Чарлз стана и се дръпна, за да направи място.

— Отвийте го — нареди Байноу. — Искam да видя раните му.

Чарлз отстъпи към релинга и застана до Фицрой. Капитанът стоеше мълчаливо и гледаше сушата през далекогледа си. После го подаде на Чарлз.

Той го взе и го фокусира към близкия бряг. Стени от син лед се издигаха над тесния залив, в който бяха хвърлили котва. Там, където ледът бе най-дебел, брегът бе скрит от мъгла, но не от същата ледена мъгла, която се стелеше над водата и обгръщаше айсбергите наоколо, а серни пари, полъх от царството на Хадес, издигащи се от земя, която бе колкото чудна, толкова и чудовищна.

Порив на вятъра за момент разпръсна мъглата и разкри кървав водопад, спускащ се по отвесния лед. Течеше на алени поточета и потоци, сякаш бликнали от призрачните дълбини под замръзналата повърхност.

Чарлз знаеше, че това не е истинска кръв, а някакви химически вещества и минерали, изхвърлени от тунелите долу.

„И въпреки това трябваше да се вслушаме в зловещото предупреждение — отново си помисли той. — Изобщо не трябваше да влизаме в онзи тунел.“

Насочи далекогледа към отвора на пещерата и видя трите напоени с масло бурета при входа. Въпреки всички неотдавнашни ужаси, които застрашаваха здравия разум на човек, той си оставаше учен, търсач на знания, и макар че може би трябваше да се възмущава от онова, което предстоеше, запази мълчание.

Джеми застана до него и замърмори под нос на родния си език — явно разчиташе на езическите молитви. Покръстеният дивак стигаше едва до гърдите на англичанина, но излъчваше сила на волята, която бе в рязък контраст с дребното му тяло. Неведнъж се беше опитвал да предупреди екипажа, но никой не го послуша. Въпреки това непоколебимият туземец бе придружил британците до необмислената им гибел.

Надменността и алчността бяха довели до смъртта не само на техни хора, но и на един съплеменник на Джеми.

„Изобщо не трябваше да идваме тук!“

Но поради глупост го бяха направили — бяха се отклонили от планирания маршрут, подмамени от шантавите истории за изгубения континент. Онова, което ги бе изкушило най-силно, бе един символ върху древната карта. Той отбелязваше този залив с гора, с обещания за живот. С намерението да открие тази изгубена градина сред ледовитите брегове „Бигъл“ бе вдигнал платна и всички се надяваха, че ще завладеят нова девствена територия за английската корона.

Със закъснение разбраха истинското значение на знаците по картата. Накрая цялото начинание завърши с ужас и кръвопролитие — пътуване, което по необходимост щеше да бъде заличено от дневниците със съгласието на всички.

„Никой никога не бива да се връща тук.“

А ако някой все пак се осмелеше, капитанът възнамеряваше да направи така, че новодошлите да не открият нищо. Онова, което бе скрито тук, никога не биваше да достига света.

Вдигнаха котва и корабът бавно се обърна сред силно пукане на лед от такелаж. От платната се посипа скреж. Фицрой вече беше слязъл долу да провери батареята. „Бигъл“ беше слуп клас „чероки“ от Кралския флот, първоначално оборудван с десет оръдия. И макар че бойният кораб бе превърнат в изследователски, продължаваше да разполага с шест.

Нов писък привлече вниманието на Чарлз към палубата и боцмана, който се гърчеше от болка.

— Дръжте го здраво! — извика лекарят.

Чарлз отиде да помогне на доктора и заедно с другите прикова Ренсфри към палубата. Направи грешката да погледне боцмана в очите и прочете в тях болката и молбата.

Устните се раздвижиха и боцманът изстена:

— Махнете го...

Лекарят беше махнал тежкия шинел на Ренсфри и сега разреза с нож ризата му. Коремът на боцмана беше целият в кръв, раната беше широка колкото длан. Пред очите на Чарлз нещо се раздвижи под кожата, подобно на змия под пясък.

Ренсфри се напъна и гърбът му се изви от непоносима болка. От гърлото му се изтръгна крясък:

— *Махнете го!*

Байноу не се поколеба и за миг. Бръкна в раната, в димящите дълбини на корема. Бръкна още по-дълбоко. Въпреки ужасния студ по челото му изби пот. Бръкнал вече до лакътя, той затърси пипнешком.

Оглушителен гръм разтърси кораба и върху тях се посипа скреж.

Последва втори и трети гръм.

От брега отека много по-силен гръм.

От двете страни огромни парчета лед се откъснаха от брега и се стовариха в морето. Корабните оръдия продължиха да сеят унищожение.

Капитан Фицрой залагаше на сигурно.

— Късно — каза Байноу и извади ръката си от раната. — Твърде късно.

Едва сега Чарлз забеляза, че тялото на боцмана се е отпуснало. Мъртвите очи се взираха в синьото небе.

Чарлз изправи гръб и си спомни думите на Джеми за този прокълнат континент: „Демони, готови да изядат сърцата на непредпазливите...“

— Какво ще правим с тялото? — попита един моряк.

Байноу погледна към релинга и задръстеното с лед море.

— Погребете го тук заедно с онова, което е вътре в него.

Чарлз беше видял достатъчно. Корабът се тресеше и оръдията гърмяха, а той се оттегли, докато останалите вдигаха тялото на Ренсфри. Върна се като страхливец в каютата си, без да присъства на водното погребение на боцмана.

Малкият огън в печката беше почти угаснал, но след студа навън помещението му се стори направо горещо. Отиде при дневника си, скъса страниците, върху които работеше, и подхрани с тях умиращите пламъци. Загледа се как хартията се свива, почернява и се превръща на пепел.

Едва тогава се върна при голямата маса, върху която все още лежаха картите — включително древната карта на жителите на Огнена земя. Взе я и се загледа отново в проклетата гора, с която бе отбелязан заливът. Погледът му се насочи към съживените пламъци.

Направи крачка към печката, но спря.

Със студени пръсти нави картата и я стисна.

„Аз съм учен.“

С натежало сърце обърна гръб на огъня и скри картата сред личните си вещи — но не и преди една последна ненаучна мисъл.

„Господ да ми е на помощ...“

I.

ТЪМЕН ГЕНЕЗИС

1.

27 април, 18:55

Езеро Моно, Калифорния

— Сякаш сме попаднали на Марс.

Джена Бек се усмихна — това бе най-честото описание на езерото Моно от туристите.

Докато последните посетители за деня правеха последните си снимки, тя чакаше до белия си пикап „Форд 150“, върху чиито предни врати бе изобразена звездата на парковите рейнджъри на щата Калифорния.

Придърпа твърдата периферия на шапката си и се загледа към слънцето. Макар че до падането на нощта оставаше още час, косите лъчи превръщаха езерото в перлено огледало в сини и зелени тонове. Сталагмити от напукан варовик, известни като *туфа*, се издигаха като вкаменена гора покрай южния бряг на езерото и във водата.

Пейзажът определено сякаш не беше от този свят — но и определено не бе марсиански. Тя рязко замахна и смачка един комар — доказателство, че животът тук продължава да процъфтява въпреки пустинния вид на езерото.

Щом чу пляска, водачката на групата — възрастна жена, казваше се Хати — я погледна и се усмихна съчувствено, но и явно прие това като знак да приключва с беседата. Хати беше от племето кудзадика, от северната народност пайуте. Беше на седемдесет и пет и знаеше за езерото и историята му повече от всеки друг в района.

— Твърди се — продължи Хати, — че езерото е на 760 000 години, но някои учени смятат, че може да е и на три милиона, което го прави едно от най-старите езера в Съединените щати. И макар да заема площ от сто и осемдесет квадратни километра, най-голямата му дълбочина е едва трийсет метра. Подхранва се от няколко извора и потоци, но няма отток и разчита единствено на изпаряването през горещите летни дни. Затова е три пъти по-солено от океана и има Ph 10, което го прави алкално почти колкото лугата.

Един испански турист се намръщи и попита:

— Нещо живее ли в това lago... в това езеро?

— Няма риба, ако си мислите за подобно нещо, но живот има. — Хати посочи Джена, тъй като темата бе по нейната специалност.

Джена прочисти гърлото си и тръгна към десетината туристи — половината американци, половината европейци от различни страни. Разположеното между национален парк Йосемити и градчетата призраци на щатския исторически парк Боди езеро привличаше изненадващо много чуждестранни туристи.

— Животът винаги намира начин да запълни всяка свободна ниша — започна Джена. — И езерото Моно не е изключение. Въпреки негостоприемната си среда от хлориди, сулфати и арсеник, то представлява една много богата и сложна екосистема, която се опитваме да запазим с програмата ни за консервация.

Клекна до водата и продължи:

— Животът в езерото започва със зимния цъфтеж на уникални водорасли, свикнали със силно солена среда. Ако дойдете тук през март, ще заварите езерото зелено като грахова супа.

— Защо сега не е зелено? — попита млад татко, отпуснал ръка върху рамото на дъщеря си.

— Заради малките соленолюбиви скариди, които живеят тук. Те са колкото оризово зърно и се хранят с тези водорасли. След това стават храна на най-често срещания хищник в езерото.

Все така клекнала на брега, тя махна с ръка и раздвижи носещия се по повърхността килим от черни мухи, които се разлетяха с недоволно бръмчене.

— Гадост — каза намусен червенокос тийнейджър и пристъпи напред, за да вижда по-добре.

— Не се безпокойте. Не хапят. — Джена направи знак на едно момче на осем или девет години да дойде при нея. — Но са изобретателни малки ловци. Ела да видиш.

Момчето се приближи предпазливо, следвано от родителите си и другите туристи. Джена потупа земята до себе си, за да накара момчето да клекне, после посочи плитката вода. Няколко мухи щъкаха под повърхността, обгърнати от сребристи мехурчета въздух.

— Като аквалангисти са! — Момчето се ухили.

Джена също се усмихна на детското вълнение от това просто чудо на природата. Това бе една от най-добрите страни на работата ѝ

— да разпространява тази радост и изумление.

— Както казах, наистина са находчиви малки ловци. — Тя стана и се дръпна настрана, за да могат останалите да разгледат по-добре. — И всички тези скариди и мухи на свой ред хранят стотици хиляди лястовици, гмурци, жерави и чайки, които мигрират през това място. — Тя посочи по-нататък по брега. — Ако погледнете натам, ще видите орел рибар на онази висока туфа.

Фотоапаратите отново защракаха, докато тя се оттегляше.

Ако искаше, можеше да говори още за уникалната мрежа на живота в Моно. Едва бе докоснала повърхността на сложната и странна екосистема на соленото езеро. Тук можеха да се открият какви ли не странни видове и адаптации, особено в тинята навътре, където екзотични бактерии процъфтяваха в условия, които на пръв поглед не се подчиняваха на здравия разум — в кал, която бе толкова отровна и лишена от кислород, че в нея не би трябвало да живее нищо.

Но живееше.

„Животът винаги намира начин.“

Макар думите да бяха цитат от „Джурасик парк“, същата мисъл ѝ бе втъпнена от професора ѝ по биология в Калифорнийската политехника. Джена смяташе да прави докторат по екология, но вместо това откри, че работата в парка я привлича повече. Обичаше да е на терен, да работи активно за запазването на крехката мрежа на живота, която сякаш се разкъсваше все повече и повече с всяка година.

Върна се при пикапа си, облегна се на вратата и зачака обиколката да приключи. Хати щеше да заведе групата с автобуса до съседното селце Лий Вининг, а Джена щеше да ги следва с колата. Вече си представяше ребърцата, сервирани в местния ресторант „Боди Майк“.

Влажен език близна тила ѝ от отворения прозорец зад нея. Джена се пресегна слепешком и почеса Нико зад ухото. Явно не беше единствената, която огладняваше.

— Почти приключихме, Нико.

Отговори ѝ тупкане на опашка. Четиригодишното сибирско хъски ѝ беше постоянен спътник, обучен да търси и спасява. Нико подаде глава през прозореца, положи муцуна върху рамото ѝ и въздъхна тежко. Очите му — едното светлосиньо, а другото замислено кафяво — гледаха с копнеж към хълмовете. Хати веднъж ѝ бе казала,

че според индианските легенди кучетата с разноцветни очи могат да виждат както земята, така и небето.

Независимо дали това бе истина, или не, в момента погледът на Нико си оставаше явно земен: един заек се стрелна от сухите храсти на близкия склон и Нико скочи на крака в кабината.

Джена се усмихна, когато заекът изчезна в сенките.

— Следващия път, Нико. Ще го пипнеш следващия път.

Макар да бе опитно работно куче, хъското си оставаше куче.

Хати поведе групата към автобуса.

— И индианците са ядели ларвите на тези мухи, така ли? — попита червенокосият тийнейджър.

— Наричаме ги *куцави*. Жените и децата събирали какавидите от камъните в плетени кошници и ги печели. Все още се прави при специални случаи и се смятат за рядък деликатес.

Хати смигна на Джена, докато минаваше покрай нея.

Джена сдържа усмивката си от отвратената физиономия на хлапето. Това беше една от подробностите на живота тук, който бе оставила за разясняване от Хати.

Докато туристите се качваха в автобуса, Джена отвори вратата на пикапа и седна до Нико. Радиостанцията изпраща.

„Сега пък какво?“

Свали микрофона от кукичката.

— Какво има, Бил?

Бил Хауард беше диспечер и скъп приятел. Беше на шейсет и пет и я бе взел под крилото си, когато бе започнала работа тук. Това бе преди повече от три години. Сега тя бе на двайсет и четири и бе завършила бакалавърския курс по екология през свободното си време, колкото и малко да бе то. Бяха малко хора и затрупани с работа, но през тези години Джена се бе научила да обича настроенията на езерото, на животните, дори на колегите си рейнджъри.

— Не знам със сигурност какво става, Джен, но се надявах, че можеш да се отбиеш на север. От спешния център предадох откъслечно обаждане от 911 до нашия офис.

— Дай ми подробностите. — Освен че бяха уредници на парковете, рейнджърите бяха положили клетва и като пазители на закона. Задълженията им включваха най-различни роли, от криминално разследване до оказване на спешна медицинска помощ.

— Обаждането е извън Боди — обясни Бил.

Джена се намръщи. „Извън Боди“ нямаше нищо освен няколко градчета призраци от епохата на златната треска и стари изоставени мини. Разбира се, с изключение на...

— Дошло е от военния изследователски център — потвърди Бил. „Мамка му!“

— За какво са се обадили? — попита тя.

— Прослушах записа. Чух единствено викове. Не успях да различа никакви думи. После прекъсна.

— Значи може да е какво ли не или нищо.

— Именно. Може да са звъннали по погрешка, но някой трябва поне да се отбие при портала и да се поинтересува.

— И явно този някой ще съм аз.

— Тони и Кейт са при Йосемити по обаждане за пиянско буйство.

— Добре, Бил. Заемам се. Ще ти се обадя, когато стигна портала на базата. Уведоми ме, ако научиш още нещо.

Диспечерът се съгласи и прекъсна връзката.

Джена се обърна към Нико.

— Ребърцата май ще трябва да почакаат, друже.

19:24

— По-бързо!

Четири етажа под земята доктор Кендъл Хес изкачваше тичешком стъпалата, следван плътно от системния си аналитик Айрини Макинтайър. На всяка площадка примигваха червени алармени светлини. Вой на сирена обявяваше тревога из целия обект.

— Изгубихме нива на съдържане четири и пет — задъхано каза тя зад него, загледана в ръчния биочетец, който показваше опасността, надигаща се отдолу.

Писъците, които ги преследваха, бяха достатъчни показания.

— Вече трябва да е във вентилационната система — каза Айрини.

— Как е възможно?

Въпросът му трябваше да е риторичен, но Айрини все пак отговори.

— Не може да бъде. Не и без огромна лабораторна грешка. Но аз проверих...

— Не е лабораторна грешка — изтърси той по-остро, отколкото възнамеряваше.

Знаеше каква е най-вероятната причина.

Саботаж.

Твърде много защитни стени — електронни и биологични — се бяха провалили, за да е нещо друго освен целенасочено действие. Някой нарочно беше предизвикал пробива.

— Какво можем да направим? — умолително попита Айрини.

Оставаше им само още един ресурс, последно средство — да се борят с огъня с огън. Но дали това нямаше да причини повече поражения, отколкото добро? Хес се заслуша в задавените викове отдолу и разбра отговора.

Стигнаха горния етаж. Не знаеше срещу какво са изправени — особено ако беше прав за саботажа — и затова спря Айрини с докосване по ръката. Видя, че по ръката и по шията ѝ вече се образуват мехури.

— Трябва да стигнеш до радиостанцията. Да подадеш сигнал за бедствие. В случай че се проваля.

„Или ако изгубя кураж, да не дава господ.“

Тя кимна и се помъчи да скрие болката в очите си. Това, което искаше от нея, вероятно щеше да ѝ коства живота.

— Ще опитам — каза тя. Изглеждаше ужасена.

Изгарящ от съжаление, той отвори вратата и я бутна към свързочната стая.

— Тичай!

19:34

Със силно друсане пикапът излезе от шосето на чакъления път.

Джена бе настъпила здраво газта и ѝ трябваша по-малко от дваайсет минути да се изкачи от езерото Моно до щатския исторически парк Боди на 2440 м надморска височина. Крайната ѝ цел се намираше още по-високо и по-далеч.

Слънцето едва блещукаше на хоризонта. Пикапът се носеше по тъмния път, изхвърляйки чакъл изпод гумите си. Само шепа хора извън

правоприлагащите служби знаеха за военния обект. Той бе изграден бързо и тихомълком. Дори строителните материали и персоналът стигаха до мястото с военни хеликоптери, а цялото строителство бе поето от военни контрактори.

Но все пак това не попречи напълно на изтичането на информация.

Обектът беше част от Развойно-изпитателното командване на военните и по някакъв начин бе свързан с изпитателния полигон Дъгуей недалеч от Солт Лейк Сити. Джена се беше запознала с онова място по интернет и видяното не ѝ хареса. Дъгуей бе полигон за изпитания на ядрено, химическо и биологично оръжие. През шейсетте хиляди овце в околността умрели при изтичане на нервнопаралитичен газ. Оттогава полигонът бе продължил да разширява границите си и сега заемаше площ от почти четири хиляди квадратни километра, два пъти повече от Лос Аламос.

„Защо им е трябвал този допълнителен обект там горе, на сред нищото?“

Разбира се, имаше предположения — как военните учени се нуждаели от дълбоките изоставени мини в района, как проучванията им били прекалено опасни, за да се провеждат в близост до голям град като Солт Лейк Сити. Други излизаха с по-смахнати теории и предполагаха, че обектът се използва за секретни изследвания на извънземни — може би защото Зона 51 се е превърнала в прекалено голяма туристическа атракция.

За съжаление последното предположение бе придобило подкрепа, когато група учени слезе до езерото Моно да вземе проби от дъното на езерото. Те бяха астробиолози, свързани с Националния център за космически науки и технологии към НАСА.

Но онова, което търсеха, нямаше нищо общо с извънземните — всъщност беше си съвсем земно. Джена успя да побърби набързо с един от изследователите, доктор Кендъл Хес, сърдечен среброкос биолог, докато бяха в „Боди Майк“. Като че ли нямаше посетител на езерото Моно, който да не се отбие поне веднъж в ресторанта. На чашка кафе той ѝ каза, че екипът му се интересува от екстремофилите в езерото — онези редки видове бактерии, които процъфтяват в токсични и враждебни среди.

„Подобно изследване ни позволява да разберем по-добре какво може да представлява животът на други светове“ — обясни той.

Но въпреки обясненията тя беше усетила, че той спестява нещо. Видя го на лицето му — предпазливост и въннение.

Но пък, от друга страна, това не бе първият секретен военен обект около езерото Моно. По време на Студената война правителството бе създало в района няколко отдалечени обекта за изпитание на оръжия и различни изследователски проекти. Дори най-прочутият плаж на езерото — Нейви Бийч — бе кръстен на военен обект, съществувал някога там.

„Така че какво толкова е още една секретна лаборатория?“

След още няколко минути здраво друсане Джена видя оградата и фаровете осветиха избледнял крайпътен знак, надупчен от куршуми:

КРАЙ НА ПЪТЯ

ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО

ПРАВИТЕЛСТВЕНА СОБСТВЕНОСТ

Обикновено тук пътят се блокираше от портал, но сега той зееше отворен. Обхваната от подозрения, Джена намали и спря на самата граница. Слънцето вече беше потънало зад хълмовете и над поляните се бе спуснал гъст здрач.

— Какво мислиш, Нико? Щом вратата е отворена, влизането не е забранено, нали?

Нико наклони глава настрани и вирна въпросително уши.

Тя взе радиостанцията и се свърза с диспечера.

— Бил, стигнах до портала на базата.

— Някакви признаци за проблеми?

— Оттук не мога да кажа. Освен че някой е оставил портала отворен. Какво да правя?

— Докато пътуваше, направих няколко опита да се свържа нагоре по веригата на военното командване. Още не са ми отговорили.

— Значи аз трябва да решавам.

— Извън юрисдикцията ни е да...

— Съжалявам. — Тя натисна няколко пъти бутона. — Не те чувам, Бил, връзката се разпада.

Изключи и закачи радиостанцията на кукичката.

— Просто... бихме целия път дотук, нали, Нико?

„Така че да видим защо е цялата суматоха.“

Настъпи газта и продължи към няколко осветени сгради в подножието на потънал в сенки хълм. Малкият обект като че ли се състоеше от няколко бараки „Куонсет“ и набързо построени бетонни бункери. Доколкото можеше да се съди по броя на сателитните чинии и антените по покривите, Джена реши, че постройките са само върхът на подземна пирамида.

Нико изръмжа и след миг до ушите ѝ достигна глухо боботене.

Джена наби спирачки и инстинктивно изключи фаровете — уважаваше интуицията си толкова, колкото и усета на кучето.

Зад една от бараките се появи малък черен хеликоптер и се издигна достатъчно високо, за да улови последните лъчи на залязващото слънце. Джена затаи дъх. Надяваше се, че блясъкът на слънцето и сенките под хълма са я запазили скрита. Онова, което я накара да настръхне, бе липсата на отличителни знаци върху машината. С източената си хищническа черна форма определено не приличаше на военна.

Хеликоптерът се завъртя, понесе се над хълмовете и изчезна. Джена бавно издиша.

Изпращяването на радиото я накара да подскочи. Тя грабна слушалката.

— Джена! — Бил звучеше като обезумял. — Връщаш ли се?

Тя въздъхна.

— Още не. Реших да се помотая при входа и да видя дали някой няма да се появи да каже здрасти.

Лъжеше, но по-добре лъжа, отколкото истината.

— Веднага се разкарай оттам!

— Защо?

— Получих ново обаждане, предадено през военните. Било е излъчено от някой на място. Слушай. — След кратка пауза се разнесе женски глас. Паниката и тревогата си личаха ясно. — „Тук сиера,

виктор, уиски. Има изтичане. Задействани предпазни механизми. Независимо от резултата: убийте ни... убийте ни всички.“

Джена впери поглед в групата постройки... и изведнъж целият връх на хълма избухна в облак от огън и дим. Земята под нея се разтърси жестоко и пикапът подскочи.

„Боже мой...“

Преглътна с мъка, пое си дъх, превключи на задна и настъпи газта до дупка. Колата полетя назад.

Стена от пушек се носеше към нея.

Дори в това отчаяно положение знаеше, че не бива да позволи на облака да стига до нея. Спомни си всички онези овце, избити край Дъгуей. Опасенията ѝ се потвърдиха миг по-късно, когато един заек изхвърча от облака, направи два скока, падна и се загърчи.

— Дръж се, Нико!

Не можеше да набере достатъчно скорост на задна, така че рязко завъртя волана, обърна с поднасяне, от което изпод гумите се разхвърча чакъл, настъпи газта и излетя през отворения портал. Гледаше в огледалото как облакът я преследва.

Нещо черно се блъсна в капака на колата и тя ахна.

„Гарван.“

Черните криле потръпваха, докато птицата падаше настрани.

Още птици заваляха в храстите от двете страни на пътя, падаха мъртви от небето.

Нико изскимтя.

На нея ѝ идеше да направи същото, но единственото, което чуваше в момента, бяха последните думи на горката жена.

„Убийте ни... убийте ни всички.“

2.

27 април, 20:05

Санта Барбара, Калифорния

„Какъв късметлия съм...“

Пейнтър Кроу се взираше в силуета на годеницата си на фона на залязващото над Пасифика слънце. Тя стоеше на ръба на надвисналата над плажа скала и гледаше към Ринкон Пойнт, където неколцина сърфисти още се опълчваха на последните за деня вълни. От плажа точно под тях долитаха ревовете на пристанищните тюлени — през размножителния период територията им бе недостъпна за туристи.

Годеницата му Лиза Къмингс оглеждаше района с бинокъл. От своята позиция пък Пейнтър оглеждаше нея. Тя беше по жълти бикини под тънка памучна туника с колан на кръста. Прозрачната тъкан му позволяваше да се наслади на извивката на дупето ѝ, на бедрата, на дългите ѝ крака.

Загледан в нея, той стигна до категорично заключение.

„Аз съм най-големият късметлия на света.“

Лиза го изтръгна от унеса му, като посочи надолу.

— На този плаж правех проучвания за докторската си дисертация. Изучавах физиологията на пристанищните тюлени при гмуркане. Да беше видял малките им... толкова са сладки. Седмици наред следих по-големите с импулсни сензори, за да изучавам адаптирането им към гмуркане на големи дълбочини. Заключениета за човешкото дишане, наситеността на кислорода, издръжливостта и енергията...

Пейнтър пристъпи до нея и я прегърна през кръста.

— Знаеш ли, можем да направим проучване върху собствената си енергия и издръжливост в хотелската стая.

Тя свали бинокъла и му се усмихна, докато отмяташе с кутре от лицето си непослушен рус кичур. Повдигна въпросително вежда.

— Мисля, че вече направихме достатъчно проучвания.

— Никога не могат да бъдат достатъчно подробни.

Тя се обърна ѝ се притисна в него.

— Може и да си прав. — Целуна го леко по устните, след което се освободи от прегръдката му. — Но вече е късно и след час трябва да се срещнем с уредника, за да определим окончателното меню за вечерята.

Той въздъхна тежко и се загледа как слънцето се скрива зад хоризонта. Сватбата беше след четири дни. Щеше да бъде скромна церемония на един плаж, на която щяха да присъстват само най-близки приятели и роднини, след което имаше прием във „Фор Сийзънс Билтмор“ в Монтесито. И все пак с приближаването на съдбовния ден списъкът с детайлите сякаш само растеше. За да се спасят за няколко часа от хаоса, двамата бяха излезли на късна следобедна разходка по Карпинтерия Блъфс покрай брега с откритите поляни, осеяни тук-там с могъщи евкалипти.

В моменти като тези Пейнтър научаваше подробности за детството на Лиза и за корените ѝ тук, на запад. Вече знаеше, че е израснала в Южна Калифорния и е завършила Калифорнийския университет в Лос Анджелис, но сега, когато я виждаше в стихията ѝ — как си припомня, как разказва истории и просто как се пече под лъчите на родното слънце — любовта му към нея само се засилваше.

И как би могло да е другояче?

Тя бе истинско олицетворение на Златния щат — от дългата си руса коса до невероятно гладката кожа, която ставаше бронзова и при най-лекото докосване на слънцето. Но само най-безразсъдните биха приели, че качествата ѝ се изчерпват с външния ѝ вид. Зад тази красота имаше ум, пред който всичко бледнееше. Тя не само бе завършила с отличен успех медицинския факултет на университета, но и бе защитила докторат по човешка физиология.

Поради силната ѝ връзка със Запада бяха избрали за място за сватбата Санта Барбара. Макар че сега двамата живееха на другия бряг, във Вашингтон, повечето приятели и роднини на Лиза все още си бяха тук, така че преместването на събитието в Калифорния беше напълно логично, особено като се имаше предвид, че Пейнтър нямаше роднини: бе останал сирак още съвсем малък и се бе откъснал от индианската част от рода си; единствената му кръвна роднина бе една далечна племенница, която учеше в „Бригам Йънг“ в Юта.

Така оставаха само неколцина гости, които трябваше да прекосят континента — най-приближените на Пейнтър от Сигма. Не че подобно

пътуване бе съвсем безпроблемно за тях. Бащата на Грейсън Пиърс, главния полеви командир, потъваше все повече в мъглата на Алцхаймер, а...

— Казах ли ти, че сутринта се чух с Кат? — попита Лиза, сякаш беше прочела мислите му.

Той поклати глава.

— Успяла е да намери кой да наглежда момичетата. Много е доволна. Всъщност да де — такъв дълъг полет с две малки деца...

Той се усмихна.

— Е, сигурен съм, че Кат и Монк не биха се отказали от почивка от памперси и среднощни хранения.

Катрин Брайънт беше главният специалист по събиране на разузнавателна информация на Сигма и заместник на Пейнтър, неговата пословична дясна ръка. Съпругът ѝ Монк Кокалис бе оперативен агент на Сигма, специалист по съдебна медицина и биотехнологии.

— Като стана дума за памперси и среднощни биберони... — Лиза се облегна на него и преплете пръсти с неговите. — Може да се окаже задача, от която и ние скоро ще се оплакваме.

— Може би.

От леката ѝ въздишка си личеше, че е доловила колебанието в гласа му. Разбира се, бяха разговаряли за деца. Но мечтите са едно, а да погледнеш реалността в очите — съвсем друго.

Тя освободи ръката си.

— Пейнтър...

Рязкото и настоятелно извъняване на телефона му я прекъсна и го спаси от обяснения — което беше добре, защото не можеше да обясни неохотата си дори на себе си. Замръзна, когато разпозна сигнала. Лиза не възрази, когато отговори — знаеше, че тази мелодия звучи само при спешни случаи.

Пейнтър вдигна телефона до ухото си.

— Кроу.

— Директоре. — Беше Кат Брайънт. — Имаме неприятности.

За да му се обажда точно сега, значи имаха *големи* неприятности. Но пък, от друга страна, кога Сигма се бе занимавала с дребни проблеми? Като секретно крило на АИОП, Агенцията за изследователски проекти към Министерството на отбраната, Сигма се

занимаваше с глобални заплахи от научно или технологично естество. Като директор на групата Пейнтър бе подбрал войници от специалните части с различен полеви опит, преминали през обучение по различни научни дисциплини, които да действат като оперативни агенти на АИОП. Щом Сигма се натоварваше с някакъв проблем, той рядко беше незначителен.

Макар че при нормални обстоятелства подобно спешно обаждане щеше да го изправи на нокти, Пейнтър не можеше да не забележи облекчението, което изпита. „Ако трябва да опитвам още сватбени торти или да решавам кой да седне начело на тази или онази маса...“

— Какво има? — попита той Кат и събра сили за отговора.

20:09

— Не, не, не!

Джена наби спирачките и полетя напред, предпазният колан се врязва в гърдите ѝ. Нико се озова от седалката на пода. Докато хъското скачаше обратно, тя гледаше в огледалото за обратно виждане.

Светът зад нея се бе превърнал в димна черна стена, която неумолимо се спускаше от височините. Трябваше да се махне от курса ѝ, но пътят правеше резки завои и се спускаше на зигзаг към езерото Моно далече долу. Да продължи по него означаваше да потегли обратно към отровния дим. Обърна се в седалката, проследи пътя и видя, че наистина продължава обратно към облака.

Избърса потта, която бе избила на челото ѝ въпреки вечерния хлад.

Нико я гледаше, сякаш ѝ се доверяваше, че ще намери безопасно място.

Но къде?

Включи дългите светлини и се загледа в завоя отпред. Забеляза едва различни следи, които се отделяха от чакъления път и продължаваха през пелин и после борове. Не знаеше накъде водят. Туристи и местни тийнейджъри често проправяха свои незаконни пътеки, за да разпънат палатките си в съседните каньони или да палят лагерни огньове край потоци. Бог ѝ беше свидетел, че самата тя бе гонила предостатъчно нарушители в ролята си на парков рейнджър.

Нямаше друг избор, така че даде газ и се понесе към завоя. Пикапът излетя от пътя и се озова на пътеката. Джена полетя покрай изровените коловози; сякаш всеки винт и болт в колата се мъчеше да изскочи от мястото си. Нико дишаше тежко до нея, беше вирнал уши и гледаше във всички посоки.

— Дръж се, приятел.

Теренът стана по-неравен и се наложи да намали скоростта. Въпреки спешното положение не можеше да рискува да счупи ос или да среже гума в някой от острите като бръснач камъни. Погледът ѝ непрекъснато се стрелкаше към огледалото. Зад нея облакът погълна луната.

Беше затаила дъх, уплашена от онова, което предстоеше.

Пътят започна да се изкачва към върха на поредния хълм. Скоростта падна още повече и пикапът направо запълзя. Джена прокле късмета си и помисли дали да не зареже следите, но теренът наоколо бе станал още по-каменист. Някоя посока не изглеждаше по-добра от онази, в която се движеше.

Настъпи газта още по-здро, подлагайки на върховно изпитание двигателя на пикапа. Накрая теренът отново стана равен. Джена се възползва от това и взе с безразсъдна скорост един завой — и лъчите на фаровете осветиха каменно свлачище, което прекъсваше пътя.

Наби спирачки, но пикапът поднесе по пясъка и камъчетата. Предната броня се удари в една канара и предпазната възглавница се наду, блъсна я в лицето като торба цимент и ѝ изкара въздуха. Ушите ѝ писнаха, но недостатъчно силно, за да не чуе как двигателят се задави и угасна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи от болка. Усети вкуса на кръв от сцепена устна.

— Нико...

Нико беше на мястото си, явно невредим.

— Хайде.

Бутна с рамо вратата и едва не падна на земята. Изправи се на треперещите си крака. Миришеше на изгоряло и мазно.

„Дали вече не е късно?“

Обърна се към дима и си представи заека, който бе изскочил от облака и бе умрял в гърчове. Направи няколко крачки — определено

несигурни, но не от отрова. „Просто съм замаяна.“ Или поне се молеше това да е причината.

— Просто върви — заповяда си тя.

Нико я последва почти с танцова стъпка, вирнал решително дебелината си опашка.

Зад тях плътната димна стена бе започнала да се разкъсва, но въпреки това продължаваше да приближава като някаква всепоглъщаща вълна. Джена разбра, че никога не би могла да ѝ избяга пеша.

Погледна към върха на хълма.

Единствената ѝ надежда.

Върна се при пикапа, извади фенерче и бързо се закатери нагоре, направо през свлачището, като подсвирна на Нико да не се отдалечава. След като преодоля камъните, видя над тях склон с висока трева и бодливи храсти. Откритият терен ѝ позволяваше да се движи по-бързо. Тя спринтира към билото, като следваше подскачащия лъч на фенерчето, изкачваше се все по-високо и по-високо.

Но дали самият хълм беше *достатъчно висок*?

Задъхана, Джена заповяда на краката си да тичат още по-бързо. Нико тичаше безмълвно до нея, без да обръща внимание на внезапно излитащите птици и разбягващите се зайци.

Накрая стигнаха билото. Едва сега Джена се осмели да погледне през рамо. Видя как димната вълна се разби в склона на хълма, разпълзя се настрани и изпълни околните долини, превръщайки върха на хълма в остров на сред отровно море.

Но колко дълго това убежище щеше да остане безопасно?

Избяга още по-надалеч от смъртоносния бряг, към най-високата точка на хълма. Близо до него на фона на звездите се очертаваха резки силуети — рушащи се останки на старо градче призрак — десетина плевни и други постройки. Подобни предни постове от епохата на златната треска имаше на много хълмове. Повечето бяха забравени и не можеха да се открият на картата — с изключение на близкото градче Боди, което бе по-голямо и бе основната забележителност на историческия парк.

Въпреки това тя забърза с радост към мижавото укритие, окуражена от упорито оцелелите през годините стени и покриви. Когато приближи най-близката постройка, извади мобилния си

телефон с надеждата, че е достатъчно високо да хване сигнал. Радиостанцията и пикапът ѝ бяха потънали в отровното море и телефонът бе единственото ѝ средство за връзка.

С огромно облекчение видя светещата чертичка.

„Не е кой знае какво, но не мога да се оплаквам.“

Набра диспечерския офис. Задъханият Бил Хауард вдигна веднага.

Макар че връзката беше лоша, тя чу облекчението в гласа на приятеля си.

— Джен, до... е ли си?

— Малко поочукана, но съм добре.

— Какво... прецакало?

Джена преглътна раздразнението си от лошата връзка и заговори по-високо:

— Слушай, Бил. Към теб приближава беда.

Опита се да обясни за експлозията, но връзката беше ужасна.

— Трябва да евакуираш Лий Вининг — каза тя. Вече почти викаше. — Както и всички места за къмпирене.

— Не... рах. Каква евакуация?

Вбесена, Джена затвори очи и пое дъх няколко пъти.

„Може би ако се кача на някой покрив, ще хвана по-добър сигнал.“

Преди да реши какво да прави долови глух тътен. Отначало си помисли, че чува ударите на собственото си сърце. После Нико изскимтя — също го беше чул. Звукът се засилваше. Тя погледна в небето и видя мигащи светлини.

Хеликоптер.

Знаеше, че Бил не би могъл да прати толкова бързо спасителен екип. С опънати до скъсване нерви изгаси фенерчето и изтича до близката стара плевня миг преди хеликоптерът да се появи.

Позна го веднага. Беше същата лъскава черна машина, която бе видяла да се издига от военната база малко преди експлозията.

„Може би са видели пикапа и са избягали от зоната на взрива, но после са се върнали? Но защо?“

Не беше сигурна и затова реши да не се издава. Стигна зейналата врата на плевнята и побърза да се скрие вътре с Нико. Втурна се в тъмното, като спря само колкото да погледне телефона.

Връзката с Бил беше прекъснала и на екрана вече нямаше никакви чертички.

Беше откъсната от света, оставена да се оправя сама.

Стигна отсрещната страна на плевнята и предпазливо надникна през отвора за проветряване. Хеликоптерът се снижаваше към поляната от тази страна. Щом плъзгачите му доближиха земята, от двете му страни наскачаха мъже в черни униформи. Вдигнатият от перките вятър пердашеше яростно храстите около тях.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато видя автоматите им.

Това не беше спасителен екип.

Докосна собственото си оръжие в кобура на бедрото. Тазер. По закон парковите рейнджъри в Калифорния можеха да носят огнестрелно оръжие, но то определено не се препоръчваше при работа с туристически групи като днес.

Нико изръмжа към растящата суматоха отвън.

Тя му шътна да млъкне — знаеше, че единствената им надежда за оцеляване е да останат скрити.

Докато се снишаваше, последният мъж — истински гигант — скочи от хеликоптера и се отдалечи на няколко крачки от него. Носеше оръжие с дълга цев. Джена не го разпозна — докато от дулото му не изскочи струя пламък, която освети поляната.

Огнепръскачка.

Отне ѝ само миг да разбере необходимостта от такова оръжие. После пръстите ѝ се стегнаха около перваза на прозореца. Дървото бе сухо и напукано. Беше се скрила сред купчина подпалки.

Отвън въоръжените мъже се разпръснаха, за да обкръжат постройките.

„Явно знаят, че съм тук, че се крия някъде в градчето призрак.“

Планът им бе ясен. Възнамеряваха да я изкарат с огън на открито.

Зад мъжете отровното море се вълнуваше около хълма. Нямаше как да избяга от този остров. Клекна и трескаво обмисли възможностите си. Само едно оставаше сигурно.

„Не мога да оцелея.“

Но това не означаваше, че ще престане да е рейнджър. Ако не друго, щеше да остави някаква улика за участието си, за онова, което се е случило тук.

Нико се промъкна до нея.

Джена го прегърна силно, най-вероятно за последен път.

— Искам да направиш още едно нещо за мен, приятел —
прошепна в ухото му.

Опашката му тупна по земята.

— Добро куче.

3.

27 април, 23:10

Такома Парк, Мериленд

„Не дъжд, а същински порой...“

Грей Пиърс летеше с мотоциклета си по мократа улица на предградието. През последната седмица имаше непрекъснати бури. Претоварената канализация оставяше коварни локви по края на пътя. Фарът прорязваше ивица през тежките капки, докато той караше към къщата на баща си.

Къщата се намираше между следващите две пресечки. Още отдалече Грей видя, че всички прозорци светят и светлината озарява минаващата около цялата постройка веранда и дървената люлка, която висеше неподвижно там. Къщата изглеждаше така, както бе изглеждала винаги, и скриваше бурята, която го очакваше вътре.

Стигна алеята, зави по нея и продължи към самостоятелния гараж. Иззад къщата се разнесе сърдит вик — чуваше се дори през рева на мощния двигател.

Май нещата се бяха влошили.

Докато изключваше двигателя, от задния двор се появи помалкият му брат Кени. Родовата прилика беше очевидна, от червендалестото уелско лице до гъстата му черна коса.

Но с това сходството между двамата братя свършваше.

Грей свали каската си и скочи от седалката, за да посрещне яростта на брат си. Макар да бяха еднакви на ръст, Кени имаше бирено шкембе, което си беше отгледал през десетилетието лек живот като софтуерен инженер в Калифорния, като междувременно се бе пристрастил към пиенето. Неотдавна си бе взел едногодишна отпуска и се бе върнал у дома да помага с гледането на баща им, но въпреки това почти всяка седмица заплашваше, че ще си замине.

— Не издържам повече — каза той със свити юмруци и зачервено от гняв лице. — Трябва да му налееш малко акъл в главата.

— Къде е той?

Раздразнен и същевременно смутен, Кени махна към задния двор.

— Какво прави навън на дъжда? — Грей тръгна натам.

— Ти ми кажи.

Грей стигна двора. Единствената лампа над задната врата на кухнята хвърляше съвсем малко светлина, но той без проблем забеляза високия мъж, стоящ до редицата олеандри покрай оградата. Гледката го накара да спре за момент, докато проумее какво вижда.

Баща му стоеше бос и гол, само по гащета. Тънките му ръце бяха вдигнати, лицето му бе обърнато нагоре към дъжда, сякаш се молеше на някакво божество на бурите. После ръцете се склчиха над храстите.

— Мисли си, че подрязва олеандрите — обясни Кени с по-спокоен тон. — По-рано го видях да отива в кухнята. Това е вторият случай за тази седмица. Не мога да го накарам да си легне. Знаеш какъв инат е, дори преди... преди всичко това.

„Преди да се разболе от Алцхаймер.“

Кени рядко произнасяше думата, сякаш се боеше, че може да пипне болестта само като говори за нея.

— Затова ти се обадох — каза Кени. — Теб те слуша.

— Откога? — промърмори Грей.

Докато растеше, двамата с баща му имаха доста бурни отношения. Баща му беше петролен работник в Тексас, суров и корав човек, чиято лична философия бе, че един мъж трябва да е твърд и независим — докато при една производствена авария на платформата не изгуби единия си крак до коляното. След това започна да гледа на света с горчивина и гняв, по-голямата част от които изкарваше на големия си син. Това накрая прогони Грей в армията, а оттам и в Сигма.

Сега Грей стоеше тук и се мъчеше да открие онзи вбесяващо корав мъж в крехката фигура в двора. Зяпна, когато видя изпъкналите ребра, провисналата кожа, ясно очертаващия се под кожата гръбнак. Това не беше дори сянка на някогашния му баща, а обвивка, напълно изпразнена от възрастта и заболяването.

Грей пристъпи към баща си и нежно постави ръка на рамото му.

— Татко, достатъчно.

Баща му го погледна с изненадващо ясни очи. За съжаление в тях гореше онзи стар гняв.

— Тези храсти трябва да се подкастрят. Съседите вече се оплакват. Майка ти...

„Е мъртва.“

Грей сподави жегналото го чувство за вина и продължи да държи здраво баща си за рамото.

— Аз ще го направя, татко.

— Ами училището?

Грей спря за момент, докато се намести във времевата рамка на стареца, след което каза успокоително:

— Ще го направя след училище. Добре.

Огънят в замъглените сини очи утихна.

— Гледай да го направиш, момче. Един мъж е толкова добър, колкото е добра думата му.

— Ще го направя. Обещавам.

Грей го поведе към верандата и кухнята. Движението, топлината и по-ярката светлина сякаш бавно помогнаха на баща му да се освести.

— Грей, какво правиш тук? — попита той, сякаш го виждаше едва сега.

— Просто наминах да видя как си.

Кокалеста длан потупа ръката му.

— Тогава какво ще кажеш за една бира?

— Друг път. Трябва да се връщам в Сигма. Дългът зове.

Което си беше вярно. Кат го беше хванала на излизане от апартамента и го бе помолила да иде при нея в централата на Сигма във Вашингтон, но след като ѝ обясни положението с баща си, му даде малко време. Въпреки това той бе доловил тревогата в гласа ѝ и не искаше да я разочарова.

Обърна се към Кени.

— Ще го кача в спалнята. След епизоди като този обикновено спи спокойно до сутринта.

„Дано.“

— Но, Грей, това не е всичко. — Кени понижи глас.

— Не мога да правя това всяка нощ. Всъщност вече говорих с Мери по въпроса.

Грей се раздразни, че са разговаряли без него. Мери Бенинг беше сестрата, която наглеждаше баща им през деня. Нощите се поемаха предимно от Кени, като Грей помагаше, когато може.

— И какво мисли тя?

— Трябват му денонощни грижи и предпазни средства. Аларми. Вратички на стълбите. Или...

— Или да му намерим дом.

Кени кимна.

„Но това е домът му.“

Кени явно разчете покрусата му.

— Не е нужно да решаваме веднага. Засега Мери ми даде телефоните на няколко сестри, които могат да поемат нощните смени. Мисля, че и двамата се нуждаем от почивка.

— Добре.

— Аз ще уредя всичко — каза Кени.

Грей изпита леко подозрение — помисли си, че внезапната инициативност на брат му е предизвикана повече от желанието да си измие ръцете и да избяга обратно в Калифорния. Но в същото време си даваше сметка, че той вероятно е прав. Трябваше да се направи нещо.

Докато Кени водеше баща им към стълбите и спалните горе, Грей извади телефона си и набра централата на Сигма. Свърза се с Кат почти незабавно.

— Тръгвам.

— По-добре побързай. Положението се влошава.

Грей погледна към стълбите.

„Със сигурност се влошава.“

23:53

Грей стигна до централата на Сигма за петнайсет минути, като изцеждаше всички сили на своята „Ямаха“ по пустите улици, колкото преследван от призраците зад себе си, толкова и привличан от спешното повикване във Вашингтон. Би могъл да намери извинение и да не отиде, но в апартамента му го очакваха само тревоги. Дори леглото му беше студено и празно, тъй като Сейчан още беше в Хонконг и работеше с майка си върху проект за набиране на средства за бедните момичета в Югоизточна Азия.

Така че за момента трябваше просто да не спира.

Веднага щом вратата на асансьора се отвори на подземните нива на Сигма, Грей излезе в коридора. Централата заемаше отдавна изоставени бункери от Втората световна война и противоатомни убежища под Смитсъновия замък. Тайното място до Националната алея осигуряваше на членовете на Сигма бърз достъп както до коридорите на властта, така и до множеството лаборатории и изследователски материали на института.

Грей тръгна към нервния център на централата — и към ума, който движеше информационната мрежа и комуникациите на Сигма.

Кат явно бе чула приближаването му и излезе да го посрещне в коридора. Въпреки че бе полунощ и бе прекарала дълъг ден, тя бе облечена в безупречна тъмносиня морска униформа. Късата ѝ кестенява коса бе прибрана на спретната момчешка прическа, но иначе в Кат нямаше нищо момчешко. Тя му кимна с твърд и съсредоточен поглед.

— Какво става? — попита Грей.

Без да губи време, тя се обърна и влезе в комуникационния център на Сигма. Грей я последва в кръглата стая, претъпкана с монитори и компютри. Обикновено тук имаше по двама или трима техници, а когато някоя операция беше в разгара си, броят им се удвояваше. Но в този късен час вътре ги очакваше един-единствен човек — Джейсън Картър, главният аналитик на Кат.

Младият мъж седеше зад един компютър и яростно тракаше на клавиатурата. Беше с черни джинси и тениска на „Бостън Ред Сокс“. Светлорусата му коса беше рошава, сякаш току-що е станал, но ако се съдеше по измореното му лице, май изобщо не беше спал. Макар да бе само на двайсет и две, младежът имаше изумително бърз ум, особено когато ставаше дума за анализиране на някоя платка. Според Пейнтър Джейсън бил изритан от флота, задето пробил защитата на сървърите им само с „Блек Бери“ и преправен айпад. След този инцидент Кат го бе наела лично и го бе взела под крилото си.

Кат се обърна към Грей.

— Преди малко повече от час станал някакъв инцидент във военна изследователска база в Калифорния. Има засечен сигнал за тревога.

Докосна рамото на Джейсън и той чукна един клавиш. Моментално зазвуча запис — женски глас, скован, но очевидно задъхан, полагащ усилия се да се овладее.

— *Тук сиера, виктор, уиски. Има изтичане. Задействани предпазни механизми. Независимо от резултата: убийте ни... убийте ни всички.*

— Идентифицирахме обаждатата се като доктор Айрини Макинтайър, главен аналитик в базата — продължи Кат.

На екрана се появи жена на средна възраст с лабораторна престилка, усмихваше се в обектива. Очите ѝ блестяха от вълнение. Грей се опита да напасне образа с трескавия глас, който бе чул току-що.

— Върху какво са работили?

Джейсън ги прекъсна и притисна блутут слушалката към ухото си.

— Пристигнаха. В момента слизат.

— Точно това се надявам да разбере — каза Кат в отговор на въпроса на Грей. — Знам само, че изследователската станция се е занимавала с нещо опасно, за чието овладяване са нужни драстични действия. Сателитните снимки показват експлозия. И много пушек.

Джейсън показва снимките, като ги сменяше бързо. Макар картината да бе черно-бяла и неясна, Грей с лекота различи блясъка от експлозията и издигащия се черен мазен облак.

— Все още не можем да видим през пушека, за да определим в какво състояние е базата — каза Кат. — Връзките с нея обаче са прекъснати.

— Явно са я заличили напълно.

— Засега изглежда така. Пейнтър поема нещата на запад с местни ресурси. Натовари ме със задачата да открия повече подробности за дейността на базата. — Кат погледна разтревожено Грей. — Вече научих, че обектът е на АИОП.

Грей не успя да скрие изненадата си. АИОП беше организацията, която надзираваше дейността на Сигма — макар че само някои ключови фигури с най-висок достъп до секретна информация знаеха за съществуването ѝ. Но не биваше да е толкова шокиран, че базата е свързана с АИОП. Агенцията за изследователски проекти и развойна дейност имаше стотици обекти, подчинени на няколко отдела и

разпръснати по цялата страна. Повечето от тях имаха минимален надзор и работеха независимо, използвайки най-уникалните умове и таланти, които можеха да се намерят. Подробностите около всяка дейност се знаеха от онези, които трябваше да ги знаят.

„И явно ние не сме сред тях.“

— Когато нещата са се оплескали, в базата е имало над трийсет мъже и жени — каза Кат. Ако се съдеше по скованите рамене и стиснатите ѝ устни, беше бясна.

Грей не можеше да я вини — нали виждаше издигащия се черен облак на монитора.

— Знаеш ли на кой точно отдел на АИОП е обектът?

— ОБТ. Отдел за биологични технологии. Сравнително нов е. В програмата им пише, че задачата им е да изследват пресечните области между биологията и естествените науки.

Грей се намръщи. Според собствения му опит Сигма работеше в същата посока. Това бе опасна територия, обхващаща всичко, от генно инженерство до синтетична биология.

От коридора долетяха гласове и Грей погледна през рамо.

— С разрешението на Пейнтър помолих директора на ОБТ доктор Лусиъс Рафи да дойде и да ни помогне да изясним ситуацията — обясни Кат.

На прага се появиха двама мъже. Първият бе непознат — изискан чернокож мъж с дълго до коленете палто върху костюм „Армани“. Изглеждаше на около петдесет и пет, с прошарена коса и добре поддържана козя брадичка.

— Доктор Рафи — каза Кат, пристъпи напред и стисна ръката му. — Благодаря, че дойдохте.

— Не че вашият човек ми остави друг избор. Тъкмо излизах от постановката на „Бохеми“ в Центъра Кенеди, когато ме награби.

Придружителят на доктора, Монк Кокалис, беше същински булдог с бръсната глава и мускулестото телосложение на централен нападател. Повдигна вежда към Грей, сякаш му казваше: „Гледай го само тоя“. После се приближи и целуна жена си по бузата.

— Скъпа, прибрах се — прошепна ѝ престорено.

Доктор Рафи ги изглежда. Явно се мъчеше да си ги представи като семейство. Грей разбираше смущението му. Двамата бяха поразителна, макар и доста странна двойка.

— Предполагам, че съпругът ми ви е запознал с положението в Калифорния — каза Кат.

— Да. — Доктор Рафи въздъхна тежко. — Но се боя, че не мога да ви дам конкретна информация какво се е объркало... или каква точно е дейността, която би довела до такива драстични контрамерки в базата. Искрено съжалявам за загубата на тези хора. Обадих се на няколко от ключовите ми хора да разберат повече. Надявам се, че скоро ще имам вест от тях. Засега знам само, че главният изследовател беше доктор Кендъл Хес, астробиолог, занимаващ се с изучаването на биосфери в сянка.

Кат се намръщи.

— Биосфери в сянка ли?

Рафи махна пренебрежително с ръка.

— Търсеше радикално различни форми на живот и по-конкретно такива, които използват необичайни биохимични или молекулярни процеси, за да функционират.

Грей беше донякъде запознат с темата.

— Като организми, които използват РНК вместо ДНК.

— Именно. Но биосферите в сянка могат да са и още позотерични. Хес предполагаше, че може да има някаква скрита форма на живот, която използва напълно различен набор аминокиселини от известните ни. Именно затова установи изследователската си станция недалеч от езерото Моно.

— Това пък защо? — попита Грей.

— През 2010 година учени от НАСА успяха да открият микроорганизъм, живеещ в това силно алкално езеро, и да го принудят да премине от използването на фосфор за биохимичните си процеси към арсеник.

— Това важно ли е? — попита Монк.

— Като астробиолог Хес бе запознат с работата на учените от НАСА. Той смяташе, че подобно откритие доказва, че ранният живот на Земята вероятно се е основавал на арсеника. Освен това издигна хипотезата, че и досега някъде на планетата може да съществува процъфтяваща биосфера от организми, основани върху арсеник.

Грей разбираше разпалеността на Рафи. Подобно откритие би преобърнало биологията и би отворило цяла нова глава за живота на Земята.

Рафи се намръщи.

— Но той също проучваше и много други възможни биосфери в сянка. Като пустинния лак. — Видя обърканите им физиономии и обясни по-подробно: — Пустинният лак е онова покритие с ръждив до черен цвят, което може да се открие по оголените скални повърхности. В миналото местните жители са го изстъргвали, за да създадат петроглифите си.

Грей си представи древните схематични рисунки на хора и животни, каквито можеха да се открият по цял свят.

— Странното при пустинния лак е, че все още не е изяснено как се образува — продължи Рафи. — Дали е резултат от някаква химична реакция? Или страничен продукт на неизвестни микроорганизми? Никой не знае. Всъщност споровете дали пустинният лак е *жив* или *нежив* се водят още от времето на Дарвин.

Монк изсумтя раздражено.

— Но какво общо има изучаването на някаква мръсотия по камъните с френетичен сигнал за тревога и експлозия?

— Не зная. Поне засега. Зная, че работата на Хес вече беше привлякла вниманието на частния сектор, че част от последната му работа беше съвместно корпоративно предприятие, част от федералната програма за трансфер на технологии. — Рафи сви рамене. — Така се получава, когато се правят такива големи орязания на бюджета за изследвания и разработка.

— Какво е било това съвместно предприятие? — попита Кат.

— През годините проучванията на Хес върху биосферите в сянка доведоха до откриването на куп нови екстремофили — организми, които живеят в сурови и необичайни среди. Подобни микроби са чудесен ресурс за откриването на уникални химикали и съединения. Прибавете към това бурното разрастване на синтетичната биология, при която в лабораториите се стига до крайности в генното инженерство, и ще получите потенциално много доходоносно начинание.

Грей знаеше, че милиарди долари корпоративни пари вече се изливат в подобни предприятия от гиганти като „Монсанто“, „Ексон“, „Дюпон“ и „Бритиш Петролиъм“. А когато залозите са толкова високи, корпорациите често поставят печалбата пред безопасността.

— Ако сте прав за частното финансиране на работата на доктор Хес — каза той, — възможно ли е да става дума за някакъв вид корпоративен саботаж?

— Не мога да кажа, но се съмнявам. Корпоративно финансираното му изследване беше доста алтруистично. Наричаше се проект „Неогенезис“.

— И каква е била целта му? — попита Кат.

— Доста висока. Доктор Хес смяташе, че може да забави или да спре растящия брой на измириания на планетата и по-конкретно онези, причинени от човешката дейност. Най-вече замърсяването и ефектите от климатичните промени. Слушах една негова научнопопулярна лекция, в която твърдеше, че Земята се намира в разгара на шесто масово измирание, което спокойно може да съперничи на онзи удар от астероид, убил динозаврите. Помня как каза, че повишаването на глобалната температура само с два градуса моментално ще заличи милиони видове.

Кат се намръщи.

— И как е смятал да предотврати това?

Рафи се огледа изненадано, сякаш отговорът бе очевиден.

— Той смята, че е открил начин да избегнем тази участ.

— С проекта „Неогенезис“ ли? — попита Кат.

Сега Грей разбра значението на името.

Нов генезис.

Погледна все още изпълнения с пушек екран. Целта наистина си заслужаваше, но в същото време високомерието на онзи човек вероятно бе струвало живота на трийсет мъже и жени.

И Грей имаше лошото предчувствие, че това съвсем не е свършило.

Колко още щяха да умрат?

4.

27 април, 20:35

Езерото Моно, Калифорния

„Не мога да издържа още много.“

Джена лежеше по корем под един ръждясал стар трактор. Ясно виждаше хеликоптера, кацнал на поляната. Направи серия снимки с телефона си. Не смееше да използва камерата, за да не я забележат. Трябваше да напегне цялото си търпение и уменията да остава незабележима, за да изпълзи от плевнята до това жалко скривалище.

Проточи шия да проследи широкоплещестия мъж, който обикаляше дървените постройки. Огнепръскачката му ревеше и изстрелваше ослепителна триметрова струя. Гигантът подпали тревата, храстите и най-близките постройки и превърна върха на хълма в същински пейзаж от ада. Високо вдигналият се пушек много добре й припомни отровното море, което я беше заклешило тук.

Може би нямаше да успее да се измъкне, но това не означаваше, че не може да остави нещо след себе си, някаква следа за съдбата си, за случилото се тук.

Избърса потта от челото си. Беше направила всичко възможно да снима колкото се може по-ясно хеликоптера и въоръжените мъже. Някой може би щеше да успее да идентифицира машината или да разпознае малкото лица, които бе успяла да запечата. С помощта на увеличението бе заснела в близък план гиганта с огнепръскачката. Лицето му бе бронзово — може би беше латиноамериканец. Косата му под военното кепе бе черна, имаше и характерен лилав белег, минаващ през брадичката му.

„Какъвто е грозник, несъмнено фигурира в някоя база данни.“

Беше направила всичко по силите си. Обърна се и погледна блестящите очи, които отразяваха светлината на пламъците. Нико дишаше тежко до нея с изплезен език. Джена прокара длан от главата до хълбока му. Мускулите му потрепваха от напрежение, беше готов да побегне, но тя трябваше да поиска от него още нещо.

Закрепи калъфа на мобилния си телефон за кожения му нашийник, после хвана муцуната му и го погледна право в очите.

— Нико, стой. На място.

И за да подсили командата, вдигна ръка, сви я в юмрук и повтори:

— На място.

Той спря да диша тежко и изскимтя тихичко.

— Знам, но трябва да останеш тук.

Потърка го окуражително по бузите. Той притисна глава в дланта ѝ, сякаш я молеше да не излиза.

„Бъди моето голямо храбро момче. Само още веднъж, става ли?“

Отдръпна се. Нико унило сведе глава и отпусна брадичка върху лапите си. Нито за миг не откъсна поглед от нея. Беше неин спътник от първия ѝ ден като рейнджър. Току-що бе завършила школата, където бе минала през курс за издирване и спасяване. Бяха израснали заедно професионално и личностно, бяха станали партньори и приятели. Беше до нея, когато майка ѝ почина от рак на гърдата преди година и половина.

При спомена за онази дълга и брутална битка сърцето ѝ се сви. Тя съсипа баща ѝ и го бе превърнала в бледа сянка на някогашния мъж, изгубен в мъка и вина, че продължава да живее. Смъртта бе станала пропаст, която и двамата не можеха да преминат. Джена тайно си беше направила тест за предразположеност към заболяването, който потвърди, че носи един от двата генетични маркера, показващи повишен риск от рак на гърдата. Все още не можеше да приеме напълно тази информация и не бе споделила резултатите с баща си.

Вместо това се посвети изцяло на работата си — търсеше и намираще утеха в суровата красота на пустошта, покой в смяната на сезоните, в този безкраен цикъл на смърт и прераждане. Но откри и истинско семейство в лицето на другите рейнджъри, в простото другарство на сродни души. И най-вече откри Нико.

Той отново изскимтя тихо, сякаш разбираше какво трябва да направи тя.

Джена се наведе и докосна с нос неговия.

„И аз те обичам, приятел.“

Част от нея отчаяно искаше да остане с него, но тя беше гледала как майка ѝ се изправя храбро срещу неизбежното. Сега бе неин ред.

Записът на събитията беше на сигурно място при Нико и Джена знаеше какво трябва да направи. Разтърка хълбока на Нико за последен път и изпълзя изпод трактора. Трябваше да примамва другите колкото се може по-далеч от скривалището на хъското. Съмняваше се, че онези, които я търсеха — които и да бяха, — знаят за служебното ѝ куче или ще им пука за него. Целта им бе да елиминират свидетелите, които можеха да говорят. След като я постигнаха, щяха да си тръгнат. Надяваше се, че след това някой ще дойде да я търси — и ще намери Нико и телефона.

Повече от това не можеше да направи.

Освен да накара ловците да се поизпотят, докато я хванат.

Затича се приведена, като се насочи към най-тъмната част на хълма. Успя да измине петдесет метра, когато отляво се чу вик — ликуващ рев на ловец, видял плячка.

Затича се още по-бързо, една-единствена мисъл пронизваше ума ѝ.

„Сбогом, приятелче!“

20:35

Доктор Кендъл Хес се сепна от рязкото стакато на изстрелите. Поизправи се в седалката си и разкърши рамене, докато се опитваше да погледне през прозорчето на хеликоптера. Пластмасовите „свински опашки“, с които бяха вързали китките му, се врязваха болезнено в кожата му.

Какво ставаше?

Помъчи се да пропъди наркотичната мъгла. „Кетамин и валиум“ — предположи той, макар че не можеше да е сигурен какво точно са му били в бедрото след като го заловиха в лабораторията.

Все пак беше видял какво бе станало след като хеликоптерът отлетя от базата. Цялото тяло го болеше от спомена за експлозията, от предохранителната мярка, която бе успял да вземе в последния момент. Молеше се драстичната му постъпка да е задържала онова, което бе излязло от лабораторията от Ниво 4, но не можеше да е сигурен. Онова, което бе създал с екипа си в подземната лаборатория, бе ранен прототип, прекалено опасен, за да бъде пуснат в истинския свят. Но някой го беше пуснал — някой саботьор.

„Но защо?“

Представи си лицата на колегите си.

„Мъртви. Всички са мъртви.“

Отекна още един автоматен откос.

Кендъл беше оставен с един пазач в хеликоптера, но мъжът гледаше през другия прозорец и беше повече от ясно, че изгаря от желание да се включи в лова. Ако пилотът бе пропуснал да види бягащия пикап — кола на парковите рейнджъри, доколкото можеше да се определи по емблемата — Кендъл щеше да таи някаква надежда, както за себе си, така и за всички в радиус няколкостотин километра от базата.

Отново се замоли контрамерките да са проработили. Димът представляваше пагубен коктейл, изобретен от екипа на Хес — смес от VX и сакситоксин, паралитичен агент и смъртоносен органофосфатен дериват. Нищо живо не би оцеляло и на най-краткото излагане на този газ.

„С изключение на онова, което създадох.“

Екипът му още не беше открил начин да убие синтетичния микроорганизъм. Целта на газа бе само да го *ограничи*, да убие всеки организъм, който би могъл да спомогне за разпространението му.

Стрелбата отвън продължаваше. Кендъл опита да си представи незнайния рейнджър, правещ всичко по силите си да оцелее. Въпреки очевидното числено и огнево превъзходство на противника той продължаваше да се бори.

„Как бих могъл да направя по-малко от него?“ Отново се помъчи да разпръсне наркотичната мъгла. Задърпа вързаните си ръце, разчиташе на болката, за да остане съсредоточен. Една загадка заемаше всичките му мисли. Саботьорите бяха убили всички в базата или ги бяха оставили да загинат при експлозията. „Тогава защо съм още жив? Защо съм им нужен?“ Беше твърдо решен да не сътрудничи, но бе и достатъчно реалист, за да си дава сметка, че могат да го пречупят. Всеки може да бъде пречупен. Имаше само един начин да осуети намеренията им.

Изви ръце достатъчно, за да удари закопчалката на предпазния колан, и след като се освободи, отвори люка и полетя странично от кабината. Успя да сгъне единия си крак, преди да падне. Оттласна се с него, за да се отдалечи от хеликоптера.

От кабината се чу изненаданият вик на пазача му, последван от оглушителен трясък.

Пръстта до лявото му стъпало избухна.

Той не обърна внимание на заплахата — надяваше се, че похитителите му го искат жив. Побягна презглава, като се препъваше, с вързани отзад ръце. Краката му го понесоха през жилавата трева и храсталациите. Насочи се към димния мрак, който се вихреше в долната част на склона.

Този път водеше към сигурна смърт.

Затича се по-бързо към нея.

„По-добре по този начин.“

Преследването на рейнджъра бе погълнало вниманието на всички и той се почувства по-уверен.

„Мога да успея... заслужавам го...“

И тогава някаква сянка го пресрещна — невъзможно бърза, трептяща на светлината на пожара горе. Жесток удар го просна по очи в един храст. Кендъл се претърколи и продължи да пълзи по гръб, като се оттласкваше с ръце и крака.

Над него, очертан на фона на пламъците, стоеше гигант.

На Кендъл не му беше нужно да види белега, за да познае лидера на щурмовия екип. Мъжът пристъпи към него, вдигна ръка и стовари стоманения приклад на автомата си.

Със завързани отзад ръце Кендъл не можеше да отклони удара. Болката избухна в носа и челото му. Той падна назад и мракът смачка света в стегнат, изпълнен с агония възел.

Преди да успее да помръдне, железни пръсти се склочиха около глезена му и го повлякоха обратно към хеликоптера. Тръни и остри камъни се забиваха в гърба му. Може и да им трябваше жив, но явно нямаше значение в какво състояние.

За няколко секунди изгуби съзнание и се свести точно когато го мятаха обратно в кабината. Чуха се резки заповеди на испански. Различи думите *apúrate* и *peligro*.

Преведе си ги, въпреки че беше замаян.

„По-бързо“ и „опасност“.

Светът внезапно се изпълни с глух рев, после се люшна като пиян. Кендъл осъзна, че хеликоптерът излита.

Обърна се към прозореца. Видя долу тъмни фигури да тичат през адската сцена на горящото градче призрак. Явно хеликоптерът зарязваше останалите от щурмовия екип.

Но защо?

Пилотът жестикулираше възбудено към земята.

Кендъл се вгледа по-внимателно. Внезапно разбра заплахата. Отровният облак започваше да се издига от околните долини. Отначало си помисли, че димът се е раздвижил от роторите на хеликоптера, но после схвана.

„Възходящо течение!“

Бушуващата огнена буря образуваше колона от горещ въздух, която се издигаше от върха на хълма и увеличаваше смъртоносния газ, придръпвайки го като воал над горящия връх.

Нищо чудно, че бе наредена бърза евакуация. Кендъл погледна водача — гигантът седеше срещу него с оръжие в скута. И също гледаше през прозореца, но нагоре, сякаш вече беше отписал съратниците си.

Кендъл не можеше да е толкова коравосърдечен.

Затърси някаква следа от хванатия в капан рейнджър. Не хранеше надежди, но човекът заслужаваше някой да го види или най-малкото една последна молитва. Прошепна няколко думи, докато хеликоптерът се отдалечаваше — и завърши с една последна молба, загледан надолу в черното бушуващо море от отрова.

„Дано да съм прав за газа.“

Най-важното бе никой да не оцелее.

5.

27 април, 20:49

Езерото Моно, Калифорния

Джена клечеше в разпадащите се останки на стар магазин. Криеше се, опряла гръб в покрития с графити тезгях в дъното. Над главата ѝ на покритите с паяжини дървени рафтове бяха наредени стари бутилки с избелели от времето етикети. Мъчеше се да не кихне от прахоляка и правеше всичко по силите си да не обръща внимание на болката в ръката — един куршум беше одраскал бицепса ѝ.

„Дръж се“ — каза си.

Напрегна слух, за да определи дали някой от въоръжените не приближава — трудна задача, защото сърцето ѝ продължаваше да тупти бясно в гърлото ѝ. Беше изкарала късмет, че е издържала толкова дълго, като си играеше на криеница сред няколкото останали постройки, които още не бяха подпалени.

Беше успяла да се добере дотук единствено благодарение на суматохата, предизвикана от излитането на хеликоптера. Внезапното заминаване притесни ловците за достатъчно дълго, за да успее да се шмугне в магазина. Но и тя, подобно на останалите, беше озадачена от промяната в ситуацията.

Защо хеликоптерът изоставяше хората си? Или просто се издигаше, за да огледа отвисоко?

Преди малко беше зърнала за миг как влачат към машината някакъв мъж с лабораторна престилка, определено пленник, вероятно учен от военната база. Разстоянието бе прекалено голямо, за да различи подробности. Може би бяха излетели, за да предотвратят нови опити за бягство?

Не ѝ се вярваше.

По-скоро нещо ги беше уплашило и ги бе принудило да избягат.

Но какво?

Отчаяно искаше да надзърне и да потърси евентуалната нова опасност, но не беше сигурна, че ловците няма да изпълнят задачата си. Вече беше видяла тези корави мъже с военна подготовка. Въпреки

риска щяха да се придържат към поставената им цел — да я елиминират.

Някъде отзад и отляво се чу хрущене на стъкло и тя си представи отдавна избития прозорец там. Някой сигурно беше влязъл през него вместо през вратата. Когато бе влязла, се бе възползвала от рева на хеликоптера, за да счупи по една от старите бутилки при всяко място, от което можеше да се влезе — при двата прозореца и вратата.

Като се ориентираше по шума, тя се завъртя и вдигна единственото си оръжие. Сянката се очертаваше на около три метра от нея на фона на пожара отвън. Джена дръпна спусъка. Ярка синя искра изскочи от оръжието ѝ и улучи фигурата. Последва рязък вик от зашеметяващата болка, когато сондите на тазера улучиха целта си.

Мъжът рухна на пода и се загърчи в агония, а тя се метна през тезгяха, насочи отново своя „Тазер ХЗ“ и стреля, за да го накара да млъкне. Нямаше никакво намерение да рискува. Оръжието ѝ имаше още един изстрел, но тя знаеше, че това не е достатъчно. Именно затова бе устроила засадата в магазина.

Отиде при мъжа — който вече бе в безсъзнание или може би мъртъв — и го обезоръжи. Прибра тазера и бързо прегледа автомата. Макар рядко да носеше огнестрелно оръжие, бе минала задължителния курс. Автоматът изглеждаше „Хеклер и Кох“, модел 416 или 417. Така или иначе, приличаше достатъчно на AR-15, с който беше тренирала на стрелбището.

Бързо отиде при вратата, клекна, вдигна автомата и се огледа. Викът на войника не беше останал незабелязан от останалите. Мъжете тичаха приведени през пушека между горящите руини. Опитваха се да я обкръжат. Тя се прицели в най-близкия и изстреля откос. Около краката му изригнаха фонтанчета пръст, но един куршум го улучи в левия пищял и го просна на земята.

Другарите му се хвърлиха към най-близките прикрития. Макар че не ги спря, атаката ѝ ги забави. Ответният огън надупчи фасадата на магазина. Куршумите минаваха през старото дърво като горещи въглени през хартия. Но Джена вече беше в движение и се метна зад дебелите греди на тезгяха. Щеше да даде последен отпор тук. Възнамеряваше да отнесе със себе си колкото може повече противници.

След като зае позицията, подпря автомата на тезгяха и затърси следващата си цел през мерника за нощно виждане. Следеше прозорците и вратата. Бързо се справи с фокусирането на мерника. За момент зърна някакъв мъж в далечината, на поляната. Макар да не представляваше непосредствена заплаха, безумните му действия грабнаха за момент вниманието ѝ.

Мъжът тичаше към градчето... автоматът падна от ръцете му... и той рухна на колене. Гърбът му се изви в конвулсивен спазъм, след което тялото му падна настрани и се загърчи. Джена си спомни заека и внезапно разбра какво е прогонило хеликоптера.

Отровното море се надигаше и започваше да поглъща върха.

Пръстът ѝ затрепери върху спусъка, когато осъзна безполезността на глупавия си опит да дава последен отпор. Колкото и войници да успееше да убие, в крайна сметка всички бяха обречени.

Помисли си за Нико, който се криеше под трактора. Знаеше, че още е там и изпълнява заповедта ѝ, верен както винаги. Беше се надявала, че нейната саможертва ще спаси поне него и че пратените от Бил Хаурд спасители ще го намерят.

„Нико... съжалявам.“

Една фигура се появи на прозореца отдясно. С пламнал в стомаха ѝ гняв тя изстреля жесток откос и със задоволство видя как тялото отлетя нанякъде. Последва ответен залп по магазина, сякаш хиляда моторни резачки поваляха гора. Навсякъде около нея се разхвърчаха сухи трески.

Джена се сниши, но остави автомата в готовност за стрелба. Всеки път, когато някоя сянка се раздвижваше, стреляше по нея. В един момент се разплака. Разбра го едва когато картината пред нея се размаза и ѝ се наложи да си избърше очите.

Отпусна се за момент на колене, като се мъчеше да проумее причината за сълзите. Дали бяха от страх, отчаяние, гняв или мъка?

Най-вероятното от всичко.

„Направи всичко по силите си“ — каза си тя в опит да се окуражи, но тази мисъл не ѝ донесе утеха.

20:52

Кендъл седеше отпуснато в седалката, отново стегнат с предпазния колан. Гледаше ландшафта долу и се мъчеше да определи накъде го карат. Отровният облак и планините вече бяха далече зад тях. В момента като че ли летяха на изток над пустинята Невада, но тъмният терен долу беше безличен, без характерни белези.

През по-голямата част от полета едрият мъж срещу него водеше сърдит разговор с пилота. Кендъл се опита да подслушва и същевременно да се преструва на безразличен, но голяма част от разговора беше на някакъв неразбираем испански жаргон. Успяваше да схване някои фрази; повечето обаче бяха пълна неразбория.

Ако трябваше да предположи произхода на екипа, би поставил знамето някъде в Южна Америка. Колумбия или може би Парагвай. Това заключение беше може би повлияно от външния вид на щурмовия екип. Бяха несъмнено паравоенна организация, всички от една националност. Всички бяха дребни, с кръгли лица и тесни очи, с кожа като тъмна мока, покрита с лунички. Единственото изключение бе лидерът им. Той беше почти два и десет, истински гигант за всяка една нация.

От разговора Кендъл бе почти сигурен, че се казва Матео. Пилотът пък се казваше Хорхе.

Сякаш привлечен от мислите му, мъжът с белега се обърна към него и вдигна нож. Уплашен от жеста, Кендъл се дръпна, но мъжът го сграбчи грубо за рамото и го обърна, за да среже пластмасовите белезници на китките му.

Кендъл с облекчение разтърка протритата си кожа и се намръщи от болката. Помисли си дали да не се хвърли към автомата на седалката, но знаеше колко бързо може да се движи човекът срещу него. Всеки подобен опит щеше само да му осигури нов удар по главата, а тя още го болеше от близката среща с приклада — урок, който бе научил добре.

Пилотът се пресегна назад и даде на Матео мобилен телефон. Той пък го подаде на Кендъл.

— Слушай. И прави каквото ти се каже.

Кендъл видя, че връзката вече е установена. На екрана пишеше НЕИЗВЕСТЕН НОМЕР.

Вдигна телефона до ухото си.

— Ало? — каза и се намрази заради несигурния си глас.

— А, доктор Хес. Крайно време беше да разговаряме отново.

Кръвта на Кендъл се смрази.

„Не може да бъде...“

Въпреки това позна гласа. Плътният тенор и британският акцент не можеха да се сбъркат. Кендъл нямаше съмнение, че именно мъжът от другата страна на линията стои зад атаката.

Преглътна с мъка, когато разбра, че нещата са хилядократно по-лоши, отколкото бе подозирал. Не можеше да си затвори очите за истината, колкото и невъзможна да изглеждаше тя.

„Отвлечен съм от мъртвец.“

20:55

Джена клечеше зад тезгяха на магазина в центъра на засилващата се огнена буря. В стените непрекъснато се появяваха нови дупки. Прахта изпълваше всичко. Все по-засилващото се трещене заплашваше да я оглуши. Единственото, което я спасяваше, бяха дебелите дъски на тезгяха, но дори това прикритие нямаше да издържи още дълго на подобна стрелба.

И тогава към гърмежите се прибави нов звук.

Тежко боботене.

Помисли си, че хеликоптерът се връща, за да измъкне отряда. Но миг по-късно откъм най-силната стрелба се разнесе силен гръм. Джена усети ударната вълна като юмрук в гърдите си.

Последва втори взрив отчаяно.

Замаяна, тя се надигна. Пороят куршуми през предната стена внезапно бе спрял, но не и самата стрелба. Всъщност бе станала дори по-ожесточена — но не беше насочена към нея.

Объркана, тя се изправи.

„Какво...“

Някаква тъмна фигура скочи право пред нея. Ръка сграбчи цевта на автомата и рязко го дръпна. Беше мъжът, когото бе повалила с тазера. Явно само го беше зашеметила. В отчаяното си положение не беше проверила какво е станало с него.

Той замахна с кама към гърлото ѝ.

Джена се извъртя в последния миг, но острието поряза ключицата ѝ. Инерцията от замахването понесе тялото на мъжа през

тезгяха. Джена измъкна тазера от кобура, опря го в окото му и дръпна спусъка. От последния заряд главата на противника ѝ отлетя назад.

Той се просна безжизнено върху тезгяха.

Заредена от прилива на адреналин, Джена се метна от другата страна, взе автомата и се запрепъва към изхода. Стрелбата отвън вече бе стихнала до отделни откоси, но дори те замлъкнаха, докато стигне до прага.

Остана единствено трясъкът на ротори.

Тя погледна нагоре към забуленото в дим небе.

От нощта се спускаха фигури.

Парашутисти.

Спускаха се към огньовете долу. Уреди за нощно виждане скриваха лицата им; в ръцете им имаше автомати. Джена видя как един парашутист стреля към една къща и отдолу се чу вик. След миг се появи военен хеликоптер и се спусна към поляната.

Лесно беше да се сети откъде идва спасителният отряд. Морските пехотинци имаха тренировъчен център само на петдесет километра от езерото Моно. Явно бяха вдигнати по тревога веднага след сигнала от базата. Последните смразяващи думи несъмнено бяха предизвикали бърза реакция.

Убийте ни... убийте ни всички.

Но как бяха успели да я открият толкова бързо? Заради пожара ли?

После се сети за по-вероятната причина. Представи си зарязания пикап и предпазната възглавница. Катастрофата бе задействала автоматично джиписес сигнала за тревога. Бил Хауард явно го бе уловил след като последният ѝ опит да се свърже с него бе пропаднал. Познаваше го и знаеше, че незабавно е изпратил сигнал за бедствие с последното ѝ известно местонахождение.

Заля я облекчение, но си спомни и гърчещата се фигура на единия от ловците. Парашутистите се спускаха право към надигания се отровен облак. Трябваше да ги предупреди за опасността!

Без да мисли за евентуалните останали противници, Джена заряза скривалището си и изтича на открито. Замаха на най-близкия парашутист и се сви, когато оръжието му се насочи към нея.

— Аз съм от парковите рейнджъри! — извика му тя.

Оръжието остана насочено към нея, докато парашутистът не се приземи. С едната си ръка освободи парашута и остави на вятъра да го отнесе. Други също се спуснаха навсякъде по хълма и в градчето, готови да прочистят останките.

— Джена Бек? — извика морският пехотинец, когато стигна до нея. Представляваше застрашителна гледка с уредите за нощно виждане на очите си.

Тя потръпна, но не от страх.

— Тук е опасно!

— Знаем. — Той сграбчи ръката ѝ. — Трябва да ви качим на хеликоптера и да ви откараме на безопасно място. Но трябва да побързаме. Вятърът от перките няма да задържи дълго газа.

— Но...

Втори морски пехотинец дойде при тях и хвана другата ѝ ръка, като стисна болезнено драскотината от куршума, и двамата бързо я помъкнаха към чакащия хеликоптер.

— Чакайте — каза тя и се задърпа.

Не ѝ обърнаха внимание.

Отляво се чу вик. Един от враговете се надигна с пистолет в ръка. Джена го позна — беше мъжът, когото бе улучила в крака. Морските пехотинци вдигнаха автомати, но не стреляха незабавно: един от тях се хвърли към него явно с намерението да го вземе за пленник.

Но мъжът опря пистолета в главата си и дръпна спусъка.

Отвратена, Джена извърна поглед.

Явно членовете на щурмовия отряд имаха заповед да не попадат в плен. Непокоебимото им чувство за дълг отново я порази. Които и да бяха, следваха целта си докрай.

Двамата морски пехотинци направо я влачеха — пръстите на краката ѝ едва докосваха земята. Стигнаха до големия транспортен хеликоптер, чиито мощни ротори вдигаха виелица от пръст и прах.

„Не!“

Опита се да забие пети в земята. Не успя и изрита към парашутиста отляво. Успя да го перне по коляното. Изненадан, той залитна и я пусна.

Джена се обърна към градчето призрак, вдигна ръка и пъкна два пръста в устата си. Изсвири рязко и силно.

— Нямаме никакво време — каза войникът, който я държеше.

Другарят му пак я хвана и двамата я помъкнаха към хеликоптера. Другите осем пехотинци ги настигнаха тичешком.

— Не! Чакайте! — викна Джена. — Само още няколко секунди!

— Нямаме няколко секунди.

Вдигнаха я и я натикаха вътре. Останалите от спасителния отряд се качиха след нея. Насред суматохата Джена се бе вкопчила в дръжката при отворената врата, загледана към края на поляната и градчето.

„Хайде, Нико!“

Нямаше изглед към трактора, където го беше оставила. Жив ли бе още? Спомни си оглушителните гърмежи, които оповестиха пристигането на морските пехотинци. Сигурно бяха изстреляли снаряди, за да накарат противника да поомекне. Един от тях бе паднал близо до мястото, на което се намираше ръждясалият трактор.

Дали в опита си да спаси Нико не го беше убила?

Двигателите зареваха по-силно. Колелата се отделиха от земята.

И тогава тя забеляза движение — нещо се носеше през храсталака от края на градчето призрак.

Нико!

Свирна му отново. Той се понесе по-бързо към издигания се хеликоптер, но машината вече бе на метри над земята. Твърдо решена да не го изостави, Джена скочи през отворената врата и падна тежко на земята.

Отгоре се разнесоха гневни викове.

В следващия миг Нико скочи в обятията ѝ, събори я по задник и задиша в лицето ѝ. Тя го прегърна, готова да посрещне онова, което предстоеше — стига да го направят заедно.

И тогава нечий ръце я грабнаха отзад и я помъкнаха нагоре. Хеликоптерът се бе спуснал достатъчно ниско, за да я приберат, без колелата му дори да докоснат земята.

Докато я прибираха в кабината, Джена държеше здраво Нико. Падна по гръб, а хъското се оказа отгоре ѝ.

Вратата се затръшна на сантиметър от петите ѝ.

Морският пехотинец, който я бе издърпал, се наведе над нея. Беше свалил прибора за нощно виждане и тя видя младо сурово лице с тъмна четина. Очакваше да я скастри жестоко за глупавата ѝ постъпка.

Вместо това той я тупна по рамото и ѝ помогна да седне.

— Аз съм Дрейк. Не бяхме предупредени за кучето — каза с извинителен тон. — Морските пехотинци никога не изоставят войник. Дори да е четирикрак.

— Благодаря — отвърна тя.

Той сви рамене и ѝ помогна да седне в една седалка, после почеса Нико по врата.

— Хубавец.

Тя се усмихна. Този тип вече ѝ харесваше. Пък и същото можеше да се каже и за него.

„Хубавец.“

Нико се мъчеше да гледа навсякъде едновременно, макар да се бе притиснал плътно до крака ѝ.

„И аз се чувствам по същия начин, приятелю.“

Хеликоптерът се наклони и тя погледна през прозореца. Зърна в далечината проблясващата повърхност на езерото Мохо, все още недокоснато от разпълзяващия се отровен облак. Щом знаеха за газа, морските пехотинци вероятно се бяха свързали с Бил Хауард и той вече бе поел евакуирането на района.

Хеликоптерът зави и започна да се отдалечава от езерото.

Джена се намръщи и се обърна към Дрейк.

— Къде отиваме?

— Връщаме се в ПВТЦ.

Тя пак се обърна към прозореца. Връщаха се в тренировъчния център. Нищо чудно, като се имаше предвид, че изследователската база също бе военен обект. Въпреки всичко я обзеха съмнения.

Дрейк подхрани безпокойството ѝ с една последна подробност:

— Някакъв човек от Вашингтон много държи да говори с вас. Би трябвало да пристигне в центъра едновременно с нас.

Това изобщо не ѝ хареса. Тя се наведе и загали Нико, като скришом свали мобилния си телефон от нашийника му и го пхна в джоба си. Възнамеряваше да играе със скрити карти, докато не научи повече. Особено след всичко, през което бе минала, след всичко, което бе рискувала.

— След като той ви инструктира, ще можете да се приберете у дома — каза Дрейк.

Тя не отговори, само сви по-силно пръсти около телефона, докато си мислеше за онзи бюрократ от Вашингтон.

„Който и да си ти, няма да се отървеш така лесно от мен.“

6.

27 април 21:45

Национален горски парк Хумболт-Тояби, Калифорния

— На финалната права сме — каза пилотът по радиото. — Кацаме след десет минути.

Пейнтър се взираше към планините Сиера Невада под крилете на военния самолет. Наближаваха светлините на една от най-отдалечените американски бази.

Планинският военнотренировъчен център заемаше площ от сто и деветдесет квадратни километра в Националния горски парк Хумболт-Тояби. Намираще се в буквалния смисъл наред нищото, на три хиляди и триста метра надморска височина — идеално място за тренировка на войници за бойни операции в планински терен и при сурови зимни условия. Твърдеше се, че курсовете тук са най-тежки и сурови в сравнение с всяко друго място.

— Научи ли нещо ново? — попита го Лиза и се размърда в седалката до него. В скута ѝ имаше купчина бележки. Тя го погледна над очилата си за четене, които носеше напоследък. Гледката му харесваше.

— Грей и останалите още работят с доктор Рафи в централата на Сигма. Събират информация за това какво всъщност е станало в станцията. Изглежда, само шепа хора са наясно със секретните изследвания на доктор Хес.

— Проект „Неогенезис“ — каза Лиза.

Пейнтър кимна и въздъхна.

— Като водач на проекта Хес е споделял подробностите само с ограничен кръг свои колеги. И повечето от тях са били на място, когато е станало замърсяването. Статусът на хората в базата остава неизвестен. Докато токсичният облак не се разпръсне или не бъде неутрализиран, никой не може да доближи обекта.

— А моето искане за костюми за биологична защита? Ако сме екипирани подходящо, можем да огледаме района пеша.

Пейнтър знаеше, че тя иска да води тази експедиция. Направо го побиваха тръпки, когато си представяше как влиза в онази отровна гадост в предпазен костюм, подобно на някакъв тежководолаз в адски води.

— Засега никой няма да припарва там, поне докато не научим повече. Евакуацията продължава с помощта на местните власти и военните. Отцепили сме гореща зона от осемдесет километра около обекта.

Тя въздъхна и погледна през малкото прозорче до седалката.

— Още не мога да повярвам, че е възможно да се случи подобно нещо. Особено когато никой не знае какво е ставало в най-долните нива на базата.

— Ще се изненадаш колко е разпространено. След единайсети септември има огромен скок в разходите за биологична защита и това доведе до появата на куп подобни секретни лаборатории по цялата страна. С корпоративно финансиране, правителствена подкрепа и ръководени от университети. Тези лаборатории се занимават с най-лошото от най-лошото, агенти, срещу които не съществуват ваксини или лекарства.

— Като ебола, Марбург, треската Ласа?

— Именно. Но и с изкуствено създадени бацили, превърнати в оръжие. И всичко това в името да сме готови за неизбежното, да сме една крачка пред врага.

— Какъв е контролът по тези места?

— Много слаб, предимно независим и безсистемен. В момента има около петнайсет хиляди учени, имащи право да работят със смъртоносни патогени и *ниито една* федерална агенция, която да преценява риска от всички тези лаборатории, още по-малко да следи броя им. В резултат има безброй сигнали за лоша работа със заразни патогени, изчезнали проби и лоша документация. Така че въпросът бе не *дали*, а *кога* ще се случи инцидент като този.

Пейнтър се загледа през прозореца на юг, към завесата отровен дим. Вече беше информиран за контрамерките, взети от базата — смъртоносна смес от парализиращ агент и нервнопарализиращ газ, целяща да спре изпуснатия микроорганизъм, да убие всеки евентуален преносител, който би помогнал за разпространението му.

— Духът е излязъл от бутилката — промърмори той, имаше предвид не само събитията тук, но и бързия скок в броя на биоинженерните проекти в цялата страна.

Погледна Лиза.

— И одобрените центрове не са единствените, за които трябва да се безпокоим. Навсякъде се появяват и домашни генетични лаборатории — в гаражи, по тавани и в местни клубове. Срещу скромна сума всеки може да се научи как да провежда свои генетични експерименти и дори да патентова творенията си.

— Страхотна инициативност! Сякаш киберпънковете от миналото днес са се превърнали в биопънкове.

— С тази разлика, че хакват генетичен код вместо компютърен. И отново с малък или никакъв контрол. В момента правителството разчита на самоконтролирането на тези лаборатории.

— Резкият ръст на броя им не ме изненадва.

— Защо? — попита той.

— Цената на лабораторното оборудване пада от години. Онова, което някога е струвало десетки хиляди долари, днес се продава за центове. Същевременно науката се развива все по-бързо. В момента уменията ни да четем и пишем ДНК се увеличават десетократно всяка година.

Пейнтър пресметна наум последиците. Това означаваше, че само след десет години генното инженерство ще се развива десет *милиарда* пъти по-бързо.

— Нещата напредват с главоломна скорост — продължи Лиза. — Една лаборатория вече успя да създаде първата синтетична клетка. А миналата година биолози създали изкуствена хромозома, като създали функциониращи живи дрожди от нищото, с празнини в ДНК, където възнамеряват в близко бъдеще да вмъкнат специални добавки.

— Дизайнерска мая. Страхотно!

Лиза сви рамене.

— Има и по-мрачни последици от излизането на духа от бутилката. Не бива да се тревожим само за случайно изтичане на микроорганизми. Четох за една стартираща програма, в която група предприемчиви млади биопънкове ти изпраща срещу четирийсет долара сто семена на бурен, който включва светещ ген.

— Светещи бурени? Защо?

— Преди всичко за майтап. Искат техните спонсори да разпространяват семената. Вече имат пет хиляди поддръжници, което означава над петстотин хиляди синтетични семена, които в близко бъдеще могат да бъдат разпръснати из Съединените щати.

Пейнтър знаеше, че подобни акции са само върхът на опасен айсберг. Генерал Меткаф, началникът на АИОП и негов шеф, беше изразил един от най-големите страхове на силите за сигурност — колко уязвими са американските лаборатории за чужди агенти. Някоя терористична организация би могла с лекота да вкара студент или докторант в някой център за разработка на биологични оръжия, за да се сдобие със смъртоносен патоген или да получи необходимото обучение, за да открие собствени лаборатории.

Пейнтър се загледа в обвитите в мъгла планини.

„Дали тук не се е случило нещо подобно? Дали не става въпрос за терористичен акт?“

Точно за да отговори на този въпрос, както и за да види обекта с очите си, генерал Меткаф бе наредил на Пейнтър да отлети за тази откъсната база на морските пехотинци. Планинският военнотренировъчен център бе станал официален център за следене на катастрофата. Пейнтър трябваше да координира действията с командира на центъра, в който вече се събираха специалисти.

Можеше да остави Лиза, но нейните знания и проникателност вече се бяха доказали като безценни. Освен това тя бе настояла да дойде — очите ѝ буквално сияеха от новото предизвикателство. Той хвана ръката ѝ и пръстите им се преплетоха. Как би могъл да откаже каквото и да било на бъдещата си съпруга?

Това угаждане беше донякъде причината да си имат компания. Джош Къмингс, по-малкият брат на Лиза, седеше в пилотската кабина, водеше оживен разговор с екипажа и в момента сочеше пистата долу. Това бе главното летище в базата. В миналото младият мъж често бе идвал тук и това беше другата причина да дойде с тях.

Също като сестра си Джош беше строен и рус. Човек лесно можеше да го вземе за типичен калифорнийски сърфист, но страстта на Джош не бе толкова към морето и слънцето, колкото към височините и отвесните скали. Той бе запален планинар, изкачил повечето най-високи върхове на света за своите двайсет и пет години, като трупаеше

възхвалявали за уменията си и дори бе започнал малък бизнес от няколкото си патента за планинско оборудване.

В резултат на това бе установил делови връзки с базата като граждански консултант. Дори носеше едно от червените кепета на инструктор от Планинския военнотренировъчен център, известни просто като Червените шапки. Малцина граждански спечелваха правото да ги носят и да учат войниците на тънкостите на оцеляването в планината. Това бе свидетелство за уменията на Джош.

Но като се изключеше кепето, малцина биха взели Джош за морски пехотинец. Косата му бе дълга до раменете и като цяло той се отнасяше неуважително към висшестоящите. Облеклото му също бе всичко друго, но не и военно. Под якето от овча кожа (което бе спечелил от един шерп на покер в палатка по склоновете на К2 по време на снежна буря) Джош носеше сива термоблуза с логото на компанията му — силует на планински върхове, най-високият от които стърчеше в средата. Определено приличаше на свит юмрук с изправен среден пръст.

И определено не беше одобрен от военните.

През по-голямата част от годината Джош живееше с раница на гърба, но се бе върнал за сватбата и бе настоял да дойде със сестра си в базата. Пейнтър се бе съгласил без никакви резерви. Джош познаваше по-голямата част от персонала и можеше да гарантира за Пейнтър и така да замаже напрежението от факта, че Сигма е дошла неканена на тяхна територия. Освен това Джош познаваше много добре терена от тренировките в миналото, а подобно нещо можеше да се окаже полезно.

Джош демонстрира това сега.

— Кацнете в северния край на пистата — надвика той шума на двигателите. — Там има по-малко пясък. Точно там морските пехотинци правят повечето си упражнения по ВИК.

Лиза погледна Пейнтър и повдигна въпросително вежда.

— Вертикално излитане и кацане — преведе той. Ако военните обичаха нещо повече от оръжията си, това бяха съкращенията.

Все пак Пейнтър не изпита вълнение, докато се приготвяха за кацането. Летяха на борда на „MV-22 Оспри“, осигурен любезно от Въздушния команден център на Морската пехота в Туентинайн Палмс, недалеч от Лос Анджелис. Необичайната машина бе известна като

тилтротор заради способността си да се превръща от традиционен витлов самолет в подобие на хеликоптер, като завърташе двигателите на крилата си.

Извърнат в седалката, Пейнтър гледаше как перките бавно се завъртат от вертикално в хоризонтално положение. Скоростта на самолета рязко се понижи, докато той не увисна над пистата; после машината се спусна и колелата докоснаха земята.

Лиза издиша. Беше затаила дъх по време на кацането.

— Изумително!

Пейнтър забеляза наблизко други две машини. Около тях сновяха техници, което означаваше, че те също са пристигнали току-що в отговор на обявената мобилизация. Ято хеликоптери на Морската пехота осейваше летището.

— Май всички са приели поканата ти — каза Лиза.

Преди да напуснат крайбрежието Пейнтър беше нахвърлял груб план на мисията — мероприятия по издирване и спасяване, евакуация, карантина, разследване и накрая почистване. Първите три операции вече бяха в ход, което позволяваше на Пейнтър и екипа му да се заемат направо с разследването.

Знаеше откъде иска да започне. Спасителният Отряд на морските пехотинци, който бе реагирал пръв на сигнала, беше спасил живота на свидетел — местна паркова рейнджърка, която случайно била на място, когато базата избухнала. Пейнтър знаеше за престрелката на върха на един съседен хълм, която повдигаше сериозна загадка: *кои са били неприятелите и какво общо имат те със случилото се в базата?*

Само един човек би могъл да разполага с отговор на тези въпроси.

Но според това, което Пейнтър беше научил по пътя, тя не говореше.

22:19

Джена не си направи труда да опита дръжката на вратата. Знаеше, че е заключена. Закрачи напред-назад. Ако се съдеше по дъската отпред и по редиците бюра и столове, се намираше в малка класна стая на третия етаж. От прозореца виждаше в далечината тъмен

ски лифт и конюшни. Точно под нея една линейка бавно се отдалечаваше от входа на сградата.

Заминаващият си спешен екип вече се бе погрижил за раните ѝ — бинтоваха ръката ѝ, зашиха малкия разрез на ключицата и накрая ѝ биха антибиотик. Предложиха да ѝ дадат обезболяващо, но тя предпочете просто да вземе малко ибупрофен.

„Трябва да запазя главата си ясна.“

Но растящият гняв не ѝ помагаше.

Нико я наблюдаваше. Беше се проснал на пода и погледът му я следеше, докато тя крачеше от единия край на стаята до другия. До него имаше купа вода и опразнена чиния. На едно от бюрата имаше поднос с увит в целофан сандвич и кутия мляко. Джена не обръщаше внимание на храната — все още нямаше абсолютно никакъв апетит.

Погледна си часовника.

„Колко смятат да ме държат тук?“

Морският пехотинец, който я беше спасил — сержант Самюъл Дрейк, — ѝ бе казал, че ще бъде разпитана от човек от Вашингтон. Беше минало повече от час, откакто я бяха докарали тук.

„Къде е този тип, по дяволите?“

Командирът на базата бе наминал да я види и зададе няколко въпроса, но тя категорично отказа да говори. Щеше да разкаже историята си само веднъж, при това само след като получи някои отговори.

Прецтракване привлече вниманието ѝ към вратата.

„Най-послед...“

Тя отстъпи няколко крачки и скръсти ръце, готова за сблъсък. Вратата се отвори, но на прага не стоеше човекът, когото очакваше. Влезе сержант Дрейк. Изглеждаше освежен, тъмнокафявата му коса бе мокра и сресана назад. Носеше широк панталон в цвят каки и подобна тениска, която прилепваше плътно по гърдите и разкриваше мускулестите му ръце.

Макар да се бе настроила да посрещне враждебно неканения гост, Джена откри, че отпуска ръце и че даже се радва да види младия мъж.

Дрейк ѝ се усмихна, което изобщо не подобри положението.

— Нося ти подарък от твой приятел — каза той. Дълбокият му басов глас звучеше по-топло отпреди, не бе рязък и заповеднически. —

Надявам се, че може да решиш да го споделиш.

Вдигна ръка и ѝ подаде кафяв хартиен плик, леко влажен отдолу.

— Какво е това? — Тя пристъпи напред и я лъхна познат аромат.

„Не може да бъде!“

— Ребърца от „Боди Майк Барбекю“ — потвърди Дрейк. — Със салата от зеле и пържени картопки.

— Ама как...?

Той ѝ се ухили и съвършените му зъби лъснаха.

— Наши хора непрекъснато летят до езерото Моно и обратно, за да координират евакуацията. Твой приятел решил да ти прати нещо от Лий Вининг преди градчето да бъде евакуирано. Решил, че може да си гладна след цялото това вълнение.

Само един човек знаеше къде се намира.

Усмихна се за първи път от цяла вечност, както ѝ се стори.

— Бил! Ако беше тук, щях да го нацелувам!

Очите на Дрейк проблеснаха дяволито.

— Ако искаш, мога да му предам целувките?

— Какво ще кажеш просто да си поделим картофките? — Тя тръгна към едно бюро.

— Ами ребърцата?

— Не. Те са си само за мен.

Седнаха един срещу друг на едно бюро. Джена бързо откри, че апетитът ѝ се връща.

Беше се справила с половината ребърца, а Нико бе опрял глава на коляното ѝ и я гледаше с надежда, когато вратата се отвори отново.

Влезе цяла група непознати. Явно това бяха хората от Вашингтон. Макар да ги бе чакала толкова дълго, на Джена ѝ се прииска да бяха дошли по-късно.

Избърса мазните си пръсти.

Дрейк бързо скочи и застана мирно — командирът на базата също беше дошъл.

— Свободно, Дрейк. — Командирът, полковник Бозман, беше към шейсетте, със сребриста коса като орела над разноцветните ленти на ризата му с цвят каки. Погледът му се спря върху недоядената храна. — Не исках да ви прекъсвам, госпожице Бек, но това е директор Пейнтър Кроу от АИОП. Той има някои въпроси към вас, преди да ви върнем при колегите ви рейнджъри.

Двамата спътници на мъжа също бяха представени. Несъмнено бяха роднини, най-вероятно брат и сестра, може би дори близнаци, но Джена съсредоточи вниманието си върху мъжа начело — Кроу. Беше чернокос, с един-единствен снежнобял кичур, прибран зад ухото. Цветът на кожата му несъмнено говореше за индианска жилка, но пронизващите му сини очи наемкваха и за европейска кръв. На Джена ѝ се искаше да му се озъби, но нещо в него я накара да притихне. Може би намерът за дружелюбна усмивка или интелигентният блясък в очите му. Човекът определено не беше досаден бюрократ или високомерен агент от някоя служба.

Въпреки това откри, че ръката ѝ докосва телефона в джоба ѝ.

„Искам отговори.“

Кроу се обърна към полковника.

— Можем ли да останем насаме?

— Разбира се. — Бозман даде знак на Дрейк. — Да ги оставим.

Дрейк го последва навън, но не и преди да чуки юмрук в юмрука на русокосия мъж, който стоеше до вратата.

— Радвам се да те видя, Джош.

— Иска ми се да беше при по-добри обстоятелства.

— И на мен. — Младият мъж се ухили широко. — Но затова ни плащат големите мангизи, нали така?

След като двамата морски пехотинци излязоха и вратата се затвори, Кроу отново обърна пронизителните си очи към Джена.

— Госпожице Бек, натрупало ви се е доста, но се надявам да ми дадете някаква допълнителна информация за случилото се тази вечер. Разкажете ми какво стана, колкото се може по-подробно. Особено съм любопитен за хората, които са ви атакували на хълма.

Джена не отстъпи.

— Не и преди да ми кажете какво всъщност е ставало в изследователската станция. Работата им изложи на опасност целия район. Застраши не само крехката екосистема, за чието образуване са били необходими хилядолетия, но и живота на мои приятели и колеги.

— Иска ми се да можех да ви кажа — отвърна той.

— Иска ви се или няма да ми кажете?

— Ако трябва да съм честен, не знаем точно естеството на работата им. Базата е била ръководена от доктор Кендъл Хес, който бил доста потаен тип.

Джена се намръщи, когато чу името на астробиолога, който бе идвал при езерото Моно. Припомни си разговора им на чаша кафе в „Боди Майк“. Дори тогава ѝ бе направило впечатление колко е сдържан и как внимателно подбира думите си.

— Срещата съм се с него — призна тя. — Събираше проби от тинята по дъното на езерото.

Кроу се обърна към спътницата си, Лиза Къмингс. Двамата се спогледаха мълчаливо, сякаш преценяваха дали тази подробност е важна, или не.

Джена ги гледаше и се намръщи още повече.

— Върху какво е работил доктор Хес?

Кроу отново се обърна към нея.

— Знаем със сигурност само, че е изучавал и експериментирал с екзотични форми на живот.

— Екстремофили — каза Джена, припомняйки си подробности от разговора им. — Каза, че търсел необичайни организми, бактерии и протозои, развили уникални стратегии за оцеляване в сурови условия.

Лиза пристъпи напред.

— По-конкретно е изучавал биосферите в сянка — среди, в които биха могли да съществуват нестандартни форми на живот. Смятаме, че интересът му в тази област е започнал, след като учени от НАСА открили в езерото Моно бактерии, способни да живеят в богата на арсеник среда.

Джена разбра.

— Значи затова е избрал това място.

Кроу кимна.

— Може би за да продължи проучването и дори да направи стъпка по-нататък. Смятаме, че може да се е опитвал да създаде нещо ново, нещо, което никога не е съществувало на нашата планета.

— И го е изпуснал.

— Така смятаме, но не знаем дали става дума за техническа злополука, лабораторна грешка или нещо... злонамерено.

Джена потупа Нико. Той беше спокоен и отпуснат до нея, не показваше никакво напрежение. Определено не беше нащрек в присъствието на тези непознати. През годините се беше научила да се доверява на преценката му. Освен това тя самата не долавяше

хитруване в държането на тримата и оценяваше готовността им да споделят информация.

Реши да рискува и се разкри мъничко.

— Не мисля, че е било злополука, директор Кроу.

— И Пейнтър бива. Но защо смятате така?

— Видях някакъв хеликоптер да напуска базата между подаването на сигнала за бедствие и момента, когато всичко отиде по дяволите. Същият хеликоптер остави група наемници на хълма. Явно са ме забелязали как бягам от отровния облак.

— И са ви подгонили, за да елиминират единствения свидетел.

Тя кимна.

— Бяха на косъм да успеят.

— Можете ли да опишете хеликоптера? Забелязахте ли някакви отличителни знаци или числа?

Тя поклати глава.

— Не. Но го снимах.

Леко се развесели, когато видя смаяните им физиономии. Докато изваждаше мобилния си телефон, им разказа какво се бе случило в градчето призрак, като внимаваше да не пропуска нито една подробност. Отвори фотоалбума и превъртя снимките. Спря на снимката на гиганта с огнепръскачката.

— Този тип ми се стори водач на групата.

Пейнтър взе телефона и увеличи лицето му.

— Много добре сте го снимали. Чудесна работа.

Джена изпита гордост.

— Надявам се да го има в някоя база данни.

— И аз се надявам. Определено ще го пуснем през софтуера за разпознаване на лица както тук, така и зад граница. Ще пуснем и снимката на хеликоптера в бюлетините на правоприлагащите органи в целия Югозапад. Не може да са отишли много далеч.

— Освен това имат пленник — каза тя. — Един от учените. Или поне носеше бяла лабораторна престилка. Опитва се да избяга, но онзи с огнепръскачката го хвана, замъкна го обратно в хеликоптера и отлетяха.

Пейнтър вдигна поглед от телефона.

— Успяхте ли да снимате пленника?

— За жалост не. Вече бях закачила телефона на нашия на Нико. — И потупа хъското по хълбока.

Пейнтър се вгледа по-внимателно в нея и заговори, сякаш четеше мислите ѝ.

— Нека позная. Надявали сте се, че след като ви убият, ще се махнат. И че по-късно някой ще намери Нико и телефона ви.

Джена бе впечатлена. Изобщо не бе споменавала за това, но този човек въпреки всичко се беше досетил.

— Ако са отвлели някого, лично аз залагам, че става въпрос за доктор Хес — обади се Лиза. — Той е бил най-важната цел в базата.

Пейнтър се обърна към Джена.

Тя сви рамене.

— Не мога да кажа дали беше той. Всичко стана толкова бързо, а и не успях да видя добре лицето му. Но е възможно да е бил доктор Хес. Има обаче и още нещо. Който и да е бил, той се опита да побегне към отровния облак, преди да го заловят отново. Сякаш предпочиташе да умре вместо да го отведат.

— Което означава, че пленникът сигурно знае тайни, които не е искал да разкрива на врага. — Пейнтър изглеждаше разтревожен.

— Какви тайни? — попита Джена.

— Точно това трябва да разберем.

— Искам да помогна.

Пейнтър я изгледа.

— Признавам, че бихте могли да ни помогнете в първоначалното разследване. Може да има някоя подробност, която сте пропуснали или не сте сметнали за важна. Но трябва да ви предупредя, че ще е опасно.

— Вече е опасно.

— Смятам, че ще стане много по-лошо. Започналото тук най-вероятно е само връхът на нещо по-голямо и много по-смъртоносно.

— В такъв случай съм късметлийка, че имам помощник. — Джена сложи ръка върху главата на Нико и той тупна с опашка, готов на всичко. — С какво започваме?

Пейнтър погледна доктор Къмингс.

— По зазоряване влизаме в отровната пустош. Ще търсим следи, които биха могли да ни посочат какво се е объркало.

— И вероятно какво се е измъкнало — добави спътницата му.

Джена изстина. Сама се беше набутала в капана, от който току-що се беше измъкнала.

„В какво се забърках?“

7.

28 април, 03:39

Арлингтън, Вирджиния

— Защо все се забиваме в някое мазе? — попита Монк.

Грей погледна най-добрия си приятел и колега. Намираха се в подземните нива на новата щабквартира на АИОП на Фаундърс Скуеър в Арлингтън, Вирджиния. Бяха дошли с доктор Лусиъс Рафи. Отделът за биологични технологии заемаше по-голямата част от седмия етаж. Горے директорът на ОБТ продължи да се обажда и да се опитва да намери посред нощ някой, който знае по-подробно за изследванията, провеждани в станцията в Калифорния.

Междувременно двамата си имаха своя работа долу.

— В твоя случай — отвърна Грей и разкърши врат пред работната станция — ти е писано или да бъдеш натикан в някое мазе, или да висиш от камбанария.

— Квазимодо ли ме наричаш? — Монк го изгледа намръщено от съседната станция.

— *Определено* ти расте гърбица.

— От това, че по цял ден мъкна две момичета в ръцете си. Всеки би се изгърбил от подобно нещо.

Третият от групата изсумтя раздразнено, наведе се над клавиатурата и затрака бързо. Кат беше пратила Джейсън Картър да направи анализ на файловете и логовете на базата, да прерови планини от данни, инвентарни списъци и безброй имейли за някаква следа, която да им подсказва какво всъщност е ставало в Калифорния.

Тримата се бяха затворили в главния информационен център на АИОП — малко помещение с прозорец, от който се виждаха редици черни компютри с размерите на хладилник. Стените на подземното ниво бяха дебели един метър и изолирани срещу всякаква форма на електронно проникване или атака.

— Май намерих нещо — каза Джейсън и вдигна зачервените си очи. До лакътя му имаше празна чашка от „Старбъкс“. — Пуснах

търсене през масивите, като използвах името на доктор Хес и номера на социалната му осигуровка. Добавих и „неогенезис“.

— И какво откри?

— Търсенето изплю няколко терабайта информация. Ще ни трябват дни да я пресеем цялата. Затова включих към търсенето „VX газ“.

— Един от токсините, използвани като контрамярка от базата ли? Джейсън кимна.

— Да. Реших, че тези файлове може да споменават организма, който е трябвало да убие отровата. Но вижте първата папка, която се появи.

Грей и Монк отидоха при работната му станция и прочетоха името на папката:

D. A. R. W. I. N.

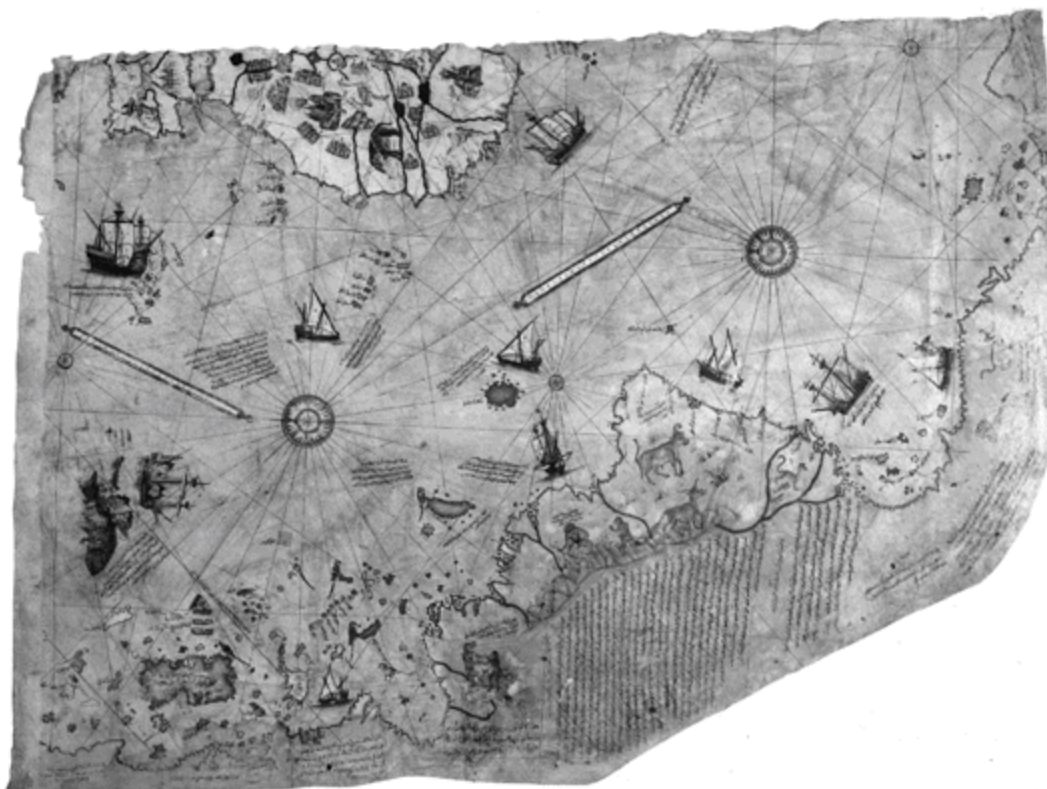
— Какво е това, по дяволите? — промърмори Монк.

— Папката е огромна — каза Джейсън. — Прехвърлих набързо първите няколко файла. Повечето се отнасят за Британския антарктически институт. Това е основната им организация, занимаваща се с изследване на континента. Първият документ е отбелязан и описва успеха им при съживяването на някакъв антарктически мъх отпреди хиляда и петстотин години.

Грей разбираше защо това би заинтересувало учен като Хес, който се интересува от екзотични форми на живот.

— Но вижте подпапката „История“ — каза Джейсън. — Отворих я с надеждата да намеря някаква информация за това как британската научна група е свързана с изследванията на доктор Хес в Калифорния. А вместо това вижте какво открих.

Щракна върху иконата на папката и на екрана се появи серия карти. Той щракна на първата, отбелязана като PiriReis 1513.

— Чувал съм за тази карта — каза Грей и се наведе към екрана.
— Не е съвсем история. Един турски мореплавател, Пири Рейс, я начертал върху кожа на газела през 1513 година. На нея се виждат бреговите линии на Африка и Южна Америка, както и най-северната част на Антарктида.

Грей прокара пръст по крайбрежието в долната част на екрана.

— Какво ѝ е необичайното на тази карта? — попита Монк.

— Антарктида е била открита, поне официално, цели три века по-късно. По-загадъчното е, че според някои тук е показана *истинската* брегова линия, каквато би изглеждала без лед. — Грей го погледна. — А вероятно за последен път сушата е била свободна от лед преди шест хиляди години.

— Но всичко това е много спорно — добави Джейсън. — Много е вероятно показаната тук суша изобщо да не е Антарктида.

— Какво искаш да кажеш? — попита Монк. — Че картата е фалшива ли?

— Не — каза Грей. — Картата си е истинска, но турчинът признава в бележки по полетата, че я е съставил от по-стари карти.

Така че появата на бреговата линия на Антарктида вероятно е просто комбинация от картографска грешка и съвпадение.

Монк се почеса по брадичката.

— Тогава какво прави картата сред файловете на Хес?

Грей нямаше отговор на този въпрос, но Джейсън имаше и заговори, докато тракаше на клавиатурата:

— Тази карта и няколко други в папката са отбелязани като произхождащи от някой си професор Алекс Харингтън.

Грей отново се наведе към екрана.

Джейсън бързо превъртя различни прозорци.

— Току-що го проверих в Гугъл. Палеобиолог от Британския антарктически институт.

— Палеобиолог ли? — не разбра Монк.

— Дисциплина, съчетаваща археологията и еволюционната биология. — Без да спира да пише, Джейсън добави: — И изглежда, професорът е разменил куп имейли и телефонни обаждания с доктор Хес в продължение на почти двацет години. Имали са общ интерес към необичайните екосистеми.

Джейсън погледна Грей и повдигна вежда.

Грей го разбра. „Ако някой знае подробности за изследването на Хес, то най-вероятно е този тип.“

— Браво на теб — каза Грей. — Но трябва да споделим това с Рафи горе. Може би директорът знае нещо повече за тази връзка с британците. Можеш ли да разпечаташ файловете?

Джейсън се намръщи и извади една флашка от порта й.

— Вече копирах всичко. Разпечатването ще отнеме часове. Когато стигнеш кабинета на директора, достатъчно е само да намериш порта на компютъра му и...

— Знам как да използвам флашка. Не съм динозавър.

— Извинявай. Но си поне десет години по-стар от мен. В цифровата епоха това се равнява най-малко на плейстоцен. — Джейсън скри ухилената си физиономия зад чашата от „Старбъкс“, докато се мъчеше да изсмуче последните капки кафе.

Монк тупна Джейсън по рамото.

— Сега разбирам какво намира Кат в това хлапе.

Грей прибра флашката в джоба си и тръгна към вратата, като нареди:

— Продължавай да ровиш във файловете. Може да изкопаеш още нещо, докато говоря с директор Рафи.

Мина по късия коридор, влезе в асансьора и пхна черната си карта, върху която бе изписана сребърната гръцка буква Σ , математическият символ за „обща сума“, която бе кредото на Сигма за комбиниране на най-доброто от тялото и ума за справяне с глобални заплахи. Картата изпълняваше ролята и на шперц за повечето заключени врати във Вашингтон.

Натисна бутона за седмия етаж. Докато кабината се издигаше плавно, извади телефона си и погледна дали няма съобщения от Кени за баща им. Това бе първата му възможност да провери телефона през последния час, тъй като в подземния информационен център нямаше сигнал. Въздъхна с облекчение, когато видя, че няма съобщения.

Поне нощта се очертаваше да е спокойна.

Вратата на асансьора се отвори и Грей забърза по тъмните и пусти коридори. Тук горе беше същински лабиринт, станал още потесен от кашоните, натрупани покрай вратите. Скелета и кофи с боя също препречваха пътя. АИОП все още се местеше от старата си централа, която се намираше на няколко пресечки оттук. Някои отдели още се намираха в предишната сграда; други или се бяха преместили, или се местеха в момента. Можеше да си представи какъв хаос цари тук през деня, но в този късен час всичко бе притихнало и спокойно.

Зави на един ъгъл и видя ивица светлина, процеждаща се от една открената врата. Сигурно беше кабинетът на Рафи. Грей забърза натам — и груб вик го накара да спре.

Притисна се към стената.

Гласът, макар и приглушен от разстоянието, не приличаше на гласа на директора. Ръката на Грей посегна към служебния му „Зиг Зауер P226“ в кобура под якето му. Докато пръстите му се свиваха около дръжката, чу характерното *пук-пук-пук*.

Вратата на кабинета се отвори и светлината нахлу в коридора. Грей приклекна и се скри зад оставен в коридора ксерокс. Надникна предпазливо и видя четирима мъже — облечени в черно и с пистолети със заглушители — да излизат и да тръгват в негова посока. Погледна назад. Най-близката врата беше на метри от него.

„Твърде далеч.“

Пресметна бързо. Пистолетът му имаше дванайсет патрона калибър 357. Всеки куршум трябваше да намери целта си, особено ако противниците имаха бронижилетки. Единственото му преимущество бе елементът на изненадата.

Затаи дъх, готов за действие.

— Другите са долу — каза в радиостанцията последният, който излезе от кабинета. — Трето подземно ниво. Тръгнете по стълбите, ние ще вземем асансьора.

Представи си Монк и Джейсън, затворени в малката стая, без да подозират за огнената буря, носеща се към тях.

Изчака първите двама да минат покрай скривалището му. Съсредоточени върху задачата си, те не го видяха зад ксерокса.

Той стреля два пъти, в главите им — после се обърна и се претърколи на открито. Прицели се към кабинета на Рафи и другите двама. Простреля първия в коляното и той падна, но въпреки болката и изненадата успя да стреля, докато падаше.

Куршумът изсвистя покрай ухото на Грей.

„По дяволите...“

Определено бяха калени професионалисти, най-вероятно бивши военни. Когато рамото на простреляния се удари в земята, Грей го застреля от упор в лицето — не можеше да поема никакви рискове.

Последният се скри зад едно скеле и откри огън. Грей лежеше проснат на пода, като използваше тялото пред себе си като щит. Куршумите се забиваха в мъртвия другар на противника или рикошираха от линолеума.

Трябваше да направи нещо преди противникът му да избяга обратно в кабинета на Рафи. Ако се съдеше по извръщането на главата му натам, той явно възнамеряваше да направи точно това — да се скрие на сигурно място и да повика подкрепления.

„Това не бива да става.“

Грей скочи и се втурна на зигзаг към позицията на противника. Куршумите рикошираха от скелето или се забиваха в стената зад целта му. Мъжът остана скрит, докато Грей продължаваше да дърпа спусъка, докато прекрачваше тялото на земята.

Накрая изстреля дванайсетия куршум — и затворът остана в задно положение.

Патроните бяха свършили.

Противникът на Грей се изправи, насочи димящото си оръжие към него и се усмихна ликуващо.

Грей пусна пистолета и докато погледът на другия се отклони да го проследи, използва разсейването му, за да вдигне другата си ръка, в която бе пистолетът, който държеше скрит зад бедрото си и който бе взел от убития на пода. Дръпна спусъка два пъти — но и един щеше да е достатъчно.

Улучи последния противник право в окото и той рухна на пода.

Грей се втурна напред и нахълта в кабинета на Рафи. Не таеше много надежда, че директорът е жив, но трябваше да провери. Откри го в стола му, със свалено сако и навити ръкави. В средата на бялата му риза бе цъфнало алено петно, на челото му също имаше дупка от куршум.

Грей овладя яростта си от безжалостната екзекуция и грабна телефона на бюрото, но веднага видя, че кабелът е прекъснат. Пое си дъх и помисли дали да не потърси друг телефон; но дори да намереше, не беше запознат достатъчно със системата, за да знае как да се свърже с подземното ниво. А тъй като долу нямаше сигнал, мобилният му телефон бе безполезен.

Трябваше да намери начин да предупреди Монк и Джейсън.

04:04

— Може пък ловците на митове да грешат за картата на Пири Рейс — каза Джейсън и разкърши рамене. Пое дълбоко дъх, за да скрие нервността си, че дава собствено заключение. Знаеше за делата на командир Пиърс и партньора му в миналото и се чувстваше много извън класацията.

„Аз съм просто един прехвален компютърджия.“

Въпреки това инстинктът му казваше, че онова, което е открил, може и да е важно.

— Какво искаш да кажеш? — попита Монк и се прозя така, че челюстта му едва не се откачи. Седеше с вдигнати на съседното бюро крака.

— По-добре виж това.

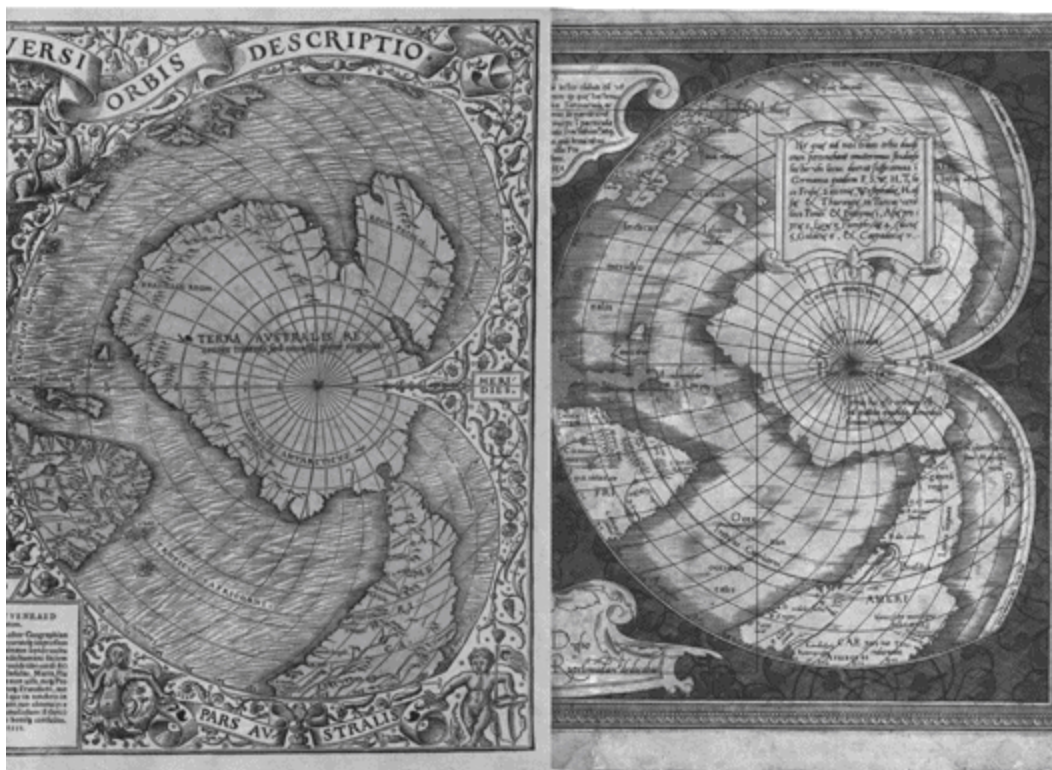
Монк измърмори под нос — нещо за хлапетата, които все го будели. Свали крака на земята и плъзна стола си до Джейсън.

— Какво намери?

— Преглеждах другите исторически карти в папката от Британския антарктически институт и четях бележките на професор Харингтън за тях.

— Палеобиологът.

— Същият. — Джейсън прочисти гърлото си. — Има още две карти на Антарктида, начертани дваисетина години след картата на Пири Рейс от 1513 година. Едната е от някакъв тип на име Оронтеус Финеус, а другата от Герардус Меркатор.

— Обърни внимание, че и на двете Антарктида е показана без лед — каза Джейсън. — Харингтън отбелязва също, че картите показват планински вериги и върхове, които в момента се намират под ледниците и не би трябвало да са се виждали през шестнайсети век. Освен това показват някои фини детайли от континента, като остров Александър и Море Уедъл.

Монк се почеса по челото.

— И двете са били съставени векове *преди* континентът да бъде официално открит.

— Да. И много хилядолетия след като бреговете на Антарктида са били сковани от лед. Има и една карта от 1739-а от френски картограф на име Буше.

— На нея Антарктида е представена като две суши, разделени от река или море. Това наистина е така. Макар континентът да изглежда като единна суша, ако махнеш леда, ще видиш, че всъщност представлява планински архипелаг, разделен на две основни части — Малка Антарктида и Голяма Антарктида. Тази подробност не е била известна преди сеизмичното картографиране, направено от Американските военновъздушни сили през 1968 година.

— А тази карта е от осемнайсети век?

— Точно така. — Джейсън не можеше да скрие вълнението си.

— Но какво общо има това с изследванията на доктор Хес в Калифорния?

Въпросът помрачи ентузиазма на Джейсън.

— Не знам, но в тази папка има още много материали от професор Харингтън, някои от които са от времето на Втората

световна война. Повечето от тях са доста цензурирани. Ще ми трябва време да ги прегледам всички.

— Май ще ти трябва буре кафе, когато се върнем в централата на Сигма.

Джейсън се бе примирил с този факт и продължи по темата:

— Май като става въпрос за загадки около Антарктида, по-добре да се заема аз, отколкото някой друг.

Монк го изглежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Кат... тоест капитан Брайънт... не ти ли е казвала?

— Жена ми не ми казва много неща. Повечето за мое собствено добро. — Монк му се закани с пръст. — Така че изплюй камъчето, хлапе.

Джейсън впери поглед във вдигнатата му ръка и забеляза леко неестествения ѝ блясък. Ръката беше протеза, но зловещо приличаше на жива — не бяха пропуснали дори косъмчетата. Джейсън знаеше как Монк е изгубил ръката си и го уважаваше още повече заради това. След случая АИОП бяха заместили изгубената ръка с това чудо на биоинженерството, включващо сложна фина механика и системи, позволяващи обратна връзка и хирургически точни движения. Джейсън беше чувал също, че Монк може да отделя ръката и да я контролира дистанционно през контактните точки на титановия маншет, хирургически прикрепен към китката му.

Страшно му се искаше някой ден да види подобно изпълнение.

— Ако си зяпнал... — предупреди го Монк с леко ръмжащ глас.

— Извинявай.

— Спомена, че имаш връзка с Антарктида.

— Навремето живях там, но беше доста отдавна. Майка ми, пастрокът ми и сестра ми още са там... недалеч от станция Макмърдо.

Монк го изглежда с присвити очи. Усещаше, че това не е цялата история, че има премълчани приключения, но не задълба.

— Значи с твоя опит може ти да разговаряш с онзи Харингтън. Научи какво знаят британците.

Джейсън се поободри. Открай време искаше да се захване с работа на терен и това можеше да е нужното му начало. Беше готов на всичко, което можеше да го спаси от дънни платки, логически вериги и разбиващи кодове алгоритми.

Някаква врата в коридора се хлопна.

Монк се изправи.

Джейсън го погледна през рамо.

— Май командир Пейнтър се връща.

„Да се надяваме с някакви по-интересни задачи от разглеждането на карти.“

— Хлапе, имаш ли оръжие?

Джейсън едва сега забеляза колко напрегнат е Монк. От небрежното му поведение не беше останала и следа.

— Не... — заекна той.

— Аз също нямам, но това беше вратата на стълбището. Не на асансьора. Не ми се вярва Грей да е решил да тренира в такъв късен час.

До тях достигна тежкия тропот на множество кубинки.

Монк се обърна към Джейсън. Лицето му бе сериозно до смърт.

— Отворен съм за свежи идеи, хлапе.

04:06

Грей действаше бързо. Всяка секунда бе от значение.

Докато бързаше по коридора на седмия етаж, събра резервните пълнители на убитите, като се увери, че стават за оръжието, с което се беше сдобил. Не знаеше колко са другите долу, но нямаше намерение да рискува. При престрелка разликата между живота и смъртта можеше да е един патрон.

— Слизам надолу — каза той, стиснал телефона между рамото и ухото си. След като беше открил Рафи мъртъв, веднага се бе обадил в Сигма за помощ.

— Ще ти пратя екипи колкото се може по-бързо. — Кат бе напрегната, но въпреки че съпругът ѝ бе изложен на опасност, оставаше съсредоточена. — Внимавай.

— Ще внимавам само толкова, колкото е необходимо.

Затвори и продължи по коридора. Спря, колкото да вземе един чук от кутия с инструменти. Въпреки усилията на Кат според преценката му помощта щеше да пристигне най-рано след няколко минути.

„Твърде късно за Монк и Джейсън.“

Отиде до пожарната сигнализация на стената и дръпна червения лост. Моментално зазвъня аларма. Целта му беше да внесе смут у врага и евентуално да го накара да побегне. Ако не успееше, поне щеше да ги накара да се разбързат и може би да направят необмислени грешки.

Пък и шумотевицата щеше да прикрие собственото му приближаване.

Отиде при асансьорите — знаеше, че стълбището се охранява — и влезе в същата кабина, с която се беше качил. Натисна бутона на един долен етаж, но веднага щом кабината тръгна, натисна стопа. Вътре също зазвъня аларма, но тя бе заглушена от много по-силната врява на противопожарната система.

С помощта на козия крак на чука отвори вътрешната врата на асансьора. Както се беше надявал, кабината бе спряла малко преди шестия етаж и горната половина на външната врата се виждаше. Пресегна се, дръпна закопчалката, за да отвори вратата ръчно, и изпълзя от кабината — след което се обърна и се пхна под спрелия асансьор.

Откритата шахта зейна под него.

Прехвърли се на аварийната стълба на стената отляво. Плъзна се надолу, без да използва скобите. От време на време намаляваше скоростта с ръце и крака, като броеше летящите покрай него етажи. За двайсет секунди стигна нивото, отбелязано като L3.

Като се държеше с една ръка, дръпна закопчалката да отвори вратите и се хвърли навън веднага щом те се разделиха. Плъзна се по колене, като се извъртя към вратата на стълбището. Както бе подозирал, там стоеше стрелец, който придържаше вратата с крак и наблюдаваше стълбите.

Грей вече беше извадил отмъкнатия пистолет, който още беше със заглушителя си, и простреля мъжа в главата. Оръжието не изгърмя, а само се изкашля. Грей бързо го насочи към информационния център.

Там се движеха сенки и се чуваха приглушени гневни гласове.

— Може изобщо да не са били тук — рязко каза един от неканените гости. — Онзи горе може да е излъгал, че има и други.

Грей издиша с облекчение. Значи не бяха открили Монк и Джейсън. Може би те двамата вече бяха някъде горе. Но той трябваше да е сигурен, особено след като друг властен глас изляз:

— Свършва ни проклетото време!

— Готово! — каза друг глас. — Вкарах червея в сървърите. Ще изтрие всички файлове тук и резервните копия.

— Тогава поставете последните заряди и да се махаме!

Пожарната аларма продължаваше да звъни. Грей тръгна по коридора към отворената врата на информационния център. Надзърна бързо вътре, след което се скри.

„Четирима.“

Всички гледаха през прозореца към редиците сървъри в съседното помещение.

„Там явно има и други, които поставят експлозивите.“

Задачата им очевидно беше да компрометират сървърите. Представи си Лусиъс Рафи горе. Вероятно неколцината охранители в сградата бяха сполетени от същата участ. Дали директорът просто се беше оказал на неподходящото място в неподходящото време, или екзекуцията му е била част от плана на щурмовия отряд? Преди час беше научил от Пейнтър за опита за отстраняване на единствения свидетел на събитията в Калифорния. Беше ли тази атака част от това, опит да се заличат всички следи, водещи към онази база?

Нямаше как да знае — с изключение на това, че онзи с властния глас май говореше с британски акцент. Спомни си, че Джейсън беше открил връзка между работата на доктор Хес и някаква изследователска група в Англия.

„Може да е просто съвпадение, а може и да не е.“

— Всичко е готово! — обади се глас от сървърното помещение.

— Изнасяйте се — нареди лидерът. — И по-бързо, че иначе ще си останем тук.

Грей се спотайваше до вратата зад едно кошче за боклук. Беше почти напълно открит, но се надяваше, че в бързината да се махнат оттук няма да го забележат.

Както очакваше, мъжете изскочиха от стаята и се втурнаха към стълбището — където в сенките лежеше тялото на постовия.

Грей нямаше почти никакво време.

Веднага щом последният изхвърча от стаята, Грей се претърколи на кълбо в информационния център, затръшна вратата и я заключи с картата си.

От коридора се чу къс откос.

Грей се изправи и погледна през бронираното стъкло.

В коридора светна фенерче и той видя струпалите се около падналия си другар мъже. Най-високият от тях — здравеняк с изсечени аристократични черти — се обърна и погледна право към Грей.

Погледите им се срещнаха. Очите на мъжа горяха от ярост.

Един от другите го докосна по рамото и си посочи часовника. Явно нямаха време да изкарат Грей от заключената стая — вдигнатите по тревога екипи приближаваха, а експлозивите всеки момент щяха да се задействат.

Лидерът махна на другите да тръгват, хвърли на Грей още един кръвнишки поглед и забърза нагоре.

Грей се обърна и отвори вратата на сървърната стая. Къса метална стълба се спускаше към добре охладеното изолирано помещение. От върха ѝ Грей огледа високите черни компютри. Видя закрепените експлозиви С-4, чиито таймери отброяваха оставащите 90 секунди до взрива, и изрева:

— Монк! Джейсън!

Вратата на една от големите като хладилник машини на задния ред се отвори и Монк и Джейсън буквално изпаднаха от нея на пода.

„Слава богу...”

Замаха им с ръка.

— Размърдайте си задниците!

Двамата се затичаха между сървърите и изкачиха стъпалата до информационния център.

Грей прокара картата си през четеца на изхода и отключи вратата.

Монк тупна Джейсън по гърба.

— Бърза мисъл имаш, хлапе.

Джейсън едва не падна.

— При сървърните помещения често се случва да се презапасяват — обясни той. — Често има празни стендове за бъдещо разширяване. Реших, че в АИОП може да е същото.

Грей ги поведе навън и спринтира към стълбите.

— Насам.

Стигна вратата на стълбището, но не откри там никакво тяло, а само локва кръв.

— Май си имал проблем да стигнеш до нас — каза Монк, когато видя кръвта.

— Горе също имаше хора. Убиха доктор Рафи.

Монк изруга. Втурнаха се нагоре, като спринтираха от площадка към площадка.

— Някаква представа кои са?

— Взели са тялото долу, но на седмия етаж има още четири. Може би ще успеем да ги идентифицираме.

„Ако сградата остане цяла след взрива.“

Изхвърчаха на партера и се втурнаха през лобито. Грей забеляза безжизнената фигура на един от охранителите зад бюрото му. Гневът отново пламна в него. Представи си лицето на лидера и мислено му обеща да си разчистят сметките.

Но това трябваше да почака.

Блъсна външната врата и се втурнаха навън. Когато стигнаха тротоара на Норт Рандолф Стрийт, глух грохот разтресе земята. Някои от прозорците на долните етажи се пръснаха и черен пушек забълва в нощта.

В далечината отекна хор на сирени.

Монк въздъхна тежко.

— Е, край на голямото местене на АИОП.

Грей ги отведе, като остави разчистването на идващите спешни екипи. Искаше да се върне в централата на Сигма, но искаше също и отговори.

„Кой е изпратил този отряд... и защо?“

8.

28 април, 06:02

Планините Сиера Невада, Калифорния

„Надявам се да постъпвам правилно...“

Джена стоеше в палатката в сборния пункт извън горещата зона. Зад полупрозрачните стени изгревът беше като приглушено сияние. Вътре се носеше острата миризма на химикали и пот.

Нещо явно бе проличало на лицето ѝ, защото доктор Къмингс — *Лиза*, както настояваше да я нарича — дойде при нея. Двете вече бяха облечени в предпазните костюми за еднократно ползване „Тайвек“, за които се твърдеше, че са устойчиви на повечето химикали.

„Надявам се да е така.“

Като допълнителна мярка бяха инструктирани да залепят с тиксо краищата на ръкавиците към ръкавите на костюмите.

— Изглежда добре — каза Лиза, след като я огледа. — Ще ти помогна със следващия пласт.

— Благодаря.

Отидоха до яркочервените херметични костюми, които висяха на въртяща се закачалка. Вторият пласт щеше да ги покрие от глава до пети и напълно да ги изолира от външната атмосфера. Щяха да дишат с маски и бутилки кислород, закрепени на гърба им.

Помогнаха си една на друга да облекат костюмите. Джена изпита кратък пристъп на клаустрофобия при щракването на последната закопчалка и рязко си пое дъх в маската. В опит да скрие паниката си се изправи и направи няколко крачки, сякаш проверява тежестта на бутилките.

— Перчим се по пътеката, доколкото виждам. — Думите дойдоха от радиото в маските, което се задействаше с глас.

Тя се обърна. Сержант Дрейк ѝ отдаде чест, също опакован в „заешки костюм“, както се бе изразил.

— Че как иначе? — отвърна тя. — Особено когато нося последна мода.

Опита се да го каже присмехулно, но се получи по-скоро скръбно.

— Всичко ще е наред — каза Дрейк и протегна ръка да я потупа по рамото.

Тя се дръпна, уплашена да не скъса нещо.

— Костюмите са по-здрави, отколкото изглеждат — увери я Лиза.

Брат ѝ Джош стоеше зад нея, също екипиран. Други двама морски пехотинци също щяха да участват в експедицията, но от притеснение Джена вече беше забравила имената им.

Радиото изпраця и се разнесе глас:

— Транспортът е готов.

Беше директор Кроу. Намираше се на шестнайсет километра оттук, в базата на морските пехотинци, откъдето следеше мисията и координираше спешните екипи в района.

Другото му задължение — при това много важно — беше да наглежда Нико.

Хъското вече ѝ липсваше. Отсъствието му я караше да се чувства несигурно, но никой не правеше предпазни костюми за кучета.

— Как е сигналят от камерите? — попита Лиза и помаха пред лицето си.

— Идеален — отвърна Пейнтър. — Чрез сателитната връзка мога да гледам над раменете ви как се справяте. Така че внимавайте. Следвайте съответните протоколи и избягвайте ненужни рискове.

— Да, бате — промърмори под нос Джош, но и това прозвуча ясно по чувствителната апаратура.

Пейнтър не му обърна внимание и продължи:

— Засега границите на горещата зона, изглежда, си остават стабилни, но не знаем какви други опасности дебнат там.

Джена се вираше през полупрозрачните стени на палатката и си мислеше за това къде отиват. Карантинната зона започваше на повече от километър и половина оттук. През последните няколко часа отровният газ най-сетне бе достигнал максималното си разпространение и се бе слегнал на земята. Около района бяха разположени станции за химическо наблюдение, които следяха дали вятърът няма да се промени и да вдигне облаци прах и пясък.

Целта им — епицентърът на взрива — се намираше на трийсет и два километра оттук.

Засега никой не знаеше дали онова, което бе изпуснато от базата, е било неутрализирано. Джена се опита да си представи нещо, способно да оцелее при високата температура на експлозията и в токсичния облак.

Самата мисъл за това я накара да потръпне.

Задачата им бе проста — да съберат проби, да огледат пораженията и да потърсят следи, които биха могли да обяснят какво се е случило.

Пейнтър я бе убеждавал да остане в базата на морските пехотинци и да наблюдава заедно с него навлизането в горещата зона, но тя открай време си беше момиче, свикнало да бъде на място. Именно затова бе постъпила при парковите рейнджъри — за да може да си цапа ръцете при нужда.

Имаше и друга причина, поради която бе настояла да участва. През цялата нощ една мисъл я тормозеше и не й даваше покой: „Ако бях стигнала до базата по-рано, нямаше ли по някакъв начин да успея да предотвратя всичко това?“.

Може би бе глупава самонадеяност, плод повече на гордостта ѝ, отколкото на реалността, но не можеше да се отърве от тази мисъл. Особено след като научи, че повече от трийсет души са изгубили живота си в станцията. Като парков рейнджър, положил клетва да пази закона, тя отказваше да бъде извадена от разследването.

„Не и на моя територия.“

— Добре — каза Дрейк и ги поведе. — Да се качваме.

Джена намести ремъците, поддържащи кислородните бутилки. С костюма вече ѝ ставаше топло. Излязоха от палатката като някакви астронавти, стъпващи на чужда планета. Тя си спомни туриста от вчера, който твърдеше, че езерото Моно приличало на повърхността на Марс.

„И ето ме сега... доказвам твърдението му.“

На пътя, водещ към горещата зона, беше паркиран зелен военен „Хамър“. Машината бе конфигурирана като транспортър, с кабина за екипажа отпред и открита задна част с пейки. Един от съпровождащите ги морски пехотинци — ефрейтор Шмит, сега се сети името му — се качи зад волана. Останалите се настаниха отзад.

След като всички заеха местата си, Дрейк потупа покрива на кабината.

— Всичко е готово, Шмити.

Двигателят се изкашля и заръмжа. В следващия момент вече се движеха, изкачваха се към границата на карантинната зона. Джена преглътна с мъка и отново провери циповете и закопчалките на костюма си.

Лиза седеше до нея.

— Не се безпокой толкова. По-голямата част от токсина е по земята и бързо губи силата си.

Въпреки това Джена не изпита облекчение, особено след като видя облака прах, вдигнат от широките гуми по черния път. Мъчеше се дори да не диша, за да не изразходва запаса си кислород. В колата имаха и резервни бутилки, но идеята беше да не ги сменят в горещата зона, освен ако не е абсолютно необходимо.

След две минути ефрейтор Шмит наду клаксона и посочи с ръка през отворения прозорец.

Край пътя имаше висок до кръста цилиндър — един от химичните монитори. От горната му част стърчеше дълга антена и анемометър с три чашки, който измерваше скоростта на вятъра. За щастие малкият ветропоказател бе абсолютно неподвижен.

Дрейк изгледа станцията, докато минаваха покрай нея, и каза:

— Кажете сбогом на чистия въздух, приятели.

Навлизаха в горещата зона.

Пътят се изкачваше по покритите с храсталак хълмове, по които тук-там растяха отделни борове. Отначало всичко изглеждаше наред, сякаш бяха тръгнали на обикновена разходка в планината. После край пътя видяха първия елен. Лежеше на земята, шията му бе извита назад от последния гърч, от меките устни се подаваше дебел розов език.

Джена преглътна и извърна поглед, но километър и половина по-нататък вече не можеше да избяга от ужасните гледки. Дивите животни в района бяха прословути с боязливостта си и се откриваха трудно, особено през деня. Но експлозията, димът и отровата бяха прогонили всички от техните леговища, скривалища и дупки.

Скоро под гумите захрущяха телата на чайки, скални орехчета и катерици. По склоновете се виждаха мъхнати останки на зайци. По-големи сенки бележеха трупове на стадо елени. По-нататък една от

редките за района диви овце бе паднала с подгънати предни крака, а извитите ѝ рокове се бяха оплели в бодлив храст.

По бузата на Джена се търкулна сълза. Не можеше да я избърше. Дори като парков рейнджър не си бе представяла, че в тези хълмове е скрит толкова много живот.

„А сега той е мъртъв.“

Машината спираше на всеки километър и половина. Дрейк вземаше проби от почвата, а Лиза събираще косми и тъкан от мъртвите животни. Джена ѝ помогна да вземе кръвна проба от една черна мечка. Когато обърнаха трупа, за да стигнат до югуларната вена, откриха под майката малко мече.

Щом го видя, Лиза спря, отстъпи назад и каза:

— Достатъчно. Достатъчно!

Разговорите им замираха с всеки следващ километър, докато накрая се чуваше единствено дишането им, ръмженето на двигателя и хрущането на чакъла под гумите.

Когато стигнаха на пет километра от центъра, Дрейк най-сетне заговори отново:

— Вижте растителността по склона отпред.

Джена се надигна, за да разгледа по-добре.

Досега хълмовете бяха изглеждали горе-долу нормално, покрити с треви, пелин и тук-там по някой бор. Но по-нататък всичко това бе променено. Склоновете от двете страни на пътя бяха почернели, без нито един стрък зеленина.

— Възможно ли е експлозията да е предизвикала пожар? — попита Лиза.

Джена поклати глава. Имаше богат опит с пожарите, предизвикани от светкавици или от небрежни туристи. Заради сухата трева и храсти пламъците можеха да погълнат за минути цели хектари — оставяха след себе си единствено пепел и обгорени стволове.

— Това не е от огън — каза тя.

— Да огледаме по-отблизо. — Лиза докосна сержанта по ръката.

— Спри колата — нареди Дрейк.

Шофьорът спря в края на черната зона и Дрейк се обърна към Лиза и Джена.

— По-добре да останете тук, докато не се уверим, че е безопасно.

Джена завъртя очи.

Нямаше нищо *безопасно* в това, което правеха. Отиде до задната част на хамъра и скочи на земята. Лиза я последва заедно с останалите.

— Вземи комплекти за проби — каза Лиза на брат си.

— Готово — отвърна Джош и скочи леко на земята. Шофьорът остана зад волана, а групата излезе на поляната. Джена стъпваше внимателно. Много от растенията, приспособили се към тази сурова алкална среда, бяха развили гадни предпазни средства — най-вече дълги тръни — и тя се страхуваше някой от тях да не продупчи костюма ѝ.

Запристъпваха предпазливо към черното. Върху горната част на хълма сякаш бе паднала сянка. Отдалеч границата между двете площи изглеждаше ясно очертана, но когато я приближиха, се оказа не така рязка, с междинна ивица от живи и мъртви растения.

— Джош, събери растения, които изглеждат здрави — каза Лиза на брат си. — Аз ще събера от овъглените.

— Обърна се към Дрейк. — Ти вземи проби от почвата.

Джена тръгна с Лиза. Двете навлязоха в поразената зона и клекнаха до високи тънки растения, чиито стръкове завършваха с черни цветове.

— *Castilleja* — каза Джена. — Пустинна четка. Понякога я наричат прериен огън, защото цветовете ѝ са червени. По това време на годината тъкмо започват да цъфтят.

И посочи здравите растения надолу по склона, където цветята бяха разцъфнали в различни нюанси на аленото.

Лиза хвана едно поразено растение близо до корените и го издърпа от почвата заедно с тях. Докато се опитваше да го прибере в торбичка за проби, стъблото и листата се разпаднаха като скулптура, направена от пясък.

Джена задържа торбичката отворена, докато съберат остатъците. След като приключиха, се изправиха и Лиза се загледа към върха на хълма.

— Да идем да огледаме — каза Джена. Искаше да види мащабите на пораженията.

Като стъпваха много внимателно, двете се изкачиха до върха и Джена ахна. Черните хълмове продължаваха, докдето стигаше поглед. Никъде нищо не помръдваше.

Телена ограда прорязваше мъртвите хълмове в далечината и отбелязваше официалната граница на изследователската станция.

— Възможно ли е токсичният облак да е причинил това? — попита Джена. — Да не би газът да е бил по-смъртоносен в близост до базата?

— Може би, но се съмнявам.

Джена долови страха в гласа ѝ и разбра какво я тревожи.

„Дали това не е знак, че нещо се е измъкнало от базата? — Джена се огледа. — И възможно ли е то да е все още активно?“

— Да продължим към центъра — каза Лиза. — Ще потърсим някакви следи и после ще се приберем в базата с пробите. Така може би ще получим някои отговори.

Когато се върнаха в края на черната площ, завариха Дрейк и още един морски пехотинец да забиват дървени колчета, с които отбелязваха границата на поразената зона. Джош чакаше наблизко с кашон, пълен с проби от растения и почва.

Качиха се на хамъра и потеглиха към центъра на горещата зона.

При вида на унищожението около тях Джена зяпна. Забеляза трупа на койот в канавката. Козината почти я нямаше, тялото бе почерняло като растенията.

Тя впери поглед в базата.

„Що за ужас сте създали, доктор Хес?“

06:43

Баха Калифорния, Мексико

Кендъл Хес стоеше до малкия витлов самолет, докато го зареждаха — бяха му позволили да се разтъпче. Грамадният му пазач Матео даде пачка стодоларови банкноти, хванати с ластик, на местния човек, който го гледаше предпазливо изпод периферията на каубойската си шапка.

„Най-вероятно наркотрафикант“ — помисли Кендъл. Необозначената писта и самотната цистерна за гориво потвърждаваха заключението му.

След събитията в планините Кендъл бе направил всичко по силите си да следи пътя им на юг. Матео беше зарязал хеликоптера в пустинята Невада и се прехвърлиха на частен самолет на едно малко

летище. Последва ново прекачване в тази „Чесна“ в Аризона, с която прекосиха границата малко преди изгрев-слънце. Оттогава летяха над полуостров Баха и в момента вероятно се намираха някъде на юг от град Сан Фелипе.

В далечината морето Кортес проблясваше ярко, лазурно сияние отвъд дюните на пустинята. Районът бе суров и пуст, разнообразяван тук-там от някой и друг кактус.

Кендъл познаваше тези растения — *Pachycereus pringlei*, наричани слонски кактуси заради огромните им размери. Видът бе привлякъл вниманието му на учен със способността си да оцелява в тези сурови земи. Някои достигаха височина десет метра и можеха да живеят повече от хиляда години, при това често на места, където почти нямаше почва, а само скала. Постигаха това чрез симбиоза с уникална бактерия. Микроорганизмът помагаше за разбиването на камъка и осигуряваше азот за растението. Симбиозата бе толкова успешна, че кактусът приютяваше бактерията дори в семената си.

Кендъл беше направил кратко изследване на микроба в рамките на програмата си върху екстремофилите, но проучването се оказа задънена улица.

„Да се надяваме, че и за мен няма да кажат така.“

— Качвай се — грубо нареди Матео.

Понеже знаеше, че няма друг избор, Кендъл се наведе под крилото и се качи в малката кабина, следван от едрият си пазач. Пилотът бе същият, който ги бе докарал от Калифорния. Веднага щом Кендъл се настани на мястото си, самолетът набра скорост по пистата, излетя и отново се насочи на юг.

„Къде ме карат?“

Не знаеше отговора, но знаеше кой го очаква в края на пътуването. Същият човек, който стоеше зад атаката и който вероятно бе манипулирал отдалеч изследванията на Кендъл през последното десетилетие.

Кучият син, навремето негов колега, бе обявен за мъртъв преди единайсет години. Самолетът му се бе разбил в Конго и седмица по-късно спасителните екипи го намериха заедно с овъглените останки на екипажа и пътниците. Сега Кендъл знаеше, че това е било лъжа, номер, но тогава бе изпитал тайно облекчение от смъртта му, тъй като се опасяваше от мрачния път, по който бе тръгнал колегата му.

„Ако все още работи в същата посока...“

Потръпна от ужас. Знаеше какво беше създал в собствената си лаборатория и бе изпуснал в Калифорния и можеше да се досети каква е причината да го отвлекат.

06:46

Пейнтър се наведе към монитора. Зад него стоеше полковник Бозман, командирът на базата. Екранът бе разделен на пет части, които показваха картина от камерите на членовете на екипа. Чрез тях той наблюдаваше унищожения район, докато колата приближаваше оградата около бившата база.

— Не приближавайте до самата станция — предупреди той екипа. — По-голямата част от базата е под земята. Не знаем как се е отразил взривът на структурната ѝ цялост. Тежестта на колата или дори на телата ви може да предизвиква срутване. Не искаме всички да пропаднете в отровна яма.

— И ние не искаме, сър — отвърна Дрейк.

Полковник Бозман се наведе над рамото на Пейнтър и заговори в микрофона:

— Слушай директора, Дрейк. И без коментари. Това е заповед.

— Слушам, сър.

Полковникът се изправи и Пейнтър продължи:

— Според плана на базата трябва да спрете поне на двеста метра от центъра. Приближете ли се, ще се окажете върху самата станция.

— Не мисля, че това ще е проблем — отвърна Дрейк.

На екрана хамърът мина през отворения портал, продължи малко по пътя и спря.

— Виждате ли това? — попита Дрейк.

Пейнтър чукна единия от прозорците на екрана и го увеличи, за да получи по-добра картина. Сигналът идваше от камерата в костюма на Лиза. Тя стоеше отзад и мястото ѝ осигуряваше добър изглед към пътя.

На петдесет метра от тях в склона на хълма зееше кратер. Над него се стелеше дим. Размерите на пораженията бяха много по-големи, отколкото бяха очаквали. Явно доктор Хес бе предпочел да играе на сигурно, когато беше проектирал предпазната мярка.

— Мисля, че се е срутила не само базата — каза Джена.

Нико се размърда в краката на Пейнтър, надигна се и ушите му щръкнаха, когато чу гласа ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пейнтър.

— Според слуховете военните построили станцията във вече съществуваща мина от времето на златната треска. При взрива, изглежда, са се срутили и някои от страничните тунели.

„Това изобщо не е добре.“

Пейнтър се обърна към Бозман.

— Имаме ли някаква карта или план на старата мина?

— Ще ида да проверя. — Полковникът се втурна навън, като крещеше команди на подчинените си.

Пейнтър пое дълбоко дъх и заговори отново:

— Докато не разберем докъде стигат тунелите, по-добре се дръпнете назад.

— А проучването на центъра? — попита Лиза.

— Както гледам, така и така няма да открием нищо, което да ни е от полза. По-добре да...

Картината се разтресе.

Разнесоха се викове.

Пейнтър гледаше как ръцете на Лиза хванаха пръчката зад кабината. Предницата на хамъра се килна надолу, земята под нея пропадеше. От кратера плъзнаха пукнатини...

Дрейк заблъска покрива на кабината.

— Заден, дай заден, заден!

Двигателят изрева. Гумите захапах чакъла.

Нико скочи и заръмжа досущ като напрегнатия се двигател.

Хамърът бавно се дръпна назад и предницата излезе от разширяващата се дупка. Шофьорът подкара на задна, като се движеше на зигзаг, за да намери сцепление на несигурната земя. След няколко спираци дъха секунди минаха през портала и се озоваха на пътя отвън.

Земята отпред продължаваше да пропада в изоставената мина, но дупката вече не се разширяваше.

— Предлагам да послушаме директора и да си разкараме задниците оттук — каза Дрейк.

Никой не възрази.

Пейнтър потупа Нико по гърба.

— Добре са.

Мъчеше се да успокои колкото кучето, толкова и собственото си разтуптяло се сърце. Превключи на друга камера — тази на Джош. Докато младият мъж помагаше на сестра си да седне на пейката, Пейнтър наблюдаваше лицето ѝ, доколкото го виждаше под маската. По потните ѝ бузи бяха полепнали кичури коса, но иначе изглеждаше спокойна и по-важното...

„В безопасност е.“

Това за него беше достатъчна победа.

Експедицията може и да не беше научила нищо съществено за базата, но поне беше събрала проби, които можеха да ги поведат в правилната посока.

Когато хамърът започна да завива пред портала, Джена се обади отново:

— Чакайте!

Дрейк извика на шофьора да спре.

Пейнтър се надигна в стола си.

— Сетих се нещо. Не знам дали е важно, но забравих да го спомена. — Тя посочи портала. — Когато пристигнах снощи, порталът беше отворен. Също като сега. Тогава не се замислих особено, но сега започвам да се чудя...

Пейнтър проследи хода на мисълта ѝ. „Нападателите са си тръгнали с хеликоптер. По същия начин трябва и да са дошли.“

— Кой е оставил портала отворен? — добави Джена.

— Ами ако някой не е *влизал* в базата, а е *бягал* от нея?

Пейнтър се замисли за последователността на събитията.

— Когато е бил подаден сигнал за тревога, системният аналитик на базата спомена за изтичане, но не и за атака.

— Което означава, че някой — някой отвътре — вероятно е саботирал базата преди това и е задействал събитията. И тъй като е знаел какво ще последва, е избягал преди да настане истински ад.

Пейнтър прецени вероятността на този сценарий.

— Има логика. Последвалият хаос би помогнал да се прикрие пристигането на щурмовия екип и те са успели да кацнат и да отмъкнат Хес.

Джена посочи кратера.

— А при такива разрушения ще са необходими седмици, ако не и месеци за откриването и идентифицирането на всички тела. Много дълго никой не би разбрал, че Хес е бил отвлечен.

— Което обяснява защо нападателите са били така твърдо решени да премахнат *теб*. Не са знаели какво си видяла и не са могли да рискуват да се разбере за отвлечането.

— Но се провалиха — добави Джена. — И сега знаем, че някой вероятно е избягал от това място. Единственият път от тези хълмове е или през Моно Сити, или през Лий Вининг. Двете градчета имат много камери за следене на трафика. Ако успеем да открием саботьора...

„Ще научим какво всъщност се е случило тук. И защо.“

Пейнтър вече беше получил пълен доклад за събитията във Вашингтон, описващ атаката срещу щабквартирата на АИОП и екзекуцията на доктор Лусиъс Рафи. Някой определено се опитваше да заличи всички връзки с тази база.

Но сега имаха известна надежда да го спипат.

Почеса Нико зад ухото и си помисли:

„Имаш много умна стопанка.“

Наведе се към микрофона.

— Добре, браво на всички ви. Прибирайте се.

06:55

Докато се спускаха от хълмовете, Лиза седеше умълчана и си припомняше протоколите около връщането им.

На границата група морски пехотинци и екип от Службата за контрол на болестите вече бяха построили импровизиран гараж за колата. След като слезеха там, тя и останалите щяха да се съблекат и да минат през множеството етапи на обеззаразяване. Освен това щяха да останат изолирани дванайсет часа, за да ги наблюдават за признаци на заразяване или замърсяване.

Загледа се към черните хълмове. Разбираше много добре сериозността на заплахата. Според преценката ѝ мъртвата зона заемаше площ от най-малко осемдесет квадратни километра.

Но какво означаваше това? Дали експлозията не бе разпръснала надлъж и нашир онова, което са отглеждали в лабораторията? И дали

токсичните контрамерки на доктор Хес бяха успели да го неутрализират?

Единствените отговори се намираха в базата на морските пехотинци, където в един хангар подготвяха биологична лаборатория от Ниво 4. Лиза изгаряше от нетърпение да иде там и да започне изследването на пробите.

Накрая пред тях се появиха зелени хълмове, осветени от изгриващото слънце. Сякаш пътуваха от черно-бял филм към цветен. Лиза почерпи надежда от тази красота, от жилавостта на природата.

А после погледна към труповете по склоновете — птици, елени, дори гущери и змии — и я налегна тежко отчаяние. Или може би причината беше в проклетите кислородни бутилки? Намести ремъците, за да се настани по-удобно.

— Виж там. — Джена посочи края на почернялата зона.

Лиза го видя и нареди на Дрейк:

— Спри.

Дрейк предаде заповедта на шофьора и той наби спирачки.

Дървените колчета, които маркираха границата на мъртвата зона, си бяха там, където ги бяха забили морските пехотинци. Само че тъмната сянка беше изпъзляла отвъд тази граница надолу по зеления склон.

— Още се разширява! — с приглушен глас каза Джена.

Дрейк изруга.

Лиза преглътна сухо, мъчеше се да пропъди надигащия се страх.

— Трябва да измерим колко се е разширила. — Надникна в кабината, за да погледне часовника на таблото. — Можем да изчислим приблизително скоростта на движението.

— Веднага — каза Дрейк, взе рулетка от сандъка с инструменти и скочи на пътя.

Джош го последва.

— Ще ти помогна.

Лиза също понечи да слезе, но Пейнтър я спря:

— Лиза, говоря с теб по личен канал.

— Какво има?

— Ако онзи организъм е още жив, ако не е бил убит от токсините в газа, може да се наложи да изпепелим района.

— Но дали огънят ще го убие?

— Мисля, че би могъл.

— Защо?

— Щурмовият отряд е пристигнал с *огнепръскачка*. Доста необичаен избор.

Лиза го разбра.

— Тоест са знаели, че ще им потрябва.

— Именно. Екипът е бил изпратен да атакува лаборатория, за която се знае, че е имало изтичане. Някой може да ги е изпратил със средства да си пробият път до Хес.

— Дано да си прав. — Тя погледна пръснатите навсякъде трупове. — Може би вторичното предназначение на газа е било да убие всичко, което се движи и би могло да разпространи микроорганизма.

— Да ограничи замърсяването.

Лиза кимна. Разговорът я изпълни с още по-голямо нетърпение да стигне до лабораторията и да провери тези теории.

Рязък вик привлече вниманието ѝ. Джош беше паднал. Дрейк му помогна да стане.

— Оглеждай се за камънаци — каза сержантът.

Джош се освободи от ръцете му и направи крачка назад. Гледаше левия си крак.

— Убодох се на нещо. Мисля, че е трън.

— Дай да видя.

Дрейк се наведе, но Лиза му извика:

— Дръпни се! — Скочи на земята и забърза към тях. — Джош, не мърдай.

Стигна до двамата и видя, че лицето на брат ѝ е пребледняло.

Клекна и огледа дупката в костюма и трънливата клонка, забита в крака на Джош.

И клонката, и листото на нея бяха черни.

— Донеси тиксо! — извика Дрейк на другия морски пехотинец и се обърна към Лиза. — Можем да залепим дупката. Не е голяма.

Вместо да отговори, Лиза разкъса дупката още повече. Кожата около забилия се в пицъла черен трън вече беше станала лилава.

— Боли... — Джош се намръщи.

Лиза се обърна към Дрейк.

— Донеси въже или колан. Нещо за турникет.

Дрейк се затича към колата.

— Ще се оправиш — каза Лиза, но думите ѝ прозвучаха вяло и неубедително и за самата нея. Изправи се до брат си, хвана му ръката и я стисна силно.

Джош дишаше тежко, очите му зад маската бяха присвити от болка. Изглеждаше десет години по-млад — страхът го беше превърнал в момче, търсещо помощта на по-голямата си сестра.

Думите отекнаха в главата ѝ.

Убийте ни... убийте ни всички.

Дрейк се върна тичешком, последван от всички освен шофьора. Носеше алпинистко въже. Лиза му помогна да го увие около бедрото на Джош и каза:

— Стегни го възможно най-силно.

Джена стоеше до тях и ги гледаше тревожно. Беше разпознала заплахата.

— Турникетът ще попречи ли на разпространяването?

Лиза не отговори. Не искаше да лъже.

След като турникетът беше поставен и въжето се впи силно в мускулите на Джош, морските пехотинци му помогнаха да се върне при колата. Докато го качваха отзад, Лиза отиде до сандъка и извади онова, което ѝ трябваше.

— Лиза... — обади се Пейнтър по личния канал.

— Трябва да се направи — прошепна тя.

— Поне изчакай докато се върнете тук.

— Ще изгубим твърде много време.

Дрейк зяпна, когато видя какво е взела.

Лиза му връчи брадвата и каза:

— При коляното. Отсечи го при коляното.

9.

28 април, 10:17

Вашингтон

— Това е той — каза Грей.

Опря юмруци на бюрото в нервния център на Сигма. Беше сам с Кат — Джейсън беше в съседното помещение и през прозореца се виждаше как работи върху файловете, които бяха намерили в сървърите на АИОП.

„Слава богу, че флашката остана у мен.“

Грей се загледа съсредоточено в снимката на мъжа — в изсечените черти, острия нос, късо подстриганата руса коса. Спомни си как същото това лице го гледаше кръвнишки от коридора в щабквартирата на АИОП.

— Сигурен ли си? — попита Кат.

— Абсолютно сигурен. Кой е този човек?

Преди часове, след като се върнаха в централата на Сигма от Арлингтън, Кат бе накарала Грей да седне с художник, който да направи скица по описанието, докато друг екип прибираше телата от коридора на седмия етаж на АИОП. Не откриха документи в убитите, но им взеха пръстови отпечатьци. На Кат не й отне много време да установи, че всички са бивши войници от британските специални части и по-точно от САС, специалните военновъздушни сили, най-вероятно след службата си станали наемници, елитен отряд, продаващ услугите си срещу солидни суми.

Кат посочи екрана.

— Водачът им е майор Дилан Райт.

— Нека позная. И той е от САС.

— Почти позна. От специалните части е, но от СВС.

Специалните военноморски сили.

Грей знаеше за тези британски части. Били са създадени през Втората световна война да атакуват германски цели, предимно в Средиземно, Егейско и Адриатическо море. Сега действаха навсякъде като контратерористична група.

— Ако питаш мен — каза Кат, — бих казала, че отрядът е съставен от бивши бойци от британския Отряд X. Специализирана част, създадена през 2004-та от доброволци от САС и СВС.

„Също като отряда, атакувал АИОП.“

— Смятат ги за най-добрите от най-добрите — завърши Кат.

— И кой е наел тези бивши войници? — попита Грей.

— Не знам, но пуснах питане към различни разузнавателни служби и към някои контакти в света на наемниците. Да се надяваме, че до няколко часа ще научим нещо. — Кат го погледна. В очите ѝ се четеше съчувствие. — Междувременно, ако искаш да се погрижиш за някакви лични неща, моментът е подходящ.

Грей въздъхна. Вече беше успял да дремне и да наmine през дома на баща си. Дневната сестра беше там и разговаряха за инсталирането на аларми по вратите и други охранителни мерки, които да пазят баща му в безопасност през нощта. Но дори тя призна, че това е само временна мярка и че двамата с Кени трябва да помислят за следващата стъпка, което означаваше да настанят баща си ако не в специализирана клиника за хора с проблеми с паметта, то поне в старопиталище.

— Май ще отскоча до фитнеса — каза той. Искаше да си прочисти главата. — Ще изпусна малко пара.

Кат го изгледа, после бавно кимна.

— Мисля, че и Монк е там.

На стъклото зад тях се почука и двамата се обърнаха. Джейсън махаше на Кат да отиде при него. Обхванат от любопитство, Грей я последва.

Кат заобиколи бюрото и застана до Джейсън.

— Имаш ли напредък с файловете?

— Малък. Иска ми се да можех да възстановя нещо повече от тази папка за базата. Все едно да се опитваш да видиш цялата стая, като надничаш през ключалката. Само да имах повече време да запиша другите файлове...

Кат сложи ръка на рамото му.

— На първо място трябва да осъзнаеш, че в нашата работа *никога* не получаваш пълната картина. Учиш се да работиш с наличните факти и да правиш заключенията си по тях.

Джейсън се намръщи. Идеята явно не го устройваше. Ако се съдеше по торбичките под очите му и кутията енергийна напитка на бюрото, младежът изобщо не бе мигвал.

— Обадох се в Британския антарктически институт и се опитах да се свържа с палеобиолога професор Харингтън, който е поддържал редовен контакт с доктор Хес — каза той. — Може пък да попълни някои бели петна в разследването.

— Да се надяваме — каза Кат. — Но защо ни извика? Намери ли нещо?

— Може би, но искам да го видиш и ти. След толкова часове ровене във файловете съм на път да блокирам. Трябва ми свеж поглед.

— Не се безпокой. И аз съм била неведнъж на твоето място. Давай, слушаме те.

Грей беше поразен от отношението на Кат към младежа. Нямаше нищо общо с обичайното ѝ строго държане и непреклонност. Когато за първи път я бе срещнал, имаше чувството, че винаги трябва да застава малко по-изпънат, с по-изправен гръб. Тя просто действаше така на хората. Може би причината беше в отглеждането на двете момичета. Но в нея имаше и различна страна. Макар че изобщо не можеше да мине за мила и състрадателна, тя определено беше добър човек и учител.

Джейсън се поизправи в стола и заговори по-уверено:

— Добре, но ще трябва да ме изтърпите, защото съм затънал до гуша в онова, което вършат различни британски военни и научни екипи в Антарктида.

Кат погледна многозначително Грей. Пак британски военни. Същите като онези, които бяха нападнали АИОП. Възможно ли бе да има връзка?

— Слушаме те — подканващо каза Кат.

— Преди да стигна до историята, нека започнем с по-скорошни събития. През 1961 година влиза в сила международният Атлантически договор, който в общи линии забранява всякакви териториални претенции към континента и според който той ще се използва единствено за мирни цели. Оттогава в Антарктида са установени множество бази. Някои са чисто научни постове, но повечето — въпреки договора — са и военно-изследователски.

„Като онази в Калифорния“ — помисли Грей.

— Но преди договора е имало съперничество между отделните страни за континента. Всеки е искал парче от ледената торта. По време на Втората световна война се стигнало до сблъсъци, тъй като нацистите използвали Южния Ледовит океан като убежище за подводниците си. Но още преди войната Германия била много агресивна в претенциите си. През 1938 година била организирана Германската антарктическа експедиция, която трябвало да проучи континента и да основе база.

Джейсън чукна един клавиш и на екрана се появи емблемата на германския екип.

— Официално целта на експедицията била да намери подходящо място за китоловна база, но повечето смятали, че всъщност става дума за военноморска база. Странното е, че дори наели прочутия американски полярен изследовател Ричард Бърд да чете лекции на групата преди заминаването им от Хамбург. А това е важно.

— Защо? — попита Грей.

— Защото в крайна сметка нацистите обявили за своя частта от Антарктида, известна като Земя Кралица Мод, която по онова време се смятала за норвежка територия. Германците я нарекли Нойшвабенланд. Това подбудило американците да пратят своя

експедиция, водена от същия Ричард Бърд. Около американската експедиция има много загадки. Бърд поръчал създаването на голям снегомобил, шестнайсетметрово чудовище, способно да изкачва полярните планини и да преодолява дълбоки пукнатини. Горната палуба дори можела да побере малък разузнавателен самолет. Ето снимка от доставянето му в Антарктида.

Джейсън щракна една икона и на екрана се появи снимка на превозното средство.

— Внушителен звяр — призна Грей.

— Бил построен да побира достатъчно оборудване и продоволствия, за да може експедицията да работи напълно независимо цяла година, което на практика го прави мобилна база.

— С каква цел?

— А, точно тук нещата стават интересни. Макар че около построяването и транспортирането на този звяр, както го нарече, имало много шум, след като снегомобилът пристигнал в Антарктида, всичко затихнало. Не само заповедите на Бърд за експедицията, но и самото съществуване на такива заповеди били секретни. Едва години по-късно Бърд признал, че машината изследвала хиляда четиристотин и петдесет километра неизвестна брегова линия, известна като Фантомния бряг. И че там били оставени петдесет и един души, които да продължат изследването.

— Какво са търсели? — попита Кат.

Джейсън сви рамене.

— Има много теории, някои съвсем прозаични, други доста смахнати. Но професор Харингтън има множество бележки и исторически документи от онова време. Той смята, че германците са открили нещо невероятно, което било погребано под леда.

— Какво? — попита Грей. — Нещо като НЛО ли?

— Не, но не си много далеч от истината. Някои стари сведения поддържат мнението, че германците са открили гигантска пещерна система с топли езера, огромни пукнатини и тунели.

Скептицизмът на Грей явно пролича на лицето му и Джейсън погледна Кат, която кимна, сякаш му позволяваше да говори свободно.

— Това има... прецедент — каза младежът с леко колебание, сякаш имаше лично мнение по тези въпроси.

Кат пак му кимна да продължи.

— Неотдавнашните геоложки проучвания всъщност показват, че твърденията на германците не са били толкова смахнати. Проучванията през последните няколко години разкриват изненадващи аномалии дълбоко под леда. От древни езера и реки, които биха могли да са пълни с живот, до проломи, пред които Гранд каньон изглежда като джудже. Открити са дори вулкани, при някои от които лавата е стопила под леда пътища, дълги цели километри.

Грей се опита да си представи подобен странен пейзаж.

— Както и да е — продължи Джейсън, — подозренията за съществуването на нацистка база привлекли общественото внимание. Това тук например е статия от „Ню Йорк Таймс“ от 1945 година.

Грей се наведе над рамото му и прочете заглавието: „Съобщения за пристанище в Антарктида“.

Кат започваше да губи търпение.

— Добре, но какво общо има това с доктор Хес или с Британския антарктически институт?

— Всичко. Професор Харингтън проявява голям интерес към тези експедиции. Британците всъщност са сред най-активните изследователи на Антарктида. Те първи основават база там, дават имена на повечето райони и географски особености, а десет години след войната пращат над десет експедиции, повечето организирани от така наречения Колониален институт на Фолкландските острови. —

Джейсън ги погледна. — През 1962 година организацията сменя името си на Британски антарктически институт.

— Значи една и съща група е действала там в продължение на десетилетия — замислено каза Кат. — Но защо са провели толкова много експедиции, особено след Втората световна война?

— Предполагам, защото в края на войната повечето основни играчи в нацистка Германия попадат в британски ръце. Рудолф Хес, Хайнрих Химлер и най-вече командващият германския флот гросадмирал Карл Дьониц. И британците имат неограничени възможности да разпитват тези лидери и приближените им много преди нас или руснаците.

Грей веднага разбра важността на това и се намеси:

— А като командващ флота Дьониц със сигурност е разполагал с информация за дейността на подводниците в Антарктика.

— Да, разполагал е, и освен това е знаел къде се намирала базата Нойшвабенланд и какво са открили германците там. Оказва се, че било нещо невероятно. Ето цитат от адмирал Дьониц по време на Нюрнбергския процес, когато се хвалел с откритията на нацистите в Антарктида. Той казва, че попаднали на „неуязвима крепост, истински райски оазис наред вечния лед“.

Джейсън замълча многозначително, след което продължи:

— И още по-необичайното е, че адмиралът, който е бил толкова високо в нацисткото командване, бил осъден да лежи само десет години в затвора Шпандау в Берлин. Докато останалите били пратени на смърт, командващият нацисткия флот бил наказан просто с шляпване по ръката. Как мислите, защо?

— Нека позная — каза Грей. — Сключил е някаква сделка. По-лека присъда в замяна на информация.

Джейсън кимна.

— Точно това твърди и професор Харингтън в кореспонденцията си с доктор Хес.

— И онази британска организация издирва пещерната система десетилетия наред, така ли? — попита Кат.

— Защо тя е толкова важна?

Джейсън рязко си пое дъх.

— Всичко това е в историческите файлове, но в личните си бележки професор Харингтън наемква за някакви секретни документи,

може би карта, която навремето е принадлежала на Дарвин.

Грей не успя да скрие изумлението си.

— Имаш предвид *Чарлз* Дарвин.

— Точно така.

Грей посочи името на папката на екрана.

D. A. R. W. I. N.

— Затова ли папката, която копирахме от сървърите на АИОП, е озаглавена така?

— Може би, но това, изглежда, е съкращение на основната философия, споделяна от Харингтън и Хес. Обсъждат я в няколко имейла. Съкращението е от Develop and Revolutionize Without Injuring Nature, тоест „развивай и революционизирай, без да нараняваш природата“. Двамата изследователи обединили усилията си да намерят начин да сложат край на сегашното голямо измиране, помитащо планетата.

„Шестото измиране.“

Грей си спомни как доктор Рафи бе описал мисията на Хес — да се опита да открие начин за прекратяването на масовото измиране.

— Но какво общо има цялата тази история с проекта на Хес и синтетичната биология? — попита Кат.

— Не знам, но мисля, че всичко е започнало през 1999 година.

— Защо точно тогава?

— Двамата учени неведнъж споменават откритие, направено през октомври същата година, и го описват като пробив в работата и на двамата. Харингтън го описва по-гръмко като „ключ към портата на Ада“.

Това определение изобщо не се хареса на Грей.

— И двамата са много предпазливи, когато пишат за него, но разкриват какво представлява въпросният „ключ“. — Джейсън ги погледна. — Именно затова ви повиках. Реших, че може да е важно във връзка със случващото се в Калифорния.

— За какво става въпрос? — попита Грей.

— Потвърдих го от независими източници. Точно този детайл е определено верен. През 1999 година група изследователи откриват в Антарктида вирус, срещу който нямат имунитет нито животни, нито хора. Още по-странното е, че е открит много навътре в ледените полета, където не живее нищо друго. Някои учени тогава изказват

предположението, че вирусът може да е някаква праисторическа форма на живот, запазена в леда... или може би част от старо биологично оръжие. Така или иначе, откритието развълнувало Харингтън и Хес.

Грей разбра защо тази подробност е провокирала Джейсън. Като се имаше предвид ставащото в Калифорния, можеше да е наистина важно.

Телефонът на бюрото на Кат извъня и тя вдигна. Грей се надяваше, че са новини от Калифорния. Погледна си часовника — екипът би трябвало да се връща от горещата зона, може би с някакви отговори.

Кат го погледна и каза:

— Свързват ме с професор Харингтън.

Той се изправи. „А може и да е нещо още по-добро.“

Кат включи спикърфона.

— Ало?! Ало... — Връзката бе слаба и прекъсваше. — Обаждат се Алекс Харингтън, чувате ли ме?

— Чуваме ви, професоре. Разговаряйте с...

— Знам — прекъсна я той. — Вие сте от Сигма.

Кат изгледа Джейсън кръвнишки.

„Не съм казал нито дума“ — беззвучно се оправда той.

— Бях добър приятел с Шон Макнайт — обясни Харингтън.

Грей и Кат се спогледаха изненадано. Шон Макнайт беше основал Сигма. Всъщност тъкмо той бе привлякъл Пейнтър в организацията преди повече от десетилетие и накрая жертва живота си, изпълнявайки дълга си. Бе умрял тук, между тези стени.

— Опитвахме се да се свържем с вас, сър — каза Кат. — Не зная дали сте чули за инцидента в лабораторията на доктор Хес в Калифорния.

Последва дълга пауза — толкова дълга, че Грей започна да се тревожи, че връзката е прекъснала.

Накрая Харингтън заговори отново. Гласът му звучеше уплашено и ядосано.

— Ама че глупак! Предупредих го!

— Нуждаем се от помощта ви — продължи Кат. — Искаме да разберем с какви точно проучвания се е занимавал доктор Хес.

— Не по телефона. Ако искате отговори, ще трябва да дойдете при мен.

— Къде се намирате?
— В Антарктида... В Земя Кралица Мод.
— Можете ли да бъдете по-конкретен?
— Не. Елате в изследователска станция Халей на леден шелф Брънт. Ще пратя хора — доверени хора — да ви доведат при мен.
— Професоре, въпросът с времето е критичен — продължи да натиска Кат.
— В такъв случай побързайте. Но първо ми кажете, доктор Хес жив ли е, или е изчезнал?
Кат сви устни — очевидно преценяваше колко да каже. Накрая избра истината.
— Смятаме, че може да е бил отвлечен.
Отново последва дълга пауза. Гневът в гласа на професора се смени със страх.
— В такъв случай по-добре да дойдете веднага.
Връзката прекъсна.
— Май се очертава пътуване — обади се глас зад тях.
Грей се обърна. Монк стоеше на прага по анцуг и подгизнала тениска, с баскетболна топка под мишница.
— Дойдох да видя дали не ти се играе, но май това ще трябва да почака — добави Монк.
— Да, ще трябва — каза Кат. — Някой трябва незабавно да иде там и да разговаря с Харингтън.
— Ще се справим, Монк — каза Грей. — Двамата сме достатъчни.
— Може и да си прав, но тази разходка не е за мен — рече Монк.
— Не и този път. Нужен ти е човек, който познава Антарктида.
— И кой е той?
Монк посочи.
— Какво ще кажеш за него?
Грей се обърна към Джейсън. „Хлапето?“
Джейсън изглеждаше не по-малко изненадан.
— Монк е прав — каза Кат. — Джейсън прегледа всички файлове и е живял там. Ще е ценен ресурс на терен.
Грей не си направи труда да спори. Доверяваше се на преценката на Кат толкова, колкото и на тази на Пейнтър.
— Добре, кога тръгваме?

— Веднага. Преди професорът да е размислил за сътрудничеството. Ако се съди по думите му, Харингтън определено е ужасен от нещо... или от някого.

Грей напълно споделяше мнението й.

„Но от кого?“

10.

28 април, 21:33

Рорайма, Бразилия

Открай време обичаше джунглата през нощта, когато денят си е отишъл, отнесъл е със себе си лъжливата представа за безопасност и е оставил единствено мрак, движещи се сенки и шумоленето на нощни създания. Без слънцето ярката гора се превръщаше в първобитна тъмна джунгла, в която човекът нямаше място.

Кътър Елвс стоеше на балкона и гледаше към езерото в двора и джунглата зад оградата. В ума му изникнаха строфи от стихотворение от „Книга за джунглата“ на Ръдиард Киплинг. Често я четеше на седемгодишния си син и оценяваше липсата на сантименталност у Киплинг, като в същото време се възхищаваше на прелестта на Природата.

*С орлови крила нощта долетя
и прилепът Манг свободата откри.
Пастирът прибра морни стада.
Ще скитаме волни ний чак до зори.
Във тъмната нощ за сила и мощ,
за зъби и нокти час пак наставка.
О, чуй този зов! „Всички на лов!“
Законът на джунглата тъй повелява^[1].*

Затвори очи и се заслуша в песента на комарите и мухите, в ултразвуковия писък на прилепите с уши като радари, в предупредителната кашлица на маймуна паяк, в шумоленето на вятъра в листата на високите капоки, в шепота на крилете на ято папагали. Усети с език по небцето си вкуса на богатата почва, на гнили листа, примесен със сладостта на цъфтящия през нощта жасмин.

Гласът от отворените врати зад него го изтръгна от унеса му.

— Viens ici, mon mari^[2].

Усмихна се. Ашуу полагаше сериозни усилия да говори с него на френски. Обърна се, облегна се на парапета и се загледа в голата ѝ тъмна кожа, в съвършените гърди, в дългите коси, спускащи се като абаносови вълни до кръста ѝ. Тя беше от племето макуси; името ѝ означаваше „малка“, но се използваше и в смисъл на „чудесна“.

Отиде при нея и постави длан върху вече издутия ѝ корем.

„Наистина чудесна.“

Тя плъзна пръсти от рамото му по гърба му, прокара ги по неравните белези там. Знаеше колко го възбужда това. Той носеше раните си с гордост, помнеше как ноктите на лъва разкъсват плътта му, за да го бележат завинаги. Някои нощи още долавяше зловонния му дъх, наситен с кръв, месо и глад.

Тя го хвана за ръка и го поведе към спалнята.

Той обърна гръб на гората, на създанията си, които още учеха Закона на джунглата на Киплинг под онзи тъмен навес. Знаеше, че скоро нищо няма да му попречи да реализира целта си — да започне ново сътворение за тази планета, насочвано не от Божията мисъл, а от човешка ръка.

Стисна пръстите на Ашуу.

„Ще започне от моята ръка.“

Последва жена си вътре. Тъмната гора го зовеше, старите белези горяха по рамото и надолу по гърба му, припомняха му завинаги закона на джунглата.

Спомни си други стихове, този път от лорд Тенисън, далечен роднина по майчина линия, от „В памет на А. Х. Х.“. В тях се говореше за основния принцип за оцеляването на най-приспособените, за великолепието и безсърдечието на еволюцията, описваше се истинската същност на природата като...

...кървави зъби и нокти.

Никой не би могъл да напише по-верни думи.

„И аз ще ги направя мой Закон.“

[1] Превод Христо Кънев и Елена Кодинова. — Б.пр. ↑

[2] Ела тук, съпруже (фр.). — Б.пр. ↑

II. ФАНТОМНИЯТ БРЯГ

11.

29 април, 07:05

Лий Вининг, Калифорния

„Поредният град призрак в планините, какво толкова?“

Джена седеше на задната седалка с Нико, който очевидно бе развълнуван, че се връща у дома. Двамата им спътници седяха отпред — Дрейк на дясната седалка и ефрейтор Шмит зад волана.

Бяха ги откарали с хеликоптер до малкото летище на Лий Вининг, откъдето продължиха през евакуирания град към рейнджърския пост.

Обикновено в такъв ранен час малкото градче край езерото бе пълно с туристи, дошли от Йосемити или от няколкото мотела по шосе 395. Днес по главната улица не помръдваше нищо с изключение на самотно кълбо сух ветрогон, което се търкаляше по осевата линия, носено от засилващия се вятър.

Макар че на изток слънцето светеше, на запад небето беше покрито с тъмни облаци, които се трупаха над Сиера Невада и заплашваха всеки момент да връхлетят. Прогнозата беше за дъжд и силни ветрове. Джена си помисли за смъртоносната пустош горе по хълмовете и си представи как оттичащите се води се спускат към езерото.

Но причината всички да следят небето не бе в токсичния газ. Последните лабораторни резултати показваха, че силата на нервнопаралитичния агент бързо намалява при контакта му с почвата.

Джена си представи черната пустош — и онова, което се мътеше в нея.

„Слава богу, че в града вече няма никой.“

Евакуацията на Лий Вининг, чието население беше около двеста души, ако не се брояха туристите, не отне много време. Джена се загледа в жълтата табела на ресторант „Найсли“, рекламираща закуска специалитет, която никога нямаше да бъде сервирана. Малко по-нататък пред Информационния център и книжарница „Езеро Моно“

все още се вееше националният флаг, но вратите бяха здраво заключени.

„Дали някой ще се върне някога тук?“

Колата отби от шосето и продължи по алеята към Центъра за посетители. Пътят се виеше нагоре до рейнджърския пост над езерото. Не спряха на паркинга, а продължиха към извисяващия се стъклен вход. Сградата играеше ролята на център за посетители с пояснителни витрини, две художествени галерии и малък киносалон.

Щом спряха, Бил Хауард излезе и вдигна ръка за поздрав. Беше с джинси и кафява рейнджърска риза и яке. Въпреки че бе на шейсет и пет, тялото му бе здраво и в отлична форма. Единствено оредяващата коса и бръчките в тъглчетата на очите издаваха възрастта му.

Джена искрено се радваше да го види — но и не само тя. Нико изхвърча навън, втурна се към Бил, скочи и сложи лапи на раменете му. Това бе проява на лоша дисциплина, но Нико се държеше така единствено с Бил, който категорично нямаше нищо против. Но пък Бил имаше три кучета.

Джена отиде при него и го прегърна.

— Радвам се да те видя.

— И аз теб, малката. Разбрах, че сте имали неприятности.

„Неприятности?!“

Дрейк слезе от колата и дойде при тях.

— Сър, взехте ли информацията от директор Кроу?

Бил се изпъна и заговори делово.

— Да. Събрах записите от всички камери. Елате.

Минаха през центъра за посетители и влязоха в самия пост. Помещението бе малко, с място само за няколко бюра, ред компютри и голяма бяла дъска на задната стена. Джена видя на нея дълъг списък на коли с регистрационни номера — общо трийсет и две.

През изминалите шестнайсет часа Пейнтър Кроу беше успял да се сдобие с пълен списък на хората, работили в изследователската станция в планините, плюс номерата на колите им и информация за наетите автомобили. Работата бе отнела влудяващо много време заради нивото на секретност и множеството правителствени агенции, но забавянето се дължеше най-вече на простия факт, че вчера беше неделя.

„Кой да предположи, че националната сигурност зависи толкова много от почивните дни?“

Бил Хауард махна към компютрите.

— Събрах записите от камерите от тук и от Моно Сити, както и от уебкамерите от прохода Тайога в посока към Йосемити и по шосе 395.

— Това покрива всичко южно от езерото — обясни Джена на Дрейк.

Сержантът кимна доволно.

— Кроу натовари шерифския участък в Бриджпорт да претърси пътищата на север. Ако някой от базата е бил саботьор и се е измъкнал, все ще можем да засечем информацията за колата му с някоя от камерите.

Джена си представи отворения портал на изследователската станция. Проверяването на списъка щеше да е дълга и досадна работа, но трябваше да се направи. Това бе най-добрата им следа — разбира се, ако в теорията ѝ за избягалия саботьор изобщо имаше зрънце истина.

„Може някой просто да е забравил да затвори портала.“

Имаше само един начин да се разбере.

— Да почваме — каза тя.

Въпреки умопомрачителната задача, която ги очакваше, Джена не се оплакваше. Други имаха къде-къде по-лоша участ.

07:32

— Как е той? — попита Пейнтър.

Сестрата, млада морска пехотинка от медицинския персонал на тренировъчния център, свали хирургическите си ръкавици. Тъкмо излизаше от въздушния шлюз на карантинното отделение и явно бе изтощена след нощната смяна, последвана от едночасовата процедура по обеззаразяване.

Обърна се да погледне през стъкления прозорец към импровизираната реанимационна. Самостоятелното медицинско отделение заемаше ъгъла на голям хангар: беше доставено по въздух от Военния медицинско-изследователски институт по инфекциозни болести във Форт Детрик и набързо инсталирано тук.

В него имаше само едно легло и един пациент — Джош.

Бе свързан с тръби и жици към безброй медицински уреди. Кожата му бе бледа, дишаше плитко. Левият му крак — каквото беше останало от него — бе повдигнат. Леко одеяло скриваше ампутацията.

Вътре се движеха две други фигури — доктор и сестра със защитни костюми, свързани със стената с кислородни маркучи.

— Още нищо не може да се каже — отвърна сестрата и свали хирургическата си шапка. Косата ѝ бе кестенява, късо подстригана. Беше красива, но чертите ѝ бяха помрачени от тревога. — Според доктора може да се наложат още операции.

Пейнтър стисна очи за момент. Представи си удара на брадвата, кървавото бягство от хълмовете, изгубеното време за безопасното транспортиране на Джош дотук. Операцията трябваше да се извърши в изолация, хирурзите бяха облекли костюми и се мъчеха да оправят травмата, надянали неудобните ръкавици. Лиза беше от същата кръвна група като брат си и дари литър кръв — повече, отколкото трябваше, — без да спира да плаче.

Пейнтър разбираше колко ѝ е било трудно да вземе това решение. Първоначално бе запазила присъствие на духа — знаеше, че в момента Джош се нуждае от медицинско лице, а не от сестра. Но след като дойдоха тук, след като Джош влезе в операционната, тя се пречупи и едва не рухна от отчаяние и тревога.

Той се опита да я убеди да вземе успокоително и да поспи, но тя отказа.

Само едно нещо ѝ помагаше да запази разсъдък си, да продължи напред.

Пейнтър се загледа към другата група белостенни постройките в хангара — биологичната лаборатория от Ниво 4, инсталирана от екип от Службата за контрол на болестите. Лиза беше прекарала там цялата нощ с екипа. Загубата на крака на брат ѝ не беше единствената ѝ грижа.

— Има ли някакви признаци на заразяване? — попита Пейнтър.

Сестрата сви рамене.

— Правим обичайното изследване на кръвта, наблюдаваме температурата, следим за евентуална реакция на имунната му система. На всеки половин час проверяваме тялото му за външни признаци за

поражения. Това е всичко, което можем да направим. Все още не знаем какво да търсим, нито дори с какво си имаме работа.

После погледна към по-голямата биологична лаборатория в другия край на хангара.

Всички чакаха повече информация.

Преди двайсетина минути Пейнтър бе разговарял с един екип, разположен до мъртвата зона. Петното — каквато и да представляваше то — продължаваше да се разширява и да поглъща цели декари. И това само за няколко часа.

„Но какво го причинява?“

Благодари на сестрата и тръгна към най-подходящото място, където можеше да получи отговор на въпроса си.

През последните двайсет и четири часа Вашингтон пращаше персонал и мобилизираще специалисти от различни дисциплини — епидемиолози, вирусолози, бактериолози, генетици, биоинженери — всички, които можеха да помогнат. Целият район в радиус осемдесет километра от епицентъра беше поставен под карантина. Новинарски екипи се бореха да отразяват събитията и се разполагаха на лагери по границите.

Започваше да се оформя същинска зоологическа градина.

Над планините избоботи гръм и стоманеният покрив на хангара задрънча.

Дори майката природа май беше решила да влоши положението.

Пейнтър закричи по-бързо към лабораторията.

„Трябва да изкараме късмет... дори малък.“

07:56

— Вижте това — каза седналата пред компютъра Джена.

Дрейк плъзна стола си до нейния и я лъхна миризмата на мъж. Бил разкърши рамене и се присъедини към тях. Дори Нико вдигна глава от пода, където се трудеше върху стар гумен кокал, който Джена държеше в поста, за да го разсейва, докато работи.

На екрана се виждаше кадър с бяла „Тойота Камри“. Записът бе от метеорологична камера по шосе 395, южно от града. За съжаление разделителната способност бе ниска.

Тя посочи бялата дъска на стената. Списъкът на заподозрените коли включваше бяла „Камри“.

— Не мога да различа номера, но шофьорът кара бързо.

Тя пусна записа и колата се понесе устремно по шосето.

— Сто и десет — сто и трийсет в час — каза Бил.

— Моделът е много разпространен — скептично отбеляза Дрейк.

— Може да е просто някой, който бърза да се прибере вкъщи.

— Да, но гледай как се разминава с колата в отсрещното платно.

Тя върна записа и го пусна на забавен кадър. Появи се миниван, пътуващ в обратната посока. Фаровете му осветиха за момент предното стъкло и шофьора. И тук разделителната способност не позволяваше да разгледат ясно водача.

Дрейк присви очи.

— Може би тъмноруса коса, средна до дълга. Образът е размазан.

— Жена е. И виж как е облечена.

Бил подсвирна.

— Или си пада по бели костюми, или това е лабораторна престилка.

Джена се обърна към бялата дъска.

— Кой е записан като водач на бяло „Камри“?

Дрейк плъзна стола си и взе таблета от бюрото си.

Превъртя списъка и намери съответния файл.

— Тук пише Ейми Серпри, биоложка от Бостън. Наета отскоро, преди пет месеца.

— Има ли снимка?

Дрейк чукна екрана, загледа го, после обърна таблета към тях.

— Руса, с вързана на опашка коса. Все пак ми се струва твърде дълга. — Морският пехотинец ѝ отправи усмивка, от която ѝ стана малко горещо. — Мисля, че в подобни моменти се казва „бинго“.

Джена се нуждаеше от повече уверения.

— Какво знаем за нея?

Пейнтър им бе дал всичко, което беше събрал за всички учени — досие, оценки, резултати от проверки, публикациите им.

Дрейк прегледа основните моменти от биографията на Серпри.

— Французойка, американска гражданка отпреди седем години, с постдокторски програми в Оксфорд и Северозападния университет.

Нищо чудно, че доктор Хес я бе наел. А ако се съдеше по снимката, беше доста красива — качество, което може да е само от полза, когато влизаш в момчешки клуб, какъвто е светът на науката.

Дрейк продължи да чете за нещо по-интересно.

— Чуйте — каза след малко. — Била е от главните фигури в движение за открит достъп до научна информация. Защищавали идеята за по-голяма прозрачност. Дори написала статия в подкрепа на холандски вирусолог, който пуснал онлайн генетични трикове как да направиш вируса H5N1, вируса на птичия грип, по-заразен и смъртоносен.

— Значи е приемала публикуването на подобна информация? — попита Бил.

— Определено не е била против.

Джена пое дълбоко дъх.

— Трябва да съобщим на шерифския участък и на директор Кроу. Колата е модел 2009-а. Най-вероятно има джипиес.

— И по серийния му номер можем да открием местоположението ѝ — каза Бил.

— Заслужава си да се провери — съгласи се Джена.

Дрейк стана, махна ѝ да го последва и каза:

— Трябва да се върнем при хеликоптера и да сме готови за тръгване, след като научим местоположението.

Джена изпита известна гордост, че я включват в екипа — не че би допуснала нещо друго.

— Върви. — Бил бръкна за телефона си. — Ще задействам всичко и ще ви се обадя веднага щом науча нещо.

Следвани от Нико, Джена и Дрейк забързаха през центъра за посетители към изхода.

Навън пръскаше. Джена погледна небето и онова, което видя, изобщо не ѝ хареса.

Ярка светкавица освети черните облаци.

Дрейк също се намръщи.

— Времето се скапва.

Прав беше.

Джена се втурна към чакащата кола.

„Някой трябва да намери отговори — и колкото по-бързо, толкова по-добре.“

08:04

Лиза гледаше как плъхът в клетката заравя розовата си муцунка в стърготините. Съчувстваше му. Чувстваше се хваната в капан и заплашена като него.

Опитният образец беше в клетка, разделена на две от гъст НЕРА филтър. От другата страна имаше купчинка черна прах — останки от мъртво растение.

Тя записа бележка в компютъра — доста трудна задача с дебелите ръкавици на предпазния костюм.

Пети час, без признаци на предаване.

Бяха направили серия опити с различни размери на порите и дебелина на филтрите, за да определят размера на инфекциозния агент. Засега това бе единственият плъх, който още не показваше признаци на заразяване. Всички други бяха болни или умираха от полиорганна недостатъчност.

Мъчеше се да не мисли за брат си, затворен в карантинното отделение в другия край на хангара.

Преди няколко часа беше направила аутопсия на един от плъховете в ранен стадий на инфекцията заедно с хистопатолог. Белият дроб и сърцето бяха най-силно засегнати, с петехии^[1] по алвеолите и рабдомиолиза^[2] на сърдечния мускул. Сърцето в буквалния смисъл се топеше. Тъй като първоначалните поражения се наблюдаваха най-силно в гръдния кош, по всяка вероятност ставаше въпрос за предаване по въздушен път.

Именно затова започнаха опитите с филтрите.

Тя продължи да пише.

Преценка: Инфекциозната частица е с размер под 15 нанометра.

„Значи със сигурност не е бактерия.“

Mycoplasma genitalium, една от най-малките известни бактерии, беше с размери между 200 и 300 нанометра.

— Трябва да е вирус — промърмори тя.

Но дори най-малкият известен вирус беше свинският цирковирус, който бе 17 нанометра. В случая заразната частица беше

още по-малка. Нищо чудно, че още се мъчеха да я открият и да разгледат ултраструктурата ѝ.

Преди два часа един техник най-сетне приключи с инсталирането и калибрирането на сканиращ електронен микроскоп в съседната лаборатория. С малко късмет скоро щяха да се изправят лице в лице срещу противника.

Въздъхна. Искеше ѝ се да разтърка слепоочията си, но с този костюм не можеше дори да махне кичурите, които я гъделичкаха по носа. Знаеше, че изтощението си казва думата, но отказваше да напусне лабораториите, които бяха на различни етапи от изследването.

Радиото в ухото ѝ изпраща и се разнесе гласът на главния епидемиолог доктор Грант Парсън.

— Всички изследователи да се явят в главната заседателна зала.

Лиза постави гумена длан върху пластмасовата клетка.

— Дръж се, приятелче.

Стана, откачи кислородния маркуч от стената и го понесе със себе си през въздушния шлюз, който водеше от лабораторията за *in vivo* опити до останалата част от комплекса. Лабораториите бяха отделени една от друга, за да се обособят различните аспекти на изследването и да се ограничи шансът за разпространяване на заразата.

Влезе в централната лаборатория. През час учените се събираха тук, за да сравнят резултатите си и да се съветват. За срещите беше осигурена дълга маса с допълнителни монитори за телеконференции с други учени от страната. Прозорецът зад масата гледаше към тъмния хангар.

Видя познато лице, стоящо при стъклото. Пейнтър.

Вдигна ръка и посочи ухото си. Пейнтър носеше радиостанция и се свърза по личен канал.

— Как я караш? — попита я и опря длан на стъклото.

— Напредваме бавно — отвърна Лиза, макар да знаеше, че той я пита за състоянието ѝ, а не как върви изследването. Така че зададе важния въпрос. — Как е Джош?

Медицинският екип постоянно я държеше в течение, но тя искаше да чуе нещо и от Пейнтър.

— Все още е упоен, но се държи. Джош е силен... и е боец.

Пейнтър определено беше прав. Брат ѝ катереше планини, но дори той не можеше да се сражава с нещо, което не може да се види.

— Добрата новина е, че хирурзите успяха да спасят коленната става — добави Пейнтър. — Това ще помогне за възстановяването му след това.

Лиза се замоли да има „след това“.

— Ами... има ли признаци на инфекция?

— Не. Всичко изглежда добре.

Това не я успокои особено. Контактът на Джош с агента беше през рана в кожата, а не чрез вдишване. Липсата на симптоми можеше да се дължи просто на по-дълъг инкубационен период.

Един въпрос продължаваше да я измъчва.

„Отрязали ли му крака навреме?“

— Да започнем срещата — каза доктор Парсън зад нея.

Лиза постави длан срещу ръката на Пейнтър.

— Наглеждай го.

Пейнтър кимна.

Лиза се обърна към другите учени. Някои седяха, други стояха. Всички бяха със защитни костюми.

През следващите петнайсет минути ръководителят на всеки лабораторен модул запознаваше останалите с резултатите от работата си.

Пръв взе думата едафологът — специалист, който изучаваше микроорганизмите, гъбите и другите живи организми в почвата. Гласът му звучеше тревожно.

— Завърших пълния анализ на почвата от мъртвата зона. Унищожена е не само растителността и животните. До дълбочина шейсет сантиметра пробите са напълно лишени от живот. Бактерии, спори, насекоми, червеи — всички са мъртви. Земята на практика е била стерилизирана.

Парсън не скри смайването си.

— Подобно ниво на патогенност е... нечувано!

Лиза си представи черните хълмове и как същата сянка прониква дълбоко под земята, без да оставя нищо живо след себе си, докато бавно пълзи напред. Беше чула също, че времето около езеро Моно се разваля. Това бе истинска рецепта за екологична катастрофа с невъобразими размери.

Беше ред на бактериолога.

— Като стана въпрос за патогенност, екипът ни приложи различни дезинфекционни средства в търсене на начин да стерилизираме пробите. Опитавме силно алкални и киселинни вещества. Луга, различни белини и така нататък. Но пробите си остават заразни.

— А силната топлина? — попита Лиза. Пейнтър бе казал, че може да се наложи да изпепелят хълмовете, за да попречат на разпространяването на заразата.

Ученият сви рамене.

— Първоначално смятахме, че сме постигнали известен успех. Изгорихме едно заразено растение. Отначало изглеждаше, че се получава, но след като изстина, пепелта си остана също толкова заразна. Смятаме, че високата температура просто поставя микроба в някакво състояние, подобно на спора.

— Може би са нужни по-високи температури?

— Възможно е. Но колко високи? Обсъждахме температури, развиващи се при ядрена реакция. Но ако огънят на атомната бомба не убие агента, взривът ще го разпръсне във въздуха на стотици километри.

Това определено не беше решение.

— Продължавайте да търсите — каза Парсън.

— Няма да е зле да знаем срещу какво се борим — завърши бактериологът, с което си спечели утвърдителните кимания на другите учени.

Лиза ги запозна със собствените си открития, които потвърждаваха, че вероятно си имат работа с някакъв вирус.

— Но той е изключително малък — каза тя. — По-малък от всеки познат ни вирус. Знаем, че доктор Хес е експериментирал с екстремофили от цял свят — организми, живеещи чудесно в киселинни и алкални среди и дори способни да оцеляват при високи температури като онези във вулканичните комини.

И погледна многозначително бактериолога.

— И за да станат нещата още по-лоши, Хес се е занимавал и със синтетична биология. Проектът му „Неогенезис“, целящ манипулирането на ДНК на екстремофили в опит да се помогне на застрашени видове, като ги направи по-издръжливи и устойчиви на

промените в средата. Кой знае какво чудовище е създал в преследването на тази цел!

Доктор Едмънд Дент, вирусолог от Службата за контрол на болестите, стана.

— Смятам, че успяхме да зърнем въпросното чудовище. С помощта на наскоро инсталирания електронен микроскоп.

Всички погледи се насочиха към него.

— Отначало си помислихме, че е техническа грешка. Онова, което открихме, изглеждаше прекалено, направо невъобразимо малко, но ако преценката на доктор Къмингс за размерите на заразната частица е вярна, може би не грешим. — Дент я погледна. — Ако желаете да се присъедините...

— Разбира се. Мисля, че трябва да включим също генетик и биоинженер. За всеки случай, ако...

Зарева сирена и всички обърнаха погледи към прозореца. Синя светлина проблясваше в мрака в такт с алармата. Идваше от медицинския изолатор.

Лиза скочи, обзета от паника.

[1] Малки точкови кръвоизливи. — Б.пр. ↑

[2] Увреждане на мускулните влакна на напречно набраздените мускули. — Б.пр. ↑

12.

28 април, 15:05

Леден шелф Брънт, Антарктида

— Дръжте се! — извика пилотът.

Малкият „Туин Отър“ подскочи като див жребец, докато се носеше високо над пълното с айсберги Море Уедъл. С приближаването на брега ветровете се засилваха.

— Тия проклети катабатици са като ритник в гъза! — обясни пилотът. — Ако ви се драйфа, има торбички. Гледайте да не ми оплескате пода.

Грей се държеше здраво за ремъците на седалката. Беше закопчан здраво. Отзад сандъците с оборудване и провизии тракаха и скърцаха. По принцип не му прилошаваше, но този полет поставяше на изпитание дори неговата издръжливост.

Джейсън седеше от другата страна на пътеката и главата му клюмаше. Беше задрямал и изобщо не обръщаше внимание на турбуленцията. Явно имаше богат опит с този брулен от бури континент. Изглеждаше по-скоро само уморен от двайсетте часа полети, необходими за достигане до южния край на света.

Поне това беше последната им отсечка.

По-рано днес, малко след изгрев-слънце — което беше *пладне* в тази част на света, началото на полярната нощ — изминаха разстоянието от Фолкландските острови до Антарктическият полуостров и остров Аделаида, където британците имаха база на име Ротера. Пътуваха с голям яркочервен „Даш 7“ с надпис „Британски антарктически институт“. На Ротера се прехвърлиха на по-малкия „Туин Отър“, също червен, и поеха през Море Уедъл към Брънт — леден шелф с дебелина сто метра покрай бреговата линия на район на Източна Антарктида, известен като Земя Коутс.

Двете витла на самолета пореха полярния въздушен поток, наричан катабатични ветрове, който се носеше с рев от по-високите планински вериги на вътрешността към морето.

Пилотът Барстоу беше британец и очевидно имаше богат опит в полярния район, защото продължи с коментарите си.

— Знаете ли, че името на тези ветрове идва от гръцката дума „катабайно“, означаваща „спускам се“, „политам надолу“?

— Да се надяваме, че същото няма да стане и с нас — промърмори глас зад Грей.

Джо Ковалски се беше свил отзад. Едрото му тяло едва се побираше в тясното пространство. Изглеждаше като горила с бръсната глава, натикана в отходен канал. Беше навел глава под ниския таван, но въпреки това я удари на няколко пъти в него по време на полета над Море Уедъл.

Кат беше пратила великана на тази мисия като допълнителна подкрепа и груба сила, но изтъкна и друга причина. „Изкарай го оттук. Откакто скъса с Елизабет Полк, съвсем му потънаха гемииите.“

Грей се чудеше как Кат вижда разликата. Ковалски по принцип не беше от най-лъчезарните, дори в най-добрите си периоди.

Все пак Грей не се оплакваше. Колкото и да не беше за вярване, бившият моряк от флота имаше специфични умения, включващи предимно неща, които правят „бум“. В качеството си на експерт по взривовите на Сигма той се бе доказал като незаменим в миналото. Пък и човек постепенно започваше дори да харесва опакия му характер. Свикнеш ли веднъж с него, всичко беше наред.

„Не че бих го признал някога на глас.“

— Ей там можете да видите станция Халей — извика им Барстоу. — Оная голяма синя стоножка върху леда.

Грей се обърна да погледне през прозореца, докато самолетът завиваше към пистата.

Точно под него черното море се нахвърляше върху отвесните стени от син лед, извисяващи се на височината на четирийсететажен небостъргач. Макар да приличаше на осеян с пукнатини бряг, леденият шелф Брънт всъщност беше леден език с ширина сто километра, който се спускаше от по-високите ледници на Земя Кралица Мод и се издаваше в морето. Движеше се със скорост едно футболно поле в година и се разпадаше на айсберги в края от по-топлите води на Море Уедъл и приливите и отливите.

Но вниманието на Грей беше погълнато от нещо друго, кацнало върху тези ледени канари. Наистина приличаше на стоножка.

Изследователска станция Халей VI беше създадена през 2012 г. и се състоеше от уникални с дизайна си отделни стоманени модули, свързани с покрити пътеки. Всеки модул стоеше на подобни на кокили ски, чиято височина се контролираше хидравлично.

— Това е шестата версия на Халей — каза Барстоу, докато се бореше да изравни самолета на вятъра. — Другите пет бяха погребани в снега, смачкани и изхвърлени в морето. Затова сега всичко е на ски. Можем да местим станцията от дълбокия сняг и пълзящия лед.

Ковалски беше залепил нос за прозореца.

— Тогава как се е оказала на косъм от пропастта?

Прав беше. Осемте свързани модула, наредени в редица, се намираха само на сто метра от ръба на ледения шелф.

— Няма да остане още дълго там. След две седмици ще я местим към вътрешността. Група многознайковци правят целогодишно проучване върху топенето на ледниците и измерват скоростта на движението на леда от проклетия континент. Вече почти приключиха тук и цялата тайфа ще се изнесе от другата страна на Антарктида. — Пилотът погледна назад към тях, което никак не се хареса на Грей, защото самолетът в момента се спускаше към пистата. — Заминават за ледения шелф Рос. На станция Макмърдо. Една от вашите бази.

— Гледай си пътя — измърмори Ковалски и посочи напред, за да наблегне на думите си.

След като пилотът отново насочи вниманието си към управлението на машината, Грей се обърна към Джейсън, който се беше размърдал от друсането и шума.

— Макмърдо? Семейството ти е още там, нали?

— Почти там — отвърна Джейсън.

— Кой би искал да живее на такова място? — обади се Ковалски. — На човек ще му измръзнат топките, ако се опита да се изпикае.

Барстоу се изсмя.

— Особено посред зима, друже. Тогава можеш да си изгубиш и пикалото. Дойде ли зима, става същински маймунарник.

— Маймунарник ли? — не разбра Ковалски.

— Искате да кажете, че е адски студено — преведе Грей.

Джейсън посочи надолу.

— Защо онази част в средата е червена, а всички останали са сини?

— Там е кварталът с червените фенери — отвърна Барстоу, като се бореше със самолета, докато ледът се носеше към тях. — Там става цялото забавление. Там ядем, понякога вдигаме по някоя халба, играем снукър и гледаме филми.

Самолетът кацна и се плъзна по изораната повърхност, минаваща за писта. Цялата машина дрънчеше и подскачаше, докато най-сетне не спря недалеч от станцията.

Всички слязоха. Макар да бяха навлекли дебели полярни якета, вятърът моментално откри всеки отвор и недостатъчно стегнатата връзка. Всяко поемане на дъх беше като да поемаш течен азот, а отблясъците на увисналото на хоризонта слънце върху леда заслепяваха. До залез оставаше само половин час. След още няколко дни нямаше да има никакви изгреви и залези.

Пилотът също слезе, но не си направи труда да си закопчае якето или да си сложи качулката. Обърна набръчканото си лице към синьото небе, сякаш се наслаждаваше на последните мигове слънчева светлина.

— Скоро няма да е толкова топло.

„Топло ли?“

Грей го боляха зъбите от студ.

— Припичай се всеки удобен момент, това е основно правило тук — каза Барстоу и ги поведе към стълбата на един от гигантските сини модули.

От земята размерите на станцията бяха внушителни. Всеки модул беше голям колкото двуетажна къща, кацнала на петнайсет метра над леда върху четири гигантски хидравлични ски. Голям трактор можеше с лекота да минава *под* станцията, което вероятно се случваше от време на време, доколкото можеше да се съди по паркирания наблизо „Джон Диър“.

— Сигурно така местят модулите — каза Джейсън, загледан в американската машина. После присви очи към покритата с ледена кора станция. — Все едно е взето от „Междувъздушни войни“.

— Аха — съгласи се Ковалски. — Като на ледената планета Хот.

Грей и Джейсън го погледнаха.

Той се навъси още повече.

— Гледам филми.

— Насам, господа — каза Барстоу и им даде знак да се качват по стълбата.

Докато се изкачваха тромаво и тропаха с крака, за да махнат снега от ботушите си, над тях се отвори врата и една жена с разкопчано червено яке излезе на горната площадка да ги посрещне. Дългата ѝ тъмна коса беше прибрана назад и вързана на практична, но все пак женствена опашка. Тялото ѝ бе гъвкаво и мускулесто, бузите — загорели от слънцето и вятъра. Ясно си личеше, че не обича да стои затворена в станцията.

— Добре дошли на дъното на света — поздрави ги тя. — Аз съм Карен фон дер Брюге.

Грей се качи при нея и стисна ръката ѝ.

— Благодаря, че ни приемате, доктор Фон дер Брюге.

— Наричайте ме просто Карен. Тук изобщо не държим на формалностите.

Грей беше информиран за жената, която бе главен учен и началник на базата. На четирийсет и две тя вече беше уважаван полярен биолог с диплома от Кеймбридж. В досието на мисията Грей беше видял нейни снимки на бели мечки в Арктика. Сега се намираше на другия край на света и изучаваше колонии на императорските пингвини.

— Влизайте. Ще ви настаним. — Тя се обърна и ги поведе през люка. — Това е командният модул, където се намират свързочната станция, операционната и кабинетът ми. Но мисля, че ще се чувствате по-удобно в отделението за почивка.

Докато тя ги водеше из царството си, Грей се оглеждаше. Обърна внимание на малката операционна с една-единствена маса. Спря при вратата на свързочната стая.

— Доктор Фон дер Брюге... Карен, опитвам се да се свържа с Щатите, откакто стигнахме станция Ротера в Аделаида, но така и не успявам да получа добър сигнал.

Тя сбърчи чело.

— Сателитният ви телефон... сигурно използва геосинхронна връзка.

— Точно така.

— Не работят добре, когато се премине седемдесетият паралел. Което в общи линии включва цялата Антарктика. Тук използваме НОО сателитна система. Ниска околоземна орбита. — Тя посочи стаята. — Спокойно можете да се обадите. Можем да ви оставим насаме. Но

трябва да ви предупредя, че се намираме в разгара на слънчева буря, която засяга и нашите системи. Много е досадно, но пък южното сияние си заслужава да се види.

Грей отвори вратата на стаята.

— Благодаря.

Карен се обърна към останалите.

— Ще ви заведе в общата част. Предполагам, че няма да откажете горещо кафе и храна.

— Никога не отказвам безплатен обяд — заяви Ковалски. Вече не звучеше толкова скръбно.

Докато те излизаха през люка на един от закритите мостове между модулите, Грей затвори вратата на свързочната стая и отиде при сателитния телефон. Набра защитения номер на централата на Сигма и зачака установяването на кодираната връзка.

Кат вдигна незабавно.

— Стигнахте ли станция Халей? — попита направо, без да си губи времето с любезности.

— Май изгубих няколко пломби, но пристигнахме живи и здрави. Трябва обаче да чакаме човека на професор Харингтън. После може би ще получим някои отговори.

— Да се надяваме да стане по-скоро. През последните часове новините от Калифорния стават все по-мрачни. Към района приближава циклон и има опасност от проливни дъждове.

Грей разбра опасността. При подобни условия задържането на карантинната зона би било невъзможно.

Кат продължи, но някои от думите ѝ се губеха в шума по линията.

— Освен това братът на Лиза показва... признаци на инфекция. Преди двайсет минути е получил пристъп. Още се опитваме да определим дали причината е в излагането му на агента, или реакция на операцията. Така или иначе, трябва... овладеем ситуацията колкото се може по-скоро, преди да се е отприщил истински ад.

— Как е Лиза?

— Работи денонощно. Твърдо решена е да намери някакъв начин да помогне на брат си. Пейнтър обаче се тревожи. Единствената добра новина е, че имаме версия за евентуалния саботьор. В момента работим по въпроса.

— Добре, аз ще ускоря нещата тук, доколкото е възможно. Но има още час, докато дойде човекът на Харингтън, за да ни откара при него.

„Където и да се намира.“

Раздразнението на Кат се долавяше ясно от другия край на света.

— Ако не беше такъв проклет параноик...

Грей я разбираше, но го гризеше и друга мисъл. „Ами ако Харингтън има основателна причина да е параноик?“

15:32

„Отново у дома...“

Слънцето скоро щеше да залезе и Джейсън се загледа навън. Седеше на една маса пред редица високи два етажа прозорци с тройни стъкла, гледащи към леденото поле и Море Уедъл. Тъмносините води бяха осеяни с огромни кораби от лед, оформени от вятъра и вълните в неземни форми, които се издигаха високо на хребети, арки и назъбени синьо-бели платна.

Беше постъпил в Сигма, за да прави добро, да работи за безопасността на страната си, но и защото се надяваше да види повече от света. А вместо това прекарваше повечето си време натикан под земята в централата на Сигма, а на това първо истинско назначение на терен...

„Ме пращат у дома.“

Беше прекарал част от детството си в Антарктида с майка си и пастрока си, които още работеха край станцията Макмърдо в другия край на континента.

„Ето че направих пълен кръг и отново съм тук.“

Отпи кисело глътка горещ чай, заслушан в бърбенето на неколцината от персонала в зоната за почивка. Червеният модул бе разделен на две нива. Долната половина се заемаше от трапезарията, а тясно спирално стълбище водеше до горния етаж, където имаше малка библиотека, компютри и заседателна част. Имаше дори стена за катерене, минаваща през двете нива.

Точно зад него трима мъже играеха бiliarд и говореха на език, който май беше норвежки. Макар да бе британска, станцията привличаше изследователи от различни страни. Според доктор Фон

дер Брюге тук обикновено работеха между петдесет и шейсет учени, но с приближаването на тъмните зимни месеци броят им бе намалял. Сега бяха двайсет, а когато настъпеше полярната нощ, щяха да останат само десетина.

През този междинен период тук кипеше оживена дейност — както в станцията, така и навън. Два снегомобила „Сноу-Кат“ теглеха палети с контейнери от базата, но най-поразителната гледка бе огромният зелен „Джон Диър“, който бавно влачеше един от модулите по леда. Тракторът изчезна като привидение в мъглата, която сякаш бе полепнала по ледения шелф въпреки засилващия се с приближаването на залеза вятър.

Доктор Фон дер Брюге бе обяснила, че през следващата седмица — без никакво прекъсване — станцията ще бъде разглобена и преместена модул по модул по-навътре, където ще бъде сглобена отново за зимните месеци.

Друг „Туин Отер“ летеше ниско покрай ръба на шелфа, като улавяше последните слънчеви лъчи и се готвеше да кацне, може би за да прекара нощта тук. Вместо яркочервен като останалите машини на Британския антарктически институт, този самолет беше боядисан в светлосиньо — доста необичаен цвят за полярните райони, където ярките цветове се предпочитаха, за да изпъкват по-добре на снега и леда.

„Може да е човекът на професор Харингтън.“

Джейсън се надигна, готов да предупреди Грей. Ковалски беше при бюфета и пълнеше втората си чиния с храна — предимно резени пай, доколкото можеше да прецени.

Самолетът се издигна, без да завива към пистата. Като че ли си заминаваше. Явно не беше техният човек, а може би някой любител на забележителности. Фалшива тревога.

Джейсън седна обратно на стола си.

Самолетът направи рязък завой. Отстрани се отвори врата. Джейсън забеляза някакво движение вътре, последвано от подозрителната поява на две дълги черни тръби.

От краищата им изригна огън, оставящ димна следа.

Реактивни снаряди.

Първите два унищожиха „Туин Отер“-а на леда. След това самолетът се понесе към станцията.

Някой сграбчи Джейсън за ръката. Ковалски. Рязко го дръпна от стола.

— Време е да се махаме, хлапе.

15:49

Грей тичаше приведен по моста между командния модул и зоната за почивка. Взривовете още отекваха в главата му. Тъкмо бе излязъл от стаята след разговора с Кат, когато първите ракети експлодираха. През прозорците на моста видя горящите останки на самолета им.

Отпред друга фигура се изправи в коридора.

Грей изтича при нея.

— Карен, добре ли си?

В първия момент изглеждаше замаяна и зашеметена. После сините ѝ очи се фокусираха и вместо страх в тях блесна гняв и тя викна:

— Какво става, по дяволите?

— Атакуват ни.

Тя се опита да мине покрай него.

— Трябва да повикаме помощ.

Грей я хвана през кръста и я спря. Бръмченето на самолетните двигатели се засилваше. Помъкна я към модула за почивка.

— Няма време.

— Но...

— Повярвай ми.

Нямаше време да ѝ обяснява, така че я помъкна бързо към края на моста. Когато стигнаха вратата, тя се отвори. Ковалски се появи на прага и запречи входа. Той май също мъкнеше Джейсън.

— Назад! — извика Грей.

Ковалски се дръпна. Грей се втурна през прага и бутна Карен към партньорите си. Затръшна вратата в мига, когато нови две експлозии разтърсиха целия модул. От рафтовете в трапезарията се посипаха чаши и бутилки, а няколко от триъгълните панели на прозорците се напукаха.

Грей погледна през прозорчето на вратата. Другият край на свързващият мост беше унищожен. В стената на командния модул

димеше кратер.

„Точно там, където се намираше свързочната стая.“

Зад него Карен надничаше над рамото му.

— Изолират ни — обясни Грей. — Първо унищожиха самолета, за да елиминират единствения начин за измъкване. А когато чух, че се насочват насам, разбрах, че следващата им цел са комуникациите, за да ни откъснат напълно от външния свят.

— Кои са *те*?

Грей си представи отряда, атакувал щабквартирата на АИОП. Самолетът в небето беше *бял*, характерен цвят за операции в полярни условия. Вероятно предстоеше атака и по земята.

— Имате ли оръжия? — попита Грей.

Карен се обърна.

— В склада. Последният модул на станцията. Но не са много.

Грей предпочиташе *малко* пред *никакви*.

Междувременно около тях се бяха насъбрали и другите, сред които Барстоу и неколцина уплашени изследователи.

— Колко са хората вътре в станцията? — попита Грей, докато ги водеше през трапезарията.

Карен погледна присъстващите.

— По това време на годината са не повече от петима или шестима, без да броим работните екипи, които вече са отвън.

Грей стигна до другия край на модула и отвори вратата на следващия мост.

— Движение! Модул по модул! До последния! — Махна им да тръгват и се затича до Карен. — Станцията има ли интерком или друг начин да се обяви обща тревога?

Тя кимна.

— Разбира се. Сигналът ще се предаде по радиостанцията и на всички навън.

— Добре. Щом стигнем последния модул, заповядай евакуация.

Тя го погледна разтревожено.

— След залез-слънце температурите навън падат драстично.

— Нямаме друг избор.

Отвън беше притихнало. Нямаше нови взривове. Вероятно самолетът се готвеше да кацне. Несъмнено скоро щеше да последва наземна атака. Лишени от средства за връзка, не можеха да поискат

помощ, докато нападателите разполагаха с цялата нощ да претърсят станцията или просто да поставят експлозиви и да пратят по дяволите всички модули.

Докато Грей съставяше план, групата нахълта в следващия модул. Тук беше жилищната част на станцията, представляваща серия малки спални, боядисани в ярки цветове. Подбраха още един член на екипа — дребен уплашен младеж с очила. Продължиха напред, като минаха през още два изследователски модула, които вече бяха опразнени и затворени за зимата.

Накрая стигнаха последния вагон на ледения влак, който определено се използваше за склад.

— Къде са оръжията? — попита Грей.

— При задната врата — каза Карен и хвърли връзка ключове на Барстоу. — Покажи им.

Докато той изпълняваше нареждането, Карен отиде при интеркома на стената и бързо въведе код. Грей последва пилота, докато Карен обявяваше обща тревога и предупреждаваше всички да напуснат станцията. Онези отвън получиха инструкции да стоят колкото се може по-далеч.

Барстоу ги поведе към шкаф на задната стена и отключи двойната врата. Грей погледна наредените пистолети и пушки, като се мъчеше да не показва разочарованието си от оскъдното им количество — но пък срещу какви заплахи им бе нужно то? Тук нямаше сухоземни хищници, само пингвини и малко тюлени. Пушките и пистолетите вероятно бяха предназначени за справяне с буйни гости на станцията, а не за отбрана срещу щурмови отряд.

Раздаде шестте „Глок 17“ и метна на рамо един от трите автомата — L86A2. Даде втория на Ковалски и последния на Барстоу. До него Джейсън зареди своя глок с опитни движения.

Грей отиде до прозореца на задната врата. Краткият ден вече бе свършил и нощта бе наметнала тъмната си завивка над тях. Зад вратата имаше малка площадка със стълба, която се спускаше до леда.

— Ковалски и Барстоу, щом слезем, ще се опитаме да попречим на самолета да кацне. Ако не успеем, заемаме отбранителна позиция. — Грей се обърна към Джейсън. — Ти изведи останалите. Отдалечете се колкото се може повече от станцията.

Хлапето кимна. Погледът му бе буден, в очите му се четеше здравословен страх, но беше готов за действие.

Карен се върна с няколко радиостанции.

— Намерих и това.

Грей кимна на съобразителността ѝ, взе една радиостанция и я пъхна в джоба на якето си.

— Раздай останалите.

След като всички бяха готови, Грей ги поведе. Отвори вратата към тъмната мразовита нощ и когато първият леден порив го удари в лицето, внезапно се усъмни в мъдростта на плана си. Смъртта на леда беше толкова сигурна, колкото и вътре в станцията. Трябваше да намерят подслон, при това бързо — някъде другаде.

„Но къде?“

Нова експлозия разтърси станцията. Светлините примигнаха и угаснаха.

— Удариха генераторите — каза Карен зад него.

Грей се намръщи. „Да не би да са подслушали обявяването на тревога? Затова ли атакуваха генераторите? Или са стреляли, за да обезкуражат противника преди кацане?“

Бръмченето на самолета му напомни, че всякакви други колебания само ще влошат шансовете им за оцеляване. Забърза навън на студа, като си слагаше ръкавиците в движение. Спусна се бързо по стълбата и махна на останалите да го последват.

Опря приклада на рамо и започна да следи през оптичния мерник светлините на „Туин Отер“-а. Самолетът зави при другия край на станцията и от корпуса му избълва огън. Отекна нова експлозия. Едно малко островче светлина сред леда угасна.

— Мисля, че беше един от снегомобилите — каза Кат. Гласът ѝ звучеше виновно. — Трябваше да ги предупредя да изгасят фаровете.

Грей видя друг „Сноу-Кат“, паркиран отдясно на станцията до три моторни шейни „Ски-Ду“.

— Можете ли да запалите машините достатъчно бързо? Ако не включвате фаровете, ще можете да се отдалечите повече с тях, отколкото пеша.

Тя кимна.

— Ами ако имат уреди за нощно виждане? — попита Джейсън.

— Ако имат, ще ни видят също толкова лесно и ако се движим пеша. — Грей посочи гъстата мъгла, която се спускаше над леда. — Насочете се натам колкото се може по-бързо. Това е най-добрият ви шанс.

Джейсън погледна колебливо предлаганото убежище.

С надежда да подобри шансовете им, Грей се обърна към Ковалски и Барстоу.

— Ще спечелим колкото се може повече време за останалите. — Посочи другата страна на станцията. — Ако стреляме оттам, можем да държим вниманието на врага върху нас.

Ковалски сви рамене.

— По-добре това, отколкото да чакаме да ни замръзнат задниците.

Барстоу също кимна.

След като планът беше готов, Грей нареди на двете групи да се разделят.

Докато повеждаше групата си, Джейсън погледна през рамо.

— Едното „Ски-Ду“ е триместно. — Погледна групата на Грей. — Ще го оставя с включен двигател. За всеки случай.

В отговор Грей кимна, впечатлен от бързата мисъл на хлапето.

След като въпросът беше решен, Грей поведе Ковалски и Барстоу под склада на станцията. Чу как двигателите заръмжаха от другата страна — първо студено и задавено, после по-гърлено.

Загледа как групата бавно потегля и изчезва в мъглата.

Удовлетворен, Грей излезе от прикритието на станцията с вдигнат автомат. Продължи да следи самолета в небето, който зави към него и като че ли набра височина, сякаш усетил скритите снайперисти долу.

Странните му маневри разтревожиха Грей. Изпълни го подозрение.

„Защо още не са се опитали да кацнат?“

Самолетът продължи да кръжи бавно, подобно на ястреб в небето. Засега нападателите сякаш се опитваха да изолират базата, да държат обитателите ѝ приковани на място.

„Но с каква цел? Какво чакат?“

Отговорът дойде секунда по-късно.

Огромна експлозия, сто пъти по-силна от предишните, разтърси света. В другия край на станцията високо в нощта изригна гейзер от лед и огън. Последва втора детонация, този път много по-близо, а след нея и трета.

Грей и останалите рухнаха на колене. Грей си представи реда експлозивни, погребани дълбоко в леда. Сигурно са били поставени преди много време.

Взривовете продължиха от другата страна на станцията, като вървяха от единия ѝ край към другия.

Грей се намираше зад тази линия, от страната на покрития с мъгла бряг.

„Поне другите се магнаха навреме...“

Пред очите му по леда плъзнаха пукнатини, които свързаха новите кратери и продължиха да се разширяват. Ледът със сигурност се цепеше и надолу, дълбоко в плаващия шелф.

Внезапно Грей разбра плана на врага.

Стомахът му се сви на студена топка.

В потвърждение на най-лошите му страхове се разнесе последен оглушителен трясък, сякаш земната кора под тях се разцепваше.

Ледът под коленете му бавно се раздвижи и се килна от новата пукнатина към тъмното море. Заровените взривове бяха откъснали парче от ледения шелф Брѐнт, създавайки нов айсберг — с Халей VI върху него.

Цялата станция се разтресе и започна бавно да се плъзга по наклонения лед върху гигантските си ски.

Грей зяпна, изгубил дар слово от изумление. Ковалски също зяпна.

— Май няма да мога да оправя нещата с бившата.

13.

29 април, 08:45

Долината Йосемити, Калифорния

— Ако искаш да се скриеш, това място е подходящо — каза Дрейк.

— Да се надяваме, че е още тук. — Джена излезе от джипа на лекия утринен дъжд, вдигна качулката на якето си и се загледа във великолепието на прочутия хотел „Ауони“, перлата на Национален парк Йосемити.

Отворен през 1927 г., планинският хотел представляваше майсторска комбинация между индианския и модерния за епохата стил и беше прочут с огромните си каменни камини, изсечени на ръка дървени греди и ажурни прозорци. Макар че нощувката бе прекалено скъпа, за да може да си я позволи, Джена понякога седаше на късна закуска във великолепната трапезария — извисяващо се на три етажа пространство, поддържано от масивни греди от захарен бор.

Но тази сутрин целта им не беше основната сграда.

Четиричленният екип морски пехотинци беше паркирал необозначената кола на един паркинг отзад. Дрейк ги поведе към гората до хотела, следван от Джена и Нико. Бяха облечени в цивилни дрехи върху обемистите бронезилетки и държаха оръжията си скрити.

Компактният „Смит & Уесън“ 40-и калибър беше затъкнат в колана на Джена под якето ѝ. На другото ѝ бедро имаше белезници.

Десет минути по-рано екипът излетя с хеликоптер над планините Сиера Невада, мина през район с лошо време и стигна до долината Йосемити. Обширната поляна до „Ауони“ често се използваше от спасителните хеликоптери в парка, но Дрейк се страхуваше да не подплашат жертвата си и затова избра да кацнат по-далеч, на съседната Стоунмен Мийдоу.

— Колата — каза ефрейтор Шмит и посочи бяла „Тойота Камри“ с масачузетска регистрация. Номерът съвпаднаше. Колата беше на Ейми Серпри.

Преди час Пейнтър бе предприел джипиес издирване на кола по серийния номер. Откриха я тук, в долината Йосемити, недалеч от евакуирания и поставен под карантина планински район.

Отначало всички си помислиха, че жената е зарязала колата и вероятно се е качила на друга. Справка в хотела показва, че няма регистрация на името на Ейми Серпри. Пратиха нейна снимка на рецепцията и се оказа, че жена с подобно описание е наела стая под друго име, с фалшиви документи и кредитни карти.

„Неоспорим знак за вина.“

Но защо заподозряната бе отседнала тук, така близо до границата на карантинната зона? Дали не беше останала в района, за да наблюдава последиците от постъпката си?

Гневът пламна в Джена, когато си представи пустошта и всички мъртви животни. Пропъди спомена за спускащата се брадва. Беше държала Джош за раменете, докато Дрейк правеше онова, което трябваше да се направи. След това сержантът мълча по целия път назад, зареял поглед към хълмовете.

— Трябва още да е тук — каза Шмит, докато минаваха покрай автомобила ѝ. — Освен ако не е продължила с друга кола.

„Да се надяваме, че не е. Трябват ни отговори.“

Дрейк крачеше начело с решителна и твърда физиономия. Явно искаше нещо повече от отговори — искаше възмездие.

Тойотата беше паркирана до пътека, водеща към група борове пондероза. Хотелът поддържаше и двайсет и четири бунгала, скрити в гората. Ейми сигурно беше наела някое от тях, за да не се набива на очи.

Групата тръгна по пътеката. Миризмата на борова смола изпълваше въздуха под горския балдахин. На едно разклонение двама от хората на Дрейк завиха надясно. Няколко крачки по-нататък сержантът тръгна наляво с още един морски пехотинец. Планът беше да обкръжат бунгалото.

След като морските пехотинци изчезнаха, Джена и Нико продължиха направо към бунгалото. Идеята беше тя да се появи първа. С цивилните дрехи и кучето приличаше на обикновен турист. Целта бе да накара Ейми да свали гарда и евентуално да отвори вратата на изгубила се екскурзиантка.

След един последен завой пред нея се появи малка постройка от кедрово дърво, сгушена между боровете. Беше боядисана в зелено, за да се слива по-добре с гората. Мокра каменна веранда водеше към врата с две стъкла от двете страни. Всички прозорци бяха със спуснати завеси; същото се отнасяше и за стъклата на вратата.

„Май някой определено иска да бъде оставен на спокойствие.“

Не изпитваше опасения, че върви сама — морските пехотинци ѝ пазеха гърба. Въпреки това подръпна суеверно бронежилетката си. Нико вървеше плътно до нея, сякаш усетил напрежението ѝ.

Когато стигна вратата, Джена махна качулката, без да обръща внимание на дъжда, и си лепна объркана физиономия. Почука решително и отстъпи крачка назад.

— Ехо — извика тя. — Бихте ли ми казали как да стигна до „Ауони“?

Отвътре се чу слаб шум.

„Значи вътре има някой.“

Пристъпи напред и доближи ухо до вратата.

— Ехо! — опита отново, този по-високо.

Заслуша се и осъзна, че чува приглушено звънене на телефон. Ако се съдеше по мелодията, на мобилен телефон.

Пое дъх да извика отново, когато някой отговори с дрезгав, едва доловим глас:

— ... помогнете...

Джена реагира инстинктивно на жалния зов — извади пистолета, счупи с дръжката прозорчето до бравата, придърпа ръкава на якето над ръката си, махна стърчащите стъкла, бръкна вътре и дръпна резето.

Зад нея чу тропот.

Тя се обърна и видя, че Дрейк тича към нея.

— Чакай!

Отключената врата се отвори сама.

Джена стоеше до нея, хванала пистолета си с две ръце. Дрейк зае позицията от другата страна.

В полутъмното помещение светеше само една нощна лампа. Светлината ѝ разкриваше в леглото фигура, завита с юрган. Ако се съдеше по русата коса, трябваше да е Ейми Серпри — но лицето ѝ бе подуто, кожата покрита с мехури и потъмняла по края на устните. По

юргана имаше повръщано, а чаршафите бяха разхвърляни, сякаш се беше мятала в леглото.

По-рано Джена бе чула, че Джош е получил пристъп.

Подозираше, че с Ейми е станало същото.

„Нищо чудно, че не е успяла да стигне далеч. Сигурно ѝ е прилошало и е спряла на първото попаднало ѝ място.“

Не изпитваше особено съчувствие към саботьорката — знаеше колко хора бяха изгубили живота си заради действията ѝ. А и хилядите мъртви животни и птици...

Главата на Ейми се люшна на възглавницата и се обърна към вратата. Очите ѝ бяха мътни, бели, вероятно слепи. Устата ѝ се отвори, сякаш отново искаше да помоли за помощ.

Вместо това от нея блъвна кръв и плисна по възглавницата и матрака. Тялото се отпусна и остана да лежи напълно неподвижно.

Джена понечи да ѝ се притече на помощ, но Дрейк я спря на прага, като запречи вратата с ръка.

— Виж килима.

Отначало Джена не разбра какви са дребните неща по пода. После изведнъж осъзна какво виждат очите ѝ.

„Мишки... мъртви мишки.“

Беше чувала истории за малките натрапници, които често делеяха тези бунгала с гостите на хотела. Нейна приятелка от колежа беше отседнала тук миналата година. След това все разказваше как мишките тичали по леглото ѝ през нощта, влезли в багажа ѝ, дори оставили изпражнения в обувките ѝ.

Управата на хотела водеше упорита война с вредителите, особено след като в долината плъзна хантавирусна инфекция, предавана от гризачи.

Но войната в *това* бунгало вече бе свършила.

Или почти свършила.

Една мишка пъплеше немошно по килима. Цялото ѝ тяло трепереше.

Джена реагира твърде бавно — вниманието ѝ бе изцяло погълнато от ужасите вътре.

Нико се втурна покрай нея, подбуждан от инстинкта си на хищник.

— Нико, не!

Хъското незабавно спря, но мишката вече беше между зъбите му. Той се обърна и отпусна опашка — разбираше, че е направил нещо лошо.

— Нико...

Кучето пусна мишката и засрамено тръгна към нея с наведена глава и подвита опашка.

Дрейк избута Джена назад с едната си ръка, пресегна се и затвори. Онова, което се спотайваше в стаята, бе много по-лошо от всеки хантавирус.

Нико заскимтя от другата страна на вратата, умоляваше да го пуснат.

09:01

Лиза чакаше във въздушния шлюз налягането да се изравни, за да отвори вътрешната врата на лабораторния комплекс. През стените чуваше лекото трополене на дъждовните капки по металния покрив на огромния хангар.

Звукът ѝ напомни, че времето намалява.

Според метеорологичните прогнози обширният бурен фронт продължаваше да навлиза в региона. Засега мъртвите хектари земя около епицентъра оставаха сухи, но беше само въпрос на време притъмнялото небе да се отвори над тях. Логистична група беше натоварена да прецени колко далеч може да се разпространи болестта с помощта на компютърни модели на основа на топографията и геологията в района.

Първоначалните резултати бяха ужасяващи.

Пейнтър в момента провеждаше телеконференция с различни представители на щатските и федералните власти и се мъчеше да остане една крачка преди катастрофата. За съжаление един от новопристигналите през нощта се оказа сериозен източник на главоболия. Техническият директор от РИК — Развойно-изпитателното командване — беше долетял от полигона Дъгуей в Юта, където се изпробваха защити срещу ядрено, химическо и биологично оръжие. Само няколко часа след пристигането си той вече се беше превърнал в трън в задника на Пейнтър.

Над вътрешната врата светна зелена светлина и магнитното резе се дръпна, последвано от пукот, породен от разликата в налягането. Лиза влезе вътре, доволна, че е оставила политическите разправии на Пейнтър. Имаше по-голямо предизвикателство, което изискваше цялото ѝ внимание.

Погледна през рамо към изолатора в другия край на хангара. Джош отново се беше успокоил под въздействието на диазепам. Причината за краткия пристъп си оставаше неизвестна, но Лиза се боеше, че вероятно е признак, че инфекцията се разпространява и засяга централната му нервна система.

Представи си забития в тялото му трън.

„Дано да греша.“

Но докато не научеше със сигурност, възнамеряваше да продължи напред.

— Доктор Къмингс, върнахте се. Чудесно.

Гласът прозвуча в слушалката ѝ. Тя се обърна и видя вирусолога доктор Едмънд Дент от другата страна на прозореца. Той вдигна ръка за поздрав и ѝ направи знак да влезе в лабораторията му.

— Благодаря за работата ви. Мисля, че постигнахме известен напредък в изолирането на инфекциозната частица — каза той. — След като разбрахме, че трябва да търсим нещо толкова малко, започнахме да получаваме добри резултати. Искам обаче да чуя и вашето мнение за откритото досега.

— Разбира се — каза тя.

Развълнувана дори от този малък напредък, Лиза забърза през по-малкия шлюз на неговата лаборатория. Тя бе цялата пълна с блестящи уреди — високоскоростни центрофуги, масспектрометър, ултрамикротом „Лайка“ и криокамера, както и два електронни микроскопа.

Видя още един човек в предпазен костюм, наведен пред монитора на една от работните станции. Не го позна, докато не се обърна, но се помъчи да скрие изненадата си.

Беше доктор Реймънд Линдал от Развойно-изпитателното командване. Зад стъклото на шлема изглеждаше в началото на петдесетте, с боядисана черна коса и черна козя брадичка. Още от пристигането си вреше дългия си нос в работата на Пейнтър, правеше резки забележки, нареждаше промени, когато това беше в

прерогативите му — което, за раздразнение на Пейнтър, бе твърде често.

Сега май трънът в задника на Пейнтър щеше да се забие и в нейния.

Разбира се, не беше неуместно той да е тук. Лиза бе чувала за работата му като генетик и биоинженер. Беше блестящ и в двете области и това го правеше особено арогантен.

— Доктор Дент — рязко каза Линдал, — не съм сигурен, че се нуждаем от познанията на доктор Къмингс по медицина и физиология. По-добре е да се съсредоточи върху клиничната си работа върху животните, а не на това ниво на изследване.

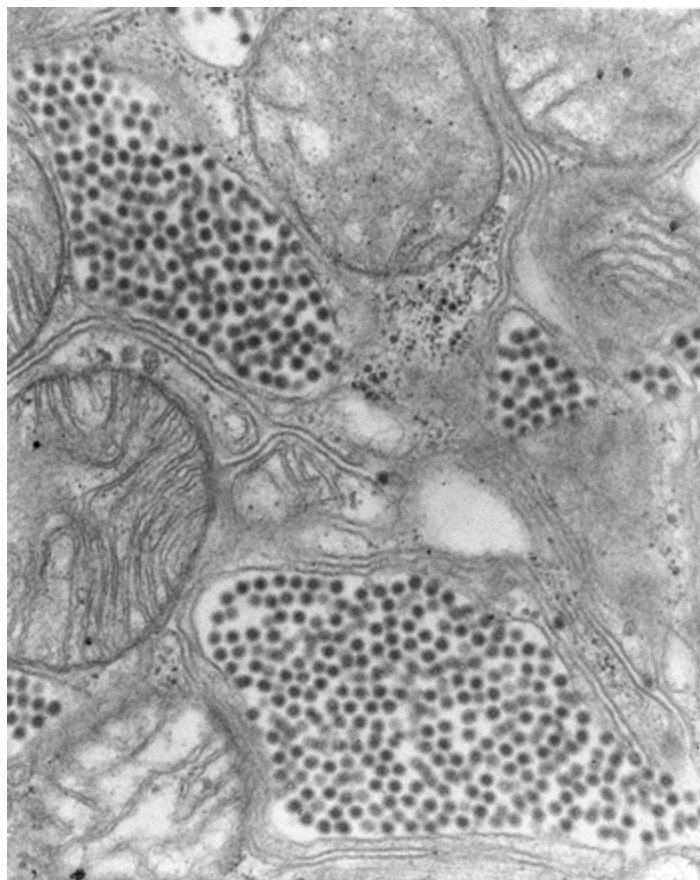
Вирусологът не отстъпи, с което само си спечели още повече симпатиите на Лиза. Едмънд беше с десет години по-млад от Линдал и имаше бохемска нагласа, вероятно подсилена от времето, прекарано в Бъркли и Станфорд. Макар никога да не го беше виждала извън защитния му костюм, Лиза си го представяше чудесно по сандали и пъстроцветна тениска.

— Именно работата на Лиза позволи напредъка ни тук — напомни той на Линдал. — И никога не е зле още едни очи да погледнат проблема. Пък и кога медът се е произвеждал само от една пчела в кошера?

Линдал въздъхна раздразнено, но премълча.

Едмънд избута един стол до директора от РИК.

— Лиза, да те запозная с нещата дотук. Споменах на срещата, че може да съм зърнал нашето чудовище. Това е снимка от трансмисионния електронен микроскоп на сечение на алвеола от белия дроб на заразен плъх.

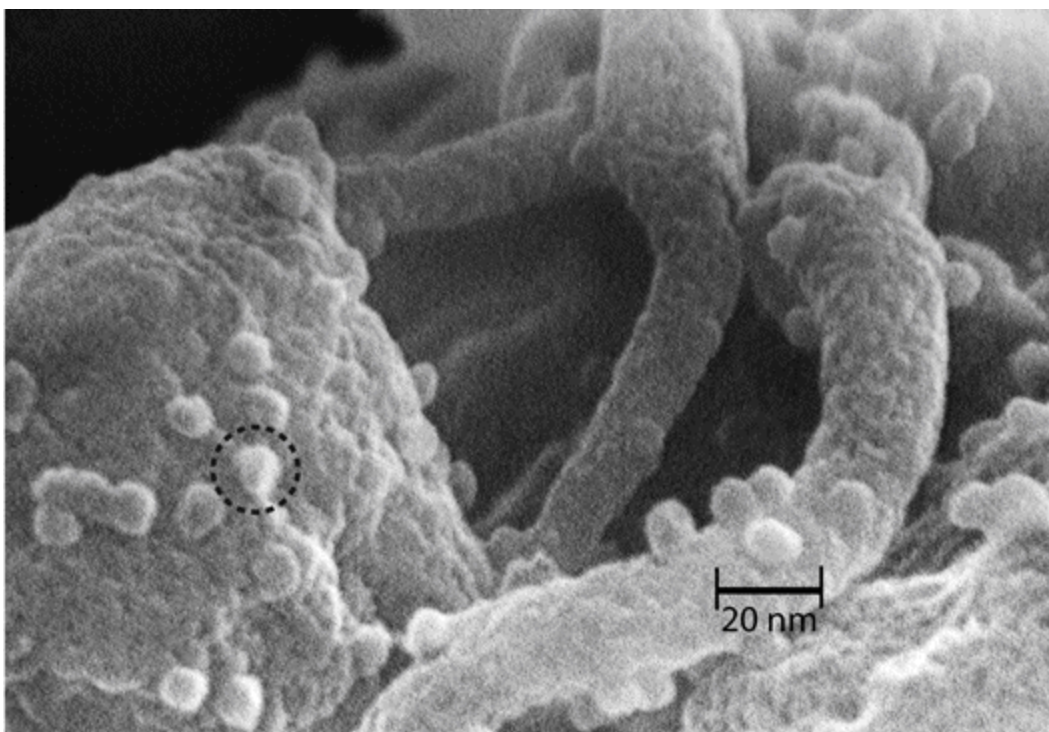

Лиза се наведе към екрана и загледа малките черни точки, изпълващи клетките на белия дроб.

— Определено приличат на вириони, вирусни частици — призна тя. — Но никога не съм виждала толкова малки.

Едмънд кимна.

— Измерих някои частици от нишки на инфектиран сърдечен мускул. Тази снимка е от сканиращ електронен микроскоп и предлага по-обемен изглед.

Новата снимка показваше отделните вируси, прикрепени към мускулните влакна и нервите. Имаше и мащаб, позволяващ да се придобие представа за размерите им.

— Изглежда, че са по-малки от *десет* нанометра — отбеляза Лиза. — Те са *два пъти* по-малки от най-малкия известен ни вирус.

— Поради което се притекох на помощ. — Линдал избута с лакът Едмънд. — За да получа по-ясна картина, събрах данните за белтъка от молекулярния биолог на екипа. С тези данни и с помощта на програма, която съм патентовал, съставих триизмерен модел на капсидата, или външната обвивка на вириона.

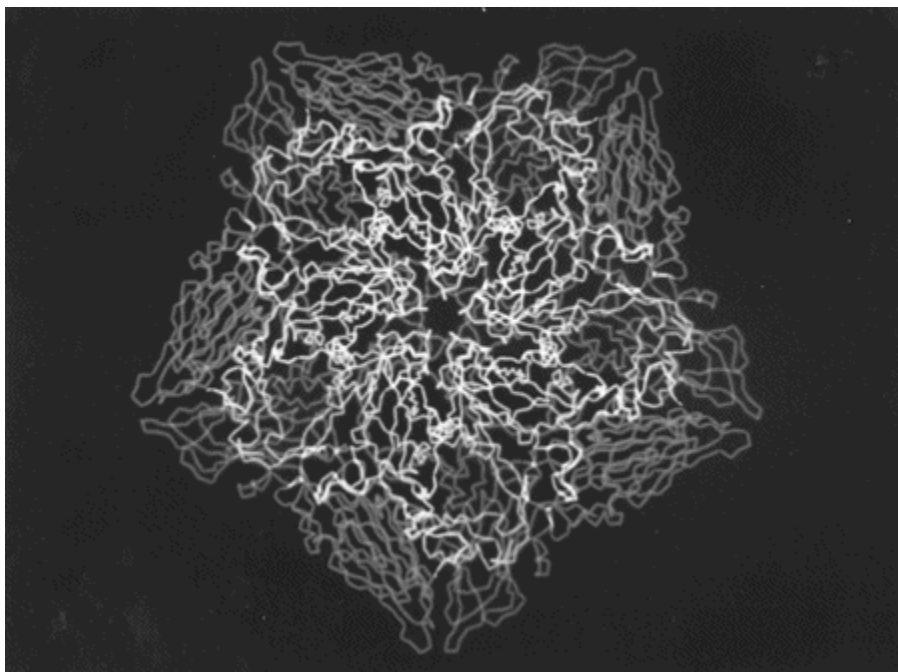
Лиза погледна сферичния модел на инфекциозната частица. Беше толкова впечатлена от уменията на Линдал, че бе почти готова да приеме арогантността му.

— Това е външното лице на нашето чудовище — каза Едмънд. — Хенри вече се е заел с генетичния анализ на онова, което е скрито *вътре* в обвивката.

Доктор Хенри Дженкинс беше генетик от Харвард.

— Но въпреки това можем да направим екстраполации от капсидата — каза Линдал. — Достатъчно, за да кажем, че е *изкуствено* създаден. Под белтъчната обвивка откриваме графенови^[1] нишки, дебели само два атома.

Той отвори ново изображение до предишното, на което белтъчната обвивка бе махната и се виждаше мрежата под нея.

Определено изглеждаше изкуствена. Лиза се замисли за значението на тези създадени от човека нишки. Графенът беше невероятно здрав материал, по-здрав от паяжината.

— Все едно Хес се е опитвал да създаде еквивалент на бронезилетка под обвивката — каза тя.

Линдал се обърна към нея.

— Именно. Много проникателно. Тази допълнителна субструктура може да е причина за устойчивостта на вириона към белини, киселини и дори огън.

Но нищо от това не отговаряше на по-големия въпрос: *Какво защитава тази броня?*

— Изглежда, доктор Хес е създал *идеалната* обвивка, която е достатъчно малка, за да проникне във всяка тъкан — продължи Линдал. — Животинска, растителна, гъбична. Необикновените размери и естеството ѝ могат да обяснят защо частицата поразява всичко.

Лиза кимна. Организмът наистина бе стерилизирал почвата до дълбочина шейсет сантиметра.

— Но защо го е създал? — попита тя. — С каква цел?

— Запозната ли сте с пВПЧ? — попита Линдал.

Лиза поклати глава.

— Обсъждахме темата точно преди да дойдете — обясни Едмънд. — Съкращение от празни вирусоподобни частици. Това е нова област на експерименталното изследване, при което махаме ДНК от вируса, така че да остане само външната му обвивка. Проучванията имат приложение за производството на ваксини.

Лиза разбра. „Празните частици предизвикват силна антигенна или защитна реакция без нежеланото въздействие на агента на ваксината.“

— Но това е най-малкото — каза Линдал. — След като разполагаме с празна обвивка, можем да продължим нататък. Да добавяме органични и дори неорганични съставки, като тези графенови нишки.

— И след като създадете такава обвивка — добави Едмънд, — можете да я напълните с каквито си искате чудеса или ужаси. Иначе казано, идеалната обвивка се превръща в идеална система за доставяне.

Лиза отново впери поглед в чудовището.

„Какво е било скрито вътре?“

— И смятате, че доктор Хес е постигнал нещо такова? — попита тя. — Че е създал този вирион от нулата в лабораторията си и е сложил нещо в него.

Линдал се облегна назад.

— Вече разполагаме с технологията. Още през 2002-ра група учени от Стоуни Брук синтезираха жив полиовирус^[2] от нулата само с химичните вещества и известния генетичен код.

Едмънд изсумтя.

— Проектът беше финансиран от Пентагона.

Лиза чу неприкритото обвинение в гласа му. Работата на доктор Хес също се финансираше от военните.

Линдал не обърна внимание на намека му.

— А през 2005-а в друга лаборатория беше синтезиран по-голям грипен вирус. През 2006-а същото бе постигнато с вируса на Епщайн-Бар, който има същия брой основни двойки като вируса на едрата шарка. Днес можем да произвеждаме сто пъти по-големи организми с много по-ниски разходи. — Той изсумтя презрително. — Можете дори да си купите ДНК синтезатор в Ибей.

— И какво по-точно е сложил доктор Хес вътре? — попита Лиза.

Преди някой да изкаже предположение, радиото ѝ избръмча. Ако се съдеше по реакцията на двамата мъже, те също го бяха чули.

Беше Пейнтър. Напрежението в гласа му накара сърцето ѝ да се разтупти.

— Току-що получихме новини от Йосемити — каза той. — Заподозряната саботьорка е мъртва.

„Мъртва...“

Лиза затвори очи и си помисли за Джош. Ейми Серпри беше единствената им следа, единственият начин да научат повече за работата на доктор Хес.

— Според първоначалния доклад — продължи Пейнтър — вероятно е умряла от същата болест, с която се борим тук. Националната гвардия и екип за спешна реакция при епидемии е на път да отцепи района около „Ауони“. Вероятно имаме и нови жертви на заразата. Рейнджър Бек и сержант Дрейк. Както и кучето на рейнджъра.

„О, не...“

Пейнтър продължи с допълнителни инструкции и предпазни мерки. СКБ подготвяше в хангара нова карантинна зона, която да приеме идващите жертви.

След като приключи, Лиза премина на личния канал.

— Колко са били изложени? — попита тя.

— Джена и Дрейк изобщо не са влизали в бунгалото, а според Дрейк е валяло и вятърът е духал в гърба им, така че може и да са добре.

— А кучето?

— Влязло е вътре и хванало мишка, която вероятно е била болна.

Вирионът най-вероятно беше влязъл в контакт със слюнката на хъското.

Лиза погледна отново чудовището на екрана. „Горкото куче.“

[1] Графен — алотропна форма на въглерода, двуизмерен вариант на триизмерния графит. — Б.пр. ↑

[2] Вирус, предизвикващ полиомиелит. — Б.пр. ↑

14.

29 април, 16:04

Леден шелф Брънт, Антарктида

Ледът стенеше и се пукаше под Грей, който гледаше с увиснало чене как масивното туловище на станция Халей минава над него. Гигантските ѝ ски стържеха надолу по наклонената повърхност към ръба и ледените води на Море Уедъл.

От другия край на станцията от линията на пукнатината все още се издигаше пушек и пара от закопаните в леда заряди. Парчето лед със станцията продължаваше да се накланя, откъсвайки се от шелфа Брънт.

Грей скочи на крака и дръпна британския пилот.

— Размърдайте се! И двамата!

Ковалски се изправи несигурно и се огледа.

— Накъде?

— След мен!

Грей задрапа напред по ставащия все по-стръмен склон. Повърхността бе достатъчно неравна за добро сцепление, но на няколко пъти се подхлъзна и падна на коляно или ръка. Мъчеше се да се движи по-бързо, като използваше металния приклад на автомата си като патерица. Разполагаха само със секунди. Навлезе в мъглата от пара и пушек, издигаща се от мястото на взривовите. Видимостта падна на една ръка разстояние.

Молеше се чувството му за ориентация да не го е подвело.

След още няколко стъпки въздъхна с облекчение — но не за дълго.

Отпред се появиха очертанията на оставеното „Ски-Ду“. Ръмженето на двигателя му ставаше все по-силно, докато Грей залиташе към него.

Слава богу, Джейсън бе достатъчно предвидлив да го остави да загрява.

Грей стигна триместната машина и праметна крак върху седалката — но преди да успее да се настани, Барстоу му махна да

освободи мястото.

— Кой е експертът тук? Аз ще карам. Ти и приятелчето ти ще се возите.

Грей не възрази — полярният пилот със сигурност имаше голям опит от него със снегомобилите. Докато Ковалски се настаняваше отзад, Грей посочи над носа на машината към разширяващата се пукнатина пред тях.

— Ще трябва да...

— Ясно — каза Барстоу и форсира двигателя.

Сняг и парченца лед се разхвърчаха от задните вериги и моторната шейна се понесе напред. Единствената им надежда бе да се опитат да прелетят над зейналата пропаст и да стигнат твърдия лед от другата страна. Шансовете бяха малки, особено с претоварена машина, но оставането тук означаваше сигурна смърт.

Грей се наведе напред.

Ковалски изруга.

В следващия миг Барстоу рязко зави, като едва не изхвърли Грей от седалката. Задницата на шейната поднесе, докато предницата се отклоняваше от пукнатината. Двигателят зарева по-силно и Барстоу насочи машината *надолу* по склона. Излязоха от мъглата. Сега изглеждаше сякаш гонят бавно плъзгащата се станция.

— Какво пра...? — извика Грей.

— Остави го да кара!

Барстоу се наведе над кормилото, мъчейки се да изцеди още скорост. На Грей не му оставаше друго освен да последва примера му.

Но не бяха сами.

Единственото предупреждение бе проблясването на светлините в тъмното небе. „Туин Отер“-ът на врага профуча покрай тях — и ледът пред тях експлодира.

— Мамка му! — ревна Барстоу. — Дръжте се, момци!

Пилотът рязко зави около димящия кратер и се понесе към единственото прикритие. Направи още един рязък завой сред фонтан от лед и сняг — и се плъзна под станцията, минавайки между две от четирите гигантски хидравлични ски на модула.

Ковалски изстена.

— Само ми кажете, когато приключи!

Барстоу беше изгубил инерция от рязката маневра, но сега се носеше под Халей VI, като ги държеше извън пряката видимост на самолета. Станцията продължаваше да се плъзга по наклонения лед и моторната шейна отново набра скорост.

Грей вече разбираше предишната маневра на Барстоу — защо беше обърнал назад. Нямаше начин машината — докато се движи *нагоре* — да набере достатъчно скорост, за да прелети над разширяващата се пукнатина, особено когато беше претоварена. А като се движеше *надолу*, Барстоу можеше да набере инерция, превръщайки шейната в същинска ракета на вериги.

Единственият проблем с този план беше...

... че ледът им свършваше.

Пред тях първият модул на плъзгащата се стоножка стигна ръба и падна — откъсна се от останалата станция и полетя към тъмното море далеч долу.

— Време е да се махаме, момчета!

Барстоу зави, мина между огромните ски и отново излезе на открито. Сега се носеха диагонално нагоре по склона, като се отдалечаваха от станцията, която падаше модул след модул в Море Уедъл.

Малката секция отчупен лед се беше килнала под стръмен ъгъл от обширната равнина на ледения шелф. Барстоу се носеше нагоре към пукнатината, като се мъчеше да избере място, където пукнатината е най-тясна.

Даде пълна газ.

Но един упорит ястреб нямаше намерение да изгуби плячката си. „Туин Отер“-ът излетя от облака пред тях и се понесе ниско, разгонвайки мъглата с перките си. Самолетът направи вираж и срещу тях зейна отворената врата на кабината — един човек там държеше на рамото си РПГ.

Врагът играеше на сигурно.

Следващият изстрел щеше да е почти от упор.

Грей се извъртя и сръга с лакът Ковалски. Той свали автомата си и го вдигна с една ръка. Дръпна спусъка и за три секунди изстреля всичките трийсет куршума. Стрелецът полетя с писък надолу. Грей изстреля своя пълнител по перката, докато самолетът профучаваше покрай тях.

— Дръжте се! — извика Барстоу.

Ковалски бутна Грей на седалката и се просна отгоре му.

Моторната шейна стигна края на леда — и се понесе във въздуха.

Полетя високо от ръба, като се наклони на една страна. За един спиращ дъха миг пропадта зейна пред Грей. В следващия момент се понесоха надолу и паднаха накриво от другата страна, приземявайки се на ръба на веригата.

Шейната подскочи, преобърна се и ги изхвърли от седалките.

Грей се запремята върху леда, изгубил оръжието си и свит на топка. Машината се преметна няколко пъти и спря. Другите двама се надигнаха на крака.

Ковалски се потупа, сякаш да се увери, че още е жив.

— Не беше от любимите ми приземявания.

Барстоу дойде при тях, като придържаше едната си ръка. Лицето му бе окървавено. Погледна разбитото „Ски-Ду“ и изсумтя:

— Както казват, всяко кацане, след което можеш да ходиш...

— Това е за самолети — укори го Ковалски. — А не за скапани моторни шейни.

Пилотът сви здравето си рамо.

— Все пак *летяхме* известно време. Така че се брой.

Грей ги игнорира и се загледа в небето. Малката група светлини се отдалечаваше в мрака и изчезна зад ръба, докато отчупеният край на шелфа се плъзгаше в морето. Не беше сигурен дали е повредил самолета достатъчно, за да се разбие в морето, или само колкото да се махне. Така или иначе, врагът вероятно се беше обадил за подкрепления.

Грей не искаше да остава тук, за да провери дали е така.

Обърна се към шейната.

Барстоу явно прочете мислите му.

— Съжалявам, друже, но с нея е свършено. Май ще трябва да продължим пеша.

Грей вдигна качулката си. Вече му ставаше студено.

Ковалски изрече въпроса, който звучеше в собствената му глава.

— И къде ще ходим, по дяволите?

— Свърши... всичко свърши.

Джейсън чу отчаянието в гласа на началника — или по-скоро на бившия началник на базата. Двамата с Карен стояха на едно ледено възвишение. То бе достатъчно високо, за да виждат над студената мъгла чак до брега. Отчупената част от шелфа си оставаше забулена, но нямаше съмнение, че нещо на него липсва.

Изследователска станция Халей VI беше изчезнала.

Експлозиите още кънтяха в главата на Джейсън. Докато бягаше с едното „Ски-Ду“, той беше видял как брегът се отчупва сред огнени проблясъци и разтърсващи взривове. Ударната вълна от детонациите достигна чак до него, на километър от станцията. Трябваша им още няколко мъчителни минути да намерят достатъчно високо място, откъдето да видят последиците.

Вече знаеха какви са те.

„... всичко свърши.“

Карен пое дълбоко дъх, за да се отърси от първоначалния шок.

— Трябва да продължим — каза тя, поглеждайки гъстата полярна мъгла.

Температурата сякаш падаше с десетки градуси на минута.

„Или хипотермията вече си казва думата“ — помисли си Джейсън.

На трийсетина метра от тях единственият им „Сноу-Кат“ работеше на празни обороти сред ятото моторни шейни. Бяха спасили дузина души от персонала на станцията, но колко време можеха да издържат навън? Сварени неподготвени, повечето не бяха облечени подходящо за тези смразяващи температури, а машините нямаше да ги откарат далеч с останалото в резервоарите гориво. Дори отоплението на големия снегомобил не работеше. Именно затова го бяха оставили при станцията по време на атаката.

— Трябва да намерим убежище — каза Карен. — Но се намираме на стотици километри от най-близките бази. Най-добрият ни шанс е да останем тук с надеждата, че някой е чул експлозиите и ще дойде да провери какво става. Но това може да отнеме дни.

— Колко време можем да издържим сами?

Тя изсумтя.

— Ще сме късметлии, ако изкараме нощта. До изгрева има цели осемнайсет часа. А денят ще бъде дълъг само два.

Джейсън обмисли възможностите им.

— Ако някой все пак дойде да ни търси, няма да му е лесно да ни намери в тъмното.

— Може да измислим някакъв сигнал. Да излеем гориво от машините и да го запалим, ако чуем самолет.

Джейсън посочи един явен проблем в плана.

— Ами ако първите дошли не са *спасители*?

Карен обвини ръце около тялото си.

— Прав си. Тогава какво да правим?

— Мисля, че знам къде можем да идем.

Карен повдигна вежди, но преди да успее да го попита, от якето ѝ се чу прашене. Неочакваният звук я стресна. Тя свали ципа на якето и извади една от радиостанциите, които бе раздала преди да напуснат станцията.

— ... вате ли ни? Някой приема ли?

— Това е Грей! — изумено възкликна Джейсън. Не можеше да повярва.

Карен му даде радиостанцията.

Той натисна бутона.

— Командир Пиърс?

— Джейсън, къде сте? В безопасност ли сте?

Джейсън направи всичко възможно да обясни положението им, а Грей от своя страна обясни накратко как са се спасили от отчупващия се айсберг. Но групата му си оставаше заседнала там и подобно на Джейсън, Грей се боеше, че врагът скоро може да се върне.

— Можем да вземем две „Ски-Ду“ и да идем да ги приберем — предложи Карен.

Джейсън кимна.

Тя се обърна към него и го погледна със съмнение.

— Наистина ли знаеш къде можем да намерим убежище, Джейсън?

„Надявам се.“

17:22

Грей потръпна в якето си и се наведе още повече над кормилото на моторната шейна. Беше покрил устата и носа си с дебел вълнен

шал. Въпреки ръкавиците пръстите му бяха сковани от студа върху дръжките.

Присви очи срещу вятъра, без да откъсва поглед от светлината на фара, който едва пронизваше ледената мъгла. Следваше плътно машината пред него, карана от Карен фон дер Брюге. Тя бе пристигнала преди час, като теглеше второто празно „Ски-Ду“. Сега беше качила ранения Барстоу, а Ковалски се беше сгушил зад Грей.

Грей нямаше друг избор освен да се довери, че Карен знае накъде е тръгнала. Изглежда, караше по следите на групата, водена от Джейсън. Хлапето бе отвело останалите навътре в обвитата в мъгла шир на ледения шелф Брънт, отдалечавайки се от Море Уедъл — може би достатъчно далеч, за да не бъдат открити от врага.

„Ако изкараме късмет, сигурно са помислили, че всички сме избити.“

Моторната шейна пред тях внезапно намали. Унесен в мисли, Грей едва не я блъсна, но успя навреме да набие спирачки. След още десетина метра в сумрака се появи и причината за внезапното забавяне на скоростта.

Масивен смътен силует изпълваше света пред тях. Приличаше на планина с равен връх, издигаща се от ледената равнина. С приближаването той започна да различава детайли — извисяващи се ски, тялото на синия модул и самотния трактор „Джон Диър“.

Това беше отделеният модул от унищожената станция.

По-рано Джейсън беше видял как тракторът изтегля модула в мъглата, малко преди атаката. Надяваше се, че врагът се е съсредоточил върху Халей VI и не го е забелязал.

„Май хлапето е право.“

Макар и тъмен, модуълът изглеждаше непокътнат. Грей видя един „Сноу-Кат“ и няколко моторни шейни, паркирани до него. Карен се насочи към тях и спря. Грей спря шейната си до нейната.

Люкът в задната част на модула се отвори и Джейсън излезе на малката платформа и им махна да се качват. Грей не се нуждаеше от подканване. Топлата пара, излизаща от отвора, беше достатъчно примамлива.

Забързаха към заслона и обещанието за топлина. Температурата беше паднала до трийсет и пет градуса под нулата, а при засилващите

се полярни ветрове с напредването на нощта студът ставаше непоносим и ги пронизваше до мозъка на костите.

Грей помагаше на Барстоу да се качи по стълбата. Пилотът бе извадил ръката си от ставата при разбиването на шейната и макар че успяха да я наместят, тя още го болеше и не ставаше за нищо.

След още малко усилия всички бяха вътре.

Грей затръшна люка и спря за момент, за да се наслади на топлината. Лицето му гореше болезнено, докато се стопляше. Определено имаше опасност от измръзване, но поне още усещаше върха на носа си.

Последва останалите в сърцето на модула, който се оказа жилищен, разделен на спални, обща баня и фитнес салон. Всичко бе боядисано в ярки цветове като компенсация на монотонната белота на този замръзнал свят. Когато ноздрите му започнаха да възвръщат чувствителността си, Грей долови уханието на кедър от ламперията — друг психологически трик срещу липсата на растения и зеленина.

Всички се събраха в малкото общо помещение, в което имаше маса и столове. Неколцина от спасените изследователи вече се бяха оттеглили в спалните, несъмнено потресени и изтощени. Други стояха облежнати на стените с кисели и тревожни физиономии.

„Имат пълното право да изглеждат така.“

— Успяхме да настигнем трактора — каза Джейсън.

— Май уплашихме водача, когато изникнахме зад него. Но поне не беше трудно да намерим следите му. Щом стигнахме, включихме генератора на модула. — Хлапето махна към светещите лампи. — За съжаление нямаме начин да подадем сигнал.

Ковалски тупна Джейсън по гърба.

— Намерил си го. Това е повече от достатъчно да си заслужиш пура. — И за да докаже, че е човек на думата си, той извади от вътрешния джоб на якето си увита в целофан пура и му я подаде. После се огледа. — Тук може да се пуши, нали?

— При нормални обстоятелства, не — каза Карен. — Но предвид положението ще направя изключение.

— В такъв случай може и да свикна с това място. — Ковалски се отдалечи в търсене на спокойно местенце, където да запали.

Грей се зае с по-належащи и практични въпроси.

— Какво е положението с храната и водата?

— В модула няма храна — отвърна Джейсън. — Само онова, което водачът е взел със себе си. Трябвало е да му стигне за няколко дни, ако заседне някъде, но запасите му изобщо не могат да покрият нуждите ни. Водата не би трябвало да е проблем. Винаги можем да стопим сняг или лед.

— В такъв случай ще трябва да въведем дажби. — Грей се обърна към Карен, която се бе отпуснала на един стол, лицето ѝ беше изпито и изморено. — За случилото се... зарядите, които откъртиха онова парче лед... някой ги е заложил, нали така? Как е могло да стане?

— Мога само да предполагам. Заложили са ги и са ги оставили да замръзнат много преди пристигането на станцията.

— Възможно ли е подобно нещо?

— Не би било особено трудно — каза тя. — Преместихме Халей VI до морето преди три месеца, за да могат климатолозите да завършат проучванията си върху ускореното топене на полярната шапка. Преместването беше отбелязано и планирано цяла година по-рано, заедно с координатите на новото ни местоположение.

Грей се замисли.

— Значи някой с достъп до тази информация е можел лесно да заложи капана и да унищожи станцията, когато пожелае.

— Да, но това така и не обяснява причината.

— Може да има нещо общо с работата на професор Харингтън. Станцията ви играеше роля на порта към Земя Кралица Мод, където работи екипът на професора. Ако някой е искал да изолира тайната му база, премахването на Халей VI би било важна първа крачка.

Тя пребледня още повече.

— Имаш ли представа върху какво работи Харингтън? — попита той.

Карен поклати глава.

— Не, но това не означава, че не се носят слухове какво прави. Говорят се какви ли не неща, от откриване на забравена нацистка база до тайни изпитания на ядрени оръжия — което, ако позволиш да добавя, е било правено в този район от вашата страна през 1958 година. Но всичко това са само догадки.

Каквато и да бе истината, явно си заслужаваше да се убива за нея.

„И най-вероятно още си заслужава.“

Погледна към един от триъгълните прозорци.

— Ще трябва да поставим постове. От всички страни на модула.

Поне един човек трябва да патрулира навън и да следи небето.

Карен стана.

— Ще започна да съставям смените.

— И още нещо — каза Джейсън, преди тя да излезе, и посочи един човек с изцапан с масло работен комбинезон. — Карл казва, че може да остане в трактора.

Мъжът кимна. Явно това беше водачът на големия „Джон Диър“.

— Кабината му е отоплена — добави Джейсън. — Карл може да ни премести и да скрие модула в мъглата, идваща от брега.

Грей призна, че планът си го бива. Но колко време можеха да издържат?

И един по-тревожен въпрос: *Кой щеше да ги открие пръв?*

23:43

Полунощ приближаваше и Джейсън навлеche якето и взе ръкавиците, шала и очилата. Той трябваше да поеме първата смяна на новия ден. Патрулите се сменяха на всеки час, за да не стоят твърде дълго навън.

Макар да бе дремнал преди смяната, изобщо не се чувстваше отпочинал. Измъчваха го тревожни мисли.

„И определено не очаквам с нетърпение шейсетте минути студ.“

Екипира се и тръгна към люка. Завари Джо Ковалски облеган на рамката. Димящата угарка от пурата стърчеше между кътниците му — май от известно време я дъвчеше.

— Не трябваше ли да подремнеш малко? — попита Джейсън. Експертът по взривове на Сигма трябваше да го смени в един след полунощ.

— Не можах да заспя. — Ковалски извади пурата и го посочи с горящия ѝ връх. — И да се пазиш. Доколкото чух, Кроу възлага големи надежди на теб. Гледай да не се затриеш.

— Не съм го планирал.

— Там е работата, че *планирането* в случая не играе. Неочакваното може да те захване за задника по всяко време. Да те

сгащи неподготвен.

Джейсън кимна. Зад грубите думи се криеше практична мъдрост. Понечи да мине покрай Ковалски, когато забеляза малката снимка между дебелите му пръсти. Преди да успее да разгледа жената, Ковалски прибра снимката.

Докато отваряше вратата, Джейсън се зачуди дали предупреждението на гиганта не е толкова за опасностите от мисията, колкото за капаните на романтичните взаимоотношения.

Но тези мисли бяха ответи, щом студът го зашлеви през лицето. Вятърът едва не го отвя от високата площадка. Джейсън почти се плъзна по стълбата до леда. Откри предишния постови сгушен на завет зад една от гигантските ски.

Мъжът го потупа по рамото и каза с треперещ от студа глас:

— Всичко е спокойно. Ако премръзнеш, скочи в кабината на Карл да се постоплиш.

И с тези думи тръгна нагоре по стълбата към очакващото го топло легло.

Джейсън си погледна часовника.

„Още само петдесет и девет минути.“

Бавно започна да обикаля станцията, като се мъчеше да стои колкото се може повече на завет. Оглеждаше небето за издайническите светлини на приближаващ самолет. Горе цареше пълен мрак — дори звездите не се виждаха през ледената мъгла, спускаща се по шелфа от далечния бряг. Единствената светлина идваше от юг — слабо жълто сияние, бележещо мястото на трактора. Той използваше позицията му като компас, докато правеше обиколките си.

След известно време воят на вятъра сякаш изпълни изцяло главата му. Зрението взе да му прави номера, започна да вижда фантомни светлини в сумрака. Примигна и разтърка очи.

При поредната обиколка си помисли дали да не отскочи до кабината на трактора — не за да се стопли, а за да избяга от монотонността на мрака и постоянния вой на полярния вятър. Излезе изпод модула и тръгна към жълтата светлина — и в този миг вниманието му беше привлечено от едва доловима светлина на запад.

Примигна, за да пропъди светлината, но тя се превърна в две очи, блестящи към него от мрака. През воя в главата си чу по-ниско боботене, последвано малко по-късно от хрущене на лед.

Отне му половин секунда да осъзнае, че това не е зрителна измама, а че нещо огромно се носи през ветровете към самотния модул.

Извади радиостанцията и я вдигна до устата си.

— Забелязвам движение. По леда. Голяма машина, приближаваща от запад.

— Разбрано — каза дежурният вътре, извика на останалите в станцията и се върна при радиото. — И аз го виждам!

Джейсън се скри зад една от ските, без да сваля радиостанцията.

— Кажи на Карл да изключи светлините!

След още две секунди островчето топло сияние изчезна. Сега единствената светлина идваше от онези два лъча, които бързо растяха и ставаха все по-ярки. Джейсън прецени, че нещото, което приближава, е с размерите на танк. Предположението му се стори по-достоверно, когато различи хрущенето на леда под вериги.

Джейсън чу как люкът горе се отваря и затваря. Грей и Ковалски се спуснаха тичешком по стълбите с пистолети в ръце. Едва сега Джейсън се сети да бръкне под якето и да извади собственото си оръжие.

— Насам! — извика им.

Двамата отидоха при него.

Грей посочи другите хидравлични колони.

— Разпръснете се. Не се показвайте. Нека да приблизят. Дори да слязат. Ако се окаже, че са неприятели, ще ги изненадаме в тъмното. Барстоу е на покрива с Карен и с двата автомата. Ще ни прикриват отгоре.

Джейсън кимна в знак на съгласие и Грей се насочи към един стълб, а Ковалски към друг. Тичаха приведени.

Боботещият двигател смени тоналността и машината забави ход.

После спря на четирийсестина метра от модула.

Ветровете пръснаха мъглата и се разкри странна гледка. Полярната машина бе с размерите на тежък танк и приличаше на такъв. От двете ѝ страни имаше огромни вериги, по-високи от слон, между които имаше нещо като брониран автобус с въртящ се купол отгоре.

Светнаха светлини и вътре се задвижиха сенки.

Вратата на купола се отвори и някаква тъмна фигура излезе на откритата платформа около него. Сред воя на вятъра се чу вик. Не успяха да различат думите, но прозвуча като питане или предизвикателство.

Появи се друга фигура и даде нещо на първата.

Явно беше високоговорител, защото гласът внезапно зазвуча по-силно.

— ЗДРАВЕЙТЕ! ЗАСЯКОХМЕ РАДИОСЪОБЩЕНИЯТА ВИ! ЗНАЕМ, ЧЕ СТЕ В БЕДА!

Гласът беше несъмнено женски, с британски акцент. Жената явно беше подслушала обаждането на Грей до Карен.

— ПОСЛЕДВАХМЕ ДИРЯТА ВИ И ДОЙДОХМЕ ДА ПОМОГНЕМ!

— Кои сте вие? — извика Грей от прикритието си. Не се нуждаеше от високоговорител, за да го чуят.

— ХОРА НА ПРОФЕСОР АЛЕКС ХАРИНГТЪН. БЯХМЕ ТРЪГНАЛИ ДА ВЗЕМЕМ ГРУПА АМЕРИКАНЦИ, КОГАТО ЧУХМЕ ЗА АТАКАТА.

Джейсън сподави изумлението си и обмисли чутото. Пейнтър им беше казал, че хората на професора ще *долетят* до Халей. Но дали след като бяха научили за атаката срещу станцията, не се бяха върнали, за да тръгнат по леда?

— ТРЯБВА ДА ПОБЪРЗАМЕ! АКО АМЕРИКАНЦИТЕ СА ТУК, ТРЯБВА НЕЗАБАВНО ДА ДОЙДАТ С НАС.

— И кои по-точно сте вие? — упорстваше Грей, който се нуждаеше от повече доказателства. — Как се казвате?

— АЗ СЪМ СТЕЛА... СТЕЛА ХАРИНГТЪН.

Джейсън рязко пое дъх. Познаваше името от файловете на мисията. В следващия миг жената потвърди.

— ПРОФЕСОРЪТ Е МОЙ БАЩА — И Е В СЕРИОЗНА БЕДА!

15.

29 април, 19:55

Планините Сиера Невада, Калифорния

„Ако ме убодат с още една проклета игла...“

Джена крачеше напред-назад в своята част от наскоро разширения изолатор. Беше поставена под карантина тук преди дванайсет часа.

Екипът на СКБ беше добавил нови части към първоначалната лечебница в хангара. През един прозорец Джена можеше да види Джош, който лежеше в безсъзнание в леглото си. Беше получил още два пристъпа през изминалия следобед, като ту идваше на себе си, ту отново потъваше в делириум.

Джена гледаше как подлагат младия мъж на поредната серия тестове. Една сестра го обърна настрани, докато доктор потупваше гърба му. Почти нямаше съмнение, че кръвта му е отровена от някакъв микроб. Доколкото бе разбрала, учените все още не можеха да открият вируса в тъканите и кръвта му.

Непрекъснато взимаха проби и от нея и ги подлагаха на изследване.

На отсрещната стена на помещението — „На *килията* ми“, гневно си помисли тя — имаше друг прозорец, гледащ към Сам Дрейк в съседното отделение. Подобно на нея, той бе облечен в болнична престилка, седеше на леглото си и също не изглеждаше особено щастлив. При пристигането си двамата бяха изтъркани хубаво — унизителна процедура, включваща и минаване през пулверизатор, който доставяше доза силен широкоспектърен антибиотик. Това беше предпазна мярка, ако бяха вдишали заразни микроорганизми в бунгалото — не че средството беше доказало ефективността си.

„Все пак по-добре от нищо.“

Оттогава непрекъснато ги ръчкаха, бодяха и стържеха, събираха всичките им телесни течности. Засега никой от двамата не страдаше от клиничните симптоми, които беше показал Джош през първите дванайсет часа — повишена температура и мускулни тремори. Затова

докторите смятаха, че на нея и Дрейк вероятно им се е разминало, но за всеки случай ги оставиха под карантина за още един ден. Ако състоянието им останеше същото, може би щяха да ги пуснат.

„Може би“ беше важното в случая.

Засега много малко неща бяха сигурни.

С едно изключение...

Направи още един кръг в клетката си. Тревогата я караше да не спира, да крачи развълнувано, не ѝ даваше да седне или да легне. Имаше още един член на екипа, чиято участ не беше толкова сигурна.

Нико.

Партньорът ѝ бе отведен в изследователските лаборатории в другия край на тъмния хангар. Лиза я увери, че ще се грижат добре за него и че ще го държи в собствената си лаборатория. За съжаление Нико вече беше вдигнал температура, съпроводена с повръщане и диария.

„Горкото ми кученце...“

Копнееше да излезе оттук, да иде при него. Ужасно ѝ се искаше да утеши Нико, да му покаже колко го обича. Гневът се бореше с мъката, стегнала гърдите ѝ. Не понасяше мисълта, че той страда сам, че се пита къде е тя, че вярва, че е изоставен. А най-лошото бе, че тя не можеше да си представи да го изгуби.

— Направо ще оставиш коловози в пода.

Обърна се. Дрейк стоеше до прозореца. Бе натиснал копчето на интеркома. Усмихна ѝ се мило и тъжно — знаеше какво я тормози.

Тя отиде при прозореца и включи интеркома.

— Много ми се иска да ида при него.

— Знам, но Лиза ще направи всичко по силите си. — Дрейк погледна над рамото ѝ към прозореца зад нея.

— Особено когато става въпрос и за нейни близки.

Джена изпита вина. Какво беше загубата на куче в сравнение с брат? Може би трябваше да погледне ставащото от друга гледна точка, да бъде професионалист. В края на краищата Нико бе просто куче.

Но тя отказваше да приеме това.

За нея Нико беше също като брат.

— Докато чакаме, можем да направим нещо — понижи глас Дрейк. — Да се опитаме да разберем срещу какво се борим. Ако

знаехме какво са забъркали в онази проклета лаборатория, Джош и Нико биха имали повече шансове за оцеляване.

Проехтя гръм, който разтресе хангара и й напомни, че Джош и Нико не са единствените изложени на риск. Бурята най-сетне бе стигнала района на Моно и по възвишенията беше започнало да вали. Според директор Кроу спешните екипи хвърляха чували с пясък във всички потоци и сухи корита в опит да ограничат разпространението на заразата.

Не че някой очакваше пълното ѝ ограничаване.

Дори първоначалните мерки да се окажеха ефективни, колко дълго можеха да издържат тези импровизирани диги? И какво щеше да стане, ако организъмът стигне до подпочвените води в района и ги зарази?

Дрейк беше прав.

Джена продължи да натиска копчето на интеркома.

— Но как можем да помогнем да научат нещо повече за проклетия микроб? Особено когато сме заключени тук. Саботьорът умря, а заедно с него и последната ни пряка връзка.

— Какво ще кажеш да потърсим *непряка*? — предложи Дрейк.

Джена пое дълбоко дъх, мъчеше се да пропъди безпокойството и чувството за безсилие. Базата беше взривена, Хес бе отвлечен неизвестно къде и следата изглеждаше студена. Доколкото знаеха, най-приближените на Хес учени са били в лабораторията по време на унищожаването ѝ. Ейми Серпри беше единствената им надежда.

„Може би ще намерят и някаква друга следа.“

Само че не разполагаха с време.

— Да сме пропуснали нещо? — попита Дрейк, който явно също мислеше здраво по проблема.

Джена прехвърли наум всичко — от първоначалния зов за помощ, получен от Бил Хауард, до прибирането на тялото на Ейми Серпри, затворено в чувал. Трупът ѝ бе станал център на вниманието в лабораториите в другия край на хангара.

Затвори очи и мина отново през ужасите от последните четирийсет и осем часа. Направо не можеше да повярва, че са минали само два дни от онова обаждане на Бил Хауард.

„Онова обаждане...“

Отвори очи и шокът се изписа на лицето ѝ.

— Какво има? — попита Дрейк.

— Трябва да говоря с Пейнтър Кроу! Веднага!

20:12

Пейнтър временно се беше настанил в кабинета на полковник Бозман. Беше един от редките моменти на спокойствие във формиращия се команден център за спешни операции. През последните два дни същински ураган от политически, военни и правоприлагащи агенции се бе изсипал в района и най-вече върху главата на самия Пейнтър. И всичките тези агенции — до една обозначени с минимум трибуквени съкращения — настояваха, изискваха, опитваха се да заповядват.

Както обикновено ставаше в подобни случаи, положението бързо заплаши да се превърне в пълна каша. За щастие благодарение на предишните успехи на Сигма президентът се намеси лично и даде предимство на Пейнтър във всяко отношение, с което го посочи за главен тук.

„Обаче внимавай какво си позволяваш...“

Все още се мъчеше да укроти различните агенции, да накара всички да започнат да действат като екип. Усилията не му оставяха време да мисли, а само да реагира и да гаси пожари там, където можеше.

Затова се възползва от краткотрайното укротяване, като чудесно си даваше сметка, че то е пословичното око на урагана.

„Трябва да слеза долу и да видя Лиза.“

Бяха минали часове от последната им среща. Не че разговорът през прозорец бе същото като да я прегърне. Още тогава тя приличаше на призрак. Пейнтър знаеше какво я е докарало до това положение. Джош се влошаваше, а на хоризонта все още не се виждаше някакво ефективно средство за лечение.

Избута стола, готов да я утеши, доколкото може — и в този момент вратата се отвори. На прага стоеше морският пехотинец, който му бяха зачислили като адютант — спретната млада жена в безупречна униформа и кепе. Казваше се Джесъп.

— Директор Кроу — каза тя. — Обаждат се рейнджър Бек. Каза, че е спешно.

— Свържи ме.

Беше разговарял съвсем кратко с Джена и Дрейк след завръщането им от Йосемити. Засега двамата изглеждаха добре и най-вероятно бяха избегнали заразяването — една от малкото добри новини от иначе лошия ден, особено като се имаше предвид, че нямаше никаква вест от екипа на Грей в Антарктида, откакто бяха стигнали до онази британска станция. Засега Кат не се тревожеше особено, тъй като имаше силна слънчева буря, която смущаваше съобщенията в по-голямата част от Южното полукълбо.

Надяваше се, че скоро ще получат новини от Грей.

А междувременно...

Той вдигна телефона.

— Директор Кроу.

— Сър! — Джена говореше развълнувано. — Току-що се сетих нещо, което може да е важно.

Пейнтър се понадигна в стола.

— Какво?

— В бунгалото, преди да отворя вратата и преди да чуя молбата на Ейми за помощ, чух да звъни мобилен телефон. След всичко последвало направо ми излетя от главата.

— Сигурна ли си, че е бил мобилен телефон, а не стационарният на бунгалото?

— Да. Може някой да я е проверявал. Съучастник или онзи, който я е наел. Не знам.

— Но в това няма логика. Взехме телефона и личните вещи на Серпри, преди да запечатаме бунгалото. Всичко беше подробно прегледано. Лично прегледах записите от телефона й с надеждата, че ще открия някаква външна връзка като тази, за която говориш.

— И?

— И не намерих нищо съществено. Няколко обаждания до роднини и приятели. Но по-важното е, че няма нито едно входящо или изходящо повикване през последните двайсет и четири часа. Дори да не е вдигнала, позвъняването щеше да остане записано в списъка.

— Сигурна съм, че беше мобилният й телефон — твърдо каза Джена. — Някой се опитваше да се свърже с нея.

Пейнтър беше започнал да уважава Джена и прие думите й сериозно.

— Ще поръчам на някой техник да прегледа телефона отново.

Ако Джена бе права и ако записите са били изтрети или повредени, подобно действие трябваше да е важно. То определено щеше да покаже, че последното обаждане е било от някой съучастник на Серпри, може би дори от онзи, който ѝ бе дърпал конците.

— Може би ни даваш нова следа — каза Пейнтър.

— Дано. Ако се появи нещо, искам да участвам в проследяването му.

— И аз! — извика някъде на заден план сержант Дрейк.

Пейнтър знаеше колко твърдо решени са двамата да помагат, особено след онова, което се беше случило с кучето на Бек, но все пак каза уклончиво:

— Нека първо видим накъде водят следите.

— Не сме болни! — извика Дрейк. — Идваме! Дори ако се наложи да срежа стените със скалпел.

Пейнтър му влизаше в положението. Същата решимост виждаше в очите на Лиза всеки път, когато я посещаваше.

Но понякога цялата решимост на света не е достатъчна. Понякога пред теб остава само един път.

Да вземаш тежки и трудни решения.

20:22

— Доктор Къмингс, мисля, че трябва да приспим кучето.

Лиза се обърна към доктор Реймънд Линдал. Директорът от РИК се беше навел в защитния си костюм пред стоманената клетка на хъското.

Нико лежеше на една страна и дишаше плитко. Бяха му сложили системи и му даваха леко успокоително, наред с антиеметици за овладяване на повръщането и коктейл антивирусни препарати.

Въпреки това състоянието на кучето продължаваше да се влошава.

— То страда — каза Линдал, изправи се и се обърна към нея. — Ще му направите услуга. А и при сегашната му степен на инфекция аутопсията ще ни позволи да научим повече за ранните етапи на болестта. Това е рядка възможност.

Лиза заговори спокойно въпреки кипналия в нея гняв.

— Можем да научим същото, като наблюдаваме клиничното състояние на пациента и реакцията му на различните терапии.

Линдал завъртя очи.

— Докато не разберем по-добре с какво си имаме работа, всяка терапия ще е стрелба напосоки. Глупаво пилеене на ресурси и време.

Лиза пристъпи между Линдал и клетката на Нико.

Директорът въздъхна.

— Не искам да ми се налага да ви нареждам, доктор Къмингс. Помислих си, че ще се вслушате в здравия разум.

— Вие не можете да ми нареждате.

Линдал я изгледа.

— Военното командване ми даде пълен контрол над тези лаборатории. Освен това си мислех, че сте готова на всяко хуманно действие, за да помогнете на брат си.

Тя настръхна от обвинението му.

— Няма нищо *хуманно* в онова, което предлагате.

— Не бива да позволявате на чувствата да замъглят професионалната ви преценка — възрази той. — Науката по принцип трябва да е безстрастна.

— Докато охраната не ме изхвърли от тази лаборатория, няма да позволя на никого да стори нещо на пациента ми.

Решаването на съдбата на Нико беше прекъснато от съскането на въздушния шлюз и двамата се обърнаха натам. Вирусологът Едмънд Дент влезе в лабораторията заедно с генетика доктор Хенри Дженкинс, рошав вундеркинд на крехката възраст двайсет и пет години.

Ако се съдеше по лицето зад маската, Едмънд носеше лоши новини.

— Искан да го чуете лично — започна вирусологът. — Получихме резултатите от последните проби на брат ви.

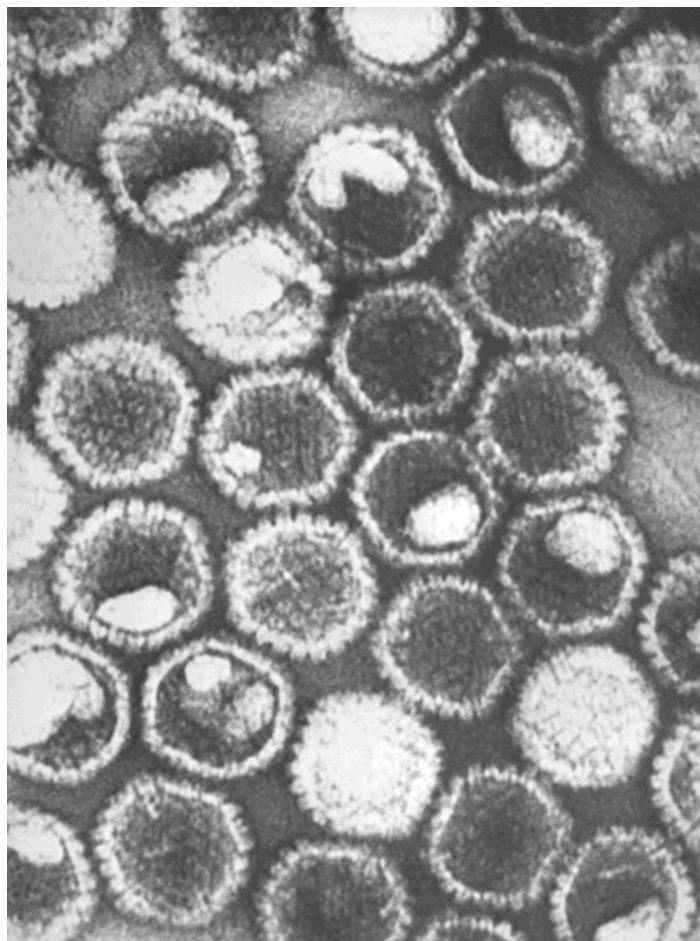
Лиза усети прималяване в корема, но и известно облекчение. Подозираше какво ще ѝ каже Едмънд. От самото начало чакаше да чуе нещо подобно.

— Макар все още да не откриваме в кръвта на Джош активни вируси, което е добър знак, анализирахме последната проба от цереброспиналната му течност.

Едмънд посочи на спътника си работната ѝ станция и Хенри влезе в системата и отвори медицинския файл на Джош. Снимката на

брат ѝ от шофьорската му книжка се появи за момент на екрана — усмихнат, почернял от неотдавнашното ходене по планините. Сърцето ѝ се сви.

Лицето на Джош бързо изчезна, за да се смени с електронна микрография.

На нея се виждаше плътна група вириони, събрани от утайката на ЦСТ след преминаването ѝ през центрофугата на лабораторията. Лиза вече с лекота разпознаваше характерната форма на врага.

Трудно ѝ бе да съпостави усмихнатото лице на брат си с ужаса, който виждаше сега на екрана. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да произнесе нито дума.

Едмънд усети вълнението ѝ.

— Смятаме, че развитието на болестта на Джош се е забавило, защото вирусът е пътувал по нервите от крака, за да стигне до централната нервна система. По същия път се придвижва вирусът на

беса. Това може да обясни и защо все още не откриваме активни вируси в кръвта и защо ни отне толкова време да установим наличието му.

Хенри обясни важността на думите му:

— Когато сте ампутирали крака му на място, изтеклата кръв вероятно е изхвърлила вирусните частици, които са започнали да се разпространяват в кръвоносната и лимфната система на крайника.

— Но не и от периферните нерви — добави Едмънд. — Няколко частици явно са стигнали тибиялния или може би общия перонеален нерв преди ампутацията. След това вирусът бавно е тръгнал нагоре към централната нервна система.

На Лиза ѝ прилоша и това явно ѝ пролича. Едмънд я докосна по ръката.

— Въпреки това бързите ви действия на терен са помогнали да спечелите ценно време за брат си.

Тя разбираше, че Едмънд се опитва да смекчи чувството ѝ за вина, но разбра и истината.

„Трябваше да му отрежем целия крак.“

Вместо това се беше опитала да остави брат си с функциониращо коляно, за да бъде по-подвижен с протеза. Джош беше много активен и тя искаше да му даде най-добрите шансове да се завърне към пълноценен живот.

„Ако се бях придържала към философията на Линдал отпреди малко...“

Насред почернелите хълмове бе позволила чувствата да замъглят професионалната ѝ преценка. И сега това можеше да струва живота на Джош.

Може би за да я разсее, Едмънд посочи екрана.

— Трябва да знаете, че Хенри научи и повече за устройството на нашето изкуствено чудовище.

Лиза се помъчи да пребори отчаянието си — то нямаше да помогне на Джош.

— Работех с молекулярния биолог върху генетичния анализ на онова, което се намира *вътре* в синтетичната капсула на вириона — обясни Хенри.

Лиза си представи сферичната белтъчна обвивка, поддържана от яките графенови влакна отдолу. Беше се чудила какво е скрито в

здравата опаковка.

— Накиснахме и центрофугирахме проби от вируса, за да освободим нуклеиновите киселини, съставлящи генетичния му...

Линдал пристъпи напред и махна нетърпеливо с ръка.

— Не е нужно да знаем как е направен кренвиршът, доктор Дженкинс. Не сме студенти първокурсници. Просто ни кажете какво сте научили.

Едмънд го изглежда намръщено.

— Хенри се опитва да обясни трудността при придобиването на подобно знание. Това е важно за онова, което е открил.

— Каква трудност? — попита Лиза.

Хенри я погледна. Още повече приличаше на момче с очилата си с дебели рамки и рошавата си глава.

— Първоначалните ни опити да извлечем ДНК се провалиха. Всъщност с помощта на дифениламин индикатор не успяхме да засечем никаква ДНК. Опитахме и други техники, но със същия резултат.

— Ами РНК? — попита Лиза.

Тя знаеше, че вирусите попадат в две категории — такива с дезоксирибонуклеинова киселина (ДНК) като генетична база и такива с рибонуклеинова киселина, или РНК.

— Не открихме и никаква РНК — каза Хенри.

— Това е невъзможно — раздразнено рече Линдал. — Тогава какво сте открили?

Хенри погледна Едмънд, който отговори вместо плахия генетик.

— Хенри и молекулярният биолог са открили форма на КНК.

Лиза се намръщи неразбиращо.

— След като извлекли нуклеиновите киселини от обвивката на вириона, те не открили дезоксирибоза или рибоза — обясни Едмънд. — Вместо това попаднали на нещо чуждо, съставлящо генетичната основа.

— Буквата К е от *ксено* — каза Хенри. — Иначе казано, чуждо.

— Но това не означава извънземно — побърза да добави Едмънд. — Смятаме, че този генетичен материал е изкуствено създаден. Учените си играят да създадат екзотични видове КНК вече повече от десетилетие и показват в лабораториите си, че тези молекули могат да се делят и развиват също като нашата ДНК.

— Но какво е различното при този вирион? — попита Лиза. — Какво е заместило дезоксирибозата или рибозата в генетичните молекули?

Хенри прехапа устна и отговори:

— Още работим по въпроса, но засега установихме следи от арсеник и ненормално високи количества железен фосфат.

„Арсеник и желязо...“

Лиза сбърчи чело. Спомни си, че доктор Хес бил посетил езерото Моно заради откриването на обичащи арсеника бактерии в калта му. Имаше ли някаква връзка между бактериите и творението му?

— Но какво се е опитвал да създаде Хес с всичко това? — попита Линдал. — Каква е била целта на този проект?

Едмънд сви рамене.

— Можем само да предполагаме. Има обаче една важна подробност около известните КНК, създадени в различни лаборатории. Всички те се оказват по-устойчиви на деградация.

„Иначе казано, по-здрави.“

— Също като външната обвивка — каза Линдал. — Нищо чудно, че не можем да унищожим проклетото нещо.

— Поне засега — възрази Хенри. — Но ако разберем по-добре какъв е съставът на екзотичната молекула, ако установим какво се крие зад това К в КНК, бихме могли да създадем не само средство за унищожаване на вируса, но и за лечение на заразените с него.

Лиза си представи Джош в другия край на хангара и си позволи известна надежда — но съвсем малка.

— Има една друга подробност около КНК, която също може да е важна — добави Едмънд. — Тя е свързана с произхода на живота. Изследванията върху способността на КНК да се възпроизвежда и развива показват, че някога на планетата може да е съществувала друга генетична система, която е *по-стара* от ДНК и РНК и предхожда съвременния свят.

Лиза се замисли върху тази възможност и последиците от нея.

— В основата си работата на доктор Хес е била свързана с откриването на начин да се излезе от сегашното масово измирание. Възможно ли е този експеримент със синтетичен живот да има нещо общо с това? Дали не е търсил начин за създаване на по-устойчива

екосистема, основаваща се на КНК и способна да издържи на замърсяването или да оцелява при повишени глобални температури?

— Кой знае? — отвърна Едмънд. — Ще трябва да питате него, ако изобщо го открием. Но Хенри има още една тревога относно проблема, с който се занимаваме.

— За какво става дума? — попита Линдал.

— Не съм сигурен, че този вирион е изкуствено създаден... поне не изцяло — каза Хенри.

— Защо мислите така? — попита Лиза.

— Досега никой не е успял да създаде успешно напълно функциониращ КНК *организъм*. Броят на променливите, които трябва да се вземат предвид, е астрономически. Освен това скокът изглежда прекалено голям, дори за доктор Хес.

Линдал посочи монитора, който още показваше снимката от електронния микроскоп.

— Но е успял. Ето го доказателството.

Хенри поклати глава.

— Не е задължително. Смятам, че е постигнал това, като е използвал шаблон. Мисля, че е открил нещо екзотично, някакъв жив КНК *организъм*, и просто го е манипулирал, за да получи сегашната му форма, създавайки хибрид между естествена и синтетична биология.

Лиза кимна замислено.

— Може и да сте прав. Хес е проявявал огромен интерес към екстремофилите. Претърсил е целия свят за странни и необичайни организми. Може би е открил нещо.

„Затова ли е бил отвлечен?“

— И ако успеем да открием какво е било това нещо — добави Едмънд, — може би ще разберем какво стои зад това К и ще започнем да променяме цялата тази каша към добро.

Радиото на Лиза изпраща и Пейнтър се включи на личния ѝ канал. Тя изгаряше от нетърпение да говори с него, да сподели какво бе научила току-що — и мрачното, и носещото надежда.

— Мисля, че имаме евентуална нова следа — каза Пейнтър, преди да е успяла да отвори уста. — Джена предложи да прегледаме отново телефона на Ейми Серпри. Май някой си е направил доста труд да изтрие всякакви следи от общуването си с нея и да премахне всички

подробности от регистъра на доставчика ѝ. Но не е успял да заличи напълно всичко, особено ако знаеш как и къде да гледаш.

— Какво научихте? — попита тя, като се дръпна от останалите.

— Успяхме да възстановим достатъчно записи, за да разберем, че са ѝ се обаждали от Южна Америка — обясни Пейнтър. — От град Боа Виста, столицата на северния бразилски щат Рорайма.

Лиза клекна до клетката на Нико. Хъското повдигна глава, погледна я с изцъклени очи и тупна с опашка.

„Добро куче.“

— Тръгвам с екип натам да проуча нещата преди следата да е изстинала още повече — каза Пейнтър. — Ще поддържам връзка с полковник Бозман, който ще командва парада тук в мое отсъствие.

Лиза искаше да тръгне с него, да е близо до него, но срещна изпълнения с болка поглед на кучето и разбра, че мястото ѝ е тук. Спомни си и предупреждението на Линдал.

„Не бива да позволявате на чувствата да замъглят професионалната ви преценка.“

Нямаше да допусне отново тази грешка. Все пак това не премахна тревогата ѝ. След като Пейнтър се изключи, започна да я мъчи един въпрос.

„Кой или какво го чака в Бразилия?“

16.

29 април, 23:15

Над Бразилия

Поредната светкавица разкъса черните облаци и освети тъмните гори далеч долу и доктор Кендъл Хес се сви в седалката. Гърмът разтърси хеликоптера. Дъждът продължаваше да шиба предното стъкло на малката машина.

Отпред пилотът изруга на испански; мъчеше се да се пребори с бурята. Едрият спътник на Кендъл седеше отзад при него и гледаше през прозореца от своята страна.

Кендъл преглътна ужаса си и се опита да направи същото. Опря чело в прозореца. Светкавицата бе разкрила само безкрайната черно-зелена шир на джунглата. През по-голямата част от деня летяха на югозапад над нея, като кацнаха веднъж за презареждане в някаква дупка, изсечена в гората и скрита с маскировъчна мрежа.

„Където и да ме водят, мястото е повече от отдалечено.“

Отчайваше се дори от факта, че отново вижда широкия свят.

Знаеше, че трябва да е някъде в Южна Америка, вероятно все още северно от екватора. Но това беше почти всичко. Снощи похитителите му бяха приземили малката „Чесна“ за последен път в околностите на малко градче. Отведоха го в паянтова къща с покрив от гофрирана ламарина и без течаща вода и му позволиха да поспи на дюшек върху пръстения под. Сложиха му качулка на главата, докато го сваляха от самолета, така че не успя да разбере името на селището. Чу обаче гласове отвън — говореха на испански, малко английски и най-вече португалски.

Това го накара да предположи, че е в Бразилия, вероятно в някой от северните щати. Но не останаха достатъчно дълго, за да установи нещо повече. На следващия ден по зазоряване го качиха в този малък хеликоптер, който беше така очукан, че изглеждаше невъзможно да се вдигне във въздуха.

И въпреки това беше стигнал дотук.

Нова светкавица раздра облаците. На хоризонта се появи силует — издигаше се рязко от гората като някакъв черен боен кораб напред тъмнозелено море. Кендъл се понадигна и се помъчи да го разгледа по-добре — още повече че Матео се размърда и взе раницата си от пода.

„Това ли е крайната цел?“

Докато хеликоптерът продължаваше напред, дъждът понамаля, но гръмотевиците продължиха, придружавани от време на време от светкавици, които разкриваха все повече подробности от планината пред тях.

Защото това беше *планина*, издигаща се от джунглата — отвесни скали с височина стотици метри. Равният ѝ връх, забулен в гъста мъгла, се издигаше над най-ниските облаци.

Кендъл разпозна необичайното геоложко образувание, уникално за тази част на Южна Америка. Подобни извисяващи се блокове от древен пясъчник, наричани тепуи, бяха пръснати из джунглите и блатата на Северна Бразилия, Венецуела и Гвиана. Бяха над сто. Най-прочутата беше Рорайма, която се издигаше на почти три километра над джунглата, а връхът ѝ — равно плато — заемаше площ от над двайсет и пет квадратни километра.

Тази пред тях бе много по-малка, около една четвърт от размерите на Рорайма.

В далечното минало тези стотици *меси* са били свързани в огромен пясъчен масив. При разделянето и движението на континентите масивът се разчупил, а дъждовете и ветровете превърнали блоковете в тази поредица разпръснати плата, издигащи се като самотни стражи от друга ера.

Макар никога да не беше стъпвал на тепуи, Кендъл знаеше за тях от проучванията си върху необичайните форми на живот. Тепуите бяха едни от най-старите формации на Земята, още от докамбрия, по-стари и от повечето вкаменелости. Тези изолирани острови в небето бяха дом на видове, които се срещаха единствено по върховете им — животни и растения, нямащи подобни на себе си. Поради отдалечеността на региона и отвесните скали на много от платата не беше стъпвал човешки крак. Те бяха едни от най-слабо проучените места на планетата и си оставаха ненаселени и чисти.

Блъскан от силните ветрове, хеликоптерът се издигна и се понесе към планината — която от птичи поглед изглеждаше мрачна и

застрашителна, недокосната от човека.

Когато полетяха над платото, се оказа, че то не е така равно, както изглеждаше от разстояние. В централната му част имаше голямо езеро, чиито води отразяваха светлините на хеликоптера. По южния му бряг събраните от бурите води се спускаха към по-ниска част на платото, покрита с гъста закърняла гора, същинска подигравка на богатия живот далеч долу. Северно от езерото имаше скален лабиринт, изваян от вятъра и дъжда в процеци, пещери и гора от неземни стълбове, покрити с тъмнозелен мъх или подобни на желатин водорасли. Но между цепнатините Кендъл забеляза цъфтящи орхидеи и бромелиади, вълшебна градина, окъпана в мъгла.

Хеликоптерът се спусна към равна каменна площадка край езерото и светлините му осветиха платото. Едва сега Кендъл видя признаци на човешко присъствие. В една от по-големите пещери бе построена великолепно каменна къща с балкони, фронтоци и дори оранжерия. Стените ѝ бяха боядисани в нюанси на тъмнозеленото, за да се слива с околността. Забеляза също оградено място с два арабски коня и редица колички за голф, които изглеждаха не на мястото си — те също бяха боядисани в зелено. Зад къщата се издигаха няколко високи вятърни турбини, които се сливаха идеално с каменните стълбове.

„Някой определено иска да остане незабелязан.“

Въпросният някой стоеше наблизо, под чадър.

Щом плъзгачите докоснаха скалата, пазачът на Кендъл отвори вратата на кабината и скочи навън, като се наведе под перките. Неколцина мъже стояха наблизо с маскировъчна мрежа, готови да скрият хеликоптера, след като двигателят му утихне. Имаха същата тъмна кожа и кръгли лица като пазача и пилота и вероятно бяха от едно и също племе.

Кендъл знаеше, че няма избор — слезе под ситния дъжд. Потръпна от влажния студ, така различен от задушната жега на джунглата долу, и пристъпи към мъжа, за когото целият свят смяташе, че е загинал преди единайсет години.

— Кътър Елвс. Изглеждаш добре за мъртвец.

Всъщност Кътър изглеждаше *по-добре* от последния път, когато бяха разговаряли. Това бе преди цяла вечност, на една конференция по синтетична биология в Ница. Тогава Кътър бе със зачервено лице,

изпълнен с младежка ярост от лошия прием на доклада му от страна на колегите на Кендъл.

„Но какво друго би могъл да очаква?“

Сега изглеждаше в добра форма, отпуснат, със спокойна целенасоченост в стоманеносините очи под черната коса. Беше облечен в безупречен ленен панталон и бяла риза, с бежово елече за сафари отгоре.

— А ти, скъпи приятелю, изглеждаш уморен... и мокър. — Кътър му предложи чадъра си.

Разгневеният Кендъл не обърна внимание на жеста.

Кътър не се обиди и отново се скри под чадъра. Обърна се. Несъмнено очакваше Кендъл да го последва, както и стана.

„Къде другаде мога да ида?“

— Предполагам, че си имал тежко пътуване — каза Кътър. — Късно е и Матео ще те заведе да си легнеш. На нощното шкафче те очаква студена вечеря и горещо кафе — без кофеин, разбира се. Утре ни чака дълъг ден.

Кендъл ускори крачка и настигна домакина си, следван от едрия си придружител.

— Ти... уби толкова много хора. Мои приятели, колеги. Ако очакваш да ти сътруднича след това, което направи...

Кътър махна пренебрежително с ръка.

— Ще разискваме тези неща утре.

Стигнаха четириетажната къща и влязоха през двукрилата врата в просторното преддверие. Подът бе от обработени на ръка дъски от бразилски махагон, таванът се извисяваше сякаш до безкрайност, стените бяха украсени с френски гоблени. Кендъл знаеше, че Елвс произхожда от богато семейство, но за тайното построяване на тази къща сигурно бяха похарчени *много милиони*.

Кендъл се огледа — знаеше, че това, което вижда, не е всичко. Страстта на Кътър открай време не бяха финансите и трупането на богатство. Страстта му бе планетата. Беше започнал като всеотдаен еколог и използваше семейните средства за финансиране на редица каузи за опазване на природата. Но в същото време беше блестящ ум, на резултатите му от Менса можеха да завиждат и гениите. Макар да бе французин по бащина линия, Кътър бе учил в Кеймбридж и

Оксфорд. Оксфорд бе мястото, където бе учила майка му и където Кендъл го бе срещнал.

След завършването си Кътър използва гениалния си мозък и безкрайното си богатство, за да сложи началото на широко движение за демократизиране на науката чрез откриване на обучаващи лаборатории по целия свят, много от които направиха първите крачки в областта на генното инженерство и синтеза на ДНК. Бързо се превърна в прословутия крал на биопънк общността — онези дръзки луди глави, които хакваха генетичния код с бъдеща възхищение страст.

Освен това си спечели много последователи като яростен защитник на пълна промяна в екологичната политика. След време екстремистки екологични групи като „Земята на първо място!“ и „Армия за освобождение на Земята“ заприличаха на консерватори в сравнение с неговите възгледи. Той привличаше хората с бунтарската си личност и безкомпромисността си. Беше яростен поддръжник на гражданското неподчинение и драматичните протести.

А после всичко се промени.

Кендъл се загледа в гърба на Кътър и забеляза как леко пази дясната си страна. По време на една мисия срещу браконieri в Серенгети Кътър бе нападен от африкански лъв, едно от създанията, които се опитваше да защити. Едва не умря — всъщност умря, поне за една минута на операционната маса. Възстановяването му бе продължително и болезнено.

Повечето хора биха приели подобно ужасно и обезобразяващо събитие като причина да обърнат гръб на каузата си, но вместо това Кътър се посвети още по-пълно на своята. Сякаш оцеляването от суровата ярост на онзи лъв, онзи символ на зъбите и ноктите на природата, го беше изпълнило с още повече страст. Но в същото време го промени. Макар да си остана природозащитник, треската му започна да се подклажда от по-нихилистична философия. Той създаде нова група от съмишленици, наречена Тъмен Едем, която вече нямаше за цел запазването на света, а приемането, че той се разпада и че за да се подготви човечеството за това разпадане или може би дори за да му помогне, трябва да се гледа отвъд сегашното масово измиране към един нов генезис, към един нов Едем.

Нов Рай.

За съвсем кратко време действията му станаха по-радикални, последователите му — все по-маниакални. Накрая бе осъден задочно по множество обвинения от много страни и бе принуден да мине в нелегалност. Именно докато бягаше от властите се случи и онази самолетна катастрофа.

А сега беше ясно, че смъртта му е била инсценировка, част от по-големия план за Тъмен Едем.

„Но какво възнамерява той?“

Кътър го поведе към внушителното каменно стълбище, което се виеше нагоре. По него слизаше жена, облечена в проста бяла рокля, която показваше красотата на тъмната ѝ кожа и извивките на тялото ѝ.

Гласът на Кътър омекна.

— А, Кендъл, да ти представя майката на моите деца. — Протегна ръка и помогна на жената да слезе от последното стъпало. — Това е Ашуу.

Жената кимна на Кендъл, после насочи цялото си внимание към Кътър. Очите ѝ сияеха на светлината на лампите. Гласът ѝ бе копринен шепот.

— Tu fait une promesse à ton fils.

Кендъл си преведе от френски.

„Даде обещание на сина си.“

— Зная, мила. Веднага щом настаня госта ни ще се погрижа за него.

Тя нежно докосна бузата на Кътър и кимна на Матео.

— Bienvenue, mon frère.

После се обърна и се качи по стълбите.

Кендъл се намръщи озадачено и погледна Матео.

Frère.

Брат.

Вгледа се в обезобразеното от белега лице на гиганта. Жената бе така прекрасна, че и през ум не би му минало, че двамата са брат и сестра, но след като вече го знаеше, можеше да долови смътна прилика.

Кътър го докосна по лакътя и каза:

— Матео ще те отведе до стаята ти. Ще се видим утре сутринта. Трябва да се погрижа за една важна работа, преди да си легна. — Сви

рамене с обичайния си небрежен чар. — Както ми напомни скъпата ми жена... *un promesse est un promesse*.

Обещанието си е обещание.

И Кътър последва Ашуу по стълбите.

Докато Матео грубо го хващаше за рамото и го отвеждаше, Кендъл не откъсваше очи от гърба на Кътър, като си представяше белезите, които го бяха преобразили радикално — както отвътре, така и отвън.

„Защо ме доведе тук?“

Вече подозираше какъв е отговорът.

И той го ужасяваше.

23:56

Малки пръсти се вкопчиха в ръката на Кътър, докато слизаше по стъпалата, изсечени в каменния под на тунела.

— Папа, трябва да побързаме.

Кътър се усмихна — синът му го дърпаше с настойчивостта, характерна единствено за младостта. Йори бе само на десет и откриваше чудеса във всичко, неподправеното му любопитство озаряваше красивото му лице. Имаше меките черти и шоколадовата кожа на майка си, но очите му бяха неговите — сияйни и бистро сини. Мани, местният вещер, бе докоснал лицето на момчето, бе се вгледал в очите му и го бе обявил за специално. Един старейшина на макуси бе описал най-добре сина му: „Този е роден да вижда света само през безоблачни небеса“.

Такъв бе Йори.

Сините му очи винаги бяха широко отворени за следващото чудо.

Именно това беше изкарало двамата на този среднощен излет през подземните тунели. Отиваха към живата биосфера, която Кътър бе създал на това тепуи — или по-скоро *вътре* в него.

Повечето от тези върхове бяха пронизани от стари пещери и тунели, образували се в мекия пясъчник през милионите години от дъждовете и течащата вода. Твърдеше се, че откриваните тук пещерни системи са най-старите на света. И затова бе напълно подходящо тези древни проходи да се превърнат в ковачници на онова, което предстоеше.

Голите крушки по тавана на тунела ги отведоха до стоманена врата, която препречваше пътя. Кътър пристъпи към електронната ключалка и я отключи с картата, висяща на врата му. С тихо бръмчене трите дебели колкото китка резета се дръпнаха.

— Готов ли си? — попита той и погледна часовника си.

Три минути преди полунощ.

„Идеално.“

Йори кимна. Чак подскачаше от нетърпение.

Кътър отвори вратата към един друг свят — *следващия* свят.

Поведе сина си на площадката от другата страна. Ситният дъжд падаше от небето в дълбините на огромната дупка пред тях. Площадката стърчеше на четири и половина метра под ръба на дупката. Широка пътека се виеше покрай стената от платото чак до основата на тепуи. Дупката беше огромна, с диаметър триста метра, но въпреки това бе с една трета по-малка от братовчедка си, гигантската дупка на тепуи Сарисариняма във Венецуела.

Въпреки това тази по-малка затворена екосистема му вършеше идеална работа.

Дупката играеше ролята на остров в острова.

Именно същите тези тепуи бяха вдъхновили сър Артър Конан Дойл да напише „Изгубеният свят“ и да засели тези острови сред облаците с живите останки от праисторическото минало, жесток свят на динозаври и птеродактили. За Кътър реалността бе по-въълнуваща от всяка викторианска фантазия. За него всяко плато бе истински Галапагос в небето, еволюционна тенджерка под налягане, където всеки вид се бори за оцеляването си по уникални начини.

Пристъпи до стената — покрита с буйна растителност, пропита с влага и обвита в мъгла. Посочи нежно малко цвете с бели венчелистчета. Подобните на пипала листа бяха покрити с малки ресни, в края на които имаше блестяща лепкава капка.

— Можеш ли да ми кажеш името на това, Йори?

Синът му въздъхна.

— Това е лесно, папа. Росянка. Дро... дро...

Кътър се усмихна и довърши вместо момчето:

— Дросера.

Йори кимна енергично.

— Улавят мравки и буболечки и ги ядат.

— Точно така.

Растения като това бяха пехотинците в еволюционната война тук горе. Бяха развили характерни стратегии за оцеляване в отговор на липсата на хранителни вещества и оскъдната почва на платата, превръщайки се в хищници, за да живеят. И не беше само росянката. Утрикулярии, сарацини, дори някои видове бромелиади бяха развили вкус към насекоми на този остров в небето.

— Природата е върховният изобретател — промълви Кътър.

„Но понякога природата се нуждае от помощ.“

Точно в полунощ по стените разцъфна мека фосфоресцираща светлина, която се спускаше от ръба към тъмното дъно.

Йори запляска с ръце. Бяха дошли да видят точно това.

Кътър бе добавил светещия ген на медуза в ДНК на вездесъщата орхидея, която растеше на това тепуи, като добави и дневен ритъм в цикъла ѝ на светене. Освен чистата прелест дизайнът осигуряваше осветление през нощта за работниците, които се грижеха за тази неестествена градина.

„Не че създанията ми се нуждаят от много грижи на този етап.“

— Виж, папа! Жаба!

Йори понечи да докосне чернокожото земноводно, вкопчило се в едно увивно растение.

— Не, не... — предупреди го Кътър и дръпна ръката му назад.

Разбираше защо синът му бърка този обитател на дупката с обикновения му братовчед горе — жаба, срещаща се единствено тук. Жабата *Oreophrynella*, както се наричаше естественият вид горе, не можеше да скача и да плува, а бе развила срещуположни палци, за да се задържа по-добре по хлъзгавите камъни.

Но този екземпляр тук не беше *естествен*.

— Не забравяй — предупреди Кътър сина си. — Тук долу трябва да внимаваме.

Тази жаба имаше силен невротоксин, произвеждан в жлезите в кожата ѝ. Кътър бе подбрал секвенция гени от австралийската каменна риба, най-отровния вид на света. Едно докосване водеше до бърза и болезнена смърт.

Жабата имаше малко врагове — поне в естествения свят.

Разтревожена от гласовете им, тя побягна нагоре по лозата. Движението привлече вниманието на друг хищник. Изпод едно листо

се разпериха прозрачни криле с ширината на отворена длан. Листото се откъсна от стъблото, разкривайки хитрата си мимикрия.

Създанието бе от семейство Phylliidae, наричани понякога ходещи листа.

Само че това не ходеше.

Крилете му запърхаха през мъглата, малките крачета се размърдаха хищно във въздуха, докато се спускаше безшумно към жабата.

— Папа, спри го! — Йори бе усетил какво предстои. Синът му изпитваше момчешка привързаност към жабите. Дори имаше в спалнята си голям терариум, в който гледаше няколко вида.

Йори замахна да пропъди нежно трептящите криле, но Кътър го хвана за китката — не защото модифицираното насекомо щеше да причини на момчето нещо повече от неприятно ужилване, а заради поредния поучителен момент.

— Йори, какво научихме за Закона на джунглата, за хищника и жертвата? Как се нарича?

Йори провеси глава и измънка на краката си:

— Оцеляване на най-приспособените.

Кътър се усмихна и разроши косата му.

— Добро момче.

Насекомото кацна на гърба на жабата, заби острите си крака в отровната кожа и започна да се храни. Синът и бащата гледаха как бледите разперени криле бавно стават розови от свежата кръв.

— Красиво е — каза Йори.

„Не, естествено е.“

Красотата беше просто друг начин за оцеляване на Майката природа, независимо дали ставаше дума за сладко ухаещо цвете, което привлича пчелата, или крилете на пеперудата, които смущават ловеца. Всичко в природата имаше една-единствена цел — да оцелее, да предаде гените си на следващото поколение.

Кътър отиде до края на площадката и се загледа в дълбоката километър и половина пропаст. На всеки десет метра екосистемата се променяше. В горната част на дупката тя беше влажна и студена; долу бе гореща и тропическа. Постепенният преход между двете крайности позволяваше създаването на опитни зони, уникални екологични ниши, представляващи предизвикателства за творенията му. Всяко ниво беше

кодирано с цвят, от светли тонове горе до по-тъмни долу, отделени от биологични и физически граници.

Черното бе най-долу и най-смъртоносно.

Дори на сиянието на орхидеите едва успяваше да различи тъмната влажна джунгла на дъното, чиято глинеста почва се обогатяваше от валящите отгоре останки. Тази изолирана джунгла бе идеална оранжерия, където намираха убежище най-големите му творения, където събираха сили и се учеха да оцеляват сами.

Местните племена се страхуваха от тези обвити в мъгла тепуи и твърдяха, че в тях се спотайват опасни духове.

Колко вярно бе това сега.

Само че тези нови духове бяха негови творения, замислени за онова, което предстоеше. Кътър стоеше на ръба, загледан в отсрещната стена на дупката.

Това бе един нов Галапагос за един нов свят.

„Свят, свободен от тиранията на човека.“

III.

НОС АД

17.

30 април, 10:34

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Къде е проклетото слънце? — изстена Ковалски.

Грей разбираше раздразнението му — намираше се в пилотската кабина на масивната верижна машина и оглеждаше пейзажа отвъд високите ѝ прозорци. Макар да оставаше час и половина до пладне, навън цареше пълен мрак. Луната вече беше залязла и ярките звезди примигваха студено по безоблачното небе. От време на време по небето пробягваше ефирна вълна светлина в изумрудени и алени тонове сред проблясъци на електрическо синьо.

Драматичната буря на южното сияние ги преследваше през замръзналата шир на Земя Кралица Мод през нощния им преход. Свирепото представление отразяваше силата на слънчевите изригвания, които нарушаваха сателитната комуникация в Антарктика. Всеки заслепителен танц на сиянието напомняше на Грей колко изолирани са тук.

Загледа се в терена за някакви указания за мястото, на което отиват.

След като бяха оставили Карен и другите изследователи в единствения оцелял модул, Грей и екипът му поеха на изток с голямата машина през равното море от сняг и лед. Според динамичната карта над мястото на водача се движеха успоредно на далечната брегова линия, но през прозореца не се виждаше никакъв намек за море или океан, а единствено замръзнал свят в бяло и синьо. Единственото, което нарушаваше монотонния ландшафт, се издигаше южно от позицията им — редица черни назъбени върхове стърчаха от леда, бележейки хребета на погребани планини. Остри като бръснач, те приличаха на ред зъби и дори бяха наречени Фенрискефтен — или Челюстите на Фенрир, на името на огромния вълк от скандинавската митология.

Разговорът на контролния мостик насочи вниманието му към него — и към Стела Харингтън, дъщерята на потайния професор, с

когото отиваха да се срещнат.

— Всъщност го проектирахме по прототип на АИОП — обясняваше Стела на жадния си за знания ученик.

Джейсън стоеше до нея и гледаше плановете на странното превозно средство. Явно не можеше да се насити на информация за уникалния им начин на придвижване.

Или може би причината беше в учителката.

Стела бе на дваисет и малко, на възрастта на Джейсън, с немирна руса коса, зашеметяващи зелени очи и извивки на тялото, които си личаха дори през тежкия вълнен пуловер и дебелия полярен панталон. Освен това умът ѝ беше остър като бръснач и беше магистър по ботаника и еволюционна биология — сериозно предизвикателство за компютърния гений на Сигма.

— Гледал съм видео на въпросния прототип — каза Джейсън. — Но той е пет пъти по-малък от това нещо. Може ли да се движи по вода?

— Защо според теб се нарича *амфибиен* гъсеничен понтонен транспортър? — Стела завъртя игриво очи. — Всяко звено на веригата е от специална пяна, позволяваща ни да се движим както по суша, така и по море. А тук подобно нещо е важно.

Джейсън се намръщи и погледна към замръзналата шир.

— Защо ви е нужна амфибия тук?

— Защото я използваме предимно... — Тя внезапно млъкна, усетила, че се е разприказвала прекалено.

Така беше от самото им качване. Всеки разговор бе пълен с пропуски и премълчавания. Стела още не им беше казала в каква беда се намира баща ѝ, а само че се нуждае от помощта им.

Тя извърна поглед и сниши виновно глас.

— Ще видиш.

Джейсън предпочете да не задълбава.

— Но амфибията е полезна и върху лед — продължи по-уверено Стела. — Можем да развием до сто и трийсет километра в час на равен терен, а дължината ѝ ни позволява да преодоляваме тесни пукнатини.

Джейсън се загледа в чертежите.

— Машината донякъде ми напомня снегомобила на адмирал Бърд, построен малко след Втората световна война. Чувала ли си за него?

Грей си спомни, че е виждал снимка на шестнайсетметровия полярен транспортър, способен да носи малък самолет. Бяха видели снимката във файловете на професор Харингтън, открити по сървърите на АИОП.

— Аз... да, чувала съм. — Стела отново започна да говори колебливо, сякаш вървеше по тънък лед. — Баща ми смята, че амфибията може да изиграе подобна роля.

Джейсън кимна.

— Логично.

Хлапето погледна скришом Грей и той внезапно осъзна, че Джейсън тихомълком проверява Стела, като използва информацията от файловете на баща ѝ, за да види колко открита ще е тя с тях.

Май все пак не беше съвсем смахнат.

— Колко души може да побере амфибията? — попита той.

— Пригодена е за дванайсет души, включително екипажа. Но при нужда можем да поберем още шест-седем.

Това беше причината да изоставят Карен и останалите. Грей беше видял тясното място долу. Двигателят и механиката на транспортъра, изглежда, заемаха повечето налично място. Долу имаше мъничка столова и спалня. Стела беше дошла с пълен личен състав от британски войници, всички въоръжени, тъй като очакваха, че могат да се натъкнат на неприятности. Нямаше начин транспортърът да побере Карен и всички дванайсет изследователи.

Но подобно нещо по принцип не беше предвиждано.

Стела ясно даде да се разбере, че професор Харингтън ще позволи единствено на Грей и двамата му спътници да бъдат превозени през Земя Кралица Мод до тайната му база. Изглежда, параноята му се беше засилила след вестта за атаката. Стела летяла за срещата, когато засякла обаждането на Грей по радиото, след като се бяха измъкнали от унищожената база. Веднага се върнала и издирила транспортъра, който вече бил потеглил на друга мисия. Направила принудително кацане и пренасочила верижната машина към спасителна мисия.

Като малка отстъпка тя остави двама войници с Карен и изследователите заедно с гранатометите и тежкото им въоръжение в случай че врагът успее да открие модула. Това бе най-доброто, което можеше да направи в тази ситуация.

— Колко още остава до целта ни? — попита Грей.

Стела се обърна към картата над главата на водача, която показваше динамично местоположението им. Гледа я прекалено дълго — явно се мъчеше да прецени какво може да каже.

— Не че можем да кажем на когото и да било — отбеляза Джейсън с момчешка небрежност.

Стела продължи да се взира в картата, но Грей забеляза едва доловимата ѝ усмивка.

— Май си прав. — Тя посочи екрана. — Виждате ли малкия полуостров с формата на полумесец? На трийсетина километра от нас. Това е нос Ад.

— Нос Ад ли? — изненада се Джейсън. Името звучеше зловещо. Усмивката ѝ стана по-широка.

— Точно така.

— Страхотно име — кисело отбеляза Ковалски от другия край на кабината. — Няма да привлечете много посетители с него.

— Не сме го кръщавали ние.

— А кой? — попита Грей.

Стела се поколеба, но накрая се предаде и заговори свободно.

— Чарлз Дарвин. През 1832 година.

След изпълнено с потрес мълчание Грей зададе очевидния въпрос.

— Защо му е било да го кръщава така?

Стела се загледа в картата и поклати глава. После повтори неангажиращия си отговор отпреди малко — само че този път в гласа ѝ се долавяше трепет:

— Ще видите.

10:55

„Никак не изглежда зле за ад.“

Джейсън гледаше как транспортърът изминава последния километър и половина към ледения нос, издаден в Южния Ледовит океан. Очите му вече бяха свикнали с тъмнината и виждаше добре на светлината на звездите и сияйните вълни на южното сияние в тъмното небе.

Извивката на бреговата линия — смес от син лед и черни отвесни скали — скриваше малък залив. Под скалите вълните се

разбиваха в осеян с канари плаж. Това бе едно от редките места по брега, свободно от лед.

— И къде е въпросната база? — попита Ковалски.

Добър въпрос.

Стела застана зад водача и му прошепна нещо в ухото. Човекът намали скоростта и транспортърът запълзя към брега, право към ръба на скалата...

... и през него.

— Хванете се за нещо — предупреди ги Стела.

Джейсън сложи ръка на парапета покрай едната стена, а Грей и Ковалски се хванаха за ръба на масата за карти.

Транспортърът продължи да пълзи. Предната му половина се издаде над ръба, след което се наклони напред. Джейсън се вкопчи още по-силно, очаквайки да полетят стремглаво към каменистия плаж. Вместо това веригите опряха в склон, скрит под ръба. Транспортърът се люшна и задницата му се повдигна. В следващия момент се спускаха по стръмния сипей към канарите долу.

Джейсън се пусна и отиде при Стела.

Склонът изглеждаше изкуствен, вероятно направен с булдозери, от същите камъни като тези на плажа. Случайният наблюдател би пропуснал с лекота конструкцията, която допълнително бе скрита от извивката на носа.

Накрая транспортърът стигна брега и продължи в подножието на отвесните скали. Отпред зейна отвор на пещера — беше като изсечен в покритата с лед скална повърхност. Машината намали, рязко зави към входа и лъчите на предните фарове пронизаха мрака.

Тунелът свършваше само след трийсетина метра със стена от студена синя стомана. Тя се издигаше на височина пет етажа и бе широка стотина метра. По краищата преградата изглеждаше циментирана за скалата.

В стената се отвориха масивни врати — плъзнаха се настрани върху релси — и отвътре ги окъпа ярка светлина, която ги заслепи след дългите часове на тъмно.

— Добре дошли в Нос Ад — каза Стела.

Зад стената се откриваше огромно пространство със стоманен под и стени от естествена скала. Мястото приличаше на кръстоска между палуба на самолетоносач и най-големия промишлен хангар на

света. Втори голям транспортър беше паркиран до шест по-малки, на половината на големия си събрат. От другата страна имаше два самолета с плъзгачи. Три мотокара местеха сандъци, а един кран на релси пренасяше контейнер под тавана.

Докато гигантските врати зад тях се затваряха, водачът вкара машината сред този хаос и я изравни до транспортъра близнак. Накрая спряха с тежка въздишка на дизелови двигатели.

Стела веднага махна към стълбата.

— Да слизаме. Баща ми ви очаква с нетърпение.

И поведе американците на долното ниво и по рампата от кърмата.

Въздухът бе необичайно топъл и миришеше на масло и химични пречистватели. Джейсън зяпна от размерите на помещението.

Стела размени няколко думи с един слаб британски офицер, който дотича разтревожено до тях, после се обърна към Грей и посочи към другия край на пещерата.

— Той е горе на наблюдателната платформа.

В отсрещния край на огромния хангар имаше гигантска стоманена структура, заемаща цялата задна стена. Издигаше се на височина осем етажа, със свързани помежду си стълби и мостове. На най-горното ниво имаше редица високи прозорци.

В това имаше нещо смътно познато.

— Това не е ли суперструктура на военен кораб? — попита Грей.

Стела кимна.

— Да. От бракуван британски разрушител. Беше доставена тук на части и сглобена отново.

Подобно на външните врати, намерилата ново предназначение суперструктура беше закрепена с бетон по краищата, подобно на маджун по рамката на прозорец.

— Хайде — каза Стела и направи кръгом. — Не изоставайте.

Джейсън се подчини, но задникът ѝ го разсея.

Ковалски го забеляза и го сръчка с лакът.

— Просто върви, хлапе. Не си търси излишни неприятности.

С пламнали бузи Джейсън извърна поглед и се помъчи да гледа навсякъде, само не към Стела.

Минаха през редици чували с пясък, натрупани на височина до кръста, с три картечни гнезда с американски „Браунинг М2“, насочени

към външните врати.

Контейнерът мина над главите им и изчезна в суперструктурата. Грей едва сега забеляза, че той има дебели *прозорци*, като бронирана гондола на лифт. А мехурът отдолу... много приличаше на оръдейна кула.

„Какво е това място, по дяволите?“

11:14

Влязоха през една врата на най-долното ниво на стоманената суперструктура. Стела ги качи в един товарен асансьор и натисна копчето за най-горния етаж.

— Преди колко време е построено това място? — попита Грей, докато се изкачваха.

Доколкото можеше да прецени, докато пресичаха хангара, британската станция изглеждаше направена надве-натри, сякаш са бързали.

— Строителството започна преди шест години — отвърна Стела. — Върви бавно. Още подобряваме и добавяме нови неща, когато бюджетът и обстоятелствата го позволяват. Но издирването на това място е продължавало векове.

— Какво искаш да...

Вратата на асансьора се отвори и Стела им махна да излизат.

— Баща ми ще ви обясни... ако има достатъчно време.

Излязоха на някогашния мостик на бившия разрушител. Високите прозорци гледаха към оживения хангар долу. По-голямата част от мостика бе преустроена и разширена в група кабинети около място, служещо за библиотека. Върху стоманения под бяха постлани персийски килими, а от всички страни се издигаха дървени шкафове, натъпкани с книги. По бюра и маси имаше още купчини томове, списания и отделни статии. Грей забеляза и пиедестали, върху които бяха поставени различни предмети — вкаменелости, странни кристали, стари книги, които бяха оставени отворени и показваха нарисувани на ръка биологични схеми или скици на животни и птици. Най-голямата книга беше огромен том с богато украсени карти, съставен сигурно преди векове. Металните мастила блестяха от страниците му.

Мястото приличаше повече на музей, на част от природонаучното и историческо крило на Британското кралско дружество.

Слаб изискан мъж с прошарена коса излезе от закрыта със завеса ниша между два библиотечни шкафа в другия край на помещението. Макар да изглеждаше към седемдесетте, той закрачи енергично към тях. Носеше сив панталон с тиранти, лъснати обувки и колосана бяла риза. Спря само колкото да си вземе сакото, наметнато на един стол зад широко бюро, на което имаше сервиз с димящ чай. Облече го бързо и пристъпи да ги посрещне.

— Командир Пейнтър, благодаря, че дойдохте.

Грей веднага позна професор Алекс Харингтън от досието на мисията. Стисна ръката му и откри, че макар и кокалеста, тя е пълна със сила. Помисли си, че този професор явно прекарва повече време на терен, отколкото в аудиторията.

— Стела ми каза за неприятностите ви при Халей — каза Харингтън. — Предполагам, че проблемите ни са едни и същи. И поточно майор Дилан Райт, бивш лидер на Отряд Х.

Грей си спомни якия мъж, който бе командвал щурмовата група в АИОП, със стоманените очи и късо подстриганата светлоруса коса. В централата на Сигма Кат го беше идентифицирала като Дилан Райт.

— Откъде знаете за него? — попита Грей.

— Райт с лично подбрани от него отряд беше зачислен като охрана на базата в началото на съществуването ѝ. После нещо стана с него — или пък от самото начало е бил подставено лице. Лично аз предполагам второто, защото открай време си беше пълен задник, дошъл от някаква аристократична фамилия, сполетяна от тежки времена. Дори мъкнеше със себе си старовремски ловен пистолет. Както и да е, започнаха да се появяват проблеми, свидетелства за саботаж, изчезнали файлове и дори откраднати проби. Преди около година и половина беше засечен от камера, но накрая избяга с хората си, като уби трима войници, все добри и верни мъже.

Грей си помисли за директора Рафи, екскутиран в собствения си кабинет.

— Ако той е унищожил Халей — продължи Харингтън, — няма начин да не се насочи към нас, особено в такова подходящо време,

когато комуникациите по целия континент не работят. И най-тревожното е, че той познава всичко в Нос Ад.

— Защо мислите, че ще се върне? Какво търси?

— Може би просто отмъщение. Той е отмъстителен. Но мисля, че възнамерява да направи нещо много по-лошо. Освен че е деликатна и поверителна, работата ни тук е много опасна. Райт може да все още огромен хаос.

— И каква е природата на проучванията ви?

— Всъщност самата *Природа*. — Харингтън въздъхна. Очите му бяха уморени и уплашени. — Но най-добре да започнем от самото начало.

Той отиде при бюрото си и им махна да се съберат около него. Постави длан върху ъгъла на вграденото в писалището стъкло. Светна 40-инчов екран и доведе в „музея“ на Кралското дружество модерната епоха.

Харингтън започна да плъзга пръсти по екрана. С няколко пестеливи движения пръсна различни снимки. Правеше го с такава лекота, сякаш раздаваше карти за игра.

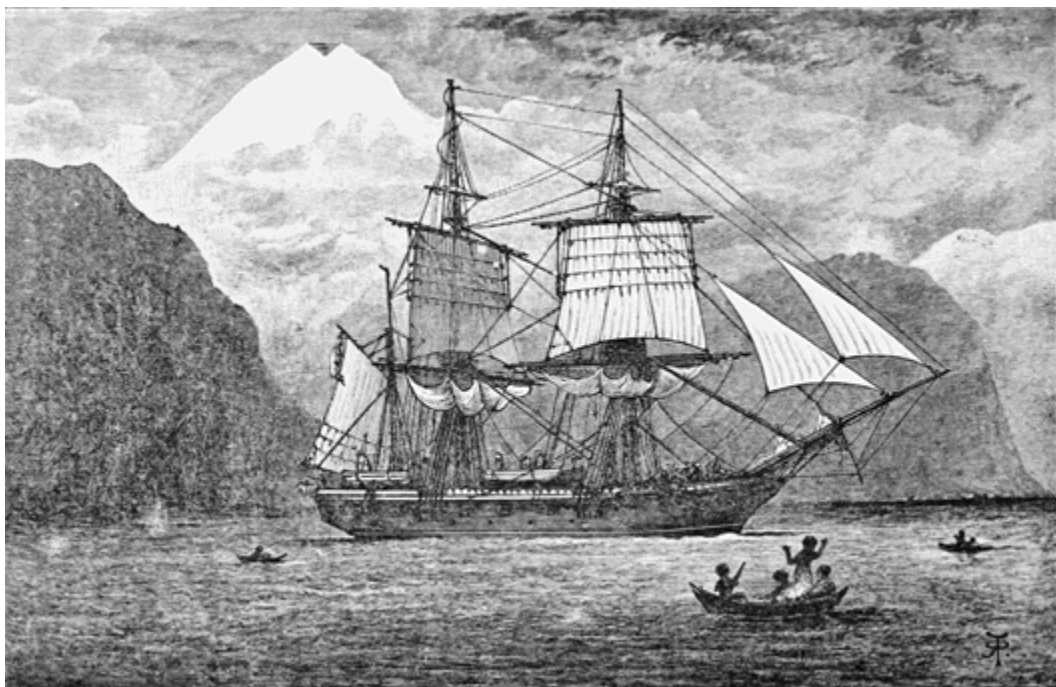
Грей забеляза името на папката в горната част на екрана.

D. A. R. W. I. N.

Беше го виждал и преди и си спомни какво означава съкращението: Развивай и революционизирай, без да нараняваш природата. Това бе основната философия, споделяна от Харингтън и Хес. Предпочете да премълчи обаче.

— Всичко започва с плаването на кораба „Бигъл“ и пътуването на Чарлз Дарвин през този район. И с една съдбовна среща с местни жители на Огнена земя. Това е стара скица на първата им среща при Магелановия проток.

Той чукна и увеличи скицата, на която се виждаше стар британски слуп и няколко лодки.

— Местните жители били опитни мореплаватели и риболовци, ловували тюлени около върха на Южна Америка и отвъд нея. Според един таен дневник на Дарвин, пазен под охрана в Британския музей, капитанът на „Бигъл“ се сдобил със стара карта, показваща част от брега на Антарктида и намек за район, свободен от лед. В желанието си да обяви земята за собственост на короната, капитанът на „Бигъл“ отплавал да търси въпросното място, но онова, което открили, така ги уплашило, че било завинаги заличено от дневника на пътуването.

Джейсън се загледа в рисунката.

— Какво са открили?

— Всичко по реда си — каза Харингтън. — Разбирате ли, Дарвин не можел да допусне подобно познание да изчезне напълно, затова запазил картата заедно с тайния си дневник. Само избрана шепа учени са получавали достъп до него. Повечето смятат историята за твърде невероятна, за да е истина, особено като се има предвид, че мястото останало неизвестно още цял век.

— Нос Ад — каза Грейс. — Това място.

— През по-голямата част от изминалото столетие дебелият лед е скривал реалната брегова линия. Едва през последните десетилетия на затопляне успяхме да преоткрием мястото. Но дори тогава трябваше да използваме взрив, за да махнем оставащия лед, така че да стигнем тук

и да основем базата си. Едва по-късно осъзнахме, че не сме *първите*, дошли тук след посещението на Дарвин... Но аз избързвам.

Харингтън отвори още карти. Грей разпозна онази на турския мореплавател Пири Рейс, както и картата на Оронтеус Финеус.

— Тези стари карти показват, че някъде в миналото, преди около шест хиляди години, голяма част от бреговата линия може да е била свободна от лед. Турският адмирал, който начертал първата карта, твърди, че я е съставил по много стари карти, някои от четвърти век преди Христа.

— Толкова отдавна? — изненада се Джейсън.

Професорът кимна.

— Да. По онова време минойците и финикийците били изумителни мореплаватели и построили огромни кораби с весла, които кръстосвали надлъж и нашир моретата. Така че е възможно да са стигнали до най-южния континент и да са описали онова, което са открили. Адмирал Пири Рейс съставил своята карта по карти, пазени в библиотеката на Константинопол, но дори той подозирал, че някои от най-древните източници може да са от прочутата Александрийска библиотека преди унищожаването ѝ.

— Защо е смятал така?

— Споменава, че някои от картите имали бележки, намекващи за египетски произход. А според археолозите древните египтяни са пътешествали по моретата три хиляди и петстотин години преди Христа.

— Иначе казано, преди почти шест хиляди години — каза Грей. — Когато бреговете може да са били свободни от лед. Но какво общо имат тези карти с Дарвин?

— След завръщането си в Англия Дарвин бил обсебен от желанието да научи повече за онова, което открил на мястото, наречено от него нос Ад. Събрал стари карти и проучвал древни текстове, търсел някакво друго споменаване на това място. Освен това се опитал да разбере уникалната му геология.

— Какво му е уникалното на геологията? — попита Ковалски. — Прилича на голяма пещера.

— Много по-голяма, отколкото можете да си представите. И затопляна от геотермална активност. Когато Дарвин открил отвора на пещерата, той бил кървавочервен от железните окиси, издигащи се от

врящото море богата на желязо солена вода, което се намира дълбоко долу. От другата страна на континента съществува подобна геоложка формация, наречена Кървавите водопади, в Сухите долини Макмърдо, недалеч от вашата база.

Грей можеше само да гадае колко ли зловеща е била гледката за хората от Викторианската епоха, дошли тук на борда на „Бигъл“.

— Манията на Дарвин до такава степен овладяла живота му, че забавила публикуването на знаменития му трактат за еволюцията „Произход на видовете“. Знаете ли, че са му трябвали почти два-сет години след пътешествието с „Бигъл“, за да издаде повратния си труд? И това забавяне не се дължало на страх от споровете, които ще избухнат след излизането му. А на нещо друго.

Харингтън махна към картите.

— Ето я причината. Освен това смятам, че откритото в тези пещери може би му е помогнало да формулира теорията си, че видовете се развиват, за да се пригледят към своята ниша, че оцеляването на най-приспособените е движещата сила на природата. Подобна теория определено се доказва тук.

Любопитството на Грей се засили още повече.

„Какво е скрито тук?“

— Колко е голяма тази пещерна система? — попита Джейсън.

— Не знаем със сигурност. Дълбочинният радар е безполезен поради километрите лед, покриващи вътрешността на континента. Всички подобни изследвания се усложняват и от факта, че системата продължава под крайбрежните планини.

Грей си представи назъбения хребет Фенрискефтен.

— Но ние изпратихме дроне с радарно оборудване навътре в системата — продължи професорът. — Според преценката ми тунелите и пещерите вероятно продължават под по-голямата част от континента и може би стигат чак до езеро Восток или дори до кратера в Земя Уилкс, което открива интригуващи възможности за произхода на онова, което откриваме. И вероятно имаме известно потвърждение за размерите ѝ от исторически източници.

— Какви исторически източници? — попита Джейсън.

— Нацистите... и по-точно командващият германския флот по онова време.

— Адмирал Дъониц. — Джейсън се сви веднага щом думите излязоха от устата му — неволно беше издал, че вече са се запознали с някои от тези файлове.

Но Харингтън така и не реагира. Може би беше приел, че подобно знание е нещо нормално. Стела обаче изглежда младия мъж с любопитство.

— Дъониц твърди, че нацистите открили подводен канал, минаващ през сърцето на континента и образуван от свързани помежду си езера, реки, пещери и тунели в леда.

Грей си спомни, че Джейсън бе цитирал думите на германския адмирал от Нюрнбергския процес за откриването на „истински райски оазис наред вечния лед“.

Джейсън заговори отново, но този път по-бавно и предпазливо след гафа си преди малко.

— Значи смятате, че нацистите са открили тази пещерна система по време на войната?

— Те не са били единствените. Знаете ли, че американското правителство е взривявало ядрени оръжия в този район? Твърдели, че правели просто изпитания, но аз се питам дали не са се опитвали да оправят някаква каша, да убият нещо, което неволно са изпуснали. В същия този район през 1999 година беше открит уникален вирус, при това универсално патогенен.

Грей си спомни, че откритието бе заинтригувало Хес и Харингтън, който го беше описал като „ключ към портата на Ада“.

— Доктор Хес разпозна уникалния генетичен код на вируса, който много се различава от нашия собствен. Той беше маркер, който в крайна сметка ни доведе до откриването на това място, макар че ни бяха нужни осем дълги години да открием входа на пещерната система.

— Когато ледовете на континента са се разтопили достатъчно, за да разкрият тайните му — каза Грей.

— Именно.

Джейсън прочисти гърлото си.

— Но защо сте толкова сигурен, че германците и американците са били тук?

— Защото...

Силен гръм разтърси всичко, прозорците задрънчаха. Всички се снишиха в очакване на най-лошото, но суперструктурата издържа. Приведен, Грей изтича до прозорците. Стигна навреме да види как гигантските стоманени врати се откъсват от релсите, падат навътре и смазват един от самолетите.

В хангара нахлу черен пушек. Под прикритието му се втурнаха фигури в снежнобяла полярна броня.

Явно бяха хората на майор Райт.

Избухна стрелба.

Двама британски войници паднаха, но един стигна до близкото картечно гнездо и започна да стреля по врага. Трясъкът на оръжието бе достатъчно силен, за да стигне до върха на суперструктурата — докато един реактивен снаряд не улучи позицията с оглушителна експлозия.

— Да вървим! — каза Харингтън и задърпа Грей за ръкава. — Не можем да им позволим да отприщят ада на земята!

Грей се остави да го поведат към другата част на мостика, преследван от звуците на продължаващото сражение долу. Щом стигнаха до задната стена, професорът се мушна зад завесите, през които бе влязъл.

Грей и останалите го последваха.

Зад завесите имаше дълъг коридор. Ботушите им задумкаха по стоманения под.

Тунелът свършваше с остъклена наблюдателна платформа в дъното на станцията, закрепена за тавана на пещерата. Ако се съдеше по спряната до нея гондола, платформата служеше и като спирка по релсовата линия, минаваща по тавана.

Грей — следваше Харингтън по петите — стъпи на платформата.

Гледката, която се разкри пред него, го закова на място. Беше така поразен, че остана зяпнал, изгубил дар слово.

Същото не можеше да се каже за всички.

— Сега вече разбрах откъде идва това шибано име — отбеляза Ковалски.

18.

30 април, 07:20

Боа Виста, Бразилия

„Все едно да проследиш дух...“

Джена вървеше след Дрейк и Пейнтър по задушните улици на Боа Виста, столицата на бразилския щат Рорайма. Температурата гонеше трийсет градуса, а влагата бе сигурно сто процента. Леката ѝ блуза беше залепнала по ръцете и под раницата на гърба. Налагаше се непрекъснато да я придърпва надолу, защото се мъчеше да излезе от късите ѝ панталони. Беше си сложила шапка, за да се предпази от яркото слънце, и бе вързала косата си на опашка.

Дрейк и Пейнтър също бяха облечени неофициално, както и двамата морски пехотинци Шмит и Марлоу, които ги следваха. Правеха се на туристи — често срещана гледка в града. Боа Виста беше отправната точка за всеки пътешественик, желаещ да посети джунглите на Северна Бразилия или съседните плата на Гвиана и Венецуела.

Ролята на града като отправна точка усложняваше проследяването на последните стъпки на Ейми Серпри. От телефона ѝ знаеха, че е получила обаждане от Боа Виста. Звъненето на апарата отекна в ушите на Джена. Мислите ѝ се върнаха към ужасяващия труп на жената в леглото... и към Нико.

Помъчи се да прогони последната мисъл. Изобщо не искаше да изоставя партньора си в Калифорния, но най-добрият ѝ шанс да му помогне беше тук, за да търси отговори за чудовищната болест.

Екипът бе кацнал преди час, точно по изгрев-слънце.

От въздуха градът приличаше на спици на колело. Бяха пътували с такси по една от тях и сега вървяха пеша към малък хотел недалеч от главната улица, намиращ се в тих зелен квартал.

— Това трябва да е — каза Пейнтър и посочи един хотел в старомоден колониален стил.

Докато вървяха натам, Дрейк мълчаливо даде знак на двамата морски пехотинци да минат от двете страни на улицата и да осигурят

периметъра.

Джена тръгна с Дрейк и Пейнтър към входа. Отпред имаше дървена веранда със саксии с цъфнали цветя. Имаше дори малка люлка, заета в момента от дебел оранжев котарак на тъмни ивици, който се протегна и се разходи лениво по нея.

— Сигурно е собственикът — каза Дрейк, като спря да почеше котарака под брадичката.

Изненаданата Джена се разсмя, но бързо спря — приписа смеха си на напрежението, което изпитваше.

Хотелът беше единствената им конкретна следа. Знаеха, че последното позвъняване до Ейми е било от този град, но не можеха да го локализируют по-точно. Пейнтър смяташе, че обажданият се е използвал груба сателитна огледална система, за да скрие точното си местоположение.

Това означаваше, че трябва да отидат в Бразилия и да поработят по стария начин — на терен, което беше добре дошло за нея.

„Понякога старата школа е най-добрата.“

Докато Пейнтър отваряше вратата, Джена нагласи раницата си и прокара длан по дръжката на глока си. Пейнтър им бе осигурил оръжията малко след кацането — бяха скрити в шкафче за багаж на летището. Така и не каза как го е уредил, но и Джена не си направи труда да попита.

Макар и въоръжена, се чувстваше гола без Нико до себе си.

Влезе след Пейнтър, а Дрейк остана на верандата с котарака. Докато вървяха към рецепцията, която бе просто малко по-висока маса, Пейнтър прегърна Джена през кръста.

Възрастна бразилка в домашна роба и с дружелюбна усмивка стана от фотьойла пред малкия телевизор и ги поздрави.

— Sejam bem-vindos.

— Obrigado — благодари Пейнтър. — Говорите ли английски?

Усмивката ѝ се разтегли още повече.

— Да. Горе-долу.

— Това е дъщеря ми — каза Пейнтър и побутна Джена напред. — Търси своя приятелка, с която трябваше да се срещне в града. Но тя така и не се появи.

Физиономията на жената стана по-сериозна и тя кимна загрижено.

Джена усети лекото побутване на Пейнтър — подканваше я да продължи.

— Тя... казва се Ейми Серпри — каза Джена, като се помъчи да го каже колкото се може по-разтревожено, което не беше трудно.

„Наистина се тревожа...“

— Пътува в този район през последния месец, но когато е пристигнала, е отседнала в прекрасния ви хотел.

Тъй като нямаше как да засече обаждането по-точно, Пейнтър се бе опитал да проследи последните стъпки на саботьорката по банкови извлечения, телефонни обаждания от домашния ѝ телефон в Бостън и дори от журнала на джипиеса на автомобила ѝ. Все едно придаваше плът на дух, бит по бит, като реконструираше стъпките ѝ през последните месеци.

Разследването бе разкрило подробности за бурната младост на Ейми, преди да започне постдокторската си програма и да бъде наета от доктор Хес. Преди да навърши дваисет, тя била член на радикалното природозащитно движение Тъмен Едем, борещо се за нов свят след човечеството и прибягващо към акции на екотероризъм.

В два след полунощ се бяха обадили на Пейнтър от Вашингтон. Джена беше в кабинета му с Дрейк — и двамата бяха току-що освободени от карантината. Пейнтър пусна обаждането на спикърфон. Жената, която се обади — Катрин Брайънт — беше открила нещо важно.

„Не засякохме да е използвала американския си паспорт и затова си мислехме, че през цялото време е била в Щатите. Но после открих, че е запазила френския си паспорт.“

Оказа се, че Ейми е станала американска гражданка преди седем години, но като родена във Франция все още имала двойно гражданство. Брайънт проследила френския ѝ паспорт и открила, че преди пет седмици Ейми е летяла от Лос Анджелис до Боа Виста, като платила билета си в брой. Времето и мястото не можеше да са случайно съвпадение.

Бързо се установи, че Ейми е използвала френска кредитна карта на *Crédit du Nord*, за да плати ползването на интернет в този хотел в Боа Виста...

Тъкмо тази следа беше причината сега да са тук с надеждата, че ще попаднат на нещо, което да им позволи да продължат след

призрака.

— Имам нейна снимка — каза Джена и извади копие на снимката от шофьорската книжка на Ейми.

Беше ѝ трудно да погледне усмихнатото лице, след като знаеше какъв ужас е отприщила Ейми и помнеше в какво състояние бе тялото ѝ в бунгалото в Йосемити.

Собственичката разгледа снимката и бавно кимна.

— Помня. Много хубава.

— Имаше ли някой с нея, когато дойде? — попита Джена. — Или да се е срещала с някого?

— С някой, който може би знае къде се намира? — добави Пейнтър.

Жената подъвка долната си устна, все едно се мъчеше да си спомни нещо. После отново кимна.

— Да. Един мъж дойде през нощта. Беше много... — Тя затърси думата, но безуспешно, и накрая вдигна пръсти и имитира как от очите ѝ излизат светкавици.

— Напрегнат? — предположи Джена.

— Sim — потвърди жената. — Но и... страшен. Сеньор Круз не го хареса. Засъска и избяга.

Сеньор Круз сигурно беше котаракът.

Ако среднощният посетител беше съучастник или шеф на Ейми, котаракът явно преценяваше хората добре. Определено беше харесал Дрейк.

Пейнтър пристъпи напред и извади няколко снимки.

— Може би ще го разпознаете. Това са приятели на Ейми.

Подреди снимките на плота. На тях се виждаха различни колеги и познати на Ейми, но повечето бяха от младините ѝ, от стария уебсайт на Тъмен Едем, където още се пазеха снимки на първите членове на групата. Това бе най-вероятната връзка. Имаше дори групова снимка, на която се виждаше и самата Ейми, усмихната срещу обектива.

Жената се наведе над снимките и си сложи очила. Разгледа ги внимателно една по една. Когато стигна до груповата, посочи едно лице.

— Този мъж. На снимката се усмихва, но не и когато дойде тук. Беше много... — тя погледна Джена — *напрегнат*.

Пейнтър взе снимката и се вгледа в мъжа. Джена надникна над рамото му. Мъжът имаше сресана назад абаносовочерна коса, красиво бледо лице и пронизващи сини очи.

— Чухте ли ги да разговарят? — попита Пейнтър.

— Não. Отидоха в нейната стая. Не видях кога си е тръгнал.

— И никой друг ли не е идвал?

— Não.

Пейнтър кимна и извади няколко бразилски банкноти.

— Obrigado.

Жената поклати глава и не взе парите.

— Надявам се да намерите приятелката си. Надявам се тя да не е с този човек.

Джена потупа ръката ѝ и я сложи върху парите.

— Тогава за сеньор Круз. Купете му вкусна рибка.

Жената се усмихна, кимна и пръстите ѝ се свиха около банкнотите.

— Obrigado.

Джена и Пейнтър излязоха на верандата.

— Научихте ли нещо? — попита Дрейк и махна на Шмит и Марлоу да дойдат.

Пейнтър въздъхна.

— Имала е посетител. Човек от миналото ѝ, от Тъмен Едем.

Дрейк се намръщи.

— Това трябва да е нашият човек.

— Кой е той? — попита Джена.

— *Бил* е основателят на Тъмен Едем. — Пейнтър не изглеждаше особено щастлив и обясни защо. — Според всички сведения е умрял преди единайсет години.

Джена хвърли поглед към хотела.

„Май продължаваме да гоним духове.“

07:45

— Прекрасна гледка, нали? — каза Кътър Елвс.

Кендъл искаше да възрази, да отвърне рязко, но дори той не можеше да не се съгласи с думите му, докато се взираше отвъд железния парапет на балкона.

Слънцето тъкмо се показваше над ръба на платото. През нощта бурята беше отминала и небето бе зашеметяващо синьо. Мъглата продължаваше да се стеле и подсилваше илюзията за остров сред облаците. На утринната светлина беше в отънъци на кехлибарено и тъмнорозово. Самото плато сякаш светеше с настъпването на новия ден, проблясваше във всякакви изумрудени нюанси, а езерото бе съвършено отражение на безоблачното небе.

Беше изкушаващо да свалиш гарда пред подобна вдъхновяваща красота, но Кендъл остана непоколебим. Седеше сковано на масата срещу домакина си пред сервираната закуска — калейдоскоп плодове с най-различни цветове, черен хляб и чинии с яйца и леща.

„И никакво месо...“ Не и за Кътър Елвс.

Кендъл бе хапнал малко, но нямаше апетит — стомахът му се бунтуваше при мисълта какво го очаква през този ден. Кътър възнамеряваше да го накара да му сътрудничи, да сподели знанията си, но той щеше да откаже.

„Поне докато съм в състояние.“

Навремето малцина бяха онези, които успяваха да устоят на Кътър, и Кендъл се съмняваше, че това се е променило. През нощта си представяше какви ли не мъчения и страхът почти не го остави да спи. Всяка мисъл за бягство — или дори за самоубийство, като например да се хвърли от планината — беше прогонвана от вездесъщата му сянка.

Дори сега огромният Матео бдеше неотлъчно при вратата на балкона.

Кендъл се опита да смени посоката, в която вървеше разговорът, и погледна пазача си.

— Матео... е роден в тези джунгли. Както и сестра му, жена ти. От кое племе са? Акунтсу? Или може би яномами?

Кендъл познаваше някои от местните племена от времето, когато бе търсил екстремофили в джунглите на Бразилия.

— Гледаш на тях с очите на западняк — укори го Кътър. — Всяко племе е много характерно, след като поживееш сред хората му. Матео и жена ми са макуси. Тяхното племе живее в района от хиляди години и е част от природата като всяко листо, цвете или змия. Освен това са уникални и по друг начин.

— Какъв? — попита Кендъл с надеждата да отклони разговора.

— При тяхното племе се наблюдават необичайно много раждания на близнаци, еднояйчни и двуяйчни. Ашуу всъщност е една от тризнаци. Изключителен случай. Тя има еднояйчна близначка — и двуяйчен брат, Матео.

Кендъл повдигна вежди. Две еднояйчни момичета и момче? Беше чувал за подобни необичайни случаи — жена, родила еднояйчни близнаци и трето дете. Макар че се случваха и по естествен път, по често подобни раждания бяха резултат от използването на лекарства за плодовитост.

Любопитството на Кендъл надделя и той сниши глас.

— Мислиш ли, че заради това, че няма еднояйчен близнак... Матео е толкова едър?

— Възможно е. Може би става въпрос за вторична генетична аномалия, свързана със също толкова странната конфигурация тризнаци. Но за мен по-завладяващ е необичайният рекорд на племето по броя на родените близнаци. Питам се дали в джунглите няма някакъв природен аналог на лекарствата за плодовитост, все още неизвестен на фармацевтите.

Предположението *наистина* беше интересно. Екваториалните джунгли бяха източник на много нови лекарства, от такива срещу малария до силни противоракови средства. И несъмнено щеше да има още стотици нови открития — разбира се, ако джунглите оцелееха, вместо да бъдат изсичани и изгаряни от дърводобивните компании и за разчистване на обработваема земя.

Но това пораждаше друг въпрос.

— Знаеш много неща за това племе — каза Кендъл. „Дори си наел някои от тях да работят за теб.“ — Как успя да си осигуриш такова сътрудничество от тяхна страна? Особено тук горе. Доколкото си спомням, местните племена се боят от тези плата.

— Макусите не се страхуват от тях. Те ги почитат като дом на боговете и вярват, че древните тунели, пещери и дупки са пътища до отвъдния свят, през които гиганти предават мъдростта на вековете. — Кътър се загледа към гората долу, към огромната тъмна дупка. — Може би са прави.

Кендъл си помисли, че Кътър вероятно се мисли за един от онези богоподобни гиганти, пазител на велико познание.

— Знаеш ли, че един от предците ми, Кутбер Кари-Елвс, е бил йезуитски свещеник? — продължи Кътър. — Живял е сред макусите двайсет и три години и те много го обичали. Още го помнят в историите си, превърнал се е в част от устната традиция на племето.

Кендъл си помисли, че пресметливият и убедителен човек срещу него е използвал миналото, за да спечели местните. Дали затова не се бе оженил за Ашуу, за да заздравя тази връзка чрез брака си? Знаеше, че местните много уважават семейните връзки, старите задължения и дори дълговете, които продължаваха поколения наред. За да оцелеят в суровата джунгла, членовете на една общност трябваше да са тясно свързани, да се пазят взаимно.

Кътър рязко стана и потърка ръце.

— Ако си се нахранил, да се захващаме за работа.

Кендъл беше очаквал с ужас този момент, но си заповяда да се изправи. Ако не друго, възнамеряваше да научи какво е намислил Кътър — и да му се противопостави толкова ожесточено, колкото може.

Кътър го поведе обратно в къщата и тръгна към асансьор с кабина от ковано желязо, сякаш взета от някакъв стар френски хотел. Матео също влезе с тях и Кътър натисна най-долното копче.

Кендъл гледаше как етажите отминават зад железните решетки. Потъваха в сърцевината на платото, в лабиринтния свят, описван в митовете на макусите. Спускането продължи поне двайсет секунди, след което се озоваха в ярко осветено пространство.

На Кендъл му трябваша няколко мига, за да проумее какво вижда. Каменните стени бяха изчезнали и пред него се простираше огромно лабораторно пространство с блеснали повърхности от неръждаема стомана, в което работеха хора, облечени в бяло.

— Стигнахме — каза Кътър. — Това е истинското сърце на Тъмния Едем.

Кендъл впери поглед в модерното оборудване. Покрай едната стена бяха наредени лавици с автоклави, центрофуги, пипети, мензури и стъклени цилиндри. При другата стена имаше стоманени врати на големи хладилници или фризерии. Забеляза също и тъмна стъклена врата, вероятно на инкубатор.

По-голямата част от централното пространство бе заета от редици работни станции с множество генни анализатори,

термоциклери за полимеразни верижни реакции и ДНК синтезатори за създаване на висококачествени олигонуклеотиди. Разпозна също и оборудване за прилагане на най-новата техника CRISPR-Cas9 за манипулиране на ДНК.

Това го уплаши най-много. Технологиата беше съвсем нова и толкова иновативна, че можеше да се прилага и от начинаещ, но в същото време и толкова мощна, че няколко изследователски групи в Съединените щати вече я бяха използвали, за да предизвикат мутации във всеки човешки ген. Някой ѝ беше лепнал прозвището „машина на еволюцията“. Възможността технологията да попадне в неправилните ръце и да се злоупотреби с нея вече тревожеше националните агенции за сигурност, които се бояха от това какво може да бъде създадено с нея, било то умишлено или случайно.

„Откога Кътър разполага с тази технология?“

Кендъл не знаеше, но си даваше сметка, че тази лаборатория далеч превъзхожда неговата по размери и оборудване. Освен това около централното помещение имаше и други, в които несъмнено се провеждаха още изследвания с неизвестни цели.

— С какво се занимаваш, Кътър? — с дрезгав глас попита той.

— С изумителни неща... далеч от правителствените регулации и надзор. Тази свобода ми позволи да достигна до най-далечните възможни граници. Макар че, в интерес на истината, съм само с пет или шест години пред някои от колегите ти. Но онова, което успях да постигна... да създам досега... — Кътър го погледна в очите. — Ти, скъпи ми приятелю, можеш да ме научиш на много повече неща.

Кендъл преглътна ужаса си.

— Какво искаш от мен?

— В лабораторията си ти създаде съвършената пВПЧ, празна обвивка, която е толкова малка, че може да проникне във всяка жива клетка. Блестяща работа, Кендъл. Наистина. Трябва да се гордееш с това.

В момента Кендъл се чувстваше всякак, но не и горд.

— От творението ти може да се получи идеален троянски кон — продължи Кътър. — Вътре в него може да се сложи всичко и нищо не може да му устои. Това е съвършена *генетична* система за доставка. — В гласа му зазвучаха укорителни нотки. — Но си създаде празната

обвивка, като си използвал за основа образец, който не е от този свят, нали? Нещо различно от ДНК?

Кендъл се опита да скрие реакцията си от настойчивия, пронизващ като син лед поглед на Кътър. „Нима е разбрал какво открихме с Харингтън в Антарктида? Нима знае произхода на КНК, която използвахме за създаването на вирусната обвивка?“

Реши, че е време да се опълчи. Изправи рамене. Нямаше да позволи да му въздействат.

— Кътър, няма да споделя техниката си с теб. Методът за създаването на вирусната обвивка ще умре с мен.

Кътър се разсмя — и смехът му смрази Кендъл до мозъка на костите.

— О, не е нужно, приятелю. Някой от колегите ти беше така добър да ми изпрати образец преди пет месеца и го подложих на анализ. Вече произведох количества, които ще ми стигнат за години.

Кендъл се притесни, но се помъчи да не го покаже.

— Тогава... какво искаш от мен?

— Става въпрос какво мога да направя аз за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да ти помогна да спреш мора, плъзнал в Калифорния. Откакто си под крилото ми, твоят синтетичен организъм се разпространи, излезе извън възпиращите го граници и се разнесе от последвалите порои. Много скоро ще е навсякъде и ще порази цялата страна — и не само нея.

Кендъл се беше страхувал от подобен резултат, но да чуе, че е станал реалност...

— Но... няма начин да бъде убит — с тих, уплашен глас рече той. — Опитвах всичко.

— А, това е защото си затворен в кутия. — Кътър се почука с пръст по слепоочието. — Понякога трябва да спукаш черупката на утвърдената научна догма. Да потърсиш нови и оригинални решения. Честно казано, изненадан съм, че още не си се сетил. През цялото време решението е било пред очите ти и пред очите на професор Харингтън.

Думите му ясно показваха, че знае за работата на Харингтън. С всяко следващо изречение надеждата на Кендъл малко по малко умираше.

— И какво искаш в замяна? — попита той.

— Единствено сътрудничеството ти, нищо друго. Въпреки че успях да пресъздам хитроумната ти вирусна обвивка, така и не мога да я *напълня*, да я превърна в жив организъм.

Кендъл разбираше чувството му за безсилие. Екипът му беше работил години наред по метода на пробите и грешките, за да достигне до този процес. След това той го беше усъвършенствал лично и пазеше техниката в тайна от всички. Но онова, което караше коленете му да омекват, беше страхът *какво* възнамерява да посее в обвивката Кътър, какво е решил да отприщи.

Кътър явно прочете ужаса в очите му и вдигна ръка.

— Кълна се, че плановете ми не включват убиването на нито едно човешко същество или друго създание.

Кендъл искаше да се усъмни в честността му, но знаеше, че Кътър е човек на думата си. В това отношение имаше някакво странно чувство за чест.

— Но ако не ми съдействаш, с всеки изминал час ситуацията в Калифорния ще се влошава. Скоро проблемът може да стане нерешим дори за моето средство. Помогни ми и ще спасиш света. Откажи — и светът ще умре от собствените ти ръце, от собственото ти творение. Това ще е твоето завещание.

— Кълнеш се, че имаш цяр?

Кътър продължи да държи ръката си вдигната, без да откъсва поглед от него.

— Имам и го изпробвах. Ще подейства, но както казах, може да има ограничения, ако се забавиш прекалено много.

— И ако ти сътруднича, ще ми дадеш този цяр и ще ми позволиш да го споделя със съответните власти.

— Да. Нямам желание да виждам творението ти да всява такъв хаос. Искам да го спра не по-малко от самия теб.

Кендъл му повярва. Въпреки пътя, по който бе поел, Кътър си оставаше природозащитник. Не би поискал да види как светът умира. И все пак...

— Тогава защо саботира лабораторията ми? — разпалено попита Кендъл. — Защо трябваше да избиеш всички и да пуснеш вируса на свобода?

Кътър го гледаше така, сякаш отговорът бе очевиден.

Кендъл внезапно разбра и се смая от безочието на този човек.

— Направил си го нарочно, нали? За да ме накараш да разкрия онова, което знам.

— Ето виждаш ли, скъпи приятелю — каза Кътър, докато му обръщаше гръб. — Вече мислиш нестандартно. А сега на работа.

В същия момент телефонът му иззвъня. Кътър го извади от джоба на елека си за сафари и проведе кратък разговор на непознат език, вероятно макуси. Единственият знак за загрижеността му бе бръчката, която се появи на свършеното му чело.

Накрая затвори и въздъхна.

— Май има и друг проблем, който те е последвал тук от Калифорния. Някой си пъха носа там, където не му е работа.

Кендъл зърна искрица надежда, но тя угасна, когато Кътър добави:

— Няма значение. Лесно ще оправим тази работа.

08:07

— Не говори сериозно — каза Пейнтър в телефона си.

Крачеше напред-назад пред едно кафене в центъра на Боа Виста. Останалите бяха вътре и закусваха. Вече се беше обадил на Кат да събере колкото се може повече информация за основателя на Тъмен Едем — мъртвия Кътър Елвс. Докато чакаше тя да му се обади, се свърза с Планинския военнотренировъчен център, за да разбере как се развиват нещата.

— Доста е зле — каза Лиза. — Снощната буря разнесе заразата през много от бариерите. Имаме отделни огнища на километри от центъра, свързани са с пътища на оттичане, които не сме успели да блокираме успешно.

Пейнтър си представи черно петно, разрастващо се като рак във всички посоки в планината.

— Разшириха карантинната зона с четирийсет километра във всички посоки. Йосемити е опразнен. Тук е малко след пет сутринта, но след изгрев-слънце ще започне по-подробно претърсване. Ще трябва да се вземат решения въз основа на онова, което открият. За капак на всичко има прогнози за още лошо време през следващите три дни. Буря след буря.

Пейнтър се беше надявал шансът да им се усмихне, но явно не беше писано. Майката природа изглеждаше твърдо решена да направи усилията им напразни.

— Линдал се бои, че заразата може да се разпространи още повече и да се установи трайно в Калифорния, поради което повдигна въпроса за използване на ядрено оръжие — продължи Лиза. — И предложението се обмисля сериозно.

Пейнтър внезапно съжали, че е дошъл тук.

„Трябваше да се сетя, че Линдал ще опита подобна тъпотия.“

— Колко *сериозно* се обмисля тази възможност?

— Много. Линдал вече има подкрепата на екипа, който търси начин да убие организма. Мнението им е, че температурата и радиацията от взрив със средна мощност е най-добрата ни надежда. Разработват се модели и се изчисляват най-лошите сценарии.

— Ти какво мислиш?

Последва дълго колебливо мълчание.

— Пейнтър, не знам. От една страна, Линдал е прав. Трябва да се направи нещо, в противен случай нещата ще стигнат до критичната точка и ще изгубим всичко. Ако успеем да ограничим радиоактивното замърсяване, рискът може и да си струва. Ако не друго, подобна драстична мярка най-малкото ще спре агента и ще ни осигури повече време да разработим нова стратегия.

Пейнтър още не можеше да повярва, че този ход е единственият възможен.

— Може пък просто да съм уморена — добави Лиза. — И да не мисля ясно. Джош продължава да се влошава. Докторите го поставиха в медикаментозна кома, за да овладеят пристъпите му. Нико също не е по-добре. Както казах, *нещо* трябва да се направи.

На Пейнтър ужасно му се искаше да може да я прегърне през телефона, да я окуражи. А вместо това трябваше да я притисне още повече.

— Лиза, трябва да ни спечелиш време. Укроти Линдал. Поне за още двайсет и четири часа.

— Ако имаме толкова...

— Ще открием нещо — обеща Пейнтър, но думите му не прозвучаха така убедително, както се беше надявал. — Ако не ние, то екипът на Грей.

— Кат има ли вести от тях?

— Още не. Каза обаче, че магнитната буря утихва и има надежда, че по-късно през деня сателитните връзки ще се възстановят. Така че се опитай да задържиш Линдал поне докато не установим контакт с Грей.

— Ще направя всичко по силите си.

„И аз.“

Затвори и тръгна към вратата на кафенето.

Куршумът одраска ръката му и пръсна прозореца на заведението.

Пейнтър моментално клекна. Още куршуми изсвистяха над главата му към кафенето. Стъкло се пръсна и се посипа отгоре му, докато се мятеше към прикритието на една кофа за боклук.

Зърна за миг как другите вътре се снишават — и видя трима мъже с черни екипи да се втурват от кухнята зад тях, стреляха по посетителите. От другата страна на улицата се втурнаха други трима с димящи автомати.

Пейнтър имаше време само за една мисъл.

„Гледай да изкараш повече късмет, Грей.“

19.

30 април, 12:09

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Всички да се качват! — извика Харингтън, докато тичаше към спрялата до наблюдателната платформа на станцията гондола. — Бързо!

На Грей му бе трудно да се подчини — още не можеше да откъсне поглед от мрачния отвъден свят зад остъклената площадка. Прожекторите по задната част на стоманената суперструктура осветяваха района под нея, но дори техните мощни лъчи не бяха в състояние да проникнат много навътре в мастилената чернота.

След петдесетина метра скалният под изчезваше в огромно езеро. По черната повърхност се издуваха и пукаха мехури, изпускащи жълтеникава пара, която се стелеше над водата като отровна мъгла. По десния бряг на езерото минаваше корниз от мокър камък. От основата на суперструктурата към този естествен мост водеха кални следи от гъсенични вериги.

Грей си спомни по-малките транспортъори в хангара. Вече разбираше необходимостта от амфибии в полярна област.

— По-бързо! — викна Харингтън.

Професорът беше отворил двойната врата към гондолата. Мина през нея, отиде до таблото и натисна голям червен бутон. Зарева сирена и звукът отекна в хангара.

Грей бутна Ковалски към чакащата кабина.

— Давай!

Джейсън и Стела го последваха. Грей влезе последен.

Щом вратата се затвори, ревът на сирената затихна до приглушен звън — явно гондолата беше изолирана добре.

— Какво правите, професоре? — попита Грей. — Какъв е планът?

— Да стигнем до безопасно място.

Харингтън дръпна един лост и кабината потегли, но не към битката в хангара, а *напред*, в огромната пещера.

Грей приклепна и погледна нагоре. Черните стоманени релси продължаваха по тавана на пещерата, поддържани на места от подпори, осигуряващи сравнително равно трасе.

— Къде отиваме?

— Към Задния изход. — Харингтън махна напред с едната си ръка; другата продължаваше да държи дългия червен лост. — Така се нарича подстанцията на шест и половина километра оттук. От нея може да се излезе на повърхността, точно зад хребета Фенрискефтен.

Грей си представи редицата назъбени върхове край брега.

— Там има радиостанция — добави Стела. — И транспортъор.

— Значи просто ще бягаме, така ли? — попита Ковалски.

— Не. — Професорът посочи червения бутон, който беше натиснал. — Току-що пуснах алармата за обща евакуация. Британските войници ще задържат командосите на Дилан Райт колкото се може по-дълго, но знаят, че след трийсет минути трябва да се изнесат. Да напуснат района.

— Защо? — попита Грей.

— По цялата задна част на станцията са заложени противобункерни бомби, някои са по тринайсет тона. Те ще унищожат базата — ще затрупат отвора на пещерната система и ще я запечатат с всичко в нея.

— За кога е нагласено да се взривят?

— Може да се направи единствено от Задния изход — отвърна Стела. — Само баща ми разполага с кода.

Грей се намръщи. „Значи британците ще ни пазят гърба, докато ние се измъкваме през задния изход и взривяваме всичко след себе си. За чий дявол са нужни такива мерки за сигурност?“

Преди да успее да попита, изпита невъобразима болка зад очите си. И не беше единственият.

Ковалски се хвана за главата и изстена.

— Мамка...

Джейсън рухна на колене, готов да повърне.

— След няколко секунди най-лошото ще отmine — каза през зъби Харингтън.

Грей си пое дълбоко дъх. И той беше на път да се прости със закуската си. После болката бавно започна да отшумява и кътниците

престанаха да вибрират в черепа му. Вече се досещаше за причината за внезапната агония.

— Акустично оръдие?

Харингтън кимна.

— Да. Имаме серия оръдия, насочени последователно в пещерата в дъното на станцията. Предвидени са да играят ролята на буфер и да задържат всичко колкото се може по-надалеч. Установихме, че комбинацията от ултразвукови и инфразвукови честоти е доста ефективно възпиращо средство. По-добро от огнестрелното оръжие.

Грей се подпря на стената, за да дойде на себе си. Изпита благодарност, че гондолата е така добре изолирана. Можеше само да си представи силата на акустичните оръдия отвън.

Джейсън посочи стъкления люк в пода. През него се виждаше седалка, закрепена в купола под гондолата. Пред седалката беше монтирано оръжие с голяма конична чиния.

— И това е акустично оръдие, нали?

Стела кимна.

— Може да се смени и с картечница, ако е необходимо.

— След като излезем от буферната зона, може да се наложи да защитаваме лифта, ако се натъкнем на сериозна заплаха — предупреди Харингтън.

„Заплаха от какво?“

Светът пред тях тънеше в пълен мрак. Зад гондолата светлините на станцията продължаваха да се отдалечават, отразени в кипящото езеро. После гондолата зави и светлината изчезна.

Харингтън отиде до един шкаф и го отвори. Вътре бяха наредени очила за нощно виждане.

— Сложете си ги. Ще изгася осветлението, преди да сме привлекли внимание. После ще включа външните инфрачервени лампи.

Грей си сложи очилата — Харингтън вече гасеше светлините в гондолата — и различи малките светлинки от диодите на таблото за управление, но навън светът оставаше черен. В този лишен от слънце и луна подземен свят дори уредите за нощно виждане бяха безполезни.

После професорът включи външните лампи и инфрачервените лъчи пронизаха безкрайния мрак. Макар че дължината на вълната бе

невидима за невъоръжено око, очилата превърнаха лампите в ярки прожектори, осветяващи онова, което мракът криеше допреди миг.

Грей зяпна откритата се пред него гледка.

Ковалски поклати глава и изсумтя:

— Нещо ми подсказва, че ще ни трябват по-сериозни оръжия.

12:44

Докато бронираната гондола бавно се носеше по релсите по тавана на този нов свят, Джейсън се лепна за прозореца и се загледа навън.

— Виждал ли си нещо подобно? — попита Стела.

— Не...

Тунелът беше толкова висок, че можеше да побере Статуята на свободата, без факелът ѝ да докосва редиците сталактити, които висяха от тавана като неравни кучешки зъби. Долу бавно течеше обвита в пара река. Навсякъде около гондолата се издигаха огромни колони, образуващи истински лабиринт.

Докато кабината минаваше покрай една от тях, Джейсън забеляза каменни клони, които излизаха от ствола и достигаха до тавана като някакви обърнати контрафорси. Отблизо грубата повърхност на колоната изглеждаше странно нагъната, почти като кора на дърво.

Джейсън се вгледа още по-внимателно и ахна:

— Това наистина е кора.

— Движим се през вкаменена гора — каза Стела. — Остатък от изгубено време, когато Антарктида е била зелена и пълна с живот.

— Това са *Glossopteris*, характерни за субтропиците — каза Харингтън. — През последните десетилетия бяха открити три подобни древни гори на повърхността на континента. Огромни стволове с вкаменени листа.

— Но нищо не може да се сравнява с това, което е запазено тук — добави Стела с нотка на гордост.

Джейсън си спомни една подробност от разказа на Дарвин за старата карта на жителите на Огнена земя — как на нея това място било отбелязано с горичка от стилизирани дървета. Именно обещанието за зелен живот в тази ледена земя бе подбудило екипажа на „Бигъл“ да предприеме злополучното плаване дотук.

„Възможно ли е да е същата онази гора? Дали жителите на Огнена земя са отбелязали точно тези вкаменени дървета на картата си?“

Заплененият от гледката Джейсън продължаваше да се взира навън. Докато гледаше реката, нещо като голяма гърбица се появи от водата и изчезна. Отначало той си помисли, че е зрителна измама — но после се появи втора и трета.

— Има нещо във водата — каза той.

Грей отиде при него.

— Къде?

Преди Джейсън да успее да посочи, някакво голямо бледо ракообразно излезе от плитчините на брега. Беше с размерите на малко теле, с две големи щипки отпред и шипове по черупката. После „шиповете“ се смъкнаха от гърба на създанието и като че ли започнаха да остъргват черните водорасли от мокрите камъни.

Тъмна сянка се спусна от някакво скрито гнездо сред сталактитите и се приземи на върховете на кожените си криле, които свършваха с нокти. Остър клюн се стрелна и улови едно от хранещите се същества, после клъвна към друго.

Голямото ракообразно защити малките си и затрака с щипки към нападателя. Крилете отново се разпериха и само с един удар въздушният хищник се понесе нагоре — полетя в широка дъга, за да заобиколи гондолата. Размахът на крилете му бе около метър и осемдесет, тялото беше покрито с фини черни люспи. Главата приличаше на крокодилска, ако не се броеше подобният на сабя клюн.

— Този е по-дребен представител на вида — отбеляза Харингтън. — Кръстихме го *Nastax volans*, или „летящо копие“ на латински. Попадали сме на три пъти по-едри екземпляри. А бледият омар е *Scalprox cancer*, или рак орач.

— Какво друго има тук? — попита Пиърс.

— Какво ли не, цяла сложна екосистема. Още се опитваме да класифицираме повечето й представители. Засега идентифицирахме над хиляда нови вида, от най-простите *Lutox vermem*...

— Вид тинен червей — намеси се Стела.

— ... до големия колкото слон *Pachycerex ferocis*.

Джейсън не можеше да скрие изумлението и ужаса в гласа си.

— Невероятно!

Грей знаеше, че партньорът на Харингтън доктор Хес е обиколил целия свят в търсене на биосфери в сянка и коренно нови форми на живот.

„И тук определено ги е намерил.“

— Това е първата по вида си среда — заяви Харингтън. — Уникална ксенобиологична екосистема.

Джейсън се намръщи.

— Ксенобиологична ли?

— Екосистема, основаваща се на биологични системи, които са чужди на останалия живот на планетата — обясни Стела, разкривайки познанията си по еволюционна биология. — Затова въведохме таксономична система за класификация, която включва в латинските имена X, за да покажем, че новите видове са *ксенобиологични*.

Джейсън не можеше да откъсне поглед от гледките долу.

Летящият хищник беше направил кръг и изглеждаше готов да се спусне отново към бледия Scalproх и малките му. Понесе се ниско над водата, раздвижвайки мъглата. От реката, сякаш привлечени от минаването му, се издигнаха светещи кълба с размерите на топки за боулинг. Джейсън повдигна за момент очилата си. Кълбата блещукаха в електрически нюанси в тъмното, подобно на светещите създания, живеещи в морските дълбини. Само че тези светещи примамки се издигаха от по-големи тела, скрити под водата — огромни, подобни на змиорки същества, които се виеха под повърхността.

Хищникът полетя през група светещи балони, като ги закачи с крилете си. Влязлата в допир плът закипя и пламна. Хастакът се загърчи в агония и падна във водата. Джейсън гледаше как чудовищните змиорки се насочват към жертвата си.

Атаката му напомни за ловната техника на морския дявол, който също използваше светеща примамка, за да привлече храната си.

— Volitox ignis — назова Стела новия хищник. Гласът ѝ леко трепереше.

Джейсън бе взел достатъчно уроци по латински, за да си преведе.

— Плаващ огън.

— Те са едни от най-гадните обитатели тук. Телата са им като на питон, много са бързи под водата и хвърлят изгарящите си въдици, за да улавят плячката си във въздуха или по брега на реката. Освен това са невероятно плодовити и раждат огромен брой месоядни малки. На

всичкото отгоре малките им се раждат със закърнели крайници, с които могат да излизат на суша. Няма спасение от тях.

— Освен това са много интелигентни — добави Харингтън. — Ловуват на групи и използват различни техники на засада. Дори акустичните ни оръжия са безполезни срещу тях.

Стела се намръщи.

— Изгубихме трима души при една от първите ни експедиции... преди да се научим да внимаваме.

— Това е един суров и чужд свят — заключи Харингтън. — Стратегиите за оцеляване, развили се тук, са хитроумни и ужасяващи.

Джейсън впери поглед към водата, която отново бе потънала в мрак и скриваше онова, което се спотайваше под повърхността.

„Май и на нас ще ни потрѣбват хитроумни стратегии за оцеляване.“

12:16

— Изчезнаха, сър — каза заместникът на Райт.

— Виждам.

Майор Дилан Райт гледаше празните релси, започващи от наблюдателната платформа. Лицето му пламтеше от ярост, която изгаряше също като куршума, одраскал бедрото му. Беше изгубил двама души при атаката в опит да стигне до Харингтън, преди да е успял да избяга.

„Бъртрам и Чеси“ — напомни си той и си обеща да ги почете, когато настѣпи подходящ момент. Но в момента имаше други десет под свое командване и те го гледаха в очакване на следващия ход.

— Бомбите — каза Дилан. — Какво казва Глийсън?

Заместникът му, мускулестият шотландец Маккинън, поклати глава.

— Изглежда, са инсталирали нова система след като се магнахме. Глийсън може и да успее да намери начин за обезвреждането им, но едва ли за половин час.

„А на Харингтън ще му е нужно по-малко време, за да стигне до Задния изход.“

Прокле факта, че действията на екипа му бяха разобличени преди шестнайсет месеца, което наложи бягството от Нос Ад, за да не

бъдат заловени. Така мисията му стана проблематична. За щастие беше достатъчно предвидлив да заложи противобункерни бомби в ледения шелф, върху който се намираше станцията Халей. Надяваше се, че те са се погрижили за американския екип. Помисли си за мъжа, който бе стрелял по самолета и бе повредил десния му двигател. Хората му едва бяха успели да се доберат до базата. Но все пак се движеха по график.

„Досега...“

— Мога да пратя екип по повърхността — предложи Маккинън.
— Ще им направим засада там.

— Щом са направили промени в сигурността тук, значи са направили и там.

Освен това подстанцията се намираше от другата страна на опасните крайбрежни пукнатини. Никакъв екип не можеше да стигне навреме, за да попречи на Харингтън да прати това място по дяволите.

А това не биваше да се случва.

„Поне не преди да изпълня мисията си.“

Думата „провал“ не фигурираше в речника на работодателя му. Кътър Елвс беше платил прескъпо за услугите на екипа му, беше дал големи подкупи и бе използвал необходимите връзки, за да уреди групата му като охрана на станцията. Оттогава те години наред му доставяха информация за това място, като изпълняваха всичките му инструкции.

А сега играта вървеше към края си.

Ако успееш, той и хората му щяха да уредят живота си.

Маккинън пристъпи от крак на крак.

— Какво ще правим?

Докато се взираше в тъмната пещера, Дилан прехвърли наум различни сценарии. Харингтън беше офейкал като лисица, бягаща от хрътките на баща му. Но Дилан никога не се бе провалял при лов на територията на семейното имение, нямаше да се провали и сега.

Ръката му се отпусна върху дръжката на пистолета „Хауда“ от деветнайсети век, едно от малкото съкровища, които му бяха останали въпреки тежкия период, през който минаваше семейството през последните десетилетия. Пистолетът представляваше двуцевно оръжие с дължина над четирийсет и пет сантиметра, заредено със специални патрони калибър 577. Беше от времето на британското господство, когато предците му живеели като царе в Индия. Името му — *хауда* —

идваше от седлото, с което се оседлават слоновете. Мощното оръжие се използвало за отблъскване на нападения на тигри и лов на едър дивеч.

Дори го беше изпробвал тук, срещу обитателите на Нос Ад.

Пръстите му се свиха около дръжката. Беше готов за още един лов в тъмните пещери.

— Събери хората — каза той. — Натоварете всичко в транспортъорите. Тръгваме след тях. С максимална скорост.

— Професорът има добра преднина — предупреди го Маккинън. Дилан се изсмя. Предизвикателството му харесваше.

— Значи ще трябва да направим нещо по въпроса.

12:17

В гондолата се бе възцарила тежка тишина, всички бяха потънали в собствените си мисли. Грей през цялото време следеше индикатора, отброяващ оставащите километри. Бяха изминали само четвърт от разстоянието до подстанцията.

Загледа се в света отвъд жалкото им убежище. Имаше още много път и той искаше да събере колкото се може повече информация, преди да са стигнали целта си.

— И откъде се е появило всичко това? — попита най-сетне Грей, нарушавайки тишината. — Как е могла тази екосистема да оцелее тук толкова дълго без никаква слънчева светлина?

— Нямам отговор на първия ви въпрос, но имам някои теории — каза Харингтън. — Колкото до това как е оцеляла екосистемата, положението тук не е много по-различно от онези оазиси на живот, които откриваме около дълбоководните хидротермални комини. Никой не е очаквал да открие живот на такива дълбочини, в онзи вечен мрак и при подобни екстремни температури. Но природата е намерила начин. Същото е и тук, но в много по-големи мащаби.

Харингтън махна към димящата вода.

— Екосистемата тук не се задвижва от слънцето или от фотосинтеза, а от химикали — от хемосинтеза. Всичко започва от хемоавтотрофни бактерии, които се хранят с водороден сулфид или метан, които пък непрекъснато се внасят в пещерната система от местната геотермална активност. Тези бактерии образуват дебели

килими и играят същата роля като тревата на осветения от слънцето свят горе — на храна за живота тук.

— Но дори хемосинтезата не може да обясни напълно как се е образувало всичко това — каза Стела. — Както спомена баща ми, животът тук е ксенобиологичен, чужд на всичко, което откриваме на повърхността.

— С какво по-точно е чужд? — попита Джейсън.

— Животът в тази екосистема не е базиран на ДНК, а на вариант, използващ различен генетичен гръбнак — КНК.

Грей беше чул вестите от Калифорния, че синтетичният организъм на доктор Хес е с изкуствена КНК, при която обичайната захарна молекула на ДНК е заместена от някаква токсична комбинация от арсеник и железен фосфат. Явно тук беше източникът на този уникален генетичен елемент.

— И защо тази КНК е толкова е различна? — попита той.

— Именно в нея е всичко — отвърна Харингтън. — Ричард Доукинс описва нашата ДНК като *себична*, в смисъл че еволюционният натиск принуждава нашите гени на първо място да се размножават. Ако трябва да опиша КНК, бих я описал като *хищническа*.

— Хищническа ли?

— Според проучванията ни тук, проверени лабораторно със синтетично създадени версии на КНК, тези гени са опортюнистични и много склонни към мутации, много повече от нашата ДНК, което позволява ускорена еволюция. КНК гените не са просто себични, а се стремят към тотално господство. Дори фенотипният израз на тези гени отразява основната им движеща сила, създавайки организми, които са изключително яки, издръжливи и приспособими. В каквато и ниша да ги поставите, те ще намерят начин да я завладеят напълно.

— И доктор Хес е експериментирал с такъв генетичен код, така ли? — попита Грей.

„Нищо чудно, че творението му се оказва толкова трудно за убиване.“

— Предупредих го да не работи в тази посока или поне да прави експериментите си тук, но той не ме послуша.

— Какво се е опитвал да направи?

— Кендъл смяташе, че може да овладее най-добрите характеристики на КНК и да я вкара в обвивка, която може да се използва за ваксиниране на застрашените видове — или може би на всички видове, за да ги направи по-издръжливи и приспособими, така че да оцелеят срещу глобалните сили, водещи ни към това шесто измиране.

— И това вграждане на КНК в нашата ДНК наистина ли е възможно?

— Да. В лабораториите, работещи с КНК, вече е доказано, че ксенобиологичните продукти могат да заместят почти всеки жив организъм. Така че да, теоретично е способно. Но има и огромен риск.

На Грей му бе достатъчно само да погледне дивия свят под гондолата, за да разбере тази истина.

— Професоре, казахте също, че имате теория как може да е започнал животът тук.

Харингтън кимна.

— На този етап е само предположение. Ако имах повече време, може би щях да успея да го направя по-обосновано.

— Каква е теорията ви?

— Помните ли как споменах, че тази пещерна система вероятно обхваща по-голямата част от континента?

— Чрез свързана система от реки, езера и ледени тунели.

— Недейте да говорите с такова съмнение. Макар че на повърхността Антарктида е замръзнала и на пръв поглед не се променя, на километри под леда тя е топла и влажна, с блата и мочурища, останали скрити в продължение на хилядолетия от света. Вземете например езерото Восток. То е голямо като някое от вашите Големи езера и два пъти по-дълбоко — и е останало изолирано петнайсет милиона години. Не забравяйте и геотермичната активност под леда. Знаете ли, че един мой колега, глациолог от Британската академия на науките, откри активен вулкан на почти километър под леда на Западна Антарктида с данни за течаща лава? Ето колко странно и чудно е истинското лице на този континент.

— Ако пещерната система наистина минава през целия континент, как това обяснява произхода на тази екосистема?

— Ако екстраполирате онова, което сме открили досега, най-общо тези тунели, изглежда, вървят към огромен кратер от другата

страна на Източна Антарктида, в район, известен като Земя Уилкс. Той беше открит през 2006 година и диаметърът му е четиристотин и осемдесет километра. За да се получи кратер с подобни размери, Земята е трябвало да бъде ударена от метеорит, три пъти по-голям от онзи, който е унищожил динозаврите. Някои смятат, че този сблъсък може да е предизвикал *третото* масово измиране на Земята — измирането между перм и триас, довело до изчезването на почти целия морски живот и две трети от земния.

— Добре, но защо това е толкова важно?

— Първо, въпросният сблъсък може да е довел до образуването на тази пещерна система. После, с измирането на повечето видове, някое зърно на КНК може да е пуснало корени в тази празна ниша и да я е запълнило, оставайки в пълна изолация. Но този сценарий предлага и друга интригуваща възможност.

— Каква?

За изненада на Грей отговорът дойде от Джейсън.

— Панспермия.

Харингтън се усмихна.

— Много добре.

Грей беше запознат с теорията за панспермията, според която животът може да е бил донесен на Земята от метеорит, долетял отдалеч, за да засее този свят.

— Не забравяйте, че е нужна яка и издръжлива молекула, която да оцелее при дългото пътуване в космоса — напомни Харингтън.

— Като КНК — каза Грей.

— Именно. Но както споменах, това е само предположение. Макар и доста интригуващо. Възможно ли е тази биосфера в сянка да ни дава възможност да надникнем към някакъв друг свят, или най-малкото ни показва алтернативен генетичен път към живота?

В този момент гондолата се люшна и започна да се спуска, подобно на алпийски лифт, спускащ се към земята.

Беше твърде рано, за да приближават подстанцията.

— Това е Гърлото — каза Харингтън.

Грей погледна навън. Отпред широкият тунел се стесняваше като тясно гърло на бутилка. Гондолата се понесе в тесния проход, само на десетина метра над реката. Бреговете от двете страни излъчваха леко сияние, което продължаваше и във водата и разкриваше пред погледите

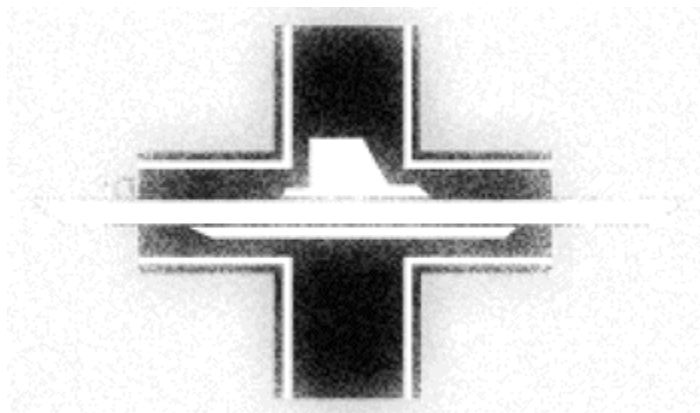
им странни миди и стрелкащи се в плитчините сребристи форми. Животът в тези горещи води явно процъфтяваше.

Харингтън насочи вниманието му напред.

— По-рано попитахте откъде зная, че и други са открили тези тунели преди нашия екип. Вижте там.

Гондолата зави и пред тях се появи сива форма, издигаща се достатъчно високо, за да достигне тавана. Редица счупени сталактити бележеше движението ѝ в тези теснини. По-голямата част от издължения като пура корпус на подводницата се виждаше над повърхността на реката, подобно на някакъв изхвърлен на брега железен кит.

Когато кабината се изравни с подводницата, Грей видя емблемата върху кулата.

Черен кръст с бяла подводница.

— Германска — каза Харингтън. — От десета флотилия на Кригсмарине.

Нацистка подводница.

— По онова време тези тунели явно са били наводнени повече — обясни Харингтън. — Установихме, че германците са си пробили пътя с торпеда, но не са могли да продължат нататък. След това срутване затворило пътя зад тях и всичко замръзнало. Дори екипажът да е опитал да продължи пеша или със спасителна лодка, не ми се вярва да са стигнали много далеч.

Докато гондолата се носеше тихо покрай този надгробен паметник, Грей можеше само да си представя ужаса на попадналите в

капана подводничари. Слава богу, коничната кула изчезна в мрака зад тях и кабината започна да се издига.

Гондолата измина няколко метра, после спря и се люшна под релсите. Харингтън дръпна червения лост, за да я подкара отново.

— Какво стана? — попита Грей.

Харингтън погледна назад в посоката, от която идваха.

— Дилан Райт. Явно е стигнал до контролния панел.

— Можете ли да я подкарате? — попита Грей.

Изведнъж без никаква намеса гондолата тръгна бавно назад, обратно към базата.

„Райт се мъчи да ни върне.“

Харингтън хвана някаква червена пластмасова ръчка на тавана и дръпна. Чу се силно изпукване и отново спряха.

— Освободих гондолата от кабела.

Очите на професора блестяха от ужас.

Бяха заседнали.

20.

30 април, 08:18

Боа Виста, Бразилия

Уплашена от внезапното нападение, Джена се сви зад една преобърната маса. Куршумите свистяха из кафенето.

Миг по-рано трима маскирани мъже бяха изскочили от кухнята с вдигнати автомати. В същото време предното стъкло се пръсна от стрелба от улицата.

Беше жива единствено благодарение на бързите рефлексии на Дрейк — още щом започна стрелбата, той изрита стола под нея, подхвана я, докато падаше, и я закри с тялото си. Един от другите морски пехотинци — Марлоу — преобърна тежката дървена маса, осигурявайки им временно убежище. Партньорът му Шмит стреля по нападателите.

— Пейнтър... — изпъшка Джена.

Директорът беше още навън.

— Заемам се — каза Дрейк. — Стой тук.

Надигна се и се опита да надникне през счупеното стъкло. Отвън се разнесе внезапно стакато на пистолет в рязък контраст с трясъка на автоматичната стрелба.

„Пейнтър отговаря на огъня.“

— Изглежда, е ранен — съобщи Дрейк, след като се скри зад масата. — Малкълм, Шмит, прикривайте ме и дръжте позицията.

И без да чака отговор, изскочи от прикритието. Двамата морски пехотинци откриха възпиращ огън, докато сержантът се хвърляше с главата напред през прозореца.

Джена посегна към раницата си и оръжието, за да помогне.

Докато пръстите ѝ се свиваха около дръжката, стрелбата вътре и отвън се засили. Един от противниците падна върху една маса; другите двама се скриха зад тезгяха и продължиха да стрелят от защитеното място.

Малкълм изруга и се приведе зад прикритието. Ухото му кървеше.

Джена се надигна и зае мястото му — всяко отслабване на ответния огън щеше да доведе до надмощие и в крайна сметка до победа на врага. Стреля с глока и принуди единия от неприятелите, който се канеше да се изправи, отново да се скрие зад тезгяха.

Използва мига, за да огледа кафенето. По пода лежаха тела, по плочките се разпълзяваха локви кръв. Тук-там забеляза движение. Някои от клиентите и сервитьорите бяха все още живи.

Но едно друго движение привлече вниманието ѝ.

Огледалото зад тезгяха бе улучено при първия залп, но в начупеното отражение в запазените парчета тя видя, че единият от противниците е коленичил и презарежда автомата си.

„Сега е моментът...“

Тя стреля отново към позицията на първия стрелец и извика на двамата морски пехотинци:

— Сега!

Нямаше време да обяснява, така че просто изскочи иззад масата и се хвърли към тезгяха с надеждата, че ще я разберат.

Разбраха я.

Малкълм и Шмит я последваха от двете ѝ страни, като стреляха по противника, който още представляваше заплаха. При тази плътност на огъня един куршум рикошира от ръба на металния стол наблизо, улучи неприятеля и той се просна на пода.

Джена стигна тезгяха и се метна през него с краката напред, плъзгайки се сред счупените чинии и пръснати прибори. През цялото време не откъсваше поглед от отражението на скрития враг. Той вече беше приключил с презареждането и се надигаше да помогне на партньора си.

Щом се появи, тя вече бе свила левия си крак и заби пета в носа му. Главата му отлетя назад със задоволително хрущене на счупени зъби и кост и той се свлече безжизнено на пода.

До нея Шмит застреля другия противник в ухото, докато той се опитваше да насочи автомата си напред.

След внезапния край на престрелката ушите ѝ продължаваха да пицят, заглушавайки битката отвън.

Малкълм приклекна до нея, а Шмит надникна в кухнята с насочен напред пистолет.

— Чисто! — извика след миг и се върна при тях.

Зачервен от ярост, Малкълм насочи пистолета си към лежащия в безсъзнание мъж на пода.

— Недей — каза Джена. — Може да ни потрябва.

Малкълм кимна.

— Аз ще го пазя — каза Джена. — Идете да помогнете на Пейнтър и Дрейк.

Ако се съдеше по засилващата се стрелба отвън, те бяха в беда.

08:20

— Обкръжават ни — каза Дрейк.

Пейнтър също го виждаше. Беше клекнал рамо до рамо с морския пехотинец зад металната кофа за боклук. Тя едва успяваше да ги предпази, докато стреляха от двете ѝ страни по тримата неприятели от другата страна на улицата.

За съжаление противникът имаше предимство. Покрай тротоара имаше паркирани коли, които осигуряваха добро прикритие и предостатъчно място за маневриране. От тяхната страна на улицата паркирането беше забранено.

Все пак, ако Дрейк не бе излетял през витрината на кафенето, Пейнтър вече щеше да е мъртъв.

Внезапната и навременна поява на сержанта принуди противника да отстъпи от улицата зад прикритието на колите. Но сега тримата се разделяха. Двама се затичаха приведени в противоположни посоки, а третият продължаваше да стреля непрекъснато и куршумите звъняха и рикошираха от кофата за боклук.

Дрейк и Пейнтър не можеха да помръднат. Само след секунди двамата стрелци щяха да заемат удобни за стрелба позиции.

— Ще те прикривам — каза Пейнтър, докато слагаше нов пълнител. — Върни се вътре. Опитайте да се измъкнете през задния изход.

Пейнтър забеляза, че в кафенето е станало тихо — но дали това беше добър знак, или лош?

Изведнъж от пръснатата витрина на кафенето отново избухна стрелба и куршумите се понесоха към паркираните коли от другата страна на улицата.

Хванат неподготвен, стрелецът отляво беше улучен във врата и се завъртя като пумпал, пръскайки струя кръв. Онзи отдясно пък получи куршум в челото.

Третият моментално се скри зад едно старо волво — нещата се бяха обърнали.

Дрейк се надигна и погледна към Пейнтър и раненото му рамо.

— Ние ще поемем последния — каза той и двамата му колеги кимнаха, докато излизаха навън. — Морските пехотинци сме тренирани за това.

Пейнтър не възрази.

— Опитайте да го заловите жив.

Сякаш усетил предстоящата си гибел, скритият зад колата мъж започна да вика — не на тях, а като че ли в телефон или радиостанция. Вероятно викаше за помощ или подкрепление.

Пейнтър долови няколко думи на испански, но останалото беше на някакъв неразбираем местен диалект. Една от испанските думи привлече вниманието му. Мъжът я повтори отново, този път по-настойтелно.

Mujer.

Пейнтър се напрегна и погледна назад към кафенето.

„Mujer“ означаваше „жена“.

— Къде е Джена? — попита той с внезапно разтуптяло се сърце.

— Вътре — каза Малкълм, без да откъсва поглед от волвото. — Там всичко е чисто.

„А може и да не е.“

Без да обръща внимание на опасността от стрелеца, Пейнтър се втурна към вратата и нахълта вътре. Хванал пистолета със здравата си ръка, той огледа масите и телата. Провери зад тезгяха, надникна в кухнята.

Откъм улицата проехтяха изстрели.

Миг по-късно Дрейк нахълта в кафенето. Изглеждаше поразен и уплашен, лицето му разкриваше дълбоките чувства отвъд простата загриженост за другар от екипа.

— Джена?

— Няма я. — Пейнтър кимна към улицата. Имаха само един шанс да открият кой я е отвлякъл. — Какво стана с третия стрелец?

Дрейк разбра смисъла на въпроса му и пребледня още повече.

— Самоуби се.
Пейнтър пое дълбоко дъх.
„Значи сме я изгубили.“

08:22

Светът се връщаше на вълни от болка. Мракът се пръсна в светлина, която бе твърде ярка, в звуци, които бяха твърде силни. Джена вдигна глава от друсация се под на микробуса, при което болката отново я прониза от една точка над слепоочието до шията.

„Оу...“

Тя сподави стона си, за да не привлече вниманието на похитителите си. Сърцето туптеше в гърлото ѝ. Направи бърза преценка на положението. От мястото си на пода виждаше единствено минаващите покрай прозореца горни етажи на сградите и преплетени жици.

По бузата ѝ се стече струйка гореща кръв.

Спомни си засадата и гневът потисна ужаса, който се мъчеше да смрази самоконтрола ѝ. Беше клекнала зад тезгяха и гледаше как Малкълм и Шмит заеха позиции до витрината и започнаха да стрелят към отсрещната страна на улицата. Оглушителните гърмежи прикриха приближаването на нападателя откъм кухнята. Единственото предупреждение бе лекото сладко ухание.

Обърна се и видя тъмнокожа жена с тъмни очи, присвита на метър от нея. Босите ѝ крака бяха поставени съвършено между стъклата по пода — не за да не се пореже, а за да не се издаде.

Преди Джена да успее да реагира, жената се хвърли напред и замахна мълниеносно. Дръжката на пистолета ѝ се стовари върху главата на Джена. За миг пред очите ѝ блесна ослепителна светлина, после сякаш пропадна в някаква черна дупка.

„Колко време съм била в безсъзнание?“

Едва ли беше дълго. Не повече от една-две минути.

Жената от мястото до шофьора се обърна. Дълга черна коса обрамчваше мрачно красиво лице. Кожата ѝ бе с цвета на карамел, черните очи сияеха. Въпреки това в тези красиви черти се долавяше заплахата, от стиснатите пълни устни до пронизващия стъклен поглед. Джена все едно се изправяше срещу студеното самообладание на

пантера на дърво, показваща природата в най-красивата ѝ — и смъртоносна — страна.

Искаше ѝ се да избяга от този поглед, но въпреки това му отвърна. Не че можеше да направи нещо повече. Китките и глезените ѝ бяха закопчани.

Ясен звън прекъсна сблъсъка. Жената се обърна и шофьорът ѝ подаде мобилен телефон.

— Oui — каза тя с глас, копrienен като кожата ѝ. Заслуша се, после хвърли поглед към Джена. — Oui, j'ai fini.

Джена знаеше, че темата на разговора е тя. Някой искаше да се увери, че е заловена или че най-малкото един от американците е взет в плен. Опита се да подслуша останалата част от разговора, но не знаеше френски. Въпреки това можеше да се досети кой е човекът от другата страна.

Кътър Елвс.

Очевидно беше държал под наблюдение хотела, за да провери дали някой няма да тръгне по следите, оставени от Ейми в Боа Виста. Или пък милата собственичка не беше чак толкова „мила“, колкото изглеждаше, и бе съобщила за американците. Така или иначе, Кътър беше наредил на свой екип да заловят един от тях, за да може да го разпита и да открие доколко знаят за него и за действията му.

Водеше се мъртвец и несъмнено искаше да си остане такъв за света.

Микробусът излезе от централната част на Боа Виста и увеличи скоростта. Джена погледна през рамо. Боеше се за Дрейк и останалите. Дали бяха оцелели в престрелката? Молеше се да е така, но нямаше надежда, че ще успеят да я проследят.

Отново се обърна напред и осъзна суровата истина.

„Сама съм.“

След няколко минути микробусът наби спирачки и Джена се плъзна напред. Успя да се надигне. През предното стъкло се виждаше бедняшки квартал със сбутани бараки, построени от подръчни материали. Но не това беше крайната цел на похитителите ѝ.

На отъпкана площадка чакаше стар хеликоптер. Перките му се въртяха, бе готов за излитане.

Джена се отчая.

„Къде ме водят?“

08:32

Кендъл стоеше на прага на лабораторията от Ниво 4, в която работеха неколцина техници в предпазни костюми с жълти маркучи за въздух, закрепени за стената. Преди малко Кътър се бе отдръпнал да говори по телефона. Кендъл дишаше дълбоко и все още се мъчеше да реши дали да помага на кучия син, или не.

„Ако не го направя, целият свят може да бъде унищожен.

Но ако го направя, няма ли крайният резултат да е същият?“

Вървеше по острието на бръснач, решението му зависеше от въпрос, на който нямаше отговор. Какви бяха планове на Кътър за синтетичната пВПЧ? Спомни си бъдещото тревога описание на свършената празна обвивка.

„Троянски кон... свършена генетична система за доставка.“

Кътър определено смяташе да напълни този троянски кон — но с какво?

„Мога ли да му се доверя, че никой няма да бъде убит от онова, което възнамерява да сложи в празната обвивка?“

Мислите му препускаха. Беше благодарен на онзи, който се беше обадил и му бе дал допълнително време да вземе решение. Използва забавянето да разгледа изолираното помещение. Подобно на основната генетична лаборатория зад него, лабораторията от Ниво 4 беше оборудвана с най-модерната техника за ДНК анализ и манипулиране на гени. До отсрещната стена имаше голям хладилник със стъклени врати, пълен с епруветки.

Побиха го тръпки, когато се опита да си представи какво има в тях. Но онова, което го ужасяваше най-много, бяха четирите помещения от двете страни на хладилника. Всяко от тях имаше различно медицинско оборудване. Разпозна прост рентгенов апарат в едното и компютърен томограф в следващото. В последните две имаше скенер за ядрено-магнитен резонанс за изследване на тъканите в дълбочина и ПЕТ, или позитронно-емисионен томограф — скенер за получаване на триизмерни изображения на биологични процеси.

Наличието на тези уреди не оставяше никакви съмнения.

Кътър бе преминал към опити върху животни.

Но колко *напреднали* бяха тези опити?

Кътър свърши разговора. Изглеждаше по-отпуснат, сякаш бе чул добри новини.

— Изглежда, скоро ще си имаме гост. Но преди това имаме много работа, нали, Кендъл?

И повдигна вежда в очакване на отговор.

Кендъл погледна към лабораторията.

— И се кълнеш, че ако сътруднича, ако те науча на техниката ми, никой няма да умре?

— Мога да ти обещаая, че онова, за което смятам да използвам техниката, изобщо не е смъртоносно. — Кътър се намръщи, сякаш беше доловил недоверието на Кендъл. — Може би една кратка обиколка ще успокои терзанията ти. Няма да отнеме повече от няколко минути.

Завъртя се кръгом и тръгна.

Кендъл забърза след него, повече от щастлив от допълнителното забавяне. Матео го последва като вездесъща сянка.

— Къде отиваме? — попита Кендъл.

Кътър се обърна и се усмихна. На лицето му беше изписан момчешки ентузиазъм.

— На едно чудно място.

Докато Кътър се обръщаше, Кендъл забеляза скованото му ляво рамо. Представи си огромните белези от тази страна — напомняне, че въпреки външната показност *момчето* отдавна го няма. То беше умряло преди цяла вечност в онази африканска савана. Останал бе само суров и ексцентричен гений с мрачни амбиции, дълбоко огорчен от света.

Излязоха от основната зала и продължиха по дълъг естествен тунел. Доколкото можеше да се прецени, отиваха към средата на платото.

Кътър вървеше до Кендъл.

— Ние с теб си приличаме.

Кендъл не си направи труда да възрази.

— И двамата сме загрижени за планетата, тревожим се за посоката, в която върви. Но докато *ти* търсиш начин да запазиш статуквото, аз смятам, че светът е отишъл твърде далеч. Човекът е неспособен да поправи онова, което е причинила индустрията. Станали сме твърде лакоми, а в същото време полезрението ни се

стеснява все повече и повече. Запазването е изгубена кауза. Защо да спасяваш един или друг вид, когато цялата екология се срива пред очите ти?

— Именно такава бедствие се опитвах да предотвратя в Калифорния — възрази Кендъл. — Исках да създам решение за цялата система.

Кътър изсумтя пренебрежително.

— Като се опитваш да внесеш издръжливостта и приспособимостта на КНК в различни видове като цяло? Всъщност просто крадеш от една биосфера, за да запазиш друга, която умира.

Кендъл се вцепени. Значи Кътър знаеше какво се опитва да постигне. Научният термин беше улеснена адаптация — подсилване на ДНК, така че видът да бъде по-устойчив на заболявания или по-издръжлив в неблагоприятна среда. Кендъл отказваше да се извинява за работата си. Изследването му имаше потенциала да защити много видове срещу предстоящите бедствия, но трудът му все още бе в начален етап. За съжаление онова, което беше създал дотук, бе грубо, опасно, поглъщащо всичко, до което се докосне, унищожаващо всяка попаднала му ДНК.

И изобщо не биваше да излиза на свобода.

Гневът му пламна отново.

— И какво предлагаш да правим? — остро попита той. — Нищо ли?

— Защо не? Просто да се махнем от пътя на природата. Тя е най-големият изобретател. Ще ни преживее... може би не във формата, която ти харесва или която познаваш. В крайна сметка еволюцията ще запълни всички празнини, останали от измирането. И петте предишни измирания са предизвикали еволюционна експлозия след това. Вземи например човечеството. Динозаврите са измрели, за да можем да се издигнем ние. Новият живот може да израсне единствено чрез смъртта.

Кендъл беше чувал достатъчно често тази основна догма на Тъмен Едем и беше наясно с основния ѝ смисъл.

— Голямото измирание съдържа в себе си обещанието за нов живот.

Кътър кимна.

— Да. Началото на нов Едем. Нов Рай.

От страстта в гласа му си личеше, че очаква с нетърпение това да се случи.

Кендъл въздъхна.

— В разсъжденията ти има един фундаментален недостатък.

— И какъв е той?

— Измирането е бързо. А еволюцията — бавна.

— Именно. — Кътър спря и за момент на Кендъл му се стори, че ще го прегърне. — Точно така! Измирането винаги е по-бързо от еволюцията. Ами ако можем да *ускорим* самата еволюция?

— Как?

— Ще ти покажа.

Бяха стигнали до дебела стоманена врата, която блокираше тунела. Кътър извади магнитна карта.

— Трябва да се тревожим не за *запазването* на живота, който е бил, а да се съсредоточим върху *отглеждането* на онова, което ще дойде.

— Но откъде можем да знаем какво ще дойде?

— Ще го създадем. Ще *насочим* еволюцията към новия генезис.

Изуменият Кендъл не знаеше какво да каже.

Кътър прекара картата през електронната ключалка и дебелите резета бавно започнаха да се прибират.

— Това е невъзможно — прошепна Кендъл, но дори той не можеше да убеди сам себе си. Генното инженерство и синтезът на ДНК вече бяха стигнали до този праг.

— Няма невъзможни неща — възрази Кътър, докато отваряше вратата. — Вече не.

Ярката дневна светлина нахлу в полутъмния тунел, съпроводена от сладък меланж от аромати, примесен с познатата мускусна миризма на глина и гниеци листа. Привлечен от светлината и свежия въздух, Кендъл с готовност последва Кътър навън на металното скеле, стърчащо от отвесната скала.

Стъпи върху металната решетка и погледна нагоре към синьото небе. Намираха се на около четири и половина метра от ръба на огромна дупка. Стените бяха терасирани на различни нива с градини, в които цъфтяха орхидеи, бромелиади, увивни растения и цветя с всевъзможни цветове и размери. До всяко ниво можеше да се стигне по път, който се виеше на спирала покрай стените.

Кендъл гледаше как електрическа количка за голф се движи безшумно по пътя към тях — мина през портал, който се отвори автоматично пред нея. На оградата имаше жълт триъгълен знак с черна светкавица, показващ, че по бариерата на всяко ниво тече ток.

Тревогата задуши краткотрайното му възхищение.

Кътър започна да оглежда стената, сякаш търсеше бурени във фантастичната си градина.

— А — рече след малко. — Ето там долу. Ела и виж сам.

Отвори вратата до парапета и слезе по металните стъпала до каменния път. Кендъл се стараеше да не гледа надолу. Дупката беше толкова дълбока, че едва виждаше дъното, още повече че слънцето още беше ниско над хоризонта. Все пак забеляза долу короните на огромни дървета — вероятно част от бразилската джунгла се бе озовала на дъното на ямата.

Много внимателно стъпи от металните стълби на древния пясъчник. Дръпна се от ръба на пътя, по-далеч от зейналата пропаст. Отсреща имаше серия каменни саксии, дълги десетина метра, които достигаха до плътната каскада зеленина, покриваща стените. Между тях минаваха тесни пътеки. Всичко това много приличаше на някаква зеленчукова градина, но Кендъл подозираше, че онова, което расте там, е много по-зловещо и изобщо не е здравословно.

Забеляза дългокраки мравки колкото палеца му: бързаха в колона покрай ръба на една от саксиите.

— *Paraponera clavata* — назова ги Кътър. — По-известни като куршумени мравки. Малките гадини са си спечелили името, защото ухапването им се смята за едно от най-гадните, на върха на индекса на Шмит за болка от ухапване или ужилване. Жертвите сравняват ухапването с огнестрелна рана и болката може да продължи до цяло денонощие.

Кендъл отстъпи крачка назад.

— Успях да удвоя силата на отровата им.

Кътър го изгледа сурово.

— Ухапването причинява парализа, съпроводена с умопомрачителна болка. Един от работниците ми случайно беше ухапан. Така стискаше зъби, че си счупи кътниците. Но това не е всичко. Ела по-близо.

„Не, благодаря.“

Кендъл не помръдна от мястото си.

Кътър вдигна отчупена клонка.

— Куршумените мравки, подобно на всички други мравки, са нелетящи представители на разред Ципокрили, който включва пчелите и осите.

Той сръчка една червено-черна мравка, която в отговор разпери малки ципести крила, невидими досега. Насекомото прелетя няколко сантиметра и кацна сред жилещите си събратя, като ги разбуня.

— Лесно е да им върнеш крилето — каза Кътър. — Просто снаждаш гени от тарантулска оса. Още повече че двата вида имат общ прародител.

— Създал си *химера* — най-сетне успя да изрече Кендъл. — Генетичен хибрид.

— Именно. Все още не съм ги направил пълноценни летци, могат само да прелитат кратки разстояния като това, но се надявам, че с времето и под натиска на средата природата ще свърши останалото и ще започнат да летят като братовчедите си оси.

— Как...? — заекна Кендъл. — Как го постигна?

— Изобщо не беше трудно. Знаеш не по-зле от мен, че технологията е налична. Останалото е само въпрос на воля, ресурси и свобода от надзор и регулации. Вече видя, че лабораторията ми е оборудвана с много станции, използващи последната CRISPR-Cas9 техника, която между другото усъвършенствах.

Това бе смразяваща новина. Техниката CRISPR-Cas9 вече можеше да манипулира всяка част от генома с такава точност, че я сравняваха с редактирането на отделни букви в енциклопедия, без да се допусне нито една правописна грешка.

— И несъмнено си запознат с техниките MAGE и CAGE, разработени от Джордж Чърч.

Кръвта на Кендъл изстина. Подобно на CRISPR, MAGE и CAGE понякога биваха наричани еволюционни машини. Тези две техники за редактиране на гени бяха точно това и можеха да извършват автоматично хиляди генетични промени едновременно, изпълнявайки за минути работа, за която на еволюцията биха й потребвали милиони години.

MAGE и CAGE имаха потенциала завинаги да променят синтетичната биология и да я отведат до нови висоти. „Но къде ще

доведат нас тези висоти?“

Загледа се с ужас в колоната големи мравки.

Кътър се заигра с клончето. Изглеждаше разочарован от реакцията на Кендъл.

— Четох една твоя статия от миналата година, в която призоваваш за използването на тези техники за възкресяване на изчезнали видове.

Беше прав. Новите технологии за редактиране на гени бяха многообещаващи. Учените можеха да вземат непокътнат геном на съществуващ организъм и да започнат да променят неговата ДНК, превръщайки я в генома на сроден вид, който е изчезнал.

— Можеш да вземеш слон и да възкресиш от гените му мамут — промълви Кендъл.

Това беше възможно не само на теория — един руснак беше стигнал дотам да създаде експериментален резерват в Сибир, наречен Плейстоценски парк, с надеждата в близко бъдеще в него да бродят мамути.

— В статията използваш термина „възкресяване“ — презрително рече Кътър. — Ама че тъжно отклонение. Да използваш такава обещаваща технология за такива тесногръди цели. В резултат само ще попречиш на способността на природата да реагира на пораженията, нанесени ѝ от човечеството.

— И това ли е твоят отговор? — подигравателно го попита Кендъл и махна с ръка към маршируващите мравки.

— Това е само малка част от една много по-голяма картина. Докато ти и колегите ти живеете в миналото и се опитвате да възкресите нещо, за да получите изкупление, аз се обръщам към бъдещето и се подготвям за онова, което ще дойде, с план за *подивяване*.

— Подивяване?

— Връщане на ключови видове животни и растения, които имат най-силно въздействие върху средата.

— Като тези мравки.

— Създадох творенията си — всичките си творения — да бъдат по-силни, с необходимите средства да ни преживеят. Както и с някои нововъведения.

Кътър доближи клончето до една мравка и тя се покатери по него. Преди да успее да стигне до ръката му и да го ухапе, Кътър я запрати в съседната каменна саксия. Мравката падна върху широко листо и защъка по него, като трепкаше раздразнено с криле.

От една пора в листото изригна блестящ мехур, който обви мравката в гъст като желатин сок. Насекомото се загърчи в опит да се освободи, но за секунди краката му се стопиха, последвани малко покъсно от тялото. Лепкавият мехур бързо се втечни и се плъзна по листото, за да падне върху коренната луковица в основата на стеблото.

— Тук използвах секвенция от гени на росянка — обясни Кътър. — Като същевременно засилих храносмилателните ензими.

На Кендъл му призля. Той погледна тъмната градина долу и попита:

— Колко още си създал?

— Стотици видове. Но те са само първата вълна. Освен това направих стъпка към генетичното свързване на всяка промяна със секвенция ДНК ретротранспозони.

Кендъл започна да проумява какво възнамерява Кътър. Ретротранспозоните бяха така наречените прескачащи гени, способни да се прехвърлят от вид на вид в процес, наречен хоризонтален трансфер на гени. Генетиците смятаха, че тези гени са мощни двигатели на еволюцията, предаващи различни характеристики между видовете. Неотдавнашни изследвания върху ДНК на говедата показваха, че цяла четвърт от генома им е дошла от вид пепелянка, което доказваше, че Майката природа размесва гените от милиони години и създава хибридни видове от зората на времето.

А сега не го правеше само тя.

— Значи така смяташ да ускориш еволюцията — каза Кендъл. — Смяташ да използваш тези характеристики, като ги свържеш към прескачащи гени, за да разпространиш творенията си.

— Всеки вид ще бъде като понесено от вятъра семе. Един хибрид ще доведе до два, два до четири. При цялото това разместване можеш ли да си представиш какви нови видове ще се появят? Какви нови комбинации? И всички те ще се борят за оцеляване в опасния свят, създаден от нас.

Кендъл си представи огромен пожар, плъзнал през екваториалните джунгли и обхващащ цялата планета.

„Щом вече е успял да постигне толкова много, защо се нуждае от моята бронирана обвивка? Какво възнамерява да сложи в нея?“

Явно ставаше въпрос за друга стъпка в замисъла на този побъркан.

— Новият Едем ни очаква — възторжено продължи Кътър. — Намираме се на прага на един нов свят. На драматичен генезис, който можем да видим още докато сме живи. Искам да го споделя с теб. Ще ми помогнеш ли да го постигна?

Кендъл се обърна към страстното лице и направи единственото, което можеше. Трябваше да оцелее достатъчно дълго, за да го спре.

— Да... Ще ти помогна.

08:44

— Трябва да я намерим — каза Дрейк, докато вървеше през останалата след стрелбата касапница, следван от двамата си колеги.

Пейнтър клечеше до една от оцелелите — млада сервитьорка. Беше притиснал кърпа, за да спре кръвта от раната в корема ѝ. Собственото му рамо гореше от куршума, който го бе одраскал. Малкълм го беше превързал набързо, използвайки медицинския си пакет в раницата.

Тримата морски пехотинци вече бяха претърсили улиците зад заведението, но от Джена нямаше и следа.

Пейнтър разбираше безсилието и гнева в гласа на Дрейк.

В далечината се чуваха приближаващи се сирени. Щяха да изгубят още повече време, докато се разправят с местните власти.

Зад тезгяха се разнесе стон.

„Някой най-сетне е решил да се събуди.“

Пейнтър махна на Шмит да заеме мястото му и каза:

— Стегни раната здраво.

Морският пехотинец се зае да изпълни нареждането, а Пейнтър тръгна към източника на звука. Един мъж надигна глава от пода. Ръцете му бяха вързани отзад. Маската, която скриваше лицето му, беше подгизнала от кръв. Това беше стрелецът, когото Джена бе изритала по време на престрелката. В бързината похитителите ѝ явно бяха решили, че е мъртъв, особено при толкова много кръв.

Пейнтър пристъпи до него и дръпна рязко маската, с което си спечели задоволяващ болезнен вик. От разбития нос потече още кръв. Очите на мъжа вече бяха така подуты, че се бяха затворили.

— Вземи го — нареди Пейнтър на Дрейк.

Сирените виеха по-близо.

Видя, че Шмит е превързал корема на сервитьорката. Тя щеше да оцелее.

— Да вървим — каза Пейнтър.

Дрейк и Малкълм тръгнаха към задния изход, помъкнали между себе си замаяния стрелец. Джипът им ги очакваше в една пряка наблизо. Морските пехотинци го бяха преместили там в случай че се наложи да се изнесат спешно.

Дрейк грубо бутна пленника на задната седалка.

— Ами ако копелето не проговори?

Пейнтър избърса с кокалче капка кръв от седалката.

— Може и да не се наложи. Но ще ни трябва помощ.

21.

30 април, 06:02

Планините Сиера Невада, Калифорния

„Дръж се, Джош...”

Лиза седна на неудобния стол в изолатора. Хвана ръката на брат си и ѝ се прииска да свали ръкавицата, за да го докосне наистина. Макар да беше пред нея, тя имаше чувството, че помежду им е зейнала пропаст. Делеше ги не само преградата от полиетилен. Медикаментозната кома беше отвяляла Джош — дрезгавия му смях, бързите остроумни шеги, свенливото изчервяване в присъствието на красиво момиче, съсредоточената физиономия, докато виси на въже на отвесна скала.

Всичко това беше изчезнало.

Преди няколко минути Джош беше включен към респиратор, тъй като състоянието му продължаваше да се влошава. Всяко вдишване бе твърде рязко, твърде неравномерно. До него различните монитори тихо бръмчаха, прещракваха и пиукаха. Те бяха всичко, което бе останало от енергичния и пълноценен живот на брат ѝ.

Радиостанцията изпраща и я изтръгна от унеса ѝ и тя се приготви за още лоши новини. И тогава в ухото и заговори познат и желан глас. Лиза стисна по-силно ръката на Джош, сякаш искаше да го окуражи да продължи да се бори, да му каже, че Пейнтър ще го спаси.

— Лиза — каза Пейнтър. — Как я караш?

„Как мислиш?”

Сълзите ѝ внезапно бликнаха и потекоха по бузите. Нямахте как да ги избърше. Преглътна няколко пъти, за да ги скрие от гласа си.

— Тук... тук нещата не вървят добре — каза тя, мъчейки се да се овладее. — С всеки час положението се влошава. Не знам дали си чул, но Линдал нареди да доставят ядрено устройство. Вече е на път и трябва да пристигне следобед.

— Няма ли начин да бъде разубеден?

— Не. Рано сутринта цял екип топографи отбеляза заразените райони — или поне онези, в които има явно измиране. Положението е

по-лошо, отколкото показваха докладите през нощта. Организмът продължава да се разпространява и приближава критичната маса, както се изразява Линдал — точката, отвъд която дори ядреният взрив може да не действа. Все още се правят изчисления на мощността и необходимата радиация за най-високо ниво на ефективност.

Лиза продължи с цялата настойчивост, на която бе способна в това си състояние:

— Трябват ни отговори, за да спрем ядрения удар. Или най-малкото някаква надежда за решение.

Тя се загледа в Джош, в пожълтялото му като восък лице.

„Моля те!“

— Мисля, че имаме добра следа — каза Пейнтър, макар че го каза колебливо и очевидно бе разтревожен. Разказа ѝ набързо за положението в Бразилия.

— Отвлекли са Джена?! — възкликна Лиза.

Пусна ръката на Джош и се обърна към лабораториите в другия край на хангара. Нико не беше в по-добро състояние от Джош. Кучето бе поставено на системи и макар да му вливаха кръвна плазма, гаснеше с всеки час. Всъщност горкото хъски вече щеше да е мъртво, ако не бяха титаничните усилия на доктор Едмънд Дент. Вирусологът използваше всяко средство в арсенала си, за да поддържа живота на Нико и Джош. И макар че не можеше да пребори вируса, палиативното му лечение като че ли забавяше клиничните признаци.

Пейнтър ѝ предложи искрица надежда.

— В момента пътуваме към една лаборатория към Федералния университет на Рорайма, която е свързана с Генографски проект. От години събират генетична информация от коренните жители и използват автозомни маркери, за да изчислят миграциите и подгрупите на племената. Събрали са огромна база данни. По кръвта на човека, когото заловихме, ще можем да открием от кое племе е.

— Какво значение има това?

— Помниш ли онези снимки, които Джена е направила на нападателите в градчето призрак при езерото Моно?

— Да.

— Изглежда, групата, която ни атакува тук, е от същото племе. Питам се дали Кътър Елвс не се е оттеглил някъде в джунглите и не е подчинил на волята си въпросното племе. Ако успеем да открием

племето, може да открием не само Елвс... а вероятно и Джена и Кендъл Хес.

Сребристото пламъче на оптимизма проблесна в мрака на изтощението ѝ и тя пое дълбок треперлив дъх.

— Трябва да намериш нещо. Нещо, с което да накарам Линдал да спре или да отложи плановете си.

— Ще направя всичко по силите си.

— Знам, че ще направиш. Обичам те.

— И аз теб, скъпа.

Тя не остана доволна от автоматичния му отговор.

— Кажй го, за да го чуя.

Той се разсмя, с което разпали сребристото пламъче още повече.

— Не и пред момчетата.

Лиза си представи Дрейк и колегите му и усети как устните ѝ се разтеглят в усмивка. Долови същата усмивка и в гласа на Пейнтър.

— Добре — каза той. — И аз те обичам.

След като се сбогуваха, Лиза се почувства ободрена, готова да се справи с всичко. Радиото ѝ отново избръмча. Надяваше се, че Пейнтър е забравил да ѝ каже нещо — каквото и да е, само да чуе отново гласа му, — но вместо това чу Едмънд Дент.

— Лиза, трябва да дойдеш веднага в лабораторията.

— Защо? — Тя погледна натам. — Да не би Нико да се е влошил?

— Сменях банката с плазма на момчето. Линдал беше оставил микрофона си включен и говореше на екипа. Решил е ядрените физици да експериментират върху Нико. Искат да разберат как ще подейства радиацията на организма, когато се намира в жива тъкан, за да изчислят дозата, необходима за убиването му в тялото.

— Смятат да облъчат Нико!?

— С все по-високи дози, докато правят биопсия на бъбреците и черния му дроб, за да видят колко радиация е нужна за унищожаването на вируса.

Блестящият оптимизъм отпреди малко премина в огнен гняв. Джена бе рискувала живота си, за да помогне на всички, а те възнамеряваха да убият кучето ѝ зад гърба ѝ, при това по най-мъчителен начин.

„Само през трупа ми!“

Втурна се към въздушния шлюз на изолятора.

— По-добре побързай — предупреди я Едмънд. — Току-що чух още една заповед на Линдал.

— Сега пък какво?

— Нареди на охраната да не те допуска в лабораторията, ако окажеш съпротива.

„Копеле мръсно...“

Отвори вратата и започна обеззаразяването. Докато струите поливаха костюма, се мъчеше да намери някакъв начин да спаси Нико. Когато светна зелената светлина, беше стигнала само до едно решение — гамбит, който щеше да изисква огромен риск за самата нея.

Но тя беше готова да го поеме.

Заради Нико...

Заради Джена...

Дължеше им го, но една тревога я гризеше, докато излизаше от шлюза и прекосяваше слабо осветения хангар към лабораториите.

С колко време разполагаше Нико? С колко време разполагаха всички те?

Само едно нещо беше сигурно.

Някой трябваше да намери отговор — по възможно най-бързия начин.

22.

30 април, 13:03

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Не можем просто да си висим тук — каза Ковалски. Изглеждаше готов да зарита стената на заседналата гондола.

Грей разбираше ужаса на другаря си. Нагласи очилата и погледна навън. Гондолата висеше на височина четири етажа над пода на пещерата. Точно под тях тъмните води миеха каменния бряг. Нямаше как да се върнат обратно, а инфрачервената светлина от лампите под кабината не проникваше надалеч и разкриваше само няколко от вездесъщите поддържащи тавана вкаменени стволоче.

Кой знае какви ужаси дебнеха в мрака?

Защото онова, което виждаха, беше достатъчно ужасяващо.

Бавно влачещата се река кипеше от скрит живот. От време на време на повърхността се подаваха лъскави форми. Видя в плитчините някакво създание с черупка като костенурка и шипове по главата, подобни на опашката на стегозавър. Подобен на крокодил звяр се хлъзна по корем от покрития с водорасли бряг, за да избегне тромавия натрапник, и изчезна във водата. По-нагоре по брега съществата, подобни на прилепи с размерите на колибри, летяха на рояци над гнездата си, за да ги пазят. Когато очите му свикнаха с тъмното, Грей започна да различава още подробности. От водораслите стърчаха израстъци, покрити с нещо като мъх; облаци дребни комари или мушици се виеха сред стволоче на вкаменената гора; бели охлюви пълзяха по стените и оставяха светещи дири, подобно на бавно движещи се художници на графити.

Стела заговори на баща си.

— Той е прав. — И кимна към Ковалски. — Не можем да останем тук. Дилан Райт знае къде сме и че се опитваме да стигнем до Задния изход. Вече сигурно е открил, че си настроил зарядите така, че да бъдат изолирани от станцията. След като не успее да ни върне, ще изпрати екип след нас.

— През този *ад!* — попита Джейсън, като нарочно наблегна на последната дума.

— Може да използва транспортъорите — кисело каза професор Харингтън. — Намираме се само на километър и половина от станцията.

„И на пет километра от Задния изход“ — помисли Грей.

Професорът прегърна дъщеря си. Страхът и тревогата прорязваха по лицето му още по-дълбоки бръчки. Тя се облегна до него, разтревожена не по-малко.

Светлината постепенно отслабваше. Отначало Грей си помисли, че му притъмнява от собствения му ужас, но Ковалски изруга и почука очилата си.

— Когато гондолата се откачи, връзката със захранващия кабел също се прекъсна — обясни Харингтън.

— В момента караме на акумулатори.

— Още колко време ще издържат? — попита Грей.

— Два часа в най-добрия случай.

Грей поклати глава. Не искаше да седи тук в тъмното и да чака, докато екипът на Райт ги открие в мъртвата гондола.

— Ами немската подводница? — обади се Джейсън. — Тя е само на двеста метра зад нас. Има ли начин да стигнем до нея? Може би в корпуса ѝ има дупка?

Стела се освободи от прегръдката на баща си, отиде при люка на пода и го отвори. Вътре имаше навита метална стълба.

— Ако дръпнеш червения лост, отдолу ще се отвори аварийен изход и стълбата ще се спусне. Би трябвало да стигне до земята.

— Няма начин да сляза долу — заяви Ковалски.

Харингтън като че ли споделяше мнението му и погледна с безпокойство дъщеря си. Въпреки това се обърна и отвори друг шкаф до стената. Вътре имаше три подобни на пушки оръжия с два пъти по-широки цеви от тези на пушките 12-и калибър.

— Насочени акустични излъчватели — обясни той.

— Използват серия от дискове в цевите, за да усилят импулса, и по този начин създават еквивалент на акустичен куршум.

— Дай ми *истински* куршуми — изсумтя Ковалски.

Харингтън не му обърна внимание.

— Освен това могат да предават говор или да действат като насочен микрофон. — Потупа нещо, което приличаше на оптичен мерник. — Добавих инфрачервени фенери.

— И могат ли тези акустични пушки да ни защитят? — попита Грей.

— В повечето случаи. Не са мощни като по-големите акустични оръдия, но ще накарат повечето животни да побегнат. Трябва обаче да внимавате. Кинетичният откат е достатъчно силен, за да те събори по задник.

Грей взе една пушка и я разгледа внимателно. След като приключи, я предложи на Ковалски, който я изгледа, все едно му даваха гърмяща змия. Джейсън пристъпи към тях и я взе.

Стела също взе една пушка.

— Тя е добър стрелец — с гордост отбеляза Харингтън. — Тези проклети неща ми причиняват мигрена, когато се опитвам да ги използвам.

Грей взе последното оръжие и го метна на рамо.

Харингтън не беше приключил: отвори люка, водещ към купола под гондолата, клекна и бръкна вътре. Когато се изправи, държеше познатото оръжие, като се напругаше под тежестта му.

— Чух какво казахте — обърна се към Ковалски. — Реших, че ще предпочетете това.

Ковалски се ухили, взе картечницата M240 от професора и я гушна като бебе. Клекна до люка, измъкна дълга лента патрони 7.62×51 мм и я метна на раменете си като някакъв смъртоносен шал.

Изправи се и изпъчи гърди.

— Така вече бива.

Джейсън погледна стълбата, внезапно обхванат от съмнения за мъдростта на плана.

— Значи ще се опитаме да стигнем до немската подводница?

— Не — каза Грей. — Ако ни открият, ще се окажем в капан в нея. А дори Райт да ни пропусне, екипът му ще стигне пръв до подстанцията.

— Тогава накъде отиваме? — попита Джейсън.

Грей се сети един стар афоризъм на Чърчил.

„Ако минаваш през ада, не спирай да вървиш.“

И посочи напред.

— Ще се опитаме да се доберем до Задния изход.

Усмивката на Ковалски помръкна и се смени с обичайната му намръщена физиономия.

— И как ще го направим, по дяволите?

Грей нямаше по-добро предложение — но някой друг имаше.

— Знам какво трябва да направим — каза Харингтън, макар че отново не звучеше особено радостно. — Но въпреки това ще се наложи да повървим.

13:22

Адът ставаше съвсем реален във всяко отношение.

Джейсън се спусна предпазливо по люлеещата се стълба, метнал акустичната пушка на гръб. След като напусна гондолата, суровият свят го погълна.

Всяко вдишване донасяше вонята на сярата, бълвана от вулканичните сили под този свят. Усещаше зловонието в корена на езика си, влажната жегата изгаряше кожата му, а от всяка пора по кожата му избиваше пот. Безмълвният преди свят сега беше изпълнен с шепот, скърцане, крякане, плясък на вода, постоянно тихо бръмчене на насекоми и смътно усещане за отразяващи се от стените ултразвукови сигнали, излъчвани от живите същества тук.

Въпросният ултразвук караше косъмчетата на тила му да настръхнат. Или може би беше просто от страх.

Погледна надолу. Грей и Ковалски вече бяха стигнали до каменния бряг на реката и стояха с готови за стрелба оръжия. Инфрачервеният фенер върху пушката на Грей хвърляше кръг светлина в мрака. Ковалски държеше картечницата вдигната, лентата ѝ се спускаше чак до земята.

Джейсън погледна как Харингтън слиза от последното стъпало и отива при двамата. Заговориха шепнешком, следвайки инструкциите, които им бе дал професорът: „В този свят на вечен мрак звукът е зрение“.

Именно затова акустичните оръжия бяха така ефективни тук.

„Поне се надявам да са.“

Джейсън нагласи пушката на рамото си и продължи да се спуска по несигурната стълба. Погледна реката долу. Можеше и да оцелее, ако

полети от тази височина и падне във водата — но истинското предизвикателство беше да излезе от тази река *жив*.

Харингтън бе споделил и друга мъдрост, преди да напуснат гондолата: „Каквото и да правите, стойте далеч от водата“.

Екосистемата тук зависеше от реката и езерата ѝ, подхранвани от стопения лед на дебелия километри полярна шапка и оттичащи се незнайно къде под континента.

Преди спирането на гондолата професорът ги бе запознал с първобитния свят тук и бе обяснил, че той е предимно *амфибиен* и е съсредоточен на границата между твърдата земя и реките и езерата. Много от жизнените цикли се бяха развили така, че да включват преходни етапи между двете крайности — малките намираха убежище по брега, а възрастните живееха във водата или обратно.

Харингтън бе описал екосистемата като характерна за карбона — време, през което животът на Земята бил доминиран от първобитни блатни гори. Професорът бе забелязал паралели между развитието на живота през онзи период и еволюционните пътища тук. Само че този изолиран живот останал в застой, тъй като никога не бил изпитвал радикалните промени, настъпили на повърхността при разпадането на свръхконтинента Пангея и при сблъсъците с метеорити. Въпреки това приспособимата КНК матрица бе допринесла за находчивостта на живота в тази пещерна система.

Отдолу се чува тихи думи — още едно предупреждение от Харингтън, насочено предимно към Ковалски.

— Внимавайте с оръжията — каза професорът. — Друг основен дразнител наред с шума е *миризмата*, особено миризмата на кръв. Гърмежите и кръвопролитията могат да доведат до истинска лудост.

Джейсън си представи бясното мятане на акули около изхвърлени в морето вътрешности.

— Отдясно — тихо, но настойчиво се обади Стела отгоре.

Отначало Джейсън не видя нищо. На двайсетина метра от него се издигаше масивният ствол на вкаменено дърво. После забеляза около него едва доловимо движение, сякаш от подухването на лек вятрец — само че тук нямаше никакъв вятър. Джейсън праметна ръка през стъпалото и насочи пушката си натам, като включи инфрачервения фенер. Конусът светлина разкри онова, което бяха видели по-острите очи на Стела.

Около дървото се виеше рояк тънки червеи. Всеки се рееше на едва видими копринени нишки. Джейсън знаеше, че някои паяци и гъсеници използват подобна техника и разчитат на вятъра или земното статично електричество, за да прелитат от едно място на друго.

Роякът се понесе към тях.

— Размърдай се — предупреди го Стела.

Джейсън се подчини — тя имаше опит. Метна пушката на рамо и заслиза бързо по стълбата, като продължаваше да следи заплахата.

Погледна нагоре и не забеляза един самотен разузнавач, който се носеше пред другите. Червеят докосна леко бузата му и залепна за нея, изгаряйки плътта като горящ фас. Джейсън сподави болезнения си вик и се опита да го махне, но по кожата му имаше лепкави като моментално лепило нишки, които прикрепяха ларвата към бузата му.

Джейсън заби нокти в нея.

— Остави го! — изсъска Стела, този път по-силно. — Трябва да се махнем от стълбата. Веднага!

Очите на Джейсън се насълзиха от изгарящата болка, но той се насили да продължи и забърза надолу. Стела го следваше плътно. Над нея роякът достигна стълбата. Копринени нишки и плът полепнаха по стоманата и я покриха напълно. Появиха се струйки дим, когато разяждащите киселини на създанията реагираха с метала.

Една нишка на корозирания кабел на стълбата се скъса.

„Ох, по дяволите...“

Джейсън заслиза по-бързо, вече почти се плъзгаше надолу. Още беше на десетина метра над земята, когато Стела извика отново.

— Отляво!

Той реагира на паниката в гласа ѝ, извъртя се натам и вдигна пушката с една ръка. Нещо голямо се отдели от ствола на едно вкаменено дърво наблизо. Създанието бе заело позиция идеално маскирано, вероятно привлечено от движението на първите трима.

Хвърли се напред с разперени криле, разкривайки природата си.

Nastax volans.

Летящо копие.

Острият клон беше насочен право към гърдите му и след миг щеше да го прониже. Джейсън дръпна спусъка. Акустичният заряд улучи създанието от упор. Хастакът нададе писък и се запремята във въздуха.

И макар че летящото копие пропусна целта си, откатът на пушката едва не изхвърли Джейсън от стълбата. Единият му крак се плъзна от стъпалото, но той се вкопчи с всички сили за кабела и се задържа. Погледна надолу и видя, че от люлеенето край на стълбата е попаднал във водата.

Затаи дъх и зачака стълбата да се люшне обратно към сушата, но в този момент левият кабел се скъса, отслабен от разяждащите киселини и люлеенето.

Краката му изгубиха опора, но остана да виси на една ръка.

Някой друг не извади такъв късмет.

Стела прелетя покрай него и падна в реката.

13:24

Харингтън извика и нагази в плитчините, за да се притече на помощ на дъщеря си.

Грей го сграбчи и го бутна към Ковалски.

— Стойте... аз ще ида.

Но вече бе закъснял.

Джейсън се пусна от стълбата и падна с краката напред в реката.

И изчезна под водата след Стела.

Затаил дъх, Грей изчака две секунди — и двамата изскочиха на повърхността. Стела се закашля и се помъчи да си поеме дъх, устните ѝ едва се подаваха над водата. Джейсън се мъчеше да я издърпа, но не можеше. Очите на момичето се бяха разширили от ужас.

— Нещо я е хванало за крака! — извика Джейсън.

Грей хвърли пушката, извади ножа от ботуша си и се хвърли с главата напред във водата. Очилата за нощно виждане уловиха светлината от оръжието на Стела и той заплува към нея. Ята сребристи рибки се пръснаха пред него. Големи колкото юмрук черупчести същества се разбягаха, размахвайки пипала.

Молеше се всички други същества във водата да са така плашливи.

Стигна до Стела и плъзна ръце по тялото ѝ, докато не откри нещо като лиана, увито около прасеца ѝ. Тъмни струйки кръв се виеха като пипала около крака. Грей сграбчи лианата при глезена на Стела и

започна да я реже. Острото като бръснач острие бързо си свърши работата.

Освободената Стела неволно го изрита отстрани по главата. Грей не я винеше за паниката ѝ. Изплува и чу рева на Ковалски:

— Пръждосвайте се оттам!

Стела и Джейсън газеха към брега, следвани от Грей, който още беше обърнат към реката. Три едри същества се носеха с вълнообразни движения към тях.

От водата се подадоха светещи топки върху тъмни стъбла.

Грей си спомни как няколко подобни кълба бяха изгорили крилете на летящия хищник с киселинния си огън.

Volitox ignis.

Джейсън стигна брега, вдигна оръжието си и стреля. От широкото дуло изригна вода и акустичният заряд профуча покрай рамото на Грей. Главата му звънна като камбана, ударена с ковашки чук.

Оглушителният гръм изобщо не спря носещите се към Грей същества.

— Акустичното оръжие не действа срещу тях! — извика Харингтън. — Бягай!

С натежали от водата дрехи Грей забърза заднешком към брега, но не си правеше илюзии.

„Няма да успея.“

Огнените кълбета зад него се снишиха над водата, сякаш привлечени от напразните му усилия.

И тогава зад него затрещяха нови изстрели — но този път не беше стрелба на акустично оръжие, а тежкото трещене на картечница.

Ковалски обаче се целеше твърде високо.

Куршумите профучаха над светещите кълбета и ловците под тях — и улучиха някаква тъмна форма, която кръжеше на няколко метра над реката. Беше хастакът, който Джейсън бе зашеметил. Откосът разкъса тялото му, то се запремята сред пръски тъмна кръв към водата и падна наскреж ловците.

Те се нахвърлиха върху него, вероятно отначало като защитен рефлекс срещу привидна атака, после с все по-засилваща се кръвожадност.

Грей стигна до брега и останалите.

— Това ще им осигури занимание... на тях и на други мършояди — каза Харингтън. — Да използваме момента и да се разкараме колкото се може по-далеч оттук.

— Хайде — задъхано каза Грей и тупна Ковалски по рамото вместо благодаря.

Великанът вдигна картечницата и я подпря на рамото си.

— Както казах, дайте ми *истински* патрони.

Тръгнаха покрай брега, като внимаваха да не докосват хлъзгавото покритие от водорасли и мъх и гледаха да стоят колкото се може по-далеч от водата.

Грей водеше с вдигната пушка между Стела и Джейсън. Харингтън ги следваше, а Ковалски вървеше последен. Професорът погледна куцащата си дъщеря. Отрязаната лиана все така беше увита около десния ѝ крак. Крачолът на панталона ѝ бе окървавен.

— Не трябва ли да се погрижим за това? — попита Грей.

Харингтън погледна назад. Бяха заобиколили една издадена скала и безумното пиршество във водата не се виждаше.

— Трябва — каза професорът и ги поведе още напред. — Ето там.

Стела седна на една отчупена скална плоча. Баща ѝ внимателно разви лианата, като вадеше от крака ѝ окървавени тръни, дълги по два и половина сантиметра. Освободената лиана се загърчи в ръката на професора, но Харингтън я държеше здраво.

Следвайки инструкциите му, Грей разряза крачола на дъщеря му и оказа първа помощ с антисептик и бинт от малката аптечка, която бяха взели от гондолата.

— Трябва ли да се притесняваме от отрова? — попита той, докато работеше.

— Не. — Харингтън вдигна отрязаната лиана. — *Sugox sanguine* е просто келп. Само малко по-агресивен.

— Без майтап — обади се Ковалски.

Професорът пристъпи към Джейсън с лианата в ръка.

Хлапето направи крачка назад.

— Стой мирен — каза професорът. — Дай да ти видя лицето.

Джейсън обърна бузата си, върху която имаше черна рана.

Харингтън вдигна гърчещото се растение. От срязания край капеше яркочервена кръв. С растящ ужас Грей впери поглед в тръните.

„Нима това нещо е изсмуквало кръвта на Стела?“

Професорът наклони главата на Джейсън назад и надвеси над раната отрязания край, на който се беше образувала голяма алена капка.

„Какви ги...?“

От раната се подаде тлъста бяла ларва и се протегна към прясната кръв. Професорът я наниза на един трън и изкара тялото ѝ, след което хвърли лианата и нанизания паразит в реката.

С ужасена физиономия Джейсън докосна раната.

— Чувал ли си за мухите месарки? — попита Харингтън.

Джейсън поклати глава. Ако се съдеше по изражението му, не искаше и да чува.

Харингтън въпреки това обясни:

— *Cuniculus spinae* са подобни паразити. Забиват се дълбоко в тъканите и снасят яйца.

Джейсън пребледня още повече.

— От яйцата се излюпват месоядни ларви, които се разпространяват в приемника. След това от тях...

— Предлагам да приключим с уроците по биология — намеси се Грей, докато помагаше на Стела да се изправи. — Да вървим.

14:32

Джейсън се влачеше до Грей. Вървяха вече близо четирийсет и пет минути, но според преценката му бяха изминали не повече от километър.

„Ако не и по-малко.“

— Още малко — каза Харингтън зад него, но Джейсън не беше сигурен дали наистина е така, или професорът просто се опитва да убеди сам себе си.

Тунелът постепенно се спускаше на неравна серия стъпала с височина не повече от метър. Водопади се стичаха от ниво на ниво и шумът им отекваше в прохода. Акустичните пушки прогонваха повечето по-едри създания, но на всяка крачка нещо се гърчеше, пълзеше или пляскаше около тях. Хапещи насекоми не ги оставяха на мира, без да обръщат внимание на акустичните изстрели.

Сякаш всяка следваща глътка въздух изгаряше повече от предишната.

Всеки следващ метър бе по-труден за изминаване.

Дрехите на Джейсън бяха подгизнали от пот. Усещаше очите си подути и пламнали под очилата.

Единствената утеха бе, че Стела сега вървеше до него и двамата се редуваха да пазят с пушките. Отначало тя или баща ѝ се опитваха да им обясняват на какво се натъкват и назоваваха различните видове, но накрая всичко се сведе до един-единствен въпрос за всяка нова форма на живот.

И Ковалски го зададе.

— Да стреляме ли?

Джейсън погледна напред. Пътят им беше препречен от нещо, което можеше да се оприличи единствено на стадо лишени от пера ему, около двеста индивида. Подобните на птици създания стояха на дълги тънки крака, вероятно еволюирали за газене в езерцата наоколо. Виждаха се и гнезда с покрити с петънца яйца с размерите на грейпфрут.

— Ако се движим бавно, няма да ни закачат — каза Харингтън. — Те нямат естествен страх от хора. Стига да не доближаваме гнездата им, не би трябвало да имаме проблеми.

— А ако все пак ги раздразним? — попита Грей.

— Авех сапо имат стаден манталитет. Ще атакуват заедно. Виждате ли кривия нокът отзад на краката им? С него изкормват жертвите си.

— Но като цяло са кротки — каза Стела. — Дори дружелюбни, понякога и любопитни.

И го демонстрира, като пристъпи до едно и протегна ръка. Създанието подскочи към нея и завъртя глава на една страна, после на друга. Едва сега Джейсън забеляза, че то няма очи. Малките ноздри над дългия плосък като гребло клюн се отваряха и затваряха.

Стела протегна още повече ръка и го погали отдолу по човката, при което създанието тихо избуха. Звукът се поде от съседите, подобно на вълните на хвърлено в езерце камъче.

Стела последва звука и поведе, като вървеше с лекота през стадото. Джейсън я последва, омаян както от чудото около себе си, така и от жената, която вървеше пред него.

Недалеч едно създание нагази в близкото езерце, оставяйки след себе си фосфоресцираща диря. Сиянието се излъчваше от гъстата, подобна на желе маса, носеща се по застоялата вода. Създанието загребва слюзта с човка.

— Хранят се най-вече с бактериална маса — каза Стела. — Много е хранителна.

— Предпочитам пържола — обади се Ковалски, макар че се взираше гладно в създанията, сякаш се мъчеше да прецени дали на вкус са като пиле.

Минаха благополучно през стадото, което може би стана причина Джейсън да изгуби бдителност.

— Стой! — излая Харингтън.

Джейсън замръзна. Канеше се да прекрачи един камък, когато той запълзя настрани на твърди покрити с хитин крака. Когато нещото се завъртя, Джейсън видя извита опашка с три петнайсетсантиметрови жила. Ако се съдеше по блестящата слюз, която ги покриваше, сигурно бяха отровни.

— *Pedex fervens* — назова Харингтън отдалечаващото се създание, с което потвърди предположението му.

Или грубо преведено, „горещ крак“.

Стела му махна да продължи.

Джейсън отново закрачи до Грей, но възхищението, което бе изпитвал допреди малко, вече се бе изпарило.

След дълго влачене през следващите стотина метра стигнаха до последното стъпало, с което тунелът излизаше в огромна зала.

— Наричаме я Колизея — каза Стела.

Това бе подценяване.

Слабите им инфрачервени фенери не можеха да достигнат тавана. Стените от двете страни се отдалечаваха и извиваха като протегнати за прегръдка ръце. Реката, покрай която вървяха, се разделяше на хиляди малки потоци и поточета, които превръщаха пода в обширна камениста делта. По-нататък светлините се отразяваха от големи езера, в които се виждаха сенките на по-тъмни острови.

Пред тях вкаменените стволове, които досега бяха редки, образуваха истинска гора. В сравнение с тези дървета гигантските секвои изглеждаха като джуджета; вместо голи стволове дърветата в залата представляваха съвършени каменни копия на истинските

растения, с непокътнати клони и клонки, които образуваха грамадни лишени от листа балдахини над главите им.

Намираха се пред вкаменена скулптура на древен свят.

Странни светещи създания се рееха между клоните, вероятно поддържани във въздуха от някакъв вътрешен мехур, пълен с водород или хелий. Приличаха на японски фенери, понесени от ветреца.

Влязоха в огромната зала, като зяпаха във всички посоки. Джейсън беше чел, че под леда на Западна Антарктида са открили траншея, два пъти по-дълбока от Гранд каньон. Това място беше не помалко внушително.

— Насам — подкани ги Харингтън.

Поведе ги надясно, към широк плитък ръкав на делтата. Водата стигаше до глезените му. Джейсън го последва, като едва ли не стъпваше на пръсти — още изпитваше недоверие към водата тук. Внимаваше за нови опасности, като следваше примера на Стела, която си осветяваше пътя с инфрачервения лъч. Забеляза два реда изпочупени стълбове, дебели като бедрата на Ковалски, които минаваха успоредно на пътя им. Отначало ги помисли за естествени образувания, но редовете бяха прекалено правилни. Вгледа се внимателно и установи, че всъщност са остатъци от дървени стълбове, закрепени към пода с покрити с плесен стоманени шипове.

Конструкцията изглеждаше твърде стара, за да е дело на британците.

Стела забеляза какво е привлякло вниманието му и каза:

— Това са подпори за серия стари мостове, които са се разпаднали отдавна.

— Кой ги е построил?

Харингтън ги повика да се приближат. Отговорът — и целта им — беше пред тях. Беше паркиран накриво на един скален провлак наред тъмната делта. Туловището на огромната машина се издигаше на височината на двуетажна сграда върху огромни нови гуми. От едната му страна бяха подпрени няколко блестящи стълби.

— Открихме го преди време — каза Стела. — Екип британски механици наскоро го поправи.

Джейсън зяпна.

Пред тях бе снегомобилът на адмирал Бърд.

15:14

Дилан Райт стоеше до задната рампа на най-големия транспортър. Оправи раздразнено бронята си с една ръка; с другата държеше дългия двуцевен пистолет вдигнат и опрян на рамото му, готов да посрещне всяка заплаха.

До транспортъра му чакаше и един по-малък с включен двигател. Фаровете на двете машини пронизваха мрака. На покривите бяха монтирани големи акустични оръдия. Едната чиния беше насочена напред, а другата назад, готови да се включат при необходимост.

Дилан изруга под нос, загледан в заседналата гондола. Под нея висяха останките на стълба.

„Значи са продължили пеша — но накъде?“

Ръмженето на двигател насочи вниманието му назад. Втори малък транспортър прекоси реката на плавателните си гъсеници, стигна брега и се изкачи по скалата, демонстрирайки способностите си на амфибия.

Стигна до машината на Дилан и спря. Заместникът му подаде глава от сваления прозорец.

— Професорът не е в подводницата — каза Маккинън. — Проверихме я от носа до кърмата.

Дилан бе пратил шотландеца да се увери, че Харингтън не е в германския съд.

След като вече знаеше, че е така, се обърна напред.

„Значи наистина са продължили пеша.“

Един от хората му беше открил следи по брега, но Дилан беше почти сигурен, че са оставени за заблуждение. Не можеше да повярва, че на Харингтън му стиска да предприеме подобен преход.

„Май съм те подценил, старче.“

За съжаление екипът му бе изгубил твърде много време в подготовка на транспортърите за мисията — особено след като скрита група британски войници им устрои засада в Нос Ад. В бързината да стигне до Харингтън още в самото начало на нападението Дилан не се бе погрижил за прочистването на станцията. Неколцина бойци се бяха скрили и причакаха хората му, като ги приковаха за цели десет минути. Накрая успяха да се справят с тях.

И все пак...

„Изгубихме твърде много време.“

Но сега щеше да го навакса. Харингтън не можеше да е стигнал твърде далеч пеша. Изправи се, отърси се от раздразнението и се качи в транспортъора.

Прибра пистолета в кобура и се обърна към другите.

— По местата! Тръгваме!

„Време е за истинския лов.“

23.

30 април, 11:33

Боа Виста, Бразилия

— Това вече е интересно — каза доктор Луис Кардоза и изправи гръб пред компютъра.

Пейнтър стана от стола си и отиде при него.

Бразилският генетик ръководеше Генографския проект в Боа Виста. Беше пълен мъж с черна коса, гъст черен мустак и замислени очи зад очила с дебели рамки. През последното десетилетие Кардоза и екипът му съпоставяха ДНК от местните племена на Южна Америка и с помощта на специално разработен алгоритъм компилираха събраните данни, за да проследят през вековете миграциите на стотиците племена, превърнали бразилските джунгли в свой дом.

Пейнтър и Дрейк го посетиха в кабинета му във Федералния университет на Рорайма. Ученият се бе съгласил да направи ДНК анализ на кръвта на единствения оцелял стрелец при нападението срещу кафенето. Както се очакваше, пленникът, който вече беше прибран от полицията, бе отказал да говори и дори се опита да се обеси в килията си, но неуспешно. Подобно отчаяно действие говореше за верността на последователите на Кътър и силните племенни връзки вътре в групата.

„Но кое е племето?“

— Мисля, че намерих нещо — каза Кардоза и махна на Пейнтър да приближи.

Дрейк също се наведе към компютъра и промърмори под нос:

— Крайно време беше.

Пейнтър си погледна часовника. Джена беше отвлечена преди три часа. Похитителите ѝ имаха значителна преднина и колкото повече време минаваше, толкова повече изстиваше следата. Знаеше, че разполагат със съвсем кратък срок да я открият. Кътър Елвс я бе отвлякъл, вероятно с намерението да я разпита и да разбере какво знаят американците за него. Но след това тя нямаше да му е нужна.

Затова Пейнтър бе пратил Малкълм и Шмит в бразилската военновъздушна база да подготвят пристигането на новия им транспорт. Самолетът летеше от американски самолетоносач в Южния Атлантис. Кат бе уредила всичко, като натисна контактите си в бразилското правителство и военните да окажат съдействие. Освен това се беше погрижила да осигури допълнително подкрепления за Пейнтър, които вече бяха на път. Това беше основната сила на Кат — винаги да предвижда какво ще им потрябва вместо пасивно да очаква заповеди.

Точно сега оценяваше особено тези й качества.

„Не можем да губим повече време.“

И не само заради Джена.

Кат му беше съобщила, че атомната бомба със средна мощност е стигнала района на езерото Моно и я подготвят за взривяване. Преценката й за резултатите бе мрачна. Двеста и шейсет квадратни километра щяха да бъдат изпепелени, а радиацията щеше да поразии над хиляда квадратни километра, включително Националния парк Йосемити. Най-лошото бе, че нямаше гаранция, че тази драстична мярка ще унищожи вируса.

Затова Пейнтър се нуждаеше от отговори — и бразилският генетик бе най-голямата им надежда.

— Какво открихте? — попита Пейнтър.

— Съжалявам, че отне толкова време — извини се Кардоза. — ДНК анализът е станал много по-бърз през последните няколко години, но при подобно генетично изследване трябва да се вземат предвид множество дребни детайли. Не исках да направя грешка и да ви насоча към погрешното племе.

Пейнтър постави ръка на рамото му.

— Благодаря, че се съгласихте веднага да ни помогнете.

Ученият кимна сериозно и посочи монитора.

— Вижте това.

На екрана имаше редове от чертички в различни нюанси на сивото. Приличаха на баркод, но този код всъщност представляваше генетичното наследство на пленника.

— Идентифицирах двацет и два маркера, уникални за местните жители на Северна Бразилия, което по принцип не би помогнало особено, тъй като племената в този район са многобройни и

представителите им са разпръснати. Но вижте ето тази последователност. — Той огради с пръст група чертички. — Това е уникална мутация в подгрупа на племето макуси. Един вид племе в племето, ако мога да се изразя така. Тази група е известна с изолацията и инбридинга^[1] си, както и със странно многото случаи на близнаци.

— И пленникът принадлежи на тази тясно свързана помежду си група?

— Почти сигурно.

Това „почти“ изнерви Пейнтър.

— Колко можете да сте сигурен?

Кардоза нагласи очилата си.

— Деветдесет и девет процента. Може би дори мъничко повече.

Пейнтър прикри усмивката си. Само учен можеше да нарече 99% „почти сигурно“.

— Къде живее това племе? — попита Дрейк и се наведе още повече към екрана.

Кардоза затрака на клавиатурата и зареди топографска карта. На около сто и шейсет километра южно от Боа Виста, дълбоко в джунглата, се появи червена точка.

Пейнтър въздъхна обезсърчено. Трябваше да изминат сериозно разстояние.

— Какво знаете за тази част от джунглата?

Кардоза поклати глава.

— Много малко. Почти невъзможно е да се стигне по суша поради насечения терен. Районът е осеян с пропасти, задръстени с растителност. Малцина са се осмелявали да отидат там.

— Нищо чудно, че в племето има инбридинг — обади се Дрейк.

— Това е сателитна снимка на района. — Кардоза превключи на панорамна снимка от ниска орбита, на която се виждаше гъстата растителност.

Мястото изглеждаше недостъпно. Всичко можеше да се крие под тъмнозелената покривка, но Пейнтър вярваше на инстинкта си.

От всичко прочетено за Кътър беше започнал да си изгражда представа за личността му. Кътър имаше склонност към драматичното и огромно его, което не му позволяваше да заравя главата си в пясъка... дори когато се прави на мъртъв.

— Можете ли да намалите? — попита Пейнтър. Беше си спомнил нещо необичайно на топографската карта.

— Разбира се.

Картината се разшири, за да включи по-голям участък от джунглата. Червената точка на селото се намираше близо до единственото по-значително прекъсване в това изумрудено море. Висока планина се издигаше от гората на юг. Скалите ѝ бяха отвесни и изглеждаха непристъпни. Върхът беше забулен в мъгли.

— Какво е това? — попита Дрейк.

— Тепуи — обясни Кардоза. — Остатък от древна висока равнина. Около издигащите се плата в района има множество митове и легенди, в които се говори за отмъстителни духове и забравени проходи до подземния свят.

Пейнтър се изправи.

„И може би добро място, на което един мъртвец да се върне към живота.“

Дрейк го погледна.

— Това ли е мястото според теб?

— Ако не е, поне е достатъчно близо до селото. Нищо не пречи да скочим на посещение.

„Да скочим“ беше доста подходящ израз.

— Ако не намерим нищо на платото, поне да се надяваме, че някой от селото знае нещо за Кътър Елвс — добави Пейнтър.

— Тогава да тръгваме. — Дрейк се обърна и закрачи бързо към изхода, без дори да благодари на доктор Кардоза.

Пейнтър разбираше припряността на морския пехотинец, но не пропусна да стисне ръката на учения.

— Може би спасихте живота на една млада жена.

Докато бързаше след Дрейк, се молеше това да е истина.

11:38

Джена стоеше на ръба на цивилизацията.

Джунглата се простираше пред нея, изпълнена с бръмчене на насекоми и птичи крясъци, а зад нея двигателят на хеликоптера пукаше, докато изстиваше на поляната.

Двама местни жители, облечени само в мръсни шорти, работеха на ръчната помпа и наливаха гориво от огромни черни цистерни. В другия край на поляната имаше окачени между дърветата хамаци с мрежи против комари. По земята под тях имаше купчини фасове и порнографско списание, вероятно захвърлено набързо при звука на приближаващия хеликоптер. Вонеше на гориво, цигарен дим и изпразнения.

Джена се беше дръпнала в края на поляната да се спаси от вонята. Представи си как ли мирише, когато камуфлажната мрежа покрие тази отходна яма. В момента тя беше махната, но след отлитането на хеликоптера щеше да бъде дръпната отново, за да скрие незаконната бензиностанция.

Загледа се нагоре към обедното слънце в невероятно синьото небе. Жегата бе убийствена и избелялата ѝ през зимата кожа вече изгаряше, а ужасяващата влажност влошаваше положението още повече. Джена отиде да се скрие в сянката на едно махагоново дърво и привлече вниманието на пазача към себе си. Пилотът, който държеше автомат на коленете си, я погледна. Похитителите ѝ не си бяха направили труда да я вържат.

„Къде бих могла да отида?“

Дори да се опиташе да избяга, местните познаваха джунглата много по-добре от нея и бързо щяха да я заловят.

Вдиша аромата на джунглата и се помъчи да пропъди ужаса си. Лекият ветрец зашепна в листата и донесе уханието на цветя, влажна пръст и зеленина. Като парков рейнджър тя не можеше да игнорира суровата прелест на това място и чудото на живота във всичките му безбройни форми — от дърветата, издигащи се нагоре към гъстия изумруден балдахин, до шумоленето на няколко маймуни в по-ниските клони и колоната мравки, пълзяща по дървото, което ѝ пазеше сянка. Беше чела, че естествоизпитателят Е. О. Уилсън наброил над двеста вида мравки само на едно дърво в джунглата. Сякаш животът бе твърдо решен да запълни всяка ниша на този великолепен Едем.

Нещо по-едро се раздвижи наблизо и излезе от сенките само на метри от нея и Джена се стресна.

Жената с абаносова коса пристъпи напред. Подобно на мъжете, единственото ѝ облекло се състоеше от кафяви къси панталони, които се сливаха с цвета на кожата ѝ. Носеше лък и колчан стрели на гърба.

На раменете си бе метнала убито еленче. Животното беше със сива глава и черни крака, а тялото му бе покрито с червеникавокафява козина. Големите черни очи гледаха изцъклено към джунглата.

Жената — беше навлязла в гората само преди петнайсет минути — мина покрай Джена, без да я удостои с поглед. Остави трупа до хамаците за двамата, които живееха тук. Изглежда, беше излязла на лов не заради месото или кожата, а просто за забавление.

Джена забеляза, че мъжете избягват да я зяпат, макар че гърдите ѝ — които представляваха доста забележителна гледка — бяха голи.

Жената облече блузата си, която бе закачена на един клон, и заговори на пилота с тих спокоен глас. Тъмните ѝ очи се стрелнаха към Джена и обратно към него. Пилотът кимна, извика на двамата местни и им махна да разкарат маркуча.

Явно беше време да продължат.

След минути Джена отново седеше на мястото си отзад. Перките се завъртяха, хеликоптерът се издигна с рев над джунглата под ослепителните лъчи на слънцето и полетя с леко наведен нос над безкрайния зелен балдахин.

Джена се загледа напред.

Далеч на хоризонта се издигаше тъмна сянка.

„Натам ли отиваме?“

Нямаше откъде да знае. Знаеше единствено, че онова, което я чака в края на пътуването, няма да е приятно. Затвори очи и се облегна назад, за да събере кураж за бъдещето. Липсваше ѝ обичайният източник на сила и увереност.

„Нико...“

Но партньорът ѝ в момента водеше своя битка.

08:40

Планините Сиера Невада, Калифорния

Лиза подкара носилката към въздушния шлюз, свързващ нейната лаборатория с инвиво лабораторията. Единственият оцелял плъх се раздвижи в клетката си и се приближи, като мърдаше розовото си носле.

„Съжалявам, но мога да спася само един пътник от потъващия кораб.“

Нико лежеше върху носилката и едва дишаше след леката упойка. Предната му лява лапа бе изпъната и в нея бяха забити иглите на две системи — една с коктейл антивирусни препарати и една с богата на тромбоцити плазма. Системите лежаха на възглавницата до кучето в очакване отново да бъдат закачени за стойката.

Носилката на Нико бе покрита с прозрачен похлупак със собствен източник на кислород, осигуряван от закрепените от долната страна бутилки.

Лиза я вкара във въздушния шлюз, изчака налягането да се изравни и когато светна зелената светлина, кимна на чакащия отвън Едмънд Дент. Той отвори люка и ѝ помогна да изкарат количката в малката заседателна зала в централната част на лабораторния комплекс.

— Трябва да побързаме — каза ѝ тихо. — Нямаме много време.

Наистина нямаха.

Линдал и приятелчетата му бяха отишли да наглеждат пристигането на атомната бомба в планинската база. Всички ядрени специалисти бяха отишли с него и за момент лабораторията бе почти пуста. Останалите тук учени бяха колеги на Едмънд и се бяха съгласили да се правят на слепи. Всички се бяха срещали с Джена, знаеха за отвличането ѝ и за плановете на Линдал да облъчи кучето.

„Но колко ли дълго ще запазят мълчание, ако ги натиснат?“

Едмънд ѝ помогна да откарат носилката до главния въздушен шлюз. От другата страна стоеше на пост морски пехотинец — жена. Едмънд вдигна ръка и жената се обърна, сякаш онова, което правеха, беше съвсем в реда на нещата.

Лиза влезе сама в шлюза — Едмънд оставаше да я покрие. На излизане щеше да саботира шлюза, за да попречи на Линдал да открие веднага, че Нико е изчезнал.

Процесът на обеззаразяване започна. Струите окъпаха костюма и носилката. Последваха ултравиолетови лъчи, после отново струи и въздушно изсушаване. Целият процес продължи двацет мъчителни минути.

Морската пехотинка поглеждала от време на време към нея. Лиза избягваше да среща погледа ѝ.

Накрая зелената светлина светна. Лиза влезе в преддверието и съблече предпазния костюм. Дрехите бяха полепнали по всяка гънка на

тялото ѝ — беше се изпотила предимно от горещината в костюма, но също и от страх да не я открият. Грабна дръжките на носилката и с известно усилие я изтика в хангара.

— Готово? — попита морската пехотинка.

Лиза кимна.

— Благодаря.

Ефрейтор Сара Джесъп — с кестенява коса и безупречна униформа — беше зачислена като личен адютант на Пейнтър. Беше дошла с отлични препоръки от командира на базата.

— Не бяхте длъжна да го правите — каза Лиза, докато двете изкарваха Нико в огромния хангар.

Жената сви рамене.

— Не нарушавам никакви правила. Директор Кроу беше определен като мой пряк началник. Той устно одобри действията ви. И аз като добър морски пехотинец изпълнявам заповеди. — Все пак се усмихна леко на Лиза. — Освен това имам лабрадор. Ако някой се опита да направи нещо на Бел, горчиво ще съжалява.

Лиза въздъхна дълбоко, благодарна за сътрудничеството ѝ. Ако Джесъп не се бе съгласила и не беше уредила да поеме тази смяна, откъкването на Нико от лабораторията нямаше да е възможно.

Ефрейтор Джесъп беше улеснила нещата и по друг начин.

— Установих временния карантинен район според инструкциите ви — каза тя. — На място, на което никой няма да помисли да търси.

— Къде?

Отново същата лека усмивка.

— В задната стаичка на параклиса в базата. Капеланът се съгласи да ви покрие и да отпраща нежелани посетители.

— Накарали сте свещеник да лъже?

Усмивката на Джесъп стана по-широка.

— Не се безпокойте, той е от Епископалната църква. И мой приятел. Освен това обича Бел почти колкото мен... и по-добре, ако иска да се ожени за мен. С Бел вървим в комплект.

Лиза чу обичта на младата жена в гласа ѝ и това ѝ напомни за собствените ѝ отложени сватбени приготовления. Испита още по-остро липсата на Пейнтър и се помъчи да сподави болката в сърцето си.

Остави ефрейтор Джесъп да води — знаеше, че бягството ще им спечели единствено допълнително време. Рано или късно някой щеше

да проговори или пък щяха да открият скривалището на Нико. А дори това да не станеше, беше надвиснала по-голяма заплаха — ядрена.

След поредната буря след полунощ Линдал беше насрочил взривяването за вечерта.

Лиза си представи огнената гъба, надвиснала над планините.

Обзе я отчаяние. Някой трябваше да намери начин да спре всичко това преди да е станало твърде късно.

„Но кой... и най-вече как?“

11:43

Рорайма, Бразилия

През последните два часа Кендъл се бе трудил под внимателния поглед на Кътър Елвс в лабораторията му. Двамата бяха облечени в бели предпазни костюми с жълти въздушни маркучи, закрепени към стената.

Кендъл вдигна две ампули и прочете етикетите им.

25 ug CRISPR Cas9-D10A Nickase mRNA

1 ug CRISPR Cas9-D10A Nickase plasmid

Малките стъкленици съдържаха основните съставки за редактиране на гени. С тези инструменти ученият можеше точно да раздели двойната спирала на ДНК на специфични места и да направи промени в тях. Точно тези ампули се използваха предимно при трансгенетични операции — за вкарване на чужд ген, наричан трансген, в генетичния код на друг организъм.

Като добавянето на *нови* криле на куршумена мравка.

Кътър явно си играеше на бог и бе добавял чужди гени в съществуващи видове. Само по себе си това не бе толкова шокиращо. Технологиата съществуваше почти от десетилетие и се използваше за създаване на трансгенетични създания в лаборатории по целия свят — от бактерии до мишки и дори до светещи в тъмното котки. Всъщност работата на Кътър тук не беше чак толкова напреднала, особено като се имаше предвид, че той имаше достъп до най-новите MAGE и CAGE техники, които можеха да направят *стотици* генетични промени едновременно.

За съжаление, макар творенията на Кътър да бяха чудовища, Кендъл нямаше моралното основание да порицава труда му. При

езерото Моно Кендъл бе използвал съдържанието точно на такива ампули, за да създаде синтетичния си вирус. Неговото творение също бе резултат на трансгенното инженерство с тази разлика, че гените, които беше вкарал, бяха още *по-чужди* и идваха от КНК вид, открит в скрита биосфера под Антарктида.

Последният детайл беше жизненоважен за успеха му. Тъкмо той доведе до пробива, който му позволи най-сетне да превърне празната вирусна обвивка в жив, размножаващ се организъм.

„Господи, помогни ми... не мога да позволя Кътър да научава как го направих.“

Кътър се върна от високите хладилници в дъното на лабораторията. Зад стъклата проблясваха редове епруветки и стъкленици. Това бе генетичната лаборатория за творенията му — на онези от миналото и другите, които възнамеряваше да създаде в бъдеще.

Държеше две епруветки, наполовина пълни с мътен разтвор.

— В дясната ми ръка — каза той — е създадената от теб пВПЧ. Твоята свършена празна обвивка.

Кендъл вече бе видял доказателство за твърдението му — през първия час преглеждаше данните, за да се увери, че Кътър наистина е пресъздал напълно точно белтъчната обвивка.

Кътър вдигна втората епруветка.

— А това е *мое* творение, уникален генетичен код с дължината на прион.

„Ето какво иска да вкара в обвивката ми кучият му син.“

Думата прион будеше тревоги. Прионите бяха заразни белтъци, виновници за заболявания като луда крава у говедата и Кройцфелд-Якобс у хората. Клиничните симптоми бяха неизменно неврологични по природа и обикновено засягаха мозъка. Най-лошото бе, че тези болести бяха нелечими и често водеха до фатален край.

Кътър вдигна епруветките по-високо.

— Сега трябва да ми покажеш как да комбинираме труда си. Твоята обвивка и моя генетичен код. — Хвана епруветките с една ръка и ги подаде на Кендъл.

Кендъл ги взе с неохота.

— Какво прави кодът ти?

Кътър помахаше с пръст и посочи работната станция.

— Първо ми покажи доказателство за концепцията. Покажи, че успехът ти в Калифорния не е измама.

Думите му ясно показваха колко унижен се чувства, че му се налага да моли за помощ. Вместо просто да приеме, че някой е постигнал онова, което той не е могъл, Кътър бе готов да определи постижението на Кендъл като чиста случайност или измама. Колкото и да се бе променил след близката среща с лъва, самомнението му си бе останало напълно непокътнато.

— Ще отнеме известно време — каза Кендъл. — Трябва да анализирам кода ти, за да намеря начин да го вкарам в обвивката.

— Анализът вече е направен и се намира в компютъра на работната ти станция.

— Предпочитам да го направя лично.

Кътър повдигна подозрително вежда.

— Защо да повтаряш нещо, което вече е направено?

— Това е необходима част от моята процедура. Вероятно ще се наложи да променя кода, за да добавя ключова секвенция, която отваря обвивката.

Поне това беше вярно.

Може би разпознал логиката, Кътър въздъхна и кимна.

— В такъв случай се захващай за работа.

Преди да успее да се обърне, Кендъл го спря.

— Съгласих се да ти сътруднича. Защо не ми кажеш как да спрем заразата в Калифорния?

„Преди да е станало твърде късно.“

Кътър като че ли се замисли над искането му. Накрая погледът му се спря върху Кендъл.

— Ще ти дам част от решението, ако ми разкажеш как този „ключ“ отключва обвивката. Трябва да кажа, че това ме интересува достатъчно, за да проявя известна добра воля.

Кендъл облиза пресъхналите си устни — знаеше, че се налага да е много внимателен. Трябваше да даде на Кътър достатъчно информация, за да му повярва — този човек не беше глупак, — но без да разкрива напълно картите си.

Прочисти гърло.

— Знаеш ли за медийния шум около Изследователски институт Скрипс през май 2014-а? След като обявиха, че са създали жива

размножаваща се бактерия, съдържаща нови букви в генетичната азбука?

Кътър присви замислено очи.

— Искаш да кажеш, че са добавили изкуствена нуклеинова база в ДНК на бактерията.

Кендъл кимна. Това бе епохално постижение. Животът в цялото си разнообразие, от слугата до човешкото същество, се основаваше на една и съща генетична азбука, състояща се само от четири букви — А, Т, G и С. Именно от разместването на тези букви се появяваха всички видове на Земята. А сега за първи път учените от Скрипс бяха създали жива бактерия с две допълнителни букви в генетичния й код. Бяха ги кръстили Х и Y.

— И какво? — попита Кътър.

— Аз направих нещо подобно — призна Кендъл. — Успях да отрежа части от стара вирусна ДНК и да ги заместя с чужди парчета от КНК. Именно тази *точна* секвенция КНК гени — и никоя друга — играе ролята на ключ за обвивката.

— И вдъхва живот на творението ти. — Кътър се усмихна. — Затова все се провалях. Нямал съм ключа.

„И дано никога да не го получиш.“

— Сам трябваше да се сетя — каза Кътър. — Създал си вирусната капсида с нейната необичайна конфигурация, като си произвеждал белтъци от КНК гени. И естествено, за да вкараш генетичен материал в обвивката, той трябва да включва конкретна секвенция КНК маркери, за да бъде приет.

— Ключ, отговарящ на ключалката — каза Кендъл. — Това беше моето постижение.

„Или поне част от него.“

— Гениално, Кендъл. Впечатлен съм.

— Е, щом си удовлетворен, няма ли да ми кажеш повече за онзи цар?

Това бе единствената надежда на Кендъл. Ако можеше да измисли сам решението, едва ли щеше да даде на кучия син рецептата за зареждането на вирусната капсида.

— Става — съгласи се Кътър. — Първо, сигурно си спомняш как споменах, че решението за унищожаването на творението ти, за

неговото неутрализиране, през цялото време е пред очите ти и очите на Харингтън. Подобно на ключа, всичко се свежда до КНК.

— И как?

— Уви, така и не сте се запитали *защо* екзотичната екосистема е останала капсулирана в Антарктида от хилядолетия, особено щом навън има цял свят, който е почти беззащитен срещу нейната агресивна и уникална природа.

— И какъв е отговорът?

— Дай ми ключа и ще ти дам отговора... и метода да го използвате в Калифорния.

Кендъл не настоя — знаеше, че няма да успее да изкопчи повече.

— Ще те оставя да работиш — каза Кътър. — Скоро очаквам гост, с когото искам да разговарям. — Тръгна към шлюза, но се обърна. — Очаквам обаче резултати, когато се върна. Повярвай ми, наистина не е в твой интерес да ме разочароваш.

Кендъл го гледаше как излиза. В основната лаборатория застрашително стоеше едрият Матео.

Понеже нямаше избор, Кендъл започна да изучава уникалния генетичен код на Кътър — онова, което той искаше да вкара в идеалната му генетична система за доставяне.

Но какво представляваше този код? Каква бе целта му?

„Открива ли това, може да намеря начин да го спра.“

Ако не друго, работата върху кода щеше да отложи момента, когато щеше да се наложи да каже на Кътър истината — че ключът, който така силно иска, е недостижим. Кендъл не можеше да го възпроизведе тук. За да го създаде, първо му трябваша лимфоцитите на един-единствен вид от онази биосфера. Неговата КНК беше така уникална, че не можеше да се синтезира в нито една лаборатория. За създаването на ключа бе необходим жив организъм.

„Но колко дълго мога да пазя тази тайна?“

Засега трябваше да протака колкото се може повече.

„Но с каква цел? — запитва се той. — Кой може да ми помогне?“

11:55

Пейнтър стоеше на една отдалечена площадка на международното летище на Боа Виста под палещото обедно слънце.

Заслони очи със здравата си ръка и се загледа в небето. Другата му ръка беше в клуп; превръзката на раната бе сменена преди малко.

Летището се намираше само на три километра от града и делеше съоръженията си с военновъздушната база. Тази писта се използваше рядко, както си личеше по бурените, растящи в пукнатините на асфалта. Нямаше писта, а само паркинг с редица стари отдавна занемарени хангари и помощни постройки.

Военната база използваше по-модерните съоръжения в другия край на летището. Това място обаче вършеше работа на Пейнтър, тъй като бе отдалечено от редовния трафик и повечето очи. Малка група бразилски военни пазеха входа на района и държаха любопитните на разстояние.

Дрейк крачеше нетърпеливо зад него, а другарите му Малкълм и Шмит се бяха разположили в сянката на един хангар.

— Ето ги и тях — каза Пейнтър, когато видя сребристосивата машина в ослепително синьото небе.

— Защо се забавиха толкова, по дяволите? — недоволно промърмори Дрейк.

Пейнтър не отговори — чувството за безсилие беше опънало нервите на морския пехотинец. Дрейк очевидно се чувстваше отговорен за отвличането на Джена, защото я беше оставил сама в кафенето. Не че вината беше негова, но и да го кажеше, това нямаше да промени нещата. Морският пехотинец имаше безкомпромисен код на честта. Въпреки това Пейнтър подозираше, че реалната причина за безпокойството на Дрейк е по-скоро от личен, отколкото от професионален характер. Двамата с Джена се бяха сближили по време на това изпитание.

Дрейк застана до него и се загледа в небето.

Петънцето се носеше към тях. Самолетът бе излетял от пистата на „Хари С. Труман“, самолетоносач клас „Нимиц“, който провеждаше учения в Южния Атлантис.

Пейнтър гледаше как двете витла се завъртяха от хоризонтално във вертикално положение, като забавиха скоростта и превърнаха самолета в хеликоптер. Машината приличаше на по-големия си брат „MV-22 Оспри“, докарал Пейнтър от брега на Калифорния до базата на морските пехотинци в планината. Това бе новият „Бел V-280 Валър“, наричан понякога „синът на Оспри“ заради по-малките си размери и

по-загладения дизайн. Изпълняваше ролята предимно на разузнавателен самолет, можеше да развива почти триста възела и имаше обхват от осемстотин морски мили.

Идеален за мястото, на което трябваше да отидат.

Самолетът увисна над тях и започна да се спуска. Пейнтър и Дрейк отстъпиха по напукания асфалт — или по-точно бяха *избутани* назад от вятъра, вдиган от двете перки. Машината се приземи деликатно като комар върху гола ръка. Шумът не беше толкова силен, колкото можеше да се очаква, поради стелт технологията, включваща заглушаването на двигателите.

Страничният люк се отвори.

Вярна на думите си, Кат бе пратила подкрепа — още трима морски пехотинци с бойна броня и каски. Дрейк и колегите му поздравиха сърдечно другарите си.

Мургавият лидер на новодошлите тръгна към Пейнтър и каза с лек испански акцент:

— Чух, че сте имали неприятности, сър. Сержант Суарес. — Махна към мъжете от двете му страни, мускулист чернокож морски пехотинец със стоманени очи и червенокос гигант. — Ефрейтори Ейбрамсън и Хенкел.

Пейнтър стисна ръцете им.

— Благодаря за помощта.

Суарес се обърна към самолета.

— Чудесна машинка. Ще ни е малко тесничко, но ще се справим. — Погледна слънцето. — Много е горещо днес, а?

Пейнтър кимна.

„И вероятно ще стане още по-горещо... във всяко отношение.“

[1] Близкородствено размножаване. — Б.пр. ↑

24.

30 април, 16:03

Земя Кралица Мод, Антарктида

Грей стоеше в предната кабина на огромния снегомобил, опрял ръце на седалката на водача. Широкото стъкло осигуряваше панорамна гледка на терена на огромния Колизей. През последния час бавно прекосяваха сърцето на тази каменна делта, като си проправяха път през вкаменената гора, издигаща се навсякъде около тях.

В момента снегомобилът минаваше покрай брега на голямо езеро — толкова широко, че дори лъчите на шестте прожектора, всеки с диаметър на капак на шахта, не достигаха другия му край. Самият път бе осветен достатъчно, за да не се нуждаят от очилата за нощно виждане.

Покрай езерото растеше висока бледа като труп тръстика, коронована с полюшващи се светещи нишки. Само че тези растения — или може би животни — стояха на подобни на кокили крака и нагазваха във водата, когато машината ги приближаваше. Стела каза, че биолуминесцентните луковици в корените на тръстиките привличат насекоми, а нишките улавят непредпазливите и ги убиват с киселините си.

И не само тръстиките избягваха снегомобила.

Движещите се светлини привличаха вниманието на подземния живот, но огромните размери и ръмженето на двигателите държаха повечето хищници на разстояние и разгонваха по-боязливите видове.

Караше Ковалски. Обикновено возенето с гиганта в каквото и да било превозно средство бе изнервящо изживяване, но Ковалски имаше най-голям опит в управлението на големи машини и снегомобилът очевидно му харесваше — вече показваше смахнатите си таланти в прекарването на чудовищната машина през трудния терен. Може и да нямаше голям късмет с дамите, но афинитетът му към мощните двигатели определено компенсираше този недостатък.

Захапал димящия остатък от пурата си, Ковалски съсредоточено работеше с лостовете и подкара снегомобила през нападали камъни.

Шестнайсетметровата машина се килна, когато грамадните гуми преодоляха една канара.

— Внимавай — предупреди го Грей.

— Не ми трябват съветници от втория ред — измърмори Ковалски. — Иди да видиш още колко ни остава. Забрави за километри на литър... това чудо изминава *метри* за литър. В най-скоро време ще караме на изпарения.

И за да го докаже, почука с дебелия си пръст по индикатора за гориво. Стрелката приближаваше зловещата червена линия.

„Лошо.“

Макар че животът тук като цяло игнорираше машината, тромавото ѝ преминаване раздвижваше всичко наоколо и напускането на убежището ѝ ставаше още по-рисковано.

След като преодоляха купчината камъни, Грей остави Ковалски да кара и се спусна по късата стълба в трюма — навремето явно разделен на две нива, но някой отдавна го беше изкормил и го бе превърнал в едно голямо помещение. Оригиналните скамейки си стояха от двете страни и стигаха до задната рампа, по която войниците можеха да излизат навън.

Стела и Джейсън седяха един до друг и разговаряха тихо — доколкото можеше да прецени, Стела водеше урок по биология. Грей отиде при Харингтън, който седеше мрачно отсреща, опрял лакти на коленете си и отпуснал глава.

— Професоре, дизелът е на свършване — каза Грей. — Още колко остава до подстанцията?

Харингтън вдигна глава. Лицето му бе изпито и уморено, в очите му се четеше безпокойство. Сякаш се бе състарил с десетилетия по пътя от Нос Ад.

— Не много. Задният изход се намира в другия край на Колизея. Не може да се пропусне.

Нещо изкряска пронизително и се стовари върху снегомобила. По покрива задраскаха нокти — и после всичко затихна.

„Колкото по-скоро стигнем, толкова по-добре.“

Харингтън погледна разтревожено дъщеря си, после се наведе напред, хвана Грей за коляното и прошепна разгорещено:

— Ако нещо стане, ще я изкараш оттук.

— Ще направя всичко по силите си — обеща Грей.

Думите му не утешиха особено професора. За да го разсее, Грей седна до него.

— И какво е правил тук адмирал Бърд?

— Мисля, че е дошъл да търси секретна нацистка база — и вместо нея е намерил това място. Знам със сигурност само, че е пристигнал в Антарктида през четирийсет и шеста, една година след края на Втората световна война. Дошъл е с тринайсет кораба, над двайсет самолета и пет хиляди души.

— Пет хиляди?! Защо толкова много?

— Операцията била наречена Висок скок. Официално била полярно учение, включващо и картографиране на континента, но повечето цели на експедицията били строго секретни. По-късно тя довела до серия атомни взривове. Мисля, че големите клечки, които надзиравали операцията, са се опитали да запушат това място. Говори се, че след експедицията Бърд вече не бил същият. Станал уединен, болнав. Някои приписват промяната на времето, което прекарал на леда, но аз се чудя дали вината не е в това място.

На Грей му бе достатъчно да види измъчените, уплашени очи на Харингтън, за да разбере какво има предвид.

— Може би изобщо не трябваше да откриваме тези пещери — каза професорът. — Може би трябваше да се вслушаме в мъдростта на Дарвин и да оставим тази тайна заровена и недокосната.

— Елате да видите! — изрева Ковалски отгоре.

Тревожният му глас накара всички да скочат и да забързат към предната кабина. Харингтън се отпусна тежко на мястото до водача.

Пред тях се простираше огромна мочурлива местност, осеяна с езерца, потоци и водопади. Гигантската вкаменена гора беше свършила и тук се виждаха само отделни дървета, издигащи се като самотни стражи. От тавана се спускаха сталактити.

Тресавището бе покрито от поле фосфоресцираща тръстика, която осветяваше мрака отвъд обсега на прожекторите. Странни създания се движеха по това зловещо поле. Блатни птици излитаха на ципести криле, подплашени от пристигането на ръмжащото и димящо чудовище. Тромави сенки се мъкнеха тежко между тръстиките. Други създания се разпълзяваха и разбягваха на подскоци по бреговете. През цялото време писъци, крясъци и пронизителни викове бомбардираха

стоманената им черупка, сякаш животът тук предизвикваше шумния натрапник, нарушил спокойствието му.

Но не това бе причината Ковалски да ги извика.

Грей зяпна.

„Боже мой...“

През мочурището се движеше стадо огромни зверове, стотина или повече, всеки с размерите на мамут. Придвижваха се предимно на четири крака, макар че от време на време някой се надигаше на два и правеше по няколко крачки като мечка, сякаш се оглеждаше за опасност. Имаха къси израстъци, подобни на закърнели хоботи, с които хващаха тръстиките, изтръгваха ги и ги преживяха бавно и методично.

— Вижте мъха, който расте по хълбоците им — каза Стела.

Грей присви очи. Беше си помислил, че рошавите килими по мускулестите тела са козина. Само че тази козина леко светеше в калейдоскоп от цветове.

— Смятаме, че мъхът е в симбиоза с тези животни, които наричаме *Rachysorex ferocis*. Телесната температура предизвиква промяна в цвета на светлината и така пахицерексите общуват помежду си.

— Като светулки на поляна — обади се Джейсън и си спечели усмивката на Стела.

Ковалски не беше толкова очарован.

— Само дето тези светулки могат да те стъпчат на пихтия. — Той погледна професора на съседната седалка. — Какво да правим? Безопасно ли е да продължим?

— Карай бавно. Прожекторите вероятно ще ги смутят и ще можем да минем.

За животни, които общуват чрез приглушени светлини, снегомобилът сигурно им крещеше като някакъв лишен от слух и деформиран представител на вида им.

— Досега никога не са ни създавали неприятности — продължи Харингтън. — Но и никога не съм виждал толкова много на едно място. Забелязвали сме отделни малки групи, които ни оставят на мира, особено ако сме ярко осветени.

— Може би сега им е периодът на чифтосване — каза Стела. — И това е мястото за размножаване.

— В такъв случай да се надяваме на някой да не му хрумне да се пробва с нашата обемиста дама — каза Ковалски. — Нямам намерение да умра стъпкан от надървен слон.

— Прави каквото казва професорът — предупреди го Грей. — Продължавай напред, но предпазливо.

Ковалски измърмори нещо под нос и превключи на скорост. Поеха през плитчините, като минаха по широка дъга, за да заобиколят по-дълбоките места. Пахицереците продължиха по своя път; няколко изсумтяха към тях, сякаш ги укоряваха за грубото натрапничество. Минаха покрай едно животно, което бе достатъчно високо, за да надникне в кабината и да изгледа непознатите вътре.

— Ама че любопитко. Пъха си... *носа* — отбеляза Ковалски и се огледа в очакване да оценят шегата му по достойнство.

Стела и Джейсън изстенаха.

Грей не откъсваше поглед от огледалото, за да е сигурен, че никое животно не е решило да ги предизвика. Дори якият снегомобил едва ли щеше да оцелее при атака на едно или повече от тези гигантски създания.

Някакъв проблясък привлече вниманието му. Светлината бе много по-ярка от светлината на стадото. Идваше от по-назад, където вкаменената гора беше по-гъста. После зърна други светлини отляво, като две светещи очи. Секунди по-късно светнаха още две.

Пръстите му се вкопчиха в облегалката.

— Имаме си компания.

16:32

„Нищо чудно, че ни отне толкова време да настигнем кучите синове...“

Дилан Райт стоеше зад водача на най-големия транспортър и се взираше в тресавището и тромавото стадо пахицерекси. Отдясно някакво превозно средство оставяше ярка следа през периферията на светещото стадо, подобно на комета, носеща се над пода на тъмната пещера.

„Значи старият снегомобил на Бърд отново е в движение.“

Явно го бяха поправили след като Дилан и хората му бяха избягали от Нос Ад преди година и половина. Но това нямаше особено

значение. Снегомобилът можеше да се движи само по суша и не можеше да се сравнява по скорост и маневреност с транспортните амфибии, особено с по-малките.

А и залогът бе в полза на Дилан — трима срещу един.

Освен това имаше числено и огнево превъзходство, вероятно в същото отношение.

Дилан докосна радиостанцията си и се свърза с по-малките транспортъори.

— Маккинън, отдели се надясно. Сюард, ти наляво. Приклещете ги. Аз ще натикам големия звяр в задницата им.

Двамата потвърдиха.

— Давайте! — нареди той, вкусвайки познатата тръпка на лова.

„А сега да приключваме.“

16:33

Джейсън седеше на мястото до Ковалски. Снегомобилът се носеше през тресавището, смазваше тръстиките, разгонваше животните и избягваше по-големите препятствия като тромавите пахицерекси. Огромните зверове се махаха от пътя им с възмутени резове. Ковалски рязко завиваше наляво и надясно, за да не удари някои от по-бавните — не толкова от загриженост за животните, колкото от страх, че един сблъсък ще нанесе повече поражения на машината, отколкото на дебелокожите създания.

Снегомобилът попадна на нисък хребет и подскочи, за момент полетя във въздуха и се стовари тежко върху гигантските си колела.

Джейсън се вкопчи в облегалката, без да откъсва поглед от прозореца. Стела се бе свила в седалката зад Ковалски.

В мрака от дясната страна блеснаха светлини.

— Приближават отдясно! — извика Джейсън достатъчно силно, че Грей да го чуе в долното помещение.

— И отляво също! — обади се Стела.

По-малките транспортъори се намираха на трийсетина метра от тях и се движеха по-бързо и по-пъргаво от тромавия снегомобил. Целта им очевидно бе да ги изпреварят и да ги накарат да намалят. По-големият транспортъор ги следваше, но ги догонваше бързо, защото не му се налагаше да заобикаля водните препятствия.

— Трябва ни повече скорост — измърмори Джейсън.

Ковалски го чу.

— Педалът е натиснат до дупка, хлапе. Освен ако не искаш да слезеш и да буташ, това е.

Джейсън и Стела се спогледаха тревожно.

Нямаше начин да избягат на тези ловци.

Малките транспортъори започнаха да се приближават от двете им страни и да ги притискат. Проехтяха изстрели. Куршуми рикошираха от стоманения корпус и одраскаха дебелото предно стъкло. То издържа — засега. Снегомобилът бе пригоден за суровия терен на Антарктида и можеше да издържа на лавини и пропадане в ледени пукнатини, но технологията от времето на Втората световна война си имаше своите ограничения.

Трябваше да се откъснат от тези клещи. Сега или никога. Ловците се бяха приближили толкова, колкото смееха.

— Готов! — извика Джейсън на Грей.

Стела посочи напред и наляво.

— Ето там... този!

Джейсън кимна и изрева:

— Ляво на борд! Имаме си едър мъжкар ляво на борд!

— Действай! — извика в отговор Грей.

Ковалски се наведе над кормилото и викна:

— Пазете си задниците!

16:35

Грей се беше закопчал на последната седалка, с лице към рампата. Харингтън седеше от другата страна.

Снегомобилът внезапно направи рязък десен завои, вдигна се на две гуми по мократа скала и се килна застрашително, докато продължаваше да завива, обръщайки задната си част наляво.

Грей затаи дъх, сигурен, че ще се преобърнат — но машината най-сетне се изправи и се стовари с трясък на четирите си колела.

— Сега! — извика той на Харингтън.

Професорът натисна един голям черен бутон над седалката си.

Болтовете в горната част на стената изхвърчаха и задната врата се отвори, падайки като рампа. Краят ѝ се удари в земята и се понесе

зад снегомоби́ла, като подскачаше по неравния терен и по плитките локви и поточета.

— Трябва да е онзи! — изкрещя Харингтън през трясъка на стомана върху камък и рева на уплашеното стадо.

Професорът сочеше един особено едър Рашусегех, който тичаше тежко и гневно тръбеше. Мъжкарят се извисяваше с една трета над останалите. Зад огромното му туловище се носеше единият от малките транспортъри, който все още се опитваше да компенсира внезапната маневра на снегомоби́ла.

Грей насочи акустичната си пушка към задницата на мъжкаря, изчака преследващият транспортър да се изравни с животното — и стреля.

Прикладът на електрическата пушка го блъсна в рамото. От звуковия откат го заболяха зъбите. Акустичният заряд улучи хълбока на мъжкаря — личеше си, защото на козината му, която светеше в тъмночервено, внезапно блесна синьо петно, сякаш Грей го беше улучил с пейнтбол.

Мъжкарят изрева, изправи се на задните си крака и се извъртя настрана от шума и болката. А после стъпи на четирите си крака и се втурна в обратната посока, право към носещия се покрай него транспортър.

И изкара гнева си върху неканения гост в стадото: наведе глава и блъсна машината отстрани с оглушителен трясък на кост върху стомана. Малкият транспортър полетя във въздуха и се преобърна. Прелетя до отсрещния бряг на езерото, падна на една страна и се плъзна, хвърляйки искри.

„Един по-малко.“

Грей знаеше, че противникът ги превъзхожда числено, и беше решил да използва този суров свят като оръжие и да го насочи срещу преследвачите.

Ковалски отново рязко зави и задницата на снегомоби́ла поднесе. Предпазният колан се вряза в Грей и той едва не изпусна пушката. Снегомоби́лът се понесе напред, за да се откъсне от клещите.

Големият транспортър изостана. Грей се вираше в отдалечаващите се светлини. Знаеше, че главният неприятел е там.

„Ела ми...“

16:36

Дилан зърна при спуснатата задна врата на снегомобила тъмен силует. Светлината на фаровете разкри фигура, закопчана с колан на седалката и с дълга пушка в ръце. Макар разстоянието да бе твърде голямо, той си спомни мъжа от моторната шейна отпреди двайсет и четири часа, който бе стрелял по самолета му и едва не го беше свалил.

Явно беше същият американец.

„Значи кучият син е оцелял... или поне е стигнал до станцията.“

Изпита уважение. Вече разбираше защо Харингтън все му се изплъзва. Старецът имаше помощник, който бе опитен и компетентен.

Пръстите му напипаха пистолета и се свиха около старата дървена дръжка в очакване на предстоящото предизвикателство.

Когато приближиха мястото на катастрофата, водачът намали. По-малкият транспортър лежеше преобърнат на една страна в остров от светлина. Веригите още се въртяха безполезно. При сблъсъка изходната рампа се беше отворила. От кабината трещяха изстрели.

Някой още беше жив и се бореше.

И с основание.

Светът на Нос Ад, раздразнен и разгневен от настъпилия хаос, напираше към преобърнатата кабина. Сенки пълзяха и драпаха една върху друга, вероятно привлечени от кръвта на ранените вътре. Един мъж се хвърли срещу тази смъртоносна вълна, като се препъваше и се мъчеше да се отскубне. Нещо грапаво и ракообразно се бе вкопчило в рамото и врата му. Дълги крака се бяха впили в плътта му и не го пускаха.

Беше Сюард, водачът на тази група. Запробива си път през тръстиките към приближаващите светлини, вдигнал умолително ръка.

— Сър? — обади се водачът, който продължаваше да намалява скоростта.

В същия миг огромна тъмна сянка се понесе през светещите върхове на тръстиката, прониза нещастника в ребрата, вдигна го във въздуха и го отнесе.

В разбития транспортър имаше още трима мъже.

Но стрелбата вече беше спряла.

„Нищо не може да се направи.“

Дилан насочи вниманието си напред и посочи отдалечаващия се снегомобил. Трябваше да изпълни мисията си.

— Продължавай.

16:39

Грей охраняваше с пушката задния отвор. Вратата беше твърде повредена, за да се затвори. Краят на рампата подскачаше и хвърляше искри по камъните зад снегомобила.

Изложената на стихииите кабина бе в огромна опасност. Грей стреляше по всяка сянка, която приближаваше прекалено много, но скоростта на машината заедно с отработените газове и ревящите двигатели си оставаха най-добрата им защита.

Изведнъж през цялата какофония се чу рязко изсвирване.

Ковалски натискаше яростно клаксона на снегомобила.

„Сега пък какво?“

Грей хвърли поглед през рамо. Джейсън и Стела се спускаха по стълбата от горната кабина.

— Ковалски има нужда от теб! — извика Джейсън. — Ние ще пазим тук.

Младата жена застана до Харингтън.

— Ти също трябва да идеш, татко.

— Чакайте. — Професорът беше намерил стар бинокъл от времето на войната и гледаше в мрака. Свали бинокъла и посочи. — Изглежда, Райт се отдалечава.

Грей се обърна и видя, че Харингтън е прав.

Светлините на големия транспортър се отдалечаваха от снегомобила наляво, навътре в тресавището, обратно към мрака на огромния Колизей.

„Къде отива?“

Харингтън посочи с бинокъла.

— Видях нещо на покрива на транспортъра. Прилича на...

Мощен гръм погълна последните му думи и отекна в пещерата, заглушавайки за момент писъците и крясъците на полуделия живот отвън. Идваше някъде далеч отзад.

След като грохотът утихна, Грей се обърна към Харингтън.

— Това да не бяха противобункерните бомби?

Ужасът стегна гърлото му.

„Нима Райт току-що е срутил входа към тунелите?“

Харингтън се беше облещил — но от друг страх.

— Не. Ако бяха гръмнали те, взривът щеше да е *много* по-силен.

Щеше да разтrese цялата пещерна система.

„Тогава какво?“

Професорът отговори на неизречения въпрос.

— Мисля, че Райт е заложил по-слаби взривове, колкото да пробие дупка през станцията.

— Защо му е да го прави?

Харингтън посочи натам, където беше изчезнал транспортърът.

— Опитвах се да ти кажа... На покрива на транспортъра имаше голям диск, частично завит с брезент. Мисля, че беше чиния на акустично оръдие. Поне четири пъти по-голямо от онези, които охраняваха станцията.

Грей погледна натам, накъдето се беше насочила машината на Райт, към по-дълбоките части на този изгубен свят.

И внезапно разбра плана на противника.

Представи си дупката в суперструктурата на Нос Ад, отваряща тази биосфера за света горе. „Ако Райт навлезе достатъчно дълбоко и обърне това оръдие към тунелите...“

— Възнамерява да изтика този свят навън — каза той, представяйки си как акустичното устройство подгонва тукашните създания към пробития изход.

На Харингтън му призля.

— Пораженията, които тези агресивни КНК видове ще нанесат върху останалите екосистеми, ще бъдат неизчислими. — Той поклати глава. — Защо му е на някой да прави това?

— Този въпрос може да почака — каза Грей. — Засега трябва да попречим това да се случи.

Стела кимна.

— Ако успеем да стигнем Задния изход, да задействаме бомбите и да срутим тунелите в другия край, ще запушим пещерната система, независимо накъде Райт ще насочи оръдието си.

Това бе най-добрата им надежда.

Клаксонът изрева отново, този път по-продължително.

Грей посочи подскачащата рампа и извика:

— Джейсън, Стела! Не пускайте нищо вътре!

Ако Харингтън беше прав, не биваше да позволяват нищо да ги забави.

Двамата кимнаха и Грей се втурна към предната част на снегомобила, следван от професора. Бързо се покатери по стълбата и помогна на Харингтън да се качи в горната кабина.

Ковалски ги изгледа намръщено и пусна верижката на клаксона. Ревът най-сетне замлъкна.

— Крайно време беше. — Той посочи с дебелия си ръка напред. — Док, онова ли е Задният ти изход?

Мощните прожектори разкъсваха мрака и разкриваха инсталация, забита като стоманена раковина високо в отсрещната стена. Кабелите на гондолата се спускаха от покрива към малката база, която със серията свързани помежду си помещения със запечатани проходи между тях приличаше на паднала на земята космическа станция.

— Това е субстанцията — потвърди Харингтън. — Построихме я в естествена пукнатина, която стига почти до повърхността. После пробихме тунел нагоре.

„И сте си осигурили заден изход.“

— В такъв случай имаме проблем — каза Ковалски и посочи терена пред тях.

Между снегомобила и Задния изход минаваше широк приток. Водите му се носеха бързо между нахъбени скали и остри сталагмити. Изглеждаше твърде дълбок, за да бъде преодолян от снегомобила.

Но положението не беше безнадеждно — поне не *напълно* безнадеждно.

— Какво мислите? — попита Ковалски.

Отляво над реката минаваше стар мост от дърво и стомана. При пресичането на Колизея бяха забелязали останките и на други подобни мостове, вероятно построени от американците, изследвали първи това място.

Грей си спомни разказа на Харингтън за операция Висок скок. Нищо чудно, че Бърд се е нуждаел от толкова много кораби, самолети и жива сила. Навлизането тук долу сигурно можеше да се сравни с изследването на повърхността на Марс.

Докато снегомобилът се носеше към моста, Грей забеляза, че някои от напречните греди, дебели колкото железопътни траверси, отдавна са изгнили и паднали. Представи си руините на другите мостове.

— Мислиш ли, че ще ни издържи? — попита Ковалски.

Харингтън задъвка долната си устна, мъчеше се да намери някаква причина за оптимизъм.

— Тези греди са били предвидени да понесат тежестта и размерите на машината на Бърд.

„Само че преди седемдесет години.“

Въпреки това Грей не виждаше друг избор. Задният изход още беше на триста метра от тях. За да стигнат станцията навреме, за да спрат Райт, се нуждаеха от скоростта на снегомобиля, както и от относителната безопасност, която им осигуряваше.

— Ще се наложи да рискуваме — каза Грей. — При достатъчно добра скорост може да профучим през моста, преди да се е срутил под нас.

— Ти си шефът — каза Ковалски и отново настъпи газта, използвайки последните капки гориво, за да изстиска още скорост от двигателите.

— Хванете се за нещо и не се пускайте! — извика Грей на двамата долу.

Помисли си дали да не свали Джейсън, Стела и Харингтън преди да рискуват това опасно пресичане, но това щеше да им коства твърде много време, инерция и гориво. А и ако всичко отидеше по дяволите, тримата нямаше да са в по-голяма безопасност тук, отколкото ако рискуват.

„А може би дори в никаква.“

— Дръжте се! — извика Грей, когато снегомобилът се понесе към моста.

Настръхна, когато предните гуми достигнаха първите траверси, но яките греди издържаха. Бавно издиша, все още готов за най-лошото. Машината полетя по моста, който продължаваше цели петдесет дълги метра.

В огледалото видя как две греди се счупиха под тежестта им и полетяха към кипналата вода. Но масивните гуми преодоляха без

проблем малките празнини. Засега скоростта и инерцията бяха на тяхна страна.

Но не и късметът.

Нещо се понесе ниско над реката към тях.

Грей успя да го зърне за миг. Светлината разкри втория малък транспортър в далечината — явно той не беше последвал големия си събрат, а вместо това им бе устроил засада.

Върху кабината на машината стоеше мъж, изложен на опасностите на този свят, с димяща цев на РПГ на рамо.

Реактивният снаряд улучи моста пред тях. Стари греди и стомана се разлетяха във всички посоки.

Неспособен да спре навреме, снегомобилът стигна до зейналата пропаст — и полетя надолу към реката.

IV. ДЕЦИВИЛИЗАЦИЯ

25.

20 април, 12:45

Рорайма, Бразилия

„Кой би си помислил, че такова дребно нещо може да създаде такива бели?“

Застанал в сенките в края на имението си, Кътър Елвс гледаше как младата жена слиза колебливо от хеликоптера на върха на платото. Вдигна ръка да се защити от яркото слънце и придърпа козирката на бейзболната си шапка. Беше облечена в широка блуза и елече, а косата ѝ бе вързана на опашка.

„Не е непривлекателна.“

Но изобщо не можеше да се сравнява с красавицата, която слезе след нея и я хвана за лакътя. Кътър се усмихна при вида на близначката на жена си. Рахеи беше абсолютно копие на Ашуу, но имаше каменно сърце, за разлика от нежната душа на сестра си. Дори сега не показва никаква емоция, когато го видя — само го погледна с обсидиановите си очи и помъкна пленницата си към него.

По-рано Кътър бе получил по имейла сканирания паспорт на новодошлата, открит при претърсване на личните ѝ вещи след залавянето ѝ. Бърза проверка разкри редица интересни детайли за новата му гостенка — Джена Бек, калифорнийски парков рейнджър в района на езерото Моно, където Кендъл Хес бе установил изследователската си станция.

Това не можеше да е съвпадение.

Матео бе докладвал за упорит рейнджър, вероятно станал свидетел на отвличането на доктора. Освен това беше разказал за престрелката на хълма със същия рейнджър.

Възможно ли бе да е именно тя?

„Интересно.“

Обхванат от любопитство, Кътър излезе от сянката на пещерата, която скриваше дома му. Слънцето печеше свирепо, но още не можеше да разпръсне мъглата, забулваща отвесните скали на планинския му дом.

Забеляза как по лицето на жената преминават няколко емоции, когато го видя. Една от тях лесно можеше да се разчете по лекото разширяване на очите ѝ.

Разпознаване.

Дали ненавременното ѝ посещение в базата беше сложило началото на събитията, довели до пристигането на американския екип в Боа Виста в търсене на мъртвец? Този въпрос пораждаше други, но скоро щеше да има време за тях.

Той пристъпи напред и протегна ръка.

Тя игнорира жеста му.

— Вие сте Кътър Елвс.

Той кимна. Не виждаше причина да хитрува на този етап.

— А вие сте Джена Бек. Парковият рейнджър, който ни причини толкова мъки.

Изпита известно удоволствие от изненаданата ѝ физиономия. Въпреки това жената се окопоти бързо.

— Къде е доктор Хес? — попита тя и се огледа. Погледът ѝ се задържа върху къщата зад него.

— Жив и здрав е. Работи за мен.

На лицето ѝ се изписа съмнение.

Кътър също имаше въпроси.

— Как ме открихте, госпожице Бек? Положих големи усилия да остана сред покойниците.

Жената прецени внимателно отговора си. Дръзко вирнатата ѝ брадичка показваше, че е избрала истината.

— Благодарение на Ейми Серпри — каза тя. — Къртицата, която сте въдворили в лабораторията на доктор Хес.

Кътър вече го подозираше, тъй като по-ранните му опити да се свърже с младата последователка на Тъмен Едем се бяха оказали неуспешни. Отначало си бе помислил, че е умряла при заразяването, но явно бяха успели да я заловят.

— И къде е Ейми сега? — Кътър се запита какво ли е казала на властите. Не че се тревожеше особено. Ейми никога не бе идвала тук и нямаше никаква представа за истинските му планове.

— Мъртва е — каза Бек. — От същия организъм, който пусна в Калифорния.

Кътър се съсредоточи, за да прецени как приема загубата, но не откри кой знае каква емоционална реакция.

— Ейми знаеше рисковете. Тя беше предан войник на Тъмен Едем, готова да защитава каузата на всяка цена.

— Накрая не изглеждаше *готова* да умре.

Той сви рамене.

— Понякога се нужни жертви.

„И ще има още много, както скоро ще научи тази млада жена.“

Даде знак на Рахеи да поведе пленницата, обърна се и тръгна към къщата. Зърна дребно личице да наднича иззад ъгъла. Синът му Йори винаги проявяваше любопитство към непознати. Вината беше негова, защото държеше момчето на практика съвсем изолирано.

Махна му да влиза вътре.

— Искам да видя доктор Хес — настоя жената. — Преди да кажа каквото и да било повече.

Въпреки дръзкото ѝ поведение Кътър знаеше, че Рахеи знае как да я накара да говори за един час, но това нямаше да е необходимо.

Той погледна назад към нея.

— Къде си мислите, че ви водят?

12:48

„Не може да бъде...“

Кендъл се взираше в компютърния екран в основната лаборатория. Едрата фигура на Матео се извисяваше зад него.

След като завърши анализа на генетичния код на Кътър, който бе предназначен за вирусната обвивка, той беше свалил защитния си костюм и се бе върнал при една работна станция във външното помещение.

Беше използвал CRISPR-Cas9 техниката, за да разбие кода на Кътър ген по ген, нуклеотид по нуклеотид. Откри, че кодът е прост — една-единствена нишка РНК, характерна за цяло семейство вируси.

Минималистичният подход подсказваше, че Кътър вероятно е взел обикновен вирус и е добавил кода си в него с помощта на същата техника за хибридизация, която бе използвал и за създаването на химерите си в онази дупка.

Но какъв беше оригиналният вирусен източник?

Задачата не беше трудна за решаване. Пусна кода през програма за идентифициране и откри 94% сходство с обикновения норовирус. Гадинката беше истинска напаст за пътническите кораби и местата, където се събираха много хора. Това бе един от най-заразните вируси в природата — само двайсетина частици бяха достатъчни да инфектират човек. Можеше да се предава чрез телесни течности, по въздуха или просто при контакт със заражена повърхност.

Ако искаш да създадеш универсален заразен организъм, норовирусът беше добър избор. Недостатъкът му бе, че той бе много чувствителен към дезинфектанти, белини и разтворители, така че борбата с него бе лесна.

„Но ако вирусът е затворен в моята обвивка, нищо не би могло да го спре.“

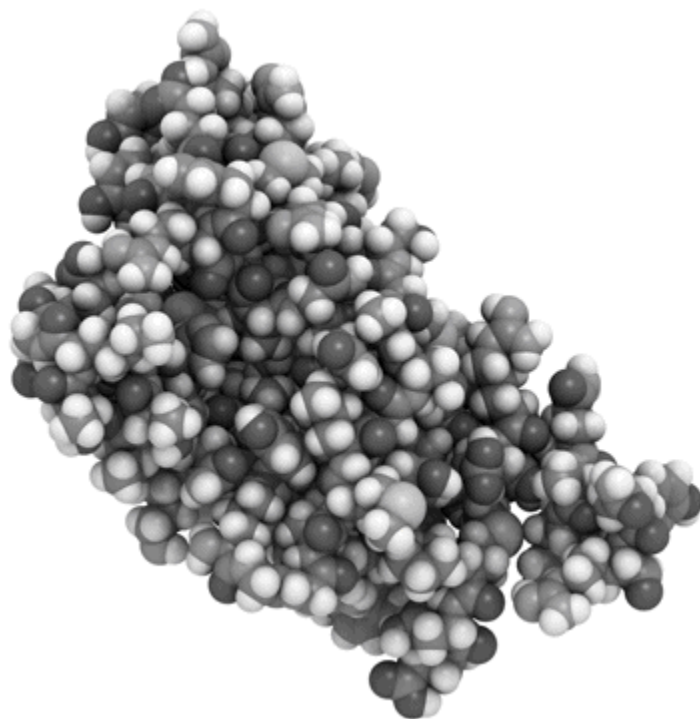
Въпреки това норовирусът по принцип не бе смъртоносен, особено ако е засегнал здрави индивиди. Предизвикваше само грипни симптоми. Така че това пораждаше по-голяма тревога.

„Какво е добавил Кътър?

Какво представляват другите шест процента от кода?“

Останалият материал изглеждаше повторение на специфичен ген за производство на белтък. За да разбере за какъв точно белтък става дума, Кендъл пусна резултатите през моделираща програма, която превръщаше кода в серия аминокиселини, и от тази верига компютърът създаваше триизмерен модел на окончателния белтък.

Сега Кендъл гледаше как моделът бавно се върти на екрана.

Макар нагънатата форма да бе леко променена, той все пак я разпозна. Предположението му се потвърди от програмата за съпоставяне.

„Боже мой, Кътър, какво си замислил?“

Сякаш призован от тази мисъл, Кътър отвори вратата на лабораторията и влезе. Съпровождаха го две жени. Едната беше съпругата му — или поне така изглеждаше, но нещо в нея беше различно. Нямаше я онази страстна съблазнителност, нито пък неизреченото привличане, което беше доловил между двамата.

И тогава си спомни необичайната аномалия в племето и му просветна.

Това беше близначката — другата сестра на Матео. Реакцията на мъжа с белега потвърди заключението му — тя бе много по-различна, отколкото при срещата с Ашуу. Матео срещна само за миг погледа на сестра си, изглеждаше странно изнервен и уплашен.

Преди Кендъл да разбере защо, втората жена пристъпи напред. По дрехите и поведението ѝ личеше, че е американка. В нея имаше нещо странно познато, сякаш са се виждали и преди, но не можеше да каже къде и кога.

Кътър ги представи.

— Кендъл, това е балдъзата ми Рахеи. А тази красива млада дама до мен е от твоята гора. Калифорнийски парков рейнджър. Госпожица Джена Бек.

Кендъл примигна изненадано. Вече се сещаше. *Наистина* беше срещнал за кратко младата жена в Лий Вининг, на чаша кафе в „Боди Майк“. Интересуваше се от изследванията му на езерото. Объркан, той се помъчи да разбере какво става.

„Какво търси тя тук?“

Ако се съдеше по гнева на лицето ѝ и скованата ѝ стойка, тя не беше съучастничка във всичко това.

Джена пристъпи към него и докосна загрижено лакътя му.

— Добре ли сте, доктор Хес?

Той облиза устни. Беше твърде шокиран и не знаеше как да отговори.

Погледът на Кътър се спря върху компютърния екран.

— А, Кендъл, виждам, че си постигнал много, докато ме нямаше.

Кендъл погледна към бавно въртящия се модел.

— Това е някакъв вид *прион*, нали?

— Много добре. Точно такъв е. Всъщност това е модифицирана версия на причинителя на болестта на Кройцфелд-Якобс, която води до бърза прогресивна деменция у хората.

Джена изгледа първо единия, после другия.

— За какво става дума?

Кендъл нямаше време да ѝ обяснява — не че самият той разбираше всичко. Прионите бяха просто белтъчни нишки без собствен генетичен код. След като поразяваха жертвата, тези белтъци увреждаха другите — обикновено тези в мозъка. Затова причинените от приони заболявания обикновено бяха бавни и се разпространяваха по-трудно.

Но вече не.

Кендъл се обърна към Кътър.

— Създал си заразен норовирус, който може да се разпространи бързо и да доставя смъртоносния си прион в огромни количества.

— Първо, не е точно *смъртоносен* — поправи го Кътър. — Модифицирах генетичната структура на приона така, че да не причинява смърт. Както ти обещах от самото начало, нито един човек

или животно няма да изгуби живота си като пряка жертва на създадения от мен организъм.

— Тогава каква е целта ти? Искаш да вкараш творението си в моята бронирана обвивка, така че кодът ти да стане на практика незаличим. След това може да се разпространи бързо, без никакъв начин да бъде спрян.

— Така е. Но онова, което ме заинтригува най-много, беше *малкият* размер на обвивката — генетична система за доставяне, която е достатъчно малка, за да преминава с лекота през бариерата между кръвта и мозъка. Да осигурява на тези малки фабрики за приони бърз достъп до нервната система на заразените.

Кендъл не можеше да скрие ужаса си; дори Джена разбра достатъчно, за да пребледнее. Прионните болести бяха нелечими и пораженията от тях бяха постоянни. Типичните клинични симптоми бяха обща деменция и прогресивна загуба на висшите когнитивни функции, превръщаща в крайна сметка разумния човек в зеленчук.

Кендъл си представи как създадената от Кътър болест плъзва по хората, неудържима като изпуснатия от лабораторията му организъм, и оставя след себе си пълна разруха.

Кътър явно прочете ужаса в очите му.

— Не се бой, приятелю. Създаденият от мен прион не само че *не* е безсмъртен, но и е програмиран да се *самоунищожи* след определен брой цикли. Така се избягва пълното унищожаване на мозъка на жертвата.

— Тогава каква е целта му?

— Това е дар. — Кътър се усмихна. — Заразените ще живеят по-просто, в по-пълна хармония с природата, завинаги свободни от висшите си когнитивни функции.

— Иначе казано, ще ни превърне в животни.

— И Земята ще стане едно по-добро място — каза Кътър.

— Това е нечовешко! — ахна ужасената Джена.

Кътър се обърна към нея.

— Вие сте парков рейнджър, госпожице Бек. Определено би трябвало да ме разбирате по-добре от всеки друг. Човешко е да постъпваш *нечовешки*. Ние вече сме зверове, които се преструват на морални. Нуждаем се от религия, правителство и закони, за да налагаме контрол *върху* нисшите си природи. Възнамерявам да залича

болестта, наречена *разум*, да премахна заблудата, която позволява на човечеството да се смята за господар на тази планета.

Кътър обгърна с жест всичко около себе си.

— Изгаряме горите, замърсяваме океаните, разтопяваме полярните шапки, изхвърляме въглероден двуокис в атмосферата... ние сме основната движеща сила зад едно от най-големите измирания на тази планета. Това е път, който неизбежно ще доведе до *собствения* ни край.

Кендъл се опита да възрази, но Кътър го прекъсна.

— Ралф Уолдо Емерсън го е казал най-добре. „Човешката раса в крайна сметка ще умре от болест, наречена цивилизация“, Ние вече сме на този праг, но какво ще оставим след себе си в предсмъртните си гърчове? Планета, замърсена до такава степен, че нищо да не може да оцелее на нея?

Рейнджърът се противопостави на това дрънкане.

— Но *цивилизацията*... Нашата вродена *интелигентност* съдържа възможността да спасим себе си, а наред с нас и планетата. Динозаврите не са видели приближаващия към тях астероид, но много от нас *виждат* какво става и се борят за промяна.

— Имате доста ограничена гледна точка към цивилизацията, мила моя. Динозаврите са господствали сто осемдесет и пет милиона години, докато модерният човек съществува само от двеста хиляди години. А цивилизацията е едва на десет хиляди.

Кътър поклати глава, за да наблегне на думите си.

— Обществото е просто една разрушителна илюзия за контрол. И вижте до какво доведе тя. По време на краткия експеримент с „цивилизацията“ ние като вид вече се намираме на ръба на тотален екологичен срив, предизвикан от самите нас. Наистина ли мислите, че в този индустриален свят на воюващи държави и алчни политици нещо ще се промени?

Джена въздъхна тежко.

— Трябва да опитаме.

Кътър изсумтя.

— Никога няма да се получи, определено не и навреме. И кой е по-добрият път? Време е да *децивилизоваме* този свят, да сложим край на нелепия експеримент преди планетата да се е превърнала в пустиня.

— И това ли е планът ти? — попита Кендъл. — Да пуснеш тази зараза и да лишиш човечеството от разума му?

— Предпочитам да мисля за плана си като за *излекуване* на човечеството от болестта, наречена цивилизация, да оставя само естественото животно, да изравня правилата на играта за всички. Да направя така, че единственият закон да бъде *оцеляване на най-приспособените*. Светът ще бъде по-силен и по-здрав благодарение на него.

Джена го изгледа със съмнение.

— Ами вие? — попита тя. — Ще вземете ли това „лекарство“?

Кътър сви рамене, но въпросът ѝ като че ли го подразни — което накара Кендъл да хареса младата жена още повече.

— Някои трябва да бъдат пощадени, за да надзирават прехода.

— Разбирам — хвана се за двуличието му Джена. — Много удобно.

Определено раздразненият Кътър се обърна към Кендъл.

— Е, приятелю, крайно време е да ми покажеш твоя метод на зареждане на обвивката.

Кендъл почерпи сила от поведението на младата жена и каза честно:

— Не мога.

— Не можеш или не искаш? — попита Кътър. — Бях много търпелив с теб, Кендъл, защото навремето бяхме приятели, но има начини да те убедя да ми сътрудничиш изцяло.

И погледна сестрата на жена си. Блясъкът в тъмните очи на Рахеи показваше, че тя с удоволствие би приела подобно предизвикателство.

— Не става въпрос, че ти отказвам, Кътър — което бих направил, ако имаше полза, но няма. Просто ключът, който искаш, е недостъпен и за двама ни. Не мога да го синтезирам. Не и тук. КНК секвенцията, необходима за отключването на обвивката, може да се намери единствено в природата.

„Природата, която толкова много обичаш.“

— Къде?

— Знаеш къде, Кътър.

Той кимна и затвори очи.

— Разбира се... Антарктида. Някакъв особен вид от онази биосфера в сянка, нещо с уникален генетичен код, играещ ролята на ключ.

Скоростта, с която работеше умът на чудовището, още смущаваше Кендъл.

Кътър отвори очи.

— Кой е видът?

Кендъл погледна безчувствените му очи, готов да се противопостави. Щом беше внедрил къртица в лабораторията му, Кътър несъмнено имаше човек или цял екип и в станцията на Харингтън. Със сигурност знаеше достатъчно подробности за Нос Ад. Ако научеше истината, кучият син щеше да се сдобие с последното парче от този ужасяващ генетичен пъзел.

„А това в никакъв случай не бива да се случи.“

Кътър разчете решимостта на лицето му и тъжно поклати глава.

— Тъй да бъде. Значи ще трябва да го направим по трудния начин.

Коленете на Кендъл се разтрепериха. Щеше да направи всичко по силите си, за да издържи на онова, което го чакаше.

Кътър се обърна към Джена и махна на Рахеи.

— Ще започнем с нея и ще накараме Кендъл да гледа, за да разбере по-добре какво предстои.

13:00

— Още един час! — обяви Суарес, който седеше отпред до пилота.

Пейнтър погледна през прозореца над превързаното си рамо. Преди да отлетят бе изпил няколко ибупрофена и бе зарязал клупа, но дори при това малко движение болката го прониза като нож. Загледа се в минаващия отдолу терен — под тихо бръмчащите гондоли на перките се стелеше еднообразно зелено море. Някъде напред се намираше целта им, изолираното плато, което мъртвецът Кътър Елвс бе превърнал в свой дом.

„И където може би ще намерим Джена и доктор Хес.“

Времето изтичаше бързо.

Още държеше сателитния телефон до ухото си и сега попита:

— Няма ли начин да забавите Линдал?

— Времето през последния час се промени — отговори Лиза. — И не към добро. Следващият буреносен фронт се движи по-бързо от прогнозираното и се очаква да достигне планините следобед. Според очакваната скорост на вятъра и количеството валежи бурята ще е три или четири пъти по-силна от предишната. Затова времето на взривяването беше преместено от залез на пладне.

„Пладне...“

Погледна си часовника и пресметна часовата разлика. До крайния срок оставаха само два часа. А те все още се намираха на шейсет минути път до целта, което почти не им оставаше време да открият Кендъл Хес и да разберат дали няма друг начин да се справят със заплахата.

Даде си сметка за невъзможната задача, която го очакваше. Погледна морските пехотинци. От двете му страни седяха хората на сержант Суарес — Ейбрамсън и Хенкел. Отсреща Дрейк разговаряше тихо с Малкълм и Шмит. Почерпи сила от коравите момчета около себе си.

И все пак...

— Кога евакуират базата? — попита по телефона.

— Евакуацията вече е в ход. Националната гвардия претърси района сутринта и изведе непокорните местни, които не са се подчинили на заповедта за задължително евакуиране. В момента персоналът на базата демонтира лабораториите и преместват Джош.

— А ти и Нико?

— Нямам доверие на Линдал. Ще чакам до последния момент. Сара... ефрейтор Джесъп е осигурила малък хеликоптер, който да ни отведе.

— Не чакай прекалено много — предупреди я той. Страхът за нея накара устата му да пресъхне.

— Няма. Едмънд редовно ми съобщава как върви подготовката на бомбата. Все още правят последни изчисления. Планът е да я вдигнат с дрон на определена височина за максимален ефект върху околните планини и долини. Екипът все още работи по детайлите.

— Гласът на Лиза стана по-твърд. — Така че трябва да откриеш нещо, Пейнтър... ако не лекарство, то поне някаква надежда да забавим неизбежното.

Пейнтър въздъхна тежко. Сложна задача. Дори да откриеше някакво решение на заплахата, някакво неизвестно биологично противодействие, възможно ли бе то да бъде създадено или приложено достатъчно бързо, за да предотврати взривяването на атомната бомба?

— Ще направя всичко по силите си — обеща той.

Сбогува се, затвори и остави телефона в скута си.

Дрейк разчете изражението му.

— Нека позная. Новините от дома не са добри.

Пейнтър бавно кимна.

„Изобщо не са добри.“

Въпреки болката в рамото отново се обърна към прозореца и най-сетне видя тъмната планина, издигаща се далеч на хоризонта.

„Не ми се вярва положението там да е по-добро.“

13:05

— Може да заболи — каза Кътър Елвс.

Джена седеше на един стол в лабораторията, прикована на място от грамадния Матео. Беше същият, който ѝ бе устроил засада в градчето призрак на хълма. Позна го по белега, минаващ от бузата до брадичката му. Сякаш събитията бяха направили пълен кръг.

— Не го прави — каза Кендъл. — Моля те.

Кътър се изправи. Държеше някакъв инструмент с формата на пистолет. Джена го разпозна — модифицирана пневматична спринцовка за поставяне на ваксини. От горната ѝ част стърчеше ампула с кехлибарена течност.

Едва ли щеше да ѝ бие ваксина против грип.

Кътър се обърна към Кендъл.

— Просто ми кажи името на КНК вида. И няма да има нужда от тази гадост.

— Не го правете — каза Джена. Пръстите на Матео се впиха болезнено в раменете ѝ, предупреждавайки я да не се обажда, но тя пренебрегна заплахата. — Не му давайте онова, което иска.

Кендъл видимо се поколеба, но накрая скръсти ръце на гърдите си.

— Добре тогава — каза Кътър.

Тъмнокожата жена, Рахеи, запретна ръкава на Джена.

Кътър опря пневматичната спринцовка в ръката ѝ.

— Последен шанс, Кендъл.

Ученият виновно извърна поглед.

Кътър леко сви рамене и дръпна спусъка. Изсвистя сгъстен газ и Джена усети рязко ужилване, което сякаш стигна чак до костта.

Джена изруга под нос. Разтри ръката си и се изправи.

— Какво беше това?

Кътър вдигна спринцовката и разклати останалата в ампулата течност.

— Вирусна РНК без обвивка.

Джена си спомни разговора от по-рано.

— Онзи ваш генетичен код. Който поражява мозъка.

— Правилно. Но в сегашната си форма той е слабо заразен и много чувствителен към външно въздействие. Именно затова се нуждая от вирусната обвивка на Кендъл.

Джена го разбра. Той искаше да създаде супербацил, способен да запрати човешката раса обратно в каменната ера — или дори *преди* каменната ера.

— Но дори в това му състояние — добави той — неврологичните поражения ще бъдат същите.

Джена пое дълбоко дъх. Страхуваше се от отговора на следващия си въпрос.

— С колко време разполагам?

— Ще започнете да усещате действието му в рамките на следващите трийсет минути. Лека треска, главоболие, схващане на врата... През следващите няколко часа ще започнат дегенеративните промени. Обикновено речта си отива първа, след това сложните мисли и накрая самосъзнаването. Остават само първичните желания и инстинктът за самосъхранение.

Ужасът сви стомаха ѝ на топка.

— Значи... значи вече сте го изпробвали върху хора? — попита Джена; очакваше Кътър да се опита да оправдае чудовищното си деяние.

Вместо това той отговори напълно спокойно:

— Задълбочено, мила моя. Много задълбочено.

Кендъл докосна ръката на Джена.

— Съжалявам.

Кътър се обърна към Рахеи.

— Отведи госпожица Бек в една от опитните клетки. Долу на ниво Черно.

Устните на жената се разтеглиха в мрачна усмивка на задоволство — първата по-силна емоция от нейна страна.

Това уплаши Джена повече от всичко друго.

Рахеи я сграбчи за ръката и я поведе, като подбра друг местен до вратата, който носеше автомат на рамо. Джена забеляза, че оръжието има жълт U-образен прът, стърчащ пред дулото като байонет, с оголени медни жици на върховете.

Разпозна го.

„Електрически остен.“

Опита се да стои колкото се може по-далеч от оръжието, докато Рахеи я извеждаше от лабораторията. Поведоха я по дълъг тунел, който сякаш минаваше през каменното сърце на планината. Минаха през тежката метална врата в края и отново се озоваха навън.

Джена вдигна ръка да предпази очите си от слънцето, което беше точно над нея и осветяваше гърлото на огромната дупка. Някой я беше превърнал в серия терасирани градини. Зеленият балдахин на дъното отразяваше слънчевата светлина. Всяко ниво представляваше ограда пояс, свързан с останалите със спирален път, изсечен в скалата.

Рахеи я бутна към стълбата, водеща от стоманената площадка към пътя. Долу чакаше закрыта количка за голф. Джена беше принудена да седне отзад с Рахеи, а въоръженият страж зае мястото до шофьора.

След като всички се настаниха, електрическият двигател замърка и количката се спусна по рампата. Минаха през няколко портала, които се отваряха сами пред тях, вероятно в отговор на някакъв чип в колата.

Отначало Джена не видя в градините нищо необичайно, но след няколко нива започна да забелязва странности. Макар да не беше много запозната с живота в екваториалните джунгли, някои от растенията и животните сякаш не бяха от този свят. Отначало признаците бяха едва доловими — пчели колкото орехи, стена от черни орхидеи, чиито венчелистчета се отваряха и затваряха, боа джудже, която изпълзя в малко езерце — имаше хриле!

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-големи и ненормални ставаха създанията. Над пътя имаше надвиснал тънък клон, от който

висяха плъхове на ивици, хванали се за клона с опашки, подобни на опашките на опосум. Докато чакаха един портал да се отвори, някакво пълзящо растение изстреля по тях тръни, които отскочиха от колата. Малко по-нататък подплашиха ято огромни амазонски папагали, които полетяха във въздуха в замайващ калейдоскоп от разноцветни пера.

Един от папагалите се издигна твърде високо и внезапно пропадна като камък няколко метра надолу, преди да дойде на себе си и отново да разпери криле, за да се върне при другите.

Джена погледна нагоре. Дали Кътър не използваше чипове, които държаха всяко създание в определено ниво? Замисли се върху тази възможност — хващаше се за всичко, което можеше да ангажира ума ѝ и да пропъди обзелия я ужас.

Количката продължаваше да се спуска и въздухът ставаше все по-топъл и влажен. По челото и гърба ѝ изби пот.

Погледна с копнеж нагоре към далечния ръб на дупката. Доколкото можеше да прецени, вече бяха на километър и половина под повърхността.

„Никога няма да изляза оттук.“

Най-сетне стигнаха гората на дъното, заемаща площ най-малко осем хектара, минаха през последния портал и се спуснаха през зеления балдахин.

„Добре дошла на ниво Черно.“

Но какво имаше тук долу?

Колкото по-надолу се спускаха, толкова по-тъмно ставаше. Ярката слънчева светлина се смени с приглушен зелен сумрак. Когато очите ѝ свикнаха, Джена видя светещи с мека светлина гъби, растящи по стволите на дърветата. Малки езерца и поточета отразяваха слабата светлина. От двете страни на чакъления път, водещ към джунглата, растяха гъсти папрати с огромни листа.

Количката стигна до пътя и продължи към гората. Предните фарове се включиха.

На по-ярката светлина Джена се опита да надникне през гъстата растителност, но не видя много. От време на време бронята докосваше някоя папрат и листата ѝ се отдръпваха и свиваха и откриваха по-добър изглед навътре към джунглата.

Където се виждаше все същото.

Джена се отказа и насочи вниманието си напред, като се питаше къде я водят. В лъчите на фаровете танцуваха мушици. Навсякъде от листата и цветята капеше вода.

Двамата мъже отпред бяха спрели да бърбят. Страхът им бе осезаем и сърцето на Джена се разтуптя още по-силно.

Изведнъж на трийсет метра пред тях нещо голямо падна отгоре и се размаза на пътя. Когато стигнаха до мястото, шофьорът предпазливо го заобиколи.

Джена зяпна кървавия скелет на коза или сърна. По костите имаше останало малко месо, включително око, което се взираше отчаяно в нея.

Залепена за прозореца, Джена се загледа нагоре към преплетените клони и листата на тъмния балдахин.

Не видя нищо.

„Кой или какво...“

Оглушителен рев, изпълнен с териториален гняв и глад, разцепи тежката тишина. Отговориха му крясъци от гората, идваха от всички посоки.

Ужасена, Джена се обърна към Рахеи.

Жената отново се усмихваше.

26.

30 април, 17:00

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Всички ли са добре? — извика Грей. — Обадете се!

Изправи се на крака и провери самия себе си. Имаше рана на главата. През пукнатото предно стъкло се виждаше реката.

Преди секунди снегомобилът бе полетял от взривения мост във водата.

„Тогава защо не сме потънали?“

Ковалски помогна на Харингтън да стане от предната седалка. Професорът имаше цицина на челото и беше замаян, с изцъклени очи.

— Трябва ми помощ тук долу! — извика Джейсън.

Грей реагира на паниката в гласа му и се хвърли към стълбата. Долното помещение бе пълно с вода, нахлула през отвора отзад. Огромен черен шип беше пронизал помещението от пода до тавана. Грей си спомни издигащите се от реката сталагмити. Снегомобилът се беше нанизал на един от тях.

Вероятно именно каменният шип не позволяваше силното течение да ги завлече на дъното.

Джейсън се беше вкопчил с всички сили в някаква тръба при тавана, с другата си ръка притискаше Стела към гърдите си. Главата ѝ се люлееше пьянски, половината ѝ лице бе окървавено. Течението заплашваше всеки момент да ги повлече.

Снегомобилът се разтресе под натиска на течението и се завъртя на няколко градуса върху сталагмита. Още греди се откъртиха от моста и полетяха в реката. Нямаше да се задържат още дълго в това положение.

Грей понечи да се гмурне в черните води — и в същото време Джейсън извика:

— Във водата има нещо!

Грей си сложи очилата за нощно виждане, вдигна акустичната пушка и включи инфрачервения фенер. Лъчът проникваше достатъчно дълбоко във водата и се отразяваше от стоманения под. Грей огледа

кабината и видя преплетени пипала, които се протягаха през отвора и опипваха. За разлика от пипалата на октопод, тези имаха остри шипове вместо смукала. Някаква непредпазлива риба ги доближи прекалено и бе разрязана на две при мълниеносната атака. По-малки пипала грабнаха парчетата и ги завлякоха нанякъде.

Грей не искаше да научава що за създание е това.

— Опитай да не мърдаш! — извика той на Джейсън.

За съжаление Стела започна да идва на себе си и се замята изненадано в прегръдката на Джейсън. Няколко черни пипала се заизвиваха към тях.

Грей си помисли дали да не стреля, но се съмняваше, че акустичното оръжие ще има особен ефект върху пипалата, при положение че притежателят им се криеше някъде отвън. Но тази мисъл му даде идея. Повечето създания тук бяха чувствителни към вибрации и звуци. Един акустичен заряд едва ли щеше да обезкуражи скрития хищник, но ако успееше да *усили* ефекта, би могъл да превърне целия снегомобил в еквивалент на нагорещен котлон.

— Джейсън, дам ли ти сигнал, замъкваш си задника към мен.

Хлапето изглеждаше ужасено, но кимна решително.

Грей насочи пушката към тавана. Надяваше се звукът в затвореното пространство да не изкара Джейсън от строя, но трябваше да рискува. Дръпна спусъка. Акустичният импулс удари стоманения таван и отекна през целия корпус на снегомобила подобно на звъняща камбана.

Джейсън трепна, изпусна се и падна във водата. Грей се хвърли след двамата и видя как пипалата се свиват в спазъм и се дръпват навън от кабината. Течението повлече Джейсън към Грей. За щастие младежът не беше изпуснал Стела.

Грей ги хвана и двамата с Джейсън помъкнаха Стела към стълбата. Ковалски я измъкна горе и Харингтън прегърна с всички сили дъщеря си.

— Добре съм — промърмори тя в гърдите на баща си.

Но в скоро време никой от тях нямаше да е добре.

Грей се качи след Джейсън в предната кабина и посочи люка на тавана.

— Всички горе!

Снегомобилът отново се люшна.

— Още сме заклепени в останките от моста — обясни Грей. — Можем да се опитаме да се качим и да излезем на брега.

Ковалски тръгна пръв — нямаше нужда от стълба, за да отвори люка и да се набере нагоре, макар че още мъкнеше картечницата. След като се качи, помогна на Харингтън и дъщеря му. Джейсън и Грей забързаха след тях.

Грей се изправи и с облекчение видя, че лесно могат да се изкатерят по счупените греди до моста.

— Имаме си компания — мрачно рече Ковалски.

Грей се обърна и видя носещите се към тях светлини. Транспортърът, който им беше устроил засада, вероятно идваше да се увери, че всички са мъртви.

Грей посочи другия бряг, в посока на Задния изход.

— Джейсън, със Стела и баща ѝ отивате до подстанцията, взривявате онези бомби и запечатвате това място. Аз и Ковалски ще се погрижим за тези.

— Какво ще правите? — попита Джейсън.

— Те ни направиха засада... така че любезността изисква да им върнем жеста. С малко късмет ще овладеем транспортъра им.

Джейсън го изгледа и смръщи вежди.

— Смяташ да тръгнеш след Райт, нали?

— Ако нещо се оплеска с бомбите, не можем да му позволим да използва оръдието, за да изкара всичко навън.

Джейсън кимна и тръгна към подпорите в предната част на снегомобила. Грей и Ковалски поеха към плетеницата огъната стомана и греди отзад.

Ковалски хвърли поглед назад и попита:

— Откога разделянето стана добра идея?

17:07

След като мостът остана зад тях, Джейсън продължи със Стела и Харингтън към подстанцията високо на задната стена. Беше им останала само една акустична пушка — Стела бе изгубила своята при падането. Все пак след толкова много време на тъмно инфрачервеният фенер светеше достатъчно, за да виждат с помощта на очилата.

„Все едно правим преход по пълнолуние.“

Задният изход представляваше серия четвъртити помещения, забити в една пукнатина високо в скалата. Няколко части стърчаха навън като детски кубчета, залепени за стената на сграда.

— Как ще се качим горе? — попита Джейсън.

Ако се съдеше по кабелите по тавана, нормалният начин да се стигне до подстанцията беше чрез гондолата.

Стела крачеше, хванала баща си за ръка. Двамата бяха насинени, натъртени и окървавени, но продължаваха да вървят упорито през достигащите до коляното туфи мъх и засмукващата тиня на тресавището.

Стела посочи.

— Има стълба. Стоманени скоби в стената, виждаш ли ги?

Бяха изминали едва трийсетина метра, когато силен трясък накара Джейсън да погледне назад. Войната между речното течение и снегомобила бе свършила. Старата машина на Бърд се откачи от моста и потъна в дълбините.

Ярките светлини на другия бряг приближаваха. Джейсън се замоли засадата на Грей да успее. В противен случай транспортърът можеше да прекоси реката и да ги настигне.

Трябваше да побързат.

— Отляво — предупреди го Стела.

Джейсън завъртя пушката и насочи инфрачервения лъч. Някакви тъмни същества ги приближаваха с големи скокове. Приличаха на глутница вълци.

Бяха десетина-петнайсет.

— Какво е това? — попита Джейсън.

— Беда — отвърна Харингтън.

17:09

Грей лежеше по корем в пълния мрак — изнервящо изживяване, като се имаше предвид какъв бе животът в този ад. На няколко метра от него Ковалски дишаше тежко и очевидно също не се чувстваше особено щастлив.

След като се изкатериха по гредите, Грей настоя да продължат в тъмното и да изключат инфрачервения фенер. Не искаше да предупреди приближаващия транспортър, че ги причакват от тази

страна на реката. Така че запълзяха слепешком, докато не стигнаха до някакви скали на двайсетина метра от моста, където се скриха. Наплескаха телата си с тиня, за да не излъчват много топлина.

В тъмното различни създания лазеха по кожата на Грей или бръмчаха около лицето му, привлечени вероятно от миризмата на пот и кръв. Някои хапеха, други жилеха. Грей правеше всичко по силите си да ги разкара.

За щастие не им се наложи да чакат дълго.

Транспортърът приближаваше. Светлините му бяха толкова ярки, че Грей махна очилата за нощно виждане.

Гъсениците се носеха по терена и леко се хлъзнаха, когато машината рязко зави при моста и спря на ръба.

Дясната врата на кабината се отвори и един мъж умело стъпи на веригата и леко скочи на земята. Сложи си очила за нощно виждане и погледна надолу по реката, после към отсрещния бряг.

— Виждам три цели! — извика с британски акцент. — Движат се... в посока към Задния изход.

Водачът на машината изруга.

— Тия проклети копелета имат по девет живота!

Командосът отвън отново се загледа в реката.

— Сър, течението изглежда твърде силно, за да рискуваме. Може да ни завлече на дъното.

— Разбрано. — Водачът говореше като командир, с отчетлив шотландски акцент. Обърна се към друг от екипа си. — Скот, вземи АМ. Оправи тази каша.

Грей се напегна. АМ вероятно бе съкращение на „Арктически Магнум“, версия на британския снайпер, пригодена за арктически условия. Възнамеряваха да ликвидират другите.

Изчака втория мъж да излезе през същата врата. Щом стъпи на земята, командосът сложи пълнител, вдигна пушката, нагласи оптичния мерник и докладва:

— Няма проблем, сър. И тримата са на открито. Лесни мишени. „Вие също.“

— Сега — прошепна Грей и скочи напред.

Ковалски откри огън от дясната му страна. Картечницата затрещя и куршумите разкъсаха гърдния кош на снайпериста. Още

преди тялото му да е паднало, Ковалски насочи картечницата към другия на брега. Тялото му полетя в реката.

Грей спринтира и се хвърли към отворената врата. Изстреля от упор оглушителна серия акустични заряди в затвореното пространство.

Претърколи се в кабината, докато отвътре се разнасяха викове.

Водачът се хвърли навън през другата врата, преди Грей да успее да му попречи. Явно беше замаян, но му бе останала достатъчно съобразителност, за да усети предстоящата атака. Друг не беше толкова бърз и Грей заби ножа си в гърлото му и го завъртя. Когато извади острието, мъжът се задави, хвана се за гърлото и се строполи.

Грей огледа кабината.

Празна.

„Значи са само четирима.“

Видя командира да спринтира покрай брега, така че транспортърът да се намира между него и Ковалски. Докато тичаше, командосът се мъчеше да извади радиостанцията си.

Ако успееше да се свърже с началника си и да го предупреди за атаката, всички надежди да използват машината като троянски кон, за да се доберат до Райт, щяха да отидат по дяволите.

Грей скочи навън и вдигна пушката, но знаеше, че разстоянието е твърде голямо. Ковалски също заобиколи тичешком транспортъра с картечница в ръка, лентата се влачеше зад него.

Командирът вече вдигаше радиостанцията към устата си.

„Късно!“

И тогава нещо тъмно се стрелна от водата, уви се около гърлото на мъжа и го дръпна. Той плюсна в реката, замята се и изчезна.

Грей разпозна покритото с шипове пипало. Стрелбата — както акустичната, така и обикновената — очевидно беше привлякла чудовището към брега. А и опарването по-рано явно не само го бе стреснало, но и го беше вбесило.

„Дори и в ада отмъщението е сладко.“

17:11

Джейсън тичаше до Стела и баща ѝ. Беше чул стрелбата на отсрещния бряг, но не смееше да откъсне вниманието си от

приближаващата глутница хищници и да погледне към Грей и Ковалски.

Вдигнал акустичната пушка, той прикриваше Стела и професора. Стреляше по зверовете, но акустичните заряди само разпръсваха временно глутницата и им спечелваха по няколко допълнителни секунди. Най-лошото бе, че индикаторът за заряда на пушката вече светеше в червено.

„Почти е изтощена.“

— Ще ги отклоня — задъхано каза Джейсън. Краката му бяха натежали от полепналата тиня и водорасли. — Вие продължавайте към станцията.

Забави крачка и им махна да тичат към стената.

— Върви, татко. — Стела бутна професора напред и извади от колана си нож. — Ще помогна на Джейсън.

— Оставаме заедно — каза Харингтън и също спря, дишаше тежко. — *Leox depilis* са като африканските лъвове. Опитват се да отделят слабите от стадото. Пък и не мисля, че ще мога да пробягам цялото разстояние. Ще ги посрещнем тук.

Джейсън стреля отново и улучи първия звяр, който реагира така, сякаш го бяха ударили с бейзболна бухалка. Останалите отскочиха настрана и забавиха крачка, докато улученият дойде на себе си.

„Явно е водачът.“

Междувременно Джейсън беше успял да ги разгледа добре. Мускулестите им рамене достигаха до кръста му, голата им кожа бе черна и лъскава, почти сияйна на светлината на инфрачервения лъч. Главите им бяха издължени като на вълци, челюстите се събираха чак в задната част на черепа, което им позволяваше да отворят плашещо широко паст, подобно на изчезналия вече тасманийски тигър, който Джейсън бе виждал на снимки.

Водачът нададе смразяващ предизвикателен вой, от който Джейсън настръхна. Вероятно в този тъмен свят колкото по-силно крещиш, толкова си по-страшен.

Глутницата се скупчи отново и запристъпва предпазливо напред.

Джейсън вдигна пушката и водачът отново забави крачка.

„Умен... разпознава заплахата.“

Единствената му надежда бе, че от такова късо разстояние акустичното оръжие ще нанесе повече поражения и ще накара

глутницата да си потърси по-лесна плячка. Бърз поглед към индикатора показва, че разполага вероятно само с един изстрел, който не биваше да отива напразно, а това означаваше, че трябва да остави глутницата да доближи максимално, преди да дръпне спусъка.

Прицели се във водача — той беше истинският противник.

Стела застана до него, готова да защити баща си, и прошепна:

— Дай ми пушката.

Джейсън се поколеба.

— Хрумна ми нещо — настоя тя.

Джейсън отстъпи и ѝ даде пушката, като вместо нея взе ножа.

— Мисля, че имаме само един изстрел.

— Тогава да се надяваме, че съм права за модела на доминиране на този вид.

И извади от приклада нещо като малък микрофон. Джейсън си спомни обясненията на Харингтън как пушката може не само да изстрелва акустични заряди, но и да усилва гласове като мегафон или да се използва като устройство за подслушване.

Стела опря приклада в рамото си и доближи микрофона до устните си. И вместо да насочи пушката към приближаващата глутница, я вдигна към тавана.

И нададе вой.

Беше доста добра имитация на вика на водача, само че усилена стократно. Писъкът се понесе към тавана и отекна в пещерата.

Дивашкият вой накара водача да закове на място и да приклекне, очевидно уплашен от силата на крясъка.

Джейсън си спомни собствената си мисъл отпреди малко.

„В този тъмен свят колкото по-силно крещиш, толкова си по-страшен.“

Водачът отстъпи крачка назад, после още една, без да им обръща гръб. Останалите последваха примера му и заотстъпваха бавно, като се оглеждаха нервно.

После по някакъв незнаен сигнал глутницата се обърна и побягна към мрака, готова да преследва не толкова шумна плячка.

Джейсън зяпна Стела.

— Ти си изумителна!

Тя сви рамене и му върна пушката, която вече бе напълно изтощена. Обърна се, като се помъчи да скрие гордата си усмивка.

Продължиха напред. Поне беше останала достатъчно енергия за инфрачервения фенер, но колко още?

Джейсън наложи ускорено темпо и за няколко минути изминаха последните стотина метра. Подстанцията едва се виждаше високо над тях, осветена от две аварийни светлини.

Джейсън погледна стоманените скоби, забити в стената — изкачваха се на десетина етажа.

Предстоеше трудно катерене.

Стела посочи пещерата и каза:

— Там!

Джейсън се напегна и рязко се завъртя в очакване на нова атака. Стела обаче сочеше към светлините от другата страна на реката. Транспортърът бавно потегли покрай брега, отдалечаваше се.

Джейсън затаи дъх и след миг чу тройно изсвирване на клаксон.

Това беше уреченият сигнал.

Грей и Ковалски бяха живи. Бяха успели да овладеят противниковата машина и тръгваха срещу Дилан Райт.

„Сигурно са забавили заминаването си, докато стигнем стената.“

Не знаеше дали могат да го видят, но вдигна ръка.

„Късмет.“

Нямаше да е зле да запази малко късмет и за себе си.

Докато сваляше ръка, инфрачервеният фенер примигна и угасна и останаха в пълен мрак.

30 април, 13:22

Рорайма, Бразилия

„Какво направих?“

Кендъл седеше на работната станция в основната лаборатория. Нямаше друг избор освен да се взира в големия плосък екран, показващ картина от монтирана на дърво камера. Доколкото можеше да прецени по резките нюанси на сивото, устройството записваше от сензор за слаба светлина. Виждаше се гъста гора с пълзящи растения и плътен балдахин от листа. Обективът беше насочен надолу към място, покрито с чакъл.

В средата имаше три високи клетки. Знаци предупреждаваха, че по тях тече ток, както по оградите между отделните нива на страховитата градина на Кътър.

„Това трябва да е най-долното ниво.“

Спомни си, че бе зърнал тази изолирана част от джунглата. Но какво още имаше там долу?

Гледаше как вкарват Джена в централната клетка. Ако се съдеше по начина, по който държеше ръцете си плътно до тялото си и гледаше да не доближава решетките, тя явно знаеше за опасността.

Рахеи затвори клетката.

— Госпожица Бек вече би трябвало да изпитва първите признаци на инфекцията — каза Кътър, който крачеше зад него, следван от Матео. — Главоболие, може би болки в шията.

— Моля те, не го прави — каза Кендъл.

Рахеи се отдалечи с двамата мъже, които зорко следяха джунглата с готови за действие оръжия и остени. Всички бързо се качиха в количката за голф, обърнаха и поеха по пътя, по който бяха дошли.

— Защо я закара там долу? — попита Кендъл. — Защо я оставяш сама?

— О, изобщо не е сама.

Сякаш за да докаже думите му, нещо мина пред камерата, но прекалено бързо, та Кендъл да успее да различи нещо друго освен огромни криви нокти и рошава козина. Въпреки това разпозна вида и възкликна ужасено:

— Не си...

Кътър сви рамене.

— Беше ранен експеримент, основан на твоя сценарий за запазване на видовете. „Възкресяване“ беше думата, която използваше, доколкото си спомням. Проста работа. Вземаш вече съществуващ вид, променяш генетичния му код с MAGE и CAGE техниките и възкресяваш древния му прародител.

Кендъл знаеше, че теоретично това е възможно, че лаборатории по цял свят се опитват да постигнат точно тази цел и че най-вероятно ще успеят през следващите няколко години. Мнозина вече търсеха начин да възкресят мамутите от ДНК на слонове, други се опитваха да съживят изчезналите странстващи гълъби от близките им роднини, а трети се мъчеха да получат отдавна измрелия зубър от генетичния код на съвременните говеда. Тези начинания имаха различни имена: „Съживяване и възстановяване“, „Проект Уруз“, дори един с подходящото название „Проект Лазар“, чиято цел бе възкресяването на австралийска жаба, раждаща през устата.

„Но това, което е постигнал Кътър тук...“

— Не можеш да я оставиш там — настоя той.

— Засега е в безопасност зад решетките с електричество. Ще й дадем още половин час, така че инфекцията да я превърне в нещо по-просто. Тогава ще видиш какъв ще бъде този нов свят за човечеството, когато видът ни е лишен от злокачествения си разум.

Кендъл усещаше как сълзите напират в очите му. Това чудовище щеше да го принуди да гледа какво става с Джена.

— Ти обаче можеш да спреш всичко това — настоя Кътър. — Просто ми кажи името на КНК вида, който носи генетичния ключ за твоята вирусна обвивка. Едно име и край на всичко това. Нататък ще се оправя сам.

Кендъл знаеше, че Кътър ще разplete пъзела, ако се сдобие с последното парче информация.

— Не се бави много. — Кътър махна към екрана. — Имам средство, което да спре онова, което измъчва госпожица Бек, но то

трябва да бъде приложено в рамките на един час, или пораженията ще останат трайни.

— Имаш лекарство? — попита Кендъл и преглътна.

— Точно така. — Той погледна към големия хладилник в дъното на лабораторията. — Белтък, който е огледален образ на онзи, който създадох. Способен е да възстанови нанесените от приона поражения, но както казах, времето е ограничено. След определен срок за госпожица Бек няма да има връщане назад.

Кендъл обаче имаше една по-голяма грижа от младата паркова рейнджърка.

— И ако ти дам името, ще ми кажеш как да спра заразата в Калифорния.

Кътър потърка престорено брадичка.

— Аз съм човек на думата си. Такава беше *първоначалната* ми оферта. Но това бе преди пристигането на госпожица Бек.

— Какво искаш да кажеш?

— Кажи ми онова, което искам, и ще те оставя да избираш. Мога или да те науча как да заличиш ужаса, излязъл на свобода от лабораторията ти... или да спася госпожица Бек. Но не и *двете*.

Кендъл впери поглед в екрана. Знаеше, че в крайна сметка ще трябва да каже истината на Кътър. Така или иначе кучият син щеше да изтръгне информацията от него.

Обърна се към Кътър и каза със задавен глас:

— Ще ти трябва *кръвта* на един от антарктическите видове.

— Кой по-точно?

— Volitox ignis.

Този път Кътър го погледна наистина замислено.

— Огнените змиорки. Наистина тежка задача. Трябва да се обадя, преди да е станало твърде късно. Май прибързах с плановете си.

И понечи да се обърне.

— Кътър, ти обеща!

Кътър спря.

— Разбира се, извинявай. Кой цяр искаш? Този за госпожица Бек... или за света?

Кендъл отново погледна екрана и дребната жена, свила се в клетката. В същото време си представи унищожението, разпространяващо се през планините на Калифорния.

„Съжалявам, Джена.“

Обърна се към Кътър.

— Как да убия творението си?

— Решението е съвсем просто. Не си ли се запитвал защо онази биосфера под Антарктида така и не се е разпространила по света? Несъмнено през миналото е имало пробиви, някои групи са се измъквали. Но никога пълно освобождаване. Подозирам, че за целта е необходимо индивидите да са много повече.

Кендъл трескаво затърси отговора. Какво беше уникалното на Антарктида? Какво държеше онзи свят затворен там долу? Соленото море? Ледът? Ниската температура? Вече беше експериментирал с подобни променливи в лабораторията си.

— Опитвахме ниски температури, различни степени на соленост, отровни тежки метали като онези, които се срещат в околните океани — призна той. — Нищо не го уби.

— Защото мислиш прекалено ограничено, приятелю — това винаги е било основният ти проблем. Гледаш дърветата и не виждаш гората. Мислиш локално вместо *глобално*.

Кътър повдигна вежда, сякаш го подканваше.

Кендъл се замисли. „Глобално.“

Накъде биеше Кътър?

И внезапно му просветна.

13:24

Джена разтърка тила си, като внимаваше да не доближава решетките на клетката. Тъпата болка се беше сменила с мускулни спазми, изпращащи горещи вълни от агония през черепа ѝ. Дори очите я боляха и приглушената зелена светлина на гората ѝ се струваше ослепително ярка.

Знаеше какво означават тези симптоми.

„Вече започва.“

Заповтаря като мантра, обзета от страх от онова, което предстоеше.

„Аз съм Джена Бек, дъщеря на Гейл и Чарлз. Живея на ъгъла на улица Д и Лий Вининг Авеню. Кучето ми се казва Нико, рожденият му ден е на...“

Бореше се през болката да задържи всяка частица от самоличността си, изпитваше паметта си за някакви признаци на влошаване.

„Но дали изобщо ще разбере, когато се случи?“

Пое дълбоко дъх, вдиша богатия аромат на джунглата, опита се да се съсредоточи, да изтласка паниката настрана. Навсякъде около нея капеше вода, пърхаха криле, скърцаха клони, шепнеха листа.

Един детайл ѝ се струваше неправилен и я тормозеше. Още беше *прекалено* тихо. Не се чуваха песни на птици, бърбрене на маймуни, шумоленето на някоя дребна животинка в храсталаците.

И тогава, сякаш в отговор на осъзнаването ѝ, някъде отляво изпука клонка. Погледът ѝ се стрелна натам, но видя единствено движение на сенки. Джена напрегна очи, за да различи нещо зад стената от папрат около поляната.

Нищо.

Но тя знаеше истината. Помнеше гневния рев от по-рано и изключителната предпазливост на двамата охранители, докато я водеха към затвора ѝ.

„Не съм сама.“

13:25

„Мисли глобално...“

Това ли е бил отговорът от самото начало?

Кендъл затвори очи. Представи си въртящата се планета, земната кора върху морето стопена скала около плътно желязно ядро с размери две трети от тези на Луната. Конвекционните течения в разпененото желязо и кориолисовата сила от въртенето на Земята образуваха електрическо геодинамо, което обгръщаше планетата в огромно магнитно поле.

— *Магнетизмът* — каза той. — Това държи биосферата ограничена в Антарктида.

— И къде магнитното поле е *най-силно*?

— На полюсите. — Кендъл си представи как полето излиза от двата полюса на Земята и обхваща планетата. — И е най-слабо при екватора.

— И къде *другаде* е най-слабо?

Кендъл знаеше, че отговорът трябва да е свързан с местоположението на Нос Ад. Представи си горещия свят дълбоко под леда, съвършения инкубатор за странния живот. Спомни си сярата, кипящите езера.

Погледна Кътър и каза:

— При геотермалните зони. Земното магнитно поле е по-слабо в райони с вулканична активност.

— Точно така. Разтопената магма под тези райони не може да поддържа своя феромагнетизъм, което води до локален спад, един вид остров наред по-силното магнитно поле.

Кендъл си представи Нос Ад като този остров, уловен в по-силното поле на Антарктида. Все още му се виждаше пресилено да приеме, че тази разлика е достатъчна да държи живота затворен там долу. Нещо трябваше да го прави особено чувствителен към магнитно поле, нещо в самата му природа.

— КНК — каза той и се поизправи в стола си. — Всички форми на живот там се основават на двойна спирала, която не използва дезоксирибозата като свой гръбнак. Животът там е уникален, различен от всеки друг. Вместо захарта има комбинация от арсеник и железен фосфат. — Погледна Кътър. — Желязото, нали? Това прави КНК живота така чувствителен към магнитните полета.

— Проучих структурата чрез рентгенова дифракция и фотоелектронна спектроскопия. Желязото образува нанопръстени по КНК спиралата, нещо като прешлените на гръбначния стълб.

— И при излагане на подходяща магнитна сигнатура гръбначният стълб може да се разпадне. — Кендъл погледна Кътър с надежда. — Изчисли ли каква е сигнатурата?

— Да... и я проверих експериментално. Не е никакво епохално откритие. Собствената ви Агенция по храните и лекарствата вече тества осцилиращи магнитни полета за убиване на бактерии, вируси и гъби във водата и храните. Аз просто направих някои промени и открих сигнатурата, която действа най-добре в този случай.

Кендъл си представи как създаденият от него организъм изсъхва в синтетичната си капсида, оставяйки след себе си единствено празни обвивки, подобно на стари змийски кожи.

— Без това средство никога не бих пуснал на свобода твоя организъм — каза Кътър. — Аз също не искам светът да бъде

унищожен от творението ти. Всъщност, ако беше избрал да излекуваш госпожица Бек вместо да търсиш този отговор, пак щях да ти кажа. Не мога да допусна светът да загине преди да мога да го спася, нали така?

Кендъл погледна екрана. За момент изпита ужас, но трябваше да го потисне. Твърде много неща още бяха изложени на риск.

— Значи ще ми позволиш да кажа на властите в Калифорния за магнитното лекарство.

— Когато му дойде времето.

— В какъв смисъл „когато му дойде времето“?

— Доколкото чувам, видните ти колеги се канят да взривят атомна бомба в планините. Доста глупаво решение. Както знаем и двамата, няма да постигнат много, освен да разпръснат още повече организма и да направят района радиоактивен за десетилетия. Но това е характерно за човечеството — да унищожава, преди да мисли. Именно затова сме обречени като вид.

— Но ти каза, че не искаш организъмът ми да унищожи света.

— Не искам. След като им дадеш решението, просто ще отнеме повече време да оправят кашата, която сами са забъркали. Така ще са заети по-дълго време.

— А радиацията? И всички поражения?

— Земята е преживяла подобни рани от човечеството и преди, ще преживее и тази. — Кътър въздъхна. — Пък и това отвличане на вниманието ще ми послужи добре. Човечеството ще гледа в една посока, а краят му ще дойде от съвсем друга.

„От твоята работа тук.“

— А сега, ако ме извиниш, трябва да се обадя. Да се погрижа да вземат кръвна проба от Volitox, преди да е станало твърде късно.

— Късно?

Кътър помълча за момент.

— Твърде дълго крихте онзи подземен свят, Кендъл. Държахте го затворен, лишен от пълния му потенциал.

Кендъл не би могъл да изпита по-голям ужас и шок.

— Какво... какво си намислил?

— Ще изкарам онази мрачно прекрасна и агресивна биосфера в нашия свят. Мисля, че е време тя да напусне малкия си изолиран остров. Разбира се, някои нейни представители ще загинат при прехода, ще станат жертви на същите магнитни течения, за които

говорихме, но както знаеш, Природата е най-големият изобретател. При такива количества и разнообразие някои видове ще оцелеят чрез адаптиране, ще внесат в нашия свят своята КНК издръжливост и изменчивост. А това са идеалните свойства за оцеляване в суровите времена, които предстоят.

Кендъл си представи пораженията от подобна внезапна атака на толкова много чужди видове. Цяла агресивна биосфера, отприщана в света. Екологичните последици щяха да са унищожителни.

— Смятам да изправа твой древен свят долу срещу модерния горе. И по време на тази война ще пусна моите видове, ще ги разпръсна надлъж и нашир, ще внесе нови и изобретателни мутации, които ще ускорят еволюционния процес чрез характеристики, способни да прескачат от вид на вид. Това ще бъде върховното еволюционно изпитание, при което оцеляването на най-приспособените ще е единственият закон. Ако мога да перифразирам древния китайски стратег Сун Дзъ, в подобен хаос се крие *възможност*.

Кендъл го гледаше ужасено.

— Можеш да бъдеш до мен, Кендъл. Да станеш свидетел на тази трансформация, на създаването на един нов рай, свободен от падението на човека.

Кендъл си представи предизвикания от приона пожар, връщащ човечеството в съвсем примитивно състояние.

С блеснали очи Кътър пристъпи към работната станция.

— Виж един малък пример на бъдещата война, когато чумата на човешкия разум е премахната и човечеството най-сетне е оставено единствено на природния закон.

Кендъл знаеше кой е „законът“, за който Кътър говореше с такъв религиозен плам.

Законът на джунглата.

Кътър чукна един клавиш.

Вратата на клетката на Джена се отвори.

13:29

— Още колко остава? — извика Пейнтър към сержант Суарес.

— Още трийсет минути, сър!

„Прекалено много.“

Пейнтър се размърда нетърпеливо. Рамото му гореше, болката само засилваше безпокойството му. Много добре си даваше сметка за крайния срок. Атомната бомба в Калифорния щеше да се взриви след деветдесет минути.

„А аз седя тук и бездействам.“

След още една минута Суарес извика:

— Сър, елате да видите това.

Пейнтър разкопча предпазния колан. Жадуваше за нещо, което да го разсее, да му даде повод да се раздвижи. Дрейк също махна колана си и го последва в пилотската кабина.

— Какво има? — попита Пейнтър.

Суарес му подаде бинокъл и посочи към далечното тепуи. Разстоянието все още бе твърде голямо, за да могат да се различат подробности, но въпреки това Пейнтър погледна през бинокъла.

Суарес взе втори бинокъл и го подхвърли на Дрейк.

На Пейнтър му трябваха няколко секунди да фокусира платото, чиито отвесни стени бяха забулени в мъгла.

— Гледайте към южния край — каза сержантът и се обърна към пилота. — Разклати ни малко.

Пейнтър се съсредоточи и опря раненото си рамо на корпуса, за да запази равновесие, докато пилотът разклащаше самолета.

Отначало не видя нищо, само изваяни от вятъра скали и рехава гора в северния край. Но при поредното разклащане нещо сред камънаците по южния край проблесна, отразявайки слънчевите лъчи.

— Трябва да е нещо метално, за да блести толкова ярко — каза Дрейк.

— Следя го от няколко минути — каза Суарес. — Мисля, че може да е вятърна турбина.

„Турбина?“

Пейнтър присви очи, но пак не успя да различи достатъчно подробности, за да стигне до същия извод. Очите на сержанта обаче бяха по-млади от неговите и се бяха взирали безброй часове от пилотски кабинни.

Пейнтър прие думата му. Ако на платото имаше вятърни турбини, значи някой се бе устроил да живее там.

Можеше да е само един човек.

„Кътър Елвс.“

— Можете ли да летите по-бързо?

Новината само засили желанието му да кацнат колкото се може по-скоро.

— Вече се движим с пълна скорост — отвърна пилотът.

Суарес си погледна часовника.

— Още двацет и седем минути.

13:33

Изщракването на ключалката извади Джена от мъглата на болката. Агонията прониза черепа ѝ, когато вдигна очи. Настоятелната червена светлина над вратата се бе сменила със зелена.

Вратата се откряна няколко сантиметра.

Джена остана на мястото си — боеше се, че може да е някакъв номер. Докосна решетките с гумената си подметка. Не изхвърчаха искри, така че побутна вратата да се отвори още повече и излезе от клетката. Чакълът захрущя под краката ѝ.

Звукът я накара да замръзне и тя настръхна. Усети, че някой я наблюдава. Загледа се в пътя, който минаваше през гората, представи си портала и електрическата ограда, отделяща това ниво.

„Дори да се добера дотам, пак ще си остана затворена.“

Отново се обърна към клетката. Може би най-безопасно бе да се върне вътре, да остане заключена, но трябваше да има някаква причина по клетките да тече ток. Вероятно стоманените решетки сами по себе си не бяха достатъчно силни, за да устоят на онова, което се спотайваше в тази гора.

Все пак стоманата бе по-добре от нищо.

Пристъпи към клетката — но вратата се затвори пред нея. Отново светна червена светлина.

„Заключена навън...“

Помъчи се да мисли, да състави план, но умът ѝ бе разсеян, не можеше да се съсредоточи задълго върху едно нещо. Искаше да припише тази разсеяност на болката и ужаса, но се боеше, че тя е симптом на нещо по-сериозно.

— Аз съм Джена Бек — прошепна тя на смълчаната гора. — Дъщеря на Гейл и Чарлз. Живея на ъгъла на улица Д и Лий Вайн

Роуд...

„Момент. Така ли беше?“

Представи си малката викторианска къща със зелени фронтони.

„Там живея.“

Почерпи сила от спомена.

— Кучето ми се казва Нико и рожденият му ден е на...

С всяка прошепната дума правеше по една крачка през поляната, като гледаше да избягва пътя. Макар че решението може и да не беше съзнателно. Инстинктът я караше да се крие, да се махне от откритото пространство. Реши да се довери на този инстинкт. Мантрата ѝ се превърна в мислен вътрешен монолог. Стигна до дърветата и навлезе под сенчестия балдахин.

„Най-добрите ми приятели са Бил и Хати.“ Образът на жената от народа пайуте се избистри в ума ѝ. „Хати е от кудза...“ Запъна се за момент, помъчи се да си спомни конкретното племе на приятелката си; от усилието чак се препъна, после се сети името.

„Кудзадика... така беше.“

Протегна ръка да отмести един папратов лист — но беше, забравила необичайната природа на местната флора. Растението се отдръпна от докосването ѝ и се нави на плътна топка.

Зад свилата се папрат се появи огромно същество, само на няколко метра от нея. Беше четирикрако, с размерите на носорог, но имаше козина като на мечка и дълга дебела опашка. Предните му лапи завършваха със свирепи извити нокти, по пет на всяка лапа. Големите му кафяво-черни очи се взираха в нея.

Джена замръзна. Имаше достатъчно познания, за да се сети, че съществото пред нея се отнася към семейство ленивци, онези бавни дървесни вегетарианци, които живееха в бразилските гори. Но този представител беше с чудовищни размери, подобно на огромните предшественици на съвременните ленивци. Макар и да приличаше на звяр от праисторическото минало, в действителност този вид беше изчезнал само преди десет хиляди години.

„Мегатерий — спомни си тя. — Гигантски земен ленивец.“

Но Джена усещаше, че това създание не е по-естествено от формите на живот, които бе видяла по пътя насам. И сякаш за да докаже догадката ѝ, мегатерият отвори уста и лъснаха дълги остри зъби, предназначени за разкъсване на плът.

Съществото не бе вегетарианец — а месоядно, създадено за този свят.

То се изправи с рев на задните си лапи — на цели четири метра височина. Късата предна лапа замахна мълниеносно и пречупи една фиданка.

Джена се запрепъва назад.

Около нея се разнесоха още гърлени ревовے и отекнаха от каменните стени.

Въпреки това тя си спомни останките от козата, хвърлени на пътя отгоре — може би като предупреждение.

Вслушала се в това предупреждение, тя погледна нагоре — и изпищя, когато видя сянката, падаща от зеления балдахин към нея.

28.

30 април, 17:33

Земя Кралица Мод, Антарктида

— След колко време ще сте готови с това чудо? — попита Дилан и посочи с радиостанцията си частично сглобената чиния на акустичното оръдие.

Фаровете на големия транспортър осветяваха тримата мъже, които закрепваха шестте гигантски панели, тежащи по трийсет и пет килограма единия, за рамката. Други двама свързваха кабели от преносимия дизелов генератор. Дилан бе избрал възможно най-далечното място в Колизея, за да насочи чинията към системата от тунели и станция Нос Ад.

Дотук добре.

В станцията беше оставил малък контингент, който бе успял да отвори с взрив и горелки тунел през станцията към външния свят. Усилията на хората му отнеха повече време от очакваното, тъй като те внимаваха да не задействат противобункерните бомби, които бяха нагласени да се взривят, ако някой започне да ги бърника.

Но иначе всичко вървеше добре.

Сега оставаше само да подкара този свят към новия изход. Оръдието LRAD 4000X можеше да излъчва с непоносимата за ухото мощност от 162 децибела и имаше обхват от пет километра — дори повече, като се имаше предвид акустиката на тези пещери.

— След колко? — отново попита Дилан.

— След десетина минути! — отвърна един от хората му и дръпна кордата, за да стартира генератора.

Дилан трябваше да извика, за да го чуят през шума:

— Крайстчърч и Райли, при мен! Свалете по-малкото оръдие от покрива. Вземете акумулатора и дистанционното му за голямото.

Заповедта му бе изпълнена незабавно и безпрекословно, макар че не бе част от оригиналния план. Дилан и хората му знаеха какви ще са последиците от действията им, разбираха екологичните поражения, до които щеше да доведе пускането на тази изолирана и агресивна

биосфера на свобода, но като се имаше предвид колко им се плаща, това нямаше значение. Оправянето на екологични катастрофи щеше да е проблем на някой друг.

Въпреки това го тормозеше фактът, че не знае цялата картина. Особено след това обаждане. Погледна радиостанцията в ръката си. Връзката с Южна Америка бе осъществена през станцията. Изглежда, Кътър Елвс бе решил да промени в последния момент параметрите на мисията. След като спазари тлъст бонус за опасен труд, Дилан в крайна сметка се съгласи и пропъди тревогите си.

Двеста хиляди отгоре осигуряваха доста спокойствие.

Крайстчърч скочи от транспортъра — носеше под мишница тежката шейсетсантиметрова чиния с такава лекота, сякаш беше топка за ръгби. Е, той си беше с телосложението на краен защитник с тези яки ръце и крака. Райли, който бе с една глава по-висок и с шейсет килограма по-лек, го следваше с акумулатора и кабелите.

Дилан им посочи тунела зад транспортъра, водещ към неизследвани досега части от пещерната система, и каза:

— Ще се наложи да излезем на лов.

— За какво? — попита Райли.

— За Volitox.

Двамата му подчинени се спогледаха. Не изглеждаха особено радостни. Дилан не ги винеше, но заповедта си беше заповед. Пък и той беше готов за предизвикателството. Ръката му легна върху дръжката на стария пистолет. Очакваше с нетърпение да изпробва уменията си срещу един от най-агресивните — и най-опасните — видове тук.

„Все пак, когато става въпрос за това адско място, никога не можеш да си достатъчно внимателен“ — помисли си той и пак погледна към преносимото акустично оръдие.

— Сър! — извика един от хората му и посочи две светлини в далечината.

Екипът на Маккинън се връщаше.

„Най-сетне.“

— Щом дойдат, започвате да прибирате всичко — каза той. — Дръжте канала открит, ако ми се наложи да се свържа с вас.

Всичко тук беше уредено и Дилан потегли. Все пак нещо го човъркаше, държеше го по-напрегнат от обикновено. След като

извървя петдесетина метра покрай реката, която изтичаше от Колизея, той погледна назад към светлините на работната площадка — и към другите две, които още прекосяваха пещерата.

Маккинън беше докладвал за успешната засада срещу снегомобила на Харингтън. Като прилежен войник шотландецът бе излязъл, за да се увери, че няма оцелели. Но след това Дилан не бе получавал други новини от заместника си.

Разсеян от неочакваното обаждане от Южна Америка, не се бе замислил върху това. Но сега...

Представи си онзи съобразителен американец, стрелящ от задната врата на снегомобила.

— Стойте — каза Дилан. Извади радиостанцията и набра канала на Маккинън. — Райт. Маккинън, какво е положението при теб?

Изчака трийсет секунди и повтори въпроса.

Пак нищо.

Въздъхна тежко и се свърза с работната площадка. Отговориха му незабавно.

— Сър?

— Оръдието сглобено ли е?

— Всичко е готово.

— Опитвайте се да се свържете с Маккинън. Ако не отговори, когато транспортърът му стигне на трийсет метра от вас, активирайте оръдието.

— Но това ще...

— Направете го. Щом спрат, изключете оръдието и тръгнете въоръжени да обезопасите транспортъра.

— Слушам, сър.

Дилан свали радиостанцията.

„Дотук с изненадите.“

Посочи напред и каза:

— Хайде сега да си хванем един волитокс.

17:43

Грей се взираше през бинокъла за нощно виждане към мъжете, работещи върху голямата чиния на акустичното оръдие. Преброи

деветима. Преди малко Дилан бе взел други двама и бе тръгнал навътре в пещерната система.

„Лоши шансове... дори с елемента на изненада на наша страна.“

— Готов? — попита високо, за да надвика двигателя.

Ковалски караше ръмжащия транспортър. Беше се научил да управлява майсторски за краткото време, което им бе нужно да пресекат огромната пещера.

— По-готов няма как да съм. — Гигантът потупа картечницата в скута си, сякаш за да се увери, че си е на мястото.

Грей стисна акустичната пушка, чиято батерия бе почти изтощена от толкова много използване.

Радиостанцията на таблото отново изпраща.

— Докладвай, Маккинън. Ако комуникацията не работи, примигни с фарове, ако ме чуваш!

Ковалски го погледна.

Трето обаждане за три минути.

— Не го прави — каза Грей. — Така само ще засилим подозренията им.

Бившите британски командоси може и да си мислеха, че транспортърът е изгубил средствата си за връзка — все пак се случваше антените да излязат от строя по време на битка, — но Грей подозираше, че последното обаждане е еквивалент на хвърляне на стръв. Би било крайно необичайно оборудването им да приема обаждания, но да не може да предава.

„Засега по-добре да се правим на глухи и тъпи.“

— Стават неспокойни — отбеляза Ковалски.

Нямаха друг избор освен да продължат мълчаливо, затаили дъх, в очакване на неизбежното.

И тогава се случи.

Светът експлодира, закрещя към тях с такава сила, че предното стъкло започна да вибрира. Грей имаше чувството, че забиват в ушите му ледени шипове. Периферното му зрение се стесни. В гърлото му се надигна жлъч.

Светът от другата страна на тресящите се прозорци сякаш се взриви. Създания се втурнаха да бягат от какофонията. Други изскочиха от скривалищата си, пълзяха, подскачаха. Огромен пахицерекс се понесе с грохот покрай тях, но се превърна в размазано

петно, защото очите на Грей започнаха да се пълнят със сълзи. Вече не можеше да различава подробностите, виждаше само вълната, бягаща от акустичния удар.

„Не издържам...“

До него Ковалски клюмна над кормилото.

Останал без водач, транспортърът намали и спря.

Грей падна настрани. Една последна тревога го преследваше, докато светът потъваше в мрак около него.

Тревога не за себе си, а за другите.

„Джейсън, дано да си стигнал онази подстанция.“

17:44

„Спри...“

Джейсън висеше по средата на стената, праметнал ръка през забитата в скалата скоба. Другата ръка обгръщаше главата му в опит да блокира звука и да не позволи на черепа му да се разцепи. По горната му устна се стичаха сополи, примесени със сълзи.

В далечината блестеше ярка звезда, бележеща лагера на Дилан Райт. Докато се изкачваше, Джейсън често бе поглеждал натам, разтревожен, че британците ще приключат с работата си и ще активират акустичното оръдие преди групата му да стигне до изолираната подстанция.

И преди секунди най-лошите му страхове се сбъднаха.

Долу в пещерата светеше и една по-малка звезда — транспортърът, овладян от Грей. По време на изкачването Джейсън бе наблюдавал бавното му движение, но сега видя, че е спрял. Дори не можеше да си представи силата на акустичния залп на такова малко разстояние.

Трябваше да напегне всичките си сили, за да погледне нагоре. Стела и баща ѝ бяха на метри над него. На колана на професора висеше фенерче. След като акустичната пушка се изтощи, то бе единственият им източник на светлина. Стела го беше намерила в раницата си и го бе дала на баща си, за да вижда по-добре скобите на стълбата.

Това беше грешка.

Звукът спря така внезапно, както беше започнал. Хванат неподготвен, Джейсън се подхлъзна и за един изправящ косата миг увисна над пропастта. Задъхан, той отново намери опора и се вкопчи с две ръце в скобата. Сякаш звукът го бе приковал към стената, а след замлъкването му тялото му беше отскочило назад.

Знаеше, че това е само илюзия на претоварените му сетива, но въпреки това остана вкопчен в скобата още няколко секунди, преди да погледне нагоре.

Стела го гледаше, осветена от фенерчето на баща си.

— Добре съм — каза той. Ушите му още пищяха и той отговаряше само на загрижената й физиономия.

Нещо профуча над нея покрай стената.

Хастакс.

Създанието все още бе в паника от шума и се хвърли към най-близката си цел, дразнещата ярка светлина, нахлула в територията му. Полетя надолу и перна професора — достатъчно силно, за да го изхвърли от скобите.

Джейсън гледаше като на забавен кадър как бащата на Стела се преметна без нито звук покрай него и изчезна в мрака, подобно на падаща звезда.

Стела извика от мъка и протегна ръка, сякаш беше готова да скочи след баща си.

— Стой! Аз ще слеза! — Започна да се спуска бързо, макар че не таеше надежди. — Съжалявам, Стела, но трябва да стигнеш до станцията. Взриви бомбите.

Но дали вече не беше късно?

Бърз поглед надолу му показва, че миграцията вече е в ход, осветена от отделни петна биолуминесценция. Създанията бяха от източника на звука. Дори този краткотраен удар можеше да има ужасни последици. Паниката тук неизбежно щеше да се предаде нататък и да се усили в дългия тунел към изхода като лавина.

Джейсън погледна към далечните светлини на лагера на Райт. Едно беше сигурно. „Този удар няма да е единственият.“ С всяко изсвирване на онзи рог паниката щеше да се засилва. Ако изходът не се запечаташе, светът горе беше обречен.

— Чакай! — извика през сълзи Стела. — Не мога...

Джейсън нямаше време за спорове.

— Трябва!

— Чуй ме, по дяволите!

Той спря и погледна към нея.

— Аз... не знам кода — изплака тя. — Само баща ми го знае.

Джейсън не беше помислил за такава възможност. Беше приел, че тя също знае паролата. Погледна надолу към малката светла точка в подножието на стълбата. Затвори очи за момент, за да се успокои, после ги отвори.

— Въпреки това продължавай нагоре. Пригответи каквото има да се приготвя. Ще дойда колкото се може по-скоро.

— Добре — с тих треперещ глас каза тя.

„Добре.“

Стела нямаше какво да направи горе, но Джейсън не искаше да вижда баща си — не и в състоянието, в което очакваше да го намери.

Забърза надолу, като се молеше баща ѝ да е все още жив.

29.

30 април, 13:45

Рорайма, Бразилия

Джена отскочи. Писъкът замря в гърлото ѝ, докато се мъчеше да проумее какво се е приземило пред нея. Кльоцаво момче на десет или единайсет, с черна коса и ярки сини очи. Беше босо, по къси панталони, тениска и елек за сафари.

Момчето я сграбчи за ръката и я дръпна да го последва.

— Ела...

В другата си ръка държеше дълъг жълт остен.

Насочи остена към гигантската папрат, която отново бе започнала да развива листата си и да скрива огромния звяр от другата страна.

Мегатерият отново стъпи на четири лапи. Раменете му се снишиха и космите по врата и гърба му настръхнаха. Козината му бе на черни и кафяви ивици, идеален камуфлаж в сумрачната първобитна гора.

Създанието оголи дългите си остри зъби.

Момчето натисна копчето на остена и между двата контакта затанцуваха ярки искри: уредът явно бе много по-силен от стандартните остени.

Очите на мегатерия се присвиха. Огромните остри като бръснач нокти потънаха в меката пръст на гората.

Момчето отново задържа Джена и тя заотстъпва с него.

Звярът ги последва, като се движеше бавно и не скъсяваше дистанцията. Поне засега. Джена се огледа. От двете им страни пращяха клонки и шумоляха листа.

Този звяр не беше единственият тук.

Двамата забързаха обратно към покритата с чакъл поляна. Трите клетки в центъра бяха заключени и с пуснато по тях електричество. Нямаше как да се скрият в тях.

Въпреки това момчето продължи да отстъпва, докато гърбовете им почти опряха клетките. Така поне бяха защитени от атака в гръб.

И може би клетките не бяха единственото нещо, предлагащо защита.

Мегатерият стигна края на поляната и спря. Ноктестата му лапа се дръпна предпазливо от чакъла. Дали се страхуваше да излезе на открито, или имаше някакъв спомен, някакво предупреждение за стара болка? Личеше си, че е разпознал остена.

Момчето леко завъртя глава и погледна клетките.

И над трите светеха червени светлини.

Момчето се намръщи — явно не беше очаквало това. Погледна към зеления балдахин. Клоните на дърветата се свеждаха ниско и лесно можеха да се достигнат, ако успееш да се покатериш върху клетките.

— Там ли искаш да идеш? — попита Джена, без да е сигурна доколко момчето говори английски. — Горе на дърветата?

Момчето кимна. Разбираще я, но в очите му се четеше страх.

Несъмнено го беше правило и преди, беше се научило да изследва тази гора от безопасно разстояние. Горе, където клоните бяха по-тънки, големите хищници не можеха да го достигнат. А по-дребните можеха да бъдат държани на почетно разстояние с помощта на остена.

Добра стратегия за измъкване, но едва ли се нуждаеха от клетките, за да се възползват от нея.

Джена посочи оплетените лиани наблизо — едни от многото, висящи от клоните.

— Можем да се покатерим по тях.

— Не — каза момчето.

Наведе се, взе едно камъче и го метна към лианата. На мястото на удара растението сякаш стегна мускул и се появиха криви тръни, блестящи от мъзга.

— Отровни са — каза момчето. — Пари ужасно, а после умираш.

При мисълта как безразсъдно беше навлязла в гората Джена трепна. Загледа се как тръните се скриват и се сети за друго увивно растение в австралийските джунгли, което бе въоръжено с подобни криви тръни. Опита се да си спомни името, но сгъстяващата се мъгла в съзнанието ѝ ѝ пречеше да мисли.

Мегатерият отново постави лапа върху чакъла и ноктите му издълбаха бразди. Страхът, който го задържаше, явно изчезваше.

Момчето я стисна за ръката.

Още сенки се размърдаха покрай поляната от всичките им страни.

Джена придърпа момчето зад себе си, готова да го защити, и му прошепна:

— Как се казваш?

13:48

Загрижен глас накара Кендъл да вдигне нос от бележките на Кътър. Той погледна и видя Ашуу да влиза в лабораторията. Изглеждаше разтревожена.

— As-tu vu Jori? — попита тя.

— Йори ли? — попита на френски Кътър, докато вървеше към нея. — Мислех, че е с теб.

Ашуу поклати глава.

Кендъл постави пръст върху текста, за да си отбележи мястото. През последните няколко минути четеше бързо, тъй като не бе сигурен колко време ще му даде Кътър да се запознае с материалите. Бележките бяха върху експериментите му с магнетизма за разрушаване на КНК нишките, разкъсването на железните гръбнаци с подходящия импулс. Кендъл си беше записал в бележник откритията му: „трябва да се генерира статично магнитно поле с плътност най-малко 0,465 тесла“.

— Ще проверим камерите — каза Кътър и докосна жена си по рамото, за да я успокои. — Знаеш какъв е. Винаги изследва нещо. На такава възраст е, че винаги е любопитен, хормоните му започват да се събуждат, мъчи се да си намери място в този свят между момчето и мъжа.

Кътър отиде при Кендъл и му даде знак да се разкара.

— Можеш да четеш това и после.

Кендъл избута стола си настрани и взе материалите със себе си. Беше угасил монитора, след като Джена излезе от клетката и тръгна към гората. Не искаше да гледа какво ще се случи нататък. Кътър включи монитора отново и на екрана се появи поляната наскрел гората.

Кендъл се канеше да се върне към бележките, когато някакво движение привлече вниманието му към екрана. Джена се беше върнала и стоеше с гръб към клетките — но вече не беше сама.

Някакво момче, въоръжено с остен, държеше ръката ѝ.

Кътър се наведе към монитора.

— Йори...

Ашуу забърза напред, видя екрана и ахна уплашено.

Кътър се обърна, сграбчи я за раменете и нежно, но твърдо я побутна към Матео.

— Стой тук, топ атоунг. Ще доведе момчето.

Кендъл продължаваше да се вира в екрана. Видя някаква голяма тъмна сянка да излиза на поляната. Каквото и да бе, създаването остана в периферията, но Кендъл предположи, че е същото, което бе зърнал по-рано. Представи си ноктите, рошавата тъмна козина...

„Мегатерий.“

Същество от последната ледена епоха.

— Вижте! — извика той и привлече вниманието на другите обратно към екрана.

Кътър приближи, погледна монитора и изруга.

Още сенки се движеха по края на поляната.

— Няма начин да стигнеш навреме — каза Кендъл. — Погледни обаче Джена. Виж я какво прави.

13:49

„Хайде...“

Джена гледаше камерата. Беше закрепена високо на едно дърво, насочена към поляната. От самото начало знаеше, че я наблюдават. За щастие, момчето знаеше къде се намира камерата.

Сега тя се вираше в обектива и сочеше с едната си ръка клетките, а с другата правеше движение, сякаш си прерязва гърлото.

„Изключете проклетото електричество.“

— Зелено! — извика момчето.

„Най-после.“

Обърна се към клетката. Имаха две възможности — да се скрият вътре с надеждата, че някой ще пусне отново тока... или да поемат по пътя на момчето през дърветата.

Изборът не бе труден.

Погледна мегатерия. Звярът беше наполовина на поляната, наполовина в гората и се колебаеше. Джена си помисли как се беше изправил в целия си четириметров ръст, спомни си дългите четирийсет и пет сантиметра нокти. Нямаше намерение да повери живота си — или живота на момчето — на тънките стоманени пръчки, независимо дали по тях тече ток, или не.

А и този ленивец не беше единственият, от който трябваше да се страхуват.

Беше успяла да зърне най-малко още четири.

Тя посочи покрива на клетката.

— Качвай се.

Йори й даде остена и се покатери като маймуна по решетката. Щом се озова горе, Джена му върна оръжието. Йори приклепна да я прикрива, насочил включения остен към мегатерия на поляната.

Джена се хвана, постави крак на първата напречна пръчка — и видя как един ленивец изскочи от гората от другата страна на клетките и се понесе към нея.

Осъзна грешката си.

Не *страхът* беше задържал глутницата.

Зверовец бяха чакали електричеството да бъде изключено без вероятност да го включат отново, като използваха момчето като индикатор. Знаеха, че докато то е горе, могат да атакуват без страх, че токът ще ги удари.

— Йори! Скачай!

Джена отвори вратата миг преди ленивецът да удари клетката от другата страна. Претърколи се вътре и затръшна вратата. Йори подскочи нагоре, хвана се за един клон и се покатери майсторски на него.

Долу ленивецът удари трите клетки и ги разтресе. Звярът изрева, ноктите му сграбчиха горния ръб, за да преобърнат клетките. Ако те паднеха с вратите надолу, Джена щеше да остане в капан.

— Джена!

Йори протегна ръка надолу и пусна остена. Вместо да мине между пръчките, той падна накриво и се затъркаля по наклонената стена, като се озова точно между лапите на гиганта. Джена се хвърли към него, сграбчи дръжката, насочи върха към гигантския ленивец и го

смушка в подмишницата, където имаше най-малко козина. Контактните върхове засъскаха по кожата му.

Мегатерият изрева, дръпна се назад и клетката се изправи. Създанието се обърна настрани и се отпусна на четири лапи, облиза нараненото място и се отдалечи.

Джена отново изскочи от клетката и размаха остена, като се мъчеше да обхване цялата поляна.

Мегатерият, който още беше на поляната, я изглежда свирепо, оголил зъби, но след малко също се оттегли в сенките. В очите му се четеше ярост, обещание, че това не е свършило.

Джена се възползва от моментното затишие да се покатери по вратата на покрива на клетката и да скочи на клона при Йори.

— Следвай ме — каза момчето. — Много внимателно.

Йори я поведе нагоре в зеления балдахин от яките клони към пътки, които се огъваха под тежестта му. След като прецени, че са достатъчно високо, продължи по маршрут към далечния портал на това ниво. Джена си помисли, че момчето явно има някакъв начин да мине през него.

„А после какво? — запита се тя. — Пак ще си остана затворена на този остров в небето... докато вирусът разяжда съзнанието ми.“

Засега пропъди тези мисли. Всяко нещо с времето си.

Йори следваше път, който очевидно му беше познат — знаеше кои клони са достатъчно близки, за да се прехвърля от дърво на дърво, и по кой мост от лиани да мине, като се държи за тях. Продължиха напред през зеленината.

— Не! — предупреди я Йори и я спря да не направи лесния скок до следващото махагоново дърво. Посочи едно гнездо от другата страна на ствола. — Оси.

Джена кимна. Не беше в настроение да я жилият.

Йори я поведе по по-труден път, но тя продължи да гледа. Малка лястовица се стрелна между клоните и приближи прекалено до бръмчащото гнездо от клечки и кал. От него излетя рояк и се нахвърли върху нея. С всяко ужилване полетът ѝ ставаше все по-хаотичен, докато не падна на земята, облепена от насекомите.

— Отровни ли са? — обърна се Джена към Йори, който беше забелязал вниманието ѝ.

— Не. — Той продължи по гъстата мрежа от лиани, като балансираше с разперени настрани ръце. — Жият с... — Не успя да се сети за думата и накрая се потърка по корема. — Сокове, които стопяват храна.

Джена погледна по-предпазливо гнездото.

„Храносмилателни сокове.“

Значи жилата им произвеждаха вещества, подобни на отровата на паяк.

— Изяждат те отвътре — каза Йори, сякаш това бе нещо съвсем нормално.

Продължиха мълчаливо още двайсетина метра, придружени единствено от песента на птици и крясъка на папагали от по-горното ниво на тази градина. После Джена чу тихо мяукане, което идваше някъде отляво. Жалният вик привлече вниманието ѝ.

— Не — отново я предупреди Йори. — Опасно е.

Искаше ѝ се да го послуша, но звукът идваше отблизо, от съседното дърво. Джена се прехвърли от другата страна на ствола и побутна един клон, за да го махне от лицето си.

Отне ѝ доста време да различи източника на тихия плач. От отсрещните клони висеше мрежа от лиани. Зърна едва доловимо движение, някакъв пухкав крайник колкото ръката на дете, който я приканваше, умоляваше я. Закривени нокти се подаваха и скриваха, повече от болка, отколкото съзнателно. Джена проследи с поглед ръката до тялото с големината на мече, уловено в лианите. Дори от това разстояние виждаше тръните, капките алена кръв. Тялото се размърда и лианите се стегнаха, изтръгвайки още един писък от малкото създание.

Сърцето я заболя от гледката.

Йори дръпна ръката ѝ и клонът, който държеше, се върна на мястото си.

— Законът на джунглата — каза той.

Личеше си, че се опитва да го каже храбро, сякаш искаше да ѝ покаже някакъв урок, който е научил, но въпреки това изглеждаше натъжен.

Той продължи напред, за да я накара да го последва.

— Защо ми помогна? — извика тя след него. — Защо наруши закона на джунглата заради мен?

Йори спря и се обърна. Погледна я, после погледна ръцете си и се извърна.

— Ти си красива. Законът на джунглата. — Поклати глава. — Не е за теб.

И с тези мъдри думи продължи нататък.

13:55

Кътър се втурна през люка на дупката, следван от двама въоръжени мъже. Беше наредил да го чакат две коли. В едната имаше още четирима въоръжени макуси. Пред втората стоеше балдъзата му.

Рахеи го изгледа свирепо, сякаш вината бе негова. Макар да бе студенокръвна като змия, тя обичаше Йори. Само момчето можеше да събуди известна топлина в нея, но тази обич можеше да стане и жестока, да я превърне в лъвица, защитаваща малкото си.

Все пак сега Кътър бе доволен от това.

Скочиха в електрическите коли и се понесоха надолу, като едва изчакваха порталите на нивата да се отворят.

Кътър не можеше да изтрие от паметта си как синът му изчезва в онези мрачни дървета, в онзи хабитат, който бе опасен като света, който щеше да дойде. „Какво си мислех, като разпалих любопитството му към живота, който създадох?“

Знаеше, че отчасти го беше направил от гордост, от желание да види уважението и благоговението на още детското му лице. Това бе цялата награда, която искаше за цялата си работа и амбиции. Имаше публика от един-единствен човек и това му беше достатъчно, особено щом зрителят беше Йори.

Започна да се задъхва от нарастващото напрежение и страх. Рахеи явно го усети, защото сграбчи коляното му и впи пръсти като ножове, за да му каже мълчаливо да се държи.

Заради Йори.

Накрая стигнаха последния портал и двете коли спряха от другата страна.

— Оставете отворено — каза Кътър, докато слизаше. — Ако Йори е ранен, не искам да губим нито секунда.

Остави единия шофьор да пази колите и портала и навлезе с останалите в гората.

Вдигна ръце към устата си и извика предизвикателно към този суров свят:

— Йори! Къде си?

17:56

Кендъл закопча последния цип на защитния си костюм и влезе в лабораторията от Ниво 4. Преди да излезе, Кътър му бе наредил да започне подготовка за вкарване на разрушителния код в създадената от него обвивка. По-тревожното бе, че на Кендъл му бе казано да очаква кръвна проба от Volitox преди падането на нощта.

Кендъл не възрази. И без това искаше достъп до изолираната лаборатория. Погледна през прозореца, към Матео и Ашуу, които разговаряха тихо, почти опрели глави една в друга — брат и сестра, утешаващи се взаимно. Гигантът се извисяваше над крехката фигура на сестра си, която се бе сгушила под защитата му.

Не му беше приятно, че ще се наложи да ги убие, но трябваше да стигне до телефон, до някакъв начин да сподели със света за средството срещу онова, което вилнее в Калифорния — магнитна честота, способна да унищожи създадения от него организъм на генетично ниво.

Хаосът с момчето му предлагаше отличен шанс.

Дори Кътър бе допуснал грешка — нещо рядко за този гений.

Потупа джоба, където бе скрил предмета, откраднат тихомълком по време на суматохата. Отиде до големите хладилници в дъното на помещението, отвори вратите и прегледа стойките със стъклениците. Мислено благодари на Кътър за прилежното надписване и подреждане на всичко. Бързо намери необходимото, грабна десетина стъкленици и ги пхна в един от джобовете си.

Погледна през рамо, за да се увери, че Матео е зает.

„Само още минута-две.“

Тръгна към помещенията за изследване на тъкани и анатомията на творенията на Кътър. Мина покрай рентгеновата машина и ПЕТ скенера и влезе в общитото с мед помещение за ЯМР.

„Ядрено-магнитен резонанс.“

Иронията не му убягваше. *Магнетизмът* беше ключът към спасяването на света, но можеше да доведе и до краха на Кътър.

Погледна масата и пръстена от огромни магнити. Бяха достатъчно мощни да причинят огромни поражения, ако с тях работи необучен или небрежен оператор. Имаше случаи на нараняване и дори смърт поради неправилната работа с гигантските магнити, но те бяха опасни и поради друга причина.

Отиде до охлаждащата кутия на стената до входа и вдигна капака ѝ. Магнитите на ЯМР скенера се охлаждаха с течен хелий. При аварийни ситуации хелият можеше да бъде изкаран бързо за изключване на магнита, но това бе опасно в затворено помещение като изолирана лаборатория, особено ако е заровена в сърцето на тепуи.

Повечето болници извеждаха тази тръба навън, но Кендъл вече бе проверил и бе открил, че Кътър с цялата си надменност не си беше направил труда да вземе такава предпазна мярка.

Надникна да провери ситуацията в основната лаборатория. Матео вече бе сам и гледаше право към него. Ашуу вероятно беше излязла.

Кендъл погледна Матео в очите и натисна копчето.

Метна се навън и се хвърли по корем на пода.

Последва ледена експлозия с огромна сила — течният хелий се разшири осемстотин пъти при изпаряването си и изтласка кислорода. Прозорците в основната лаборатория се пръснаха в лицето на Матео. Парче магнит профуча над Кендъл и улучи редицата кислородни бутилки в съседното помещение. Те експлодираха от получената искра и избухнаха в огнено кълбо срещу смразяващия бял облак хелий, изригващ през счупения прозорец.

Кендъл не беше очаквал чак такава експлозия.

Изправи се с мъка и се запрепъва към изхода, като предпочете да излезе през прозореца вместо да използва въздушния шлюз.

„И без това май наруших изолацията.“

Матео лежеше на пода. Лицето му бе изгорено от огненото кълбо, от косата му не беше останало нищо. Наложил се да го прескочи, за да мине през прозореца и да се качи горе, за да намери телефон.

Нещо сграбчи крака му.

Погледна надолу и видя пръсти, вкопчени в глезена му.

Матео се надигна. Очите му блестяха наред почернялата плът.

Кендъл се опита да се освободи, но Матео вдигна един счупен стъклен цилиндър и го заби в хълбока му.

30.

30 април, 17:47

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Гнездо на нимфи пред нас — обяви Крайстчърч и насочи инфрачервения лъч на акустичната пушка към брега на реката.

Дилан нареди да спрат и погледна през бинокъла за нощно виждане. На двайсет метра по-нататък до реката имаше малък вир, образуван от дига, подобна на онези, които строят бобрите.

Само че тази дига беше направена от кости.

Слепената с кал купчина счупени кости, ребра и други разлагащи се останки се издигаше на височина до кръста и образуваше дъга, която отделяше плиткия вир от реката. Във водата и по дигата се гърчеха и пълзяха стотици сиви голи охлюви. Най-малките бяха колкото дебел палец, а най-големите — колкото ръка до лакътя. Няколко пълзяха по брега през килима от мъх и водорасли.

Дилан видя как една от по-старите нимфи, както ги наричаха евфемистично, се сви и скочи от каменистия бряг, прелетя през вира и се гмурна в отвора на зловонната дига, за да изчезне в дълбините му.

Потръпна.

Гнездото още беше разбунено от акустичния удар, приключил преди около минута. Макар тунелът да се намираше зад оръдието, отзвукът и ехото бяха достигнали и дотук. Нискочестотният инфразвук бе накарал и Дилан да настръхне, все едно че някой драскаше с нокти по стъкло.

— Още десет метра напред и нагласяме оръдието — нареди той.

— Толкова близко? — обади се Райли.

При нормални обстоятелства Дилан не би търпял някой да оспорва заповед, но в този случай не винеше младия си подчинен. Самият той страстно мразеше тези гадни дребни ловци. Те бяха мерзост.

Но в момента се нуждаеше от един от тях.

— Размърдайте се — каза той.

Запристъпваха бавно и предпазливо напред. Нимфите атакуваха накуп. Да разбунеш гнездото им бе като да разръчкаш мравуняк. Изследователите използваха термина „изригване“ — когато цялото леговище се хвърляше напред в отговор на заплаха. Това бе една от най-ужасяващите гледки, които бе виждал — месоядна експлозия, способна да прелети десетки метри.

Затова разбираше загрижеността на Райли.

Все пак Дилан бе опитен ловец. Поведе лично, като внимаваше да не издава нито звук. Накрая вдигна юмрук и даде знак на Крайстчърч и Райли да минат от дясната му страна и да приготвят преносимото акустично оръдие.

Работеха като опитен екип. Крайстчърч вдигна високо чинията, за да може Райли да закрепил хранващите кабели. След като приключи, Райли застана зад другаря си с батериите в ръце.

Дилан посочи гнездото и вдигна палец.

Райли натисна копчето. Оръдието забръмча за момент, след което изкрещя към гнездото като подивяло банши. Реакцията бе мигновена. Макар и не така драматична като истинско изригване, гледката беше невероятна, като от най-долния кръг на ада.

Стотици сиви тела се загърчиха, заскачаха и се хвърлиха от гнездото в реката. Онези в локвите и по брега последваха отвратителните си братя — бягаха от шума като подгонени от вихрушка листа.

Дилан преброи до три и махна с ръка.

Райли изключи хранването и Крайстчърч свали чинията.

Дилан се втурна към вира, макар че скротумът му се бе стегнал при мисълта, че трябва да се приближи толкова до отвратителното гниещо гнездо. Потърси във водата, но откри целта си до купчината кости.

Самотен плужек, който се гърчеше вяло, зашеметен от звука.

Дилан го грабна, като внимаваше за кръглата му паст с остри като игли зъби. Държеше го за опашката — знаеше, че жлезите около устата са пълни с изгарящи плътта киселини, способни да прогорят ръкавицата му и да стигнат до кожата.

Забърза към реката, понесъл стръвта. Нимфата вече се съживяваше и изкарваше от мускулестите си сегменти малки крайници, подобни на краката на стоножка.

Когато започна да се гърчи по-яростно, Дилан извади ножа си, разпра ѝ корема и задържа изкорменото тяло по-далеч от себе си.

Кръвта потече в реката.

Изчака нимфата да спре да се гърчи и я пусна на брега. Наведе се и я върза с рибарска корда през средата, след което бързо отстъпи десет крачки назад.

Даде знак на другите да застанат от дясната му страна и да включат оръдието, като го държат насочено към купчината кости. Не искаше нимфите да се върнат в гнездото си, докато дебнеше. За разлика от тях, създанията, които искаше да примамва, бяха глухи за акустичните атаки.

Клекна, свали автомата от рамото си и го постави до себе си. За тази плячка предпочиташе друго оръжие.

Извади пистолета „Хауда“ от кобура. Вече бе заредил двете цеви. Макар оръжието да бе на повече от столетие и бе използвано от предците му за лов на носорози и тигри, той го поддържаше в отлично състояние и очакваше, че ще стреля безотказно и след още сто години в ръцете на правнука му.

Но сега Дилан не ловуваше нещо така безобидно като лъв.

Плячката пристигна по-бързо, отколкото очакваше. Единственото предупреждение бе V-образната вълна, която се носеше към брега. В следващия миг от водата се издигна светещо кълбо на края на мускулесто пипало. Отровната топка преливаше в различни нюанси — яркосини, електрическо зелени, кървавочервени.

Не беше трудно да се разбере защо тези убийствени примамки заплеляха и привличаха обитателите на този тъмен свят, но Дилан не обърна внимание на представлението и дръпна назад ударника на едната цев.

Сферата се спусна към каменистия бряг, затърси слепешком и намери трупа на плужека. Нимфите бяха потомство на Volitox ignis, начален етап в развитието на чудовищния възрастен ловец.

Сферата преобърна безжизненото тяло. Странно нежното докосване не изгори плътта на нимфата, сякаш тази царица волитокс можеше да контролира изгарящите киселини. Малко се знаеше за жизнения цикъл на тези създания. Бяха прекалено агресивни и опасни за истинско изучаване, но учените вече бяха установили силния майчински инстинкт на кралиците.

И сега Дилан се възползва от него.

Със свободната си ръка подръпна кордата и придърпа трупа нагоре по брега. Примамваше царицата, като я караше да помисли, че малкото ѝ е още живо и се опитва да изпълзи.

Светецото кълбо затърси по пътя и пипалото се протегна да стигне отдалечаващото се тяло на нимфата. Накрая царицата трябваше да издигне тялото си над водата, за да продължи преследването.

„Крайно време беше.“

Главата ѝ се отпусна на брега, разкривайки тяло с формата на торпедо и размерите на косатка, но с кръгла уста, подобна на устата на минога, пълна с безброй наредени в спирала зъби като кукички.

Дилан пусна кордата и хвана пистолета с две ръце. Прицели се в основата на пипалото, където имаше огромен нервен възел, свързан директно с мозъка.

Един изстрел би трябвало да повали този звяр.

А ако пропуснеше, имаше още един патрон в другата цев.

„Никога не са ми нужни повече от два изстрела.“

Пръстът му се сви около спусъка...

... и в същия миг в тунела избухна стрелба.

Изненадан, Дилан трепна и пистолетът гръмна. Куршумът изкара искри от каменистия бряг и рикошира.

Престрелката в края на тунела продължи, съпътствана с характерния трясък на картечница.

„Какво става, по дяволите?“

17:52

Свит в кабината на транспортъора, Грей елиминира още един противник с изстрел в гърдите. Тялото на войника отлетя назад. Останал без патрони, той захвърли пушката и вдигна автомата „Хеклер и Кох“.

„Няма нищо по-хубаво от това да отмъкнеш кола, пълна с оръжие на враговете ти.“

Не че двамата бяха дошли невъоръжени.

Ковалски беше коленичил върху веригата от другата страна, скрит зад отворената бронирана врата — беше опрял оръжието си на ръба на вратата, в безопасност в това импровизирано картечно гнездо.

Около транспортъора лежаха пръснати тела.

Общо седем.

Останалите двама войници се отказаха от опита си да стигнат тунела и откриха огън по машината, след което побягнаха към дълбините на Колизея и изчезнаха в мрака.

Грей стреля напосоки по тях, но само изхаби муниции.

— И сега какво? — попита Ковалски.

Грей погледна към огромната пещера и каза:

— Пази форта. — Двамата избягали войници можеха да се опитат да превземат обратно базата. — Аз отивам за Райт.

Ковалски вдигна картечницата и скочи на земята. Посочи с дулото големия транспортъор.

— Време е да сменим колите. Имаме да пресичаме река, ако искаме да стигнем до Задния изход.

Умно решение. Грей си спомни как при моста един от командосите изрази загрижеността си, че коварното течение може да завлече на дъното по-малкия транспортъор. Голямата машина имаше повече шансове да преодолее препятствието.

— После — каза той. — Пази тук.

— Ти се пази. — Ковалски погледна към тунела. — Няма да свариш онези копелета със свалени гащи. Не и втори път. Особено оня Райт.

Грей мълчаливо се съгласи и махна тапите от ушите си.

Номерът им бе минал идеално. Когато видя лагера, беше използвал вградения в акустичната пушка микрофон, за да подслуша разговора на войниците. Чу Райт да говори с някого по радиостанцията. Можеше да слуша само думите на командоса, но беше ясно, че Райт е получил нови заповеди и трябва да свърши нещо важно, преди да се изнесе с отряда си.

Каквато и да бе задачата му, Грей възнамеряваше да го спре.

Освен това бе подслушал плановете на врага да използва акустичното оръдие срещу приближаващия транспортъор — да проснат пътниците в безсъзнание и да превземат машината. Затова двамата с Ковалски си намериха тапи за уши и заглушаващи слушалки. Тук долу транспортъорите имаха преносими акустични оръдия и тези предпазни средства вероятно бяха стандартна екипировка.

Затова не беше трудно да се престорят на обезвредени и проснати в седалките — а и акустичната атака бе свирепа въпреки взетите мерки. Номерът мина и накара противника да свали гарда. Когато бившите британски войници приближиха, ликуващи от „победата“ си, Грей и Ковалски откриха огън от двете врати и изненадаха противника.

Но с това уловката им приключи.

Райт несъмнено бе чул кратката престрелка и щеше да го очаква.
„Така да бъде.“

Докато вървеше към тунела, Грей погледна надясно към малката светлина високо на стената. Джейсън и останалите би трябвало да са стигнали до подстанцията. Беше очаквал да чуе разтърсващия взрив на противобункерните бомби.

Но все още нямаше нищо.

„Защо се бавят толкова?“

17:53

Джейсън скочи от последната скоба и се втурна към слабата светлина. Беше се спуснал максимално бързо в тъмното и на два пъти едва не падна, но сега не беше време за предпазливост.

Затича се през тинята и мъха към тялото на Харингтън. Професорът лежеше по гръб, с отворени изцъклени очи. От тъглчето на устата му се стичаше струйка кръв, едната му ръка бе счупена и огъната под неестествен ъгъл под него.

„Господи...“

Джейсън падна на колене в дълбоката до глезена слуз. Докосна рамото на Харингтън и посегна да затвори очите му.

„Съжалявам.“

И тогава очите трепнаха и проследиха движението на пръстите му. От лявата ноздра се изду малко кърваво мехурче.

„Жив е!“

Но Джейсън знаеше, че това няма да продължи дълго. Твърдата бучка на врата му приличаше на счупване.

— Професоре...

Бледите устни на Харингтън се раздвижиха, но от тях не излязоха думи.

На Джейсън никак не му се искаше да го тормози в последните мигове от живота му, но ситуацията беше ужасна, нуждата — твърде голяма. Той докосна бузата на Харингтън.

— Професоре, трябва ни кодът. Можете ли да говорите?

Харингтън го погледна. В очите му се четеше страх — но не за самия него. Погледът му се обърна нагоре към далечната подстанция, към дъщеря му.

— Разбирам — каза Джейсън. — Не се безпокойте. Стела стигна благополучно до станцията.

Не беше сигурен в това, но лъжа, която носи утеха, не можеше да е грях.

При тези думи безпокойството на професора намаля и тялото му се отпусна върху меката настилка. Сигурно беше останал жив благодарение на гъстата влажна растителност, покриваща каменния под.

— Кодът, професоре — умолително повтори Джейсън.

В отговор Харингтън кимна едва-едва; Джейсън долови движението само защото ръката му бе върху бузата на професора. Опитва се да го накара да говори, но погледът на Харингтън така и не се откъсна от светлината на далечната станция, където беше обичната му дъщеря.

Накрая от стареца се изтръгна нещо като въздишка и той си отиде донякъде спокоен, отнасяйки тайните си със себе си.

Джейсън се изправи, победен и покрусен.

„Нищо повече не мога да направя...“

31.

30 април, 13:58

Рорайма, Бразилия

— Виждам димен стълб — каза сержант Суарес от пилотската кабина. — Издига се от платото.

Пейнтър се наведе към прозореца. Самолетът се носеше към плоския връх. Гондолите на двигателите се завъртяха и скоростта им намаля. Пилотът майсторски изкара машината над платото, леко зави и увисна. Перките разпръснаха дима, излизащ от отворените врати на къща в провинциален нормандски стил, скрита във входа на пещера.

„Това трябва да е домът на Кътър Елвс.“

По-нататък Пейнтър видя езеро и огромна дупка в средата на закърняла гора. Отнякъде изскочиха мъже и откриха хаотичен огън по неканения гост.

— Ейбрамсън! Хенкел! — извика Суарес. — Да им покажем как поздравяват морските пехотинци!

Машината се спусна бързо и Пейнтър усети как за секунди олеква. Вратата от едната страна се отвори и ревът на двигателите и гърмежите нахлуха в кабината. Двамата ефрейтори вече бяха закачили въжетата си. Хвърлиха ги долу и бързо се спуснаха по тях, като стреляха в движение. Успяха да свалят неколцина неприятели, а останалите се пръснаха.

След секунда гумите на машината докоснаха земята.

— Да се включваме в купона — каза Дрейк на Малкълм и Шмит.

Пейнтър изскочи с пистолет в ръка след морските пехотинци.

Суарес също слезе.

— Аз и хората ми ще държим върха. — Той почука слушалките си. — Линиите са отворени. Обадете се, ако ви трябва помощ.

Пейнтър погледна към забулената в дим къща. Трябваше да започнат търсенето с нея.

„Щом има пушек, трябва да има и огън.“

Затича приведен към отворената врата. Морските пехотинци бяха вдигнали автоматите си, опрели брадясали бузи в прикладите. Пейнтър

стискаше пистолета с две ръце.

Един стрелец откри огън от прозорец на втория етаж.

Дрейк реагира по-бързо от Пейнтър и стреля. Пръсна се стъкло и тялото на противника изхвърча и падна върху камъка. Изтичаха покрай него и влязоха в огромното преддверие.

Беше празно.

— Асансьор! — каза Пейнтър и посочи с пистолета кабината от ковано желязо.

Забързаха натам и откриха красива жена, свила се на пода в една съседна ниша. Изглеждаше невъоръжена и смутена. Не оказа никаква съпротива. Ако се съдеше по подутите очи и засъхналите сълзи, причината за състоянието ѝ нямаше нищо общо с тяхното пристигане.

Пейнтър извади две ламинирани снимки на Кендъл Хес и на Джена Бек и ги тикна в лицето ѝ.

— Тези двама тук ли са?

Тя погледна, посочи Хес и после към асансьора.

Пейнтър нямаше време за любезности — след по-малко от час в Калифорния щеше да бъде взривена атомна бомба. Издърпа жената да стане.

— Покажете ми.

Тя залитна към асансьора и посочи копчето за някакво ниво под къщата.

Пейнтър я остави и двамата с Дрейк влязоха в кабината.

— Малкълм, Шмит, претърсете къщата етаж по етаж. Търсете Джена. И Кътър Елвс.

Двамата кимнаха.

Дрейк дръпна решетката и Пейнтър натисна копчето. Асансьорът започна да се спуска през изсечената скала. Пътуването продължи по-дълго, отколкото Пейнтър беше очаквал. Накрая пушекът стана по-гъст и кабината спря в огромна лаборатория.

На няколко места гореше огън, във въздуха се носеха сажди, една стъклена стена към съседна лаборатория беше пръсната.

Двама бореци се мъже се претърколиха иззад една работна станция.

Онзи отдолу очевидно губеше, коремът му бе окървавен, гърлото му бе стиснато от огромна ръка. Противникът му вдигна другата си ръка, в която държеше окървавено счупено стъкло. Лицето му бе

почерняла развалина, но въпреки това Пейнтър различи познатия белег.

Прицели се и стреля два пъти. Куршумите улучиха гиганта в челото и той рухна на пода.

Пейнтър забърза да помогне на ранения мъж. Той беше облечен в защитен костюм без шлем. Кендъл Хес.

— Доктор Хес, аз съм Пейнтър Кроу. Дойдохме да...

Хес не се нуждаеше от повече обяснения. Може би морският пехотинец в пълно бойно снаряжение беше достатъчно красноречива гледка. Пръстите му се вкопчиха в ръката на Пейнтър.

— Трябва да се свържа с Калифорния. Знам как може да се спре онова, което излезе от лабораторията ми.

Първата добра новина от дни.

— Ами Джена Бек? — попита Дрейк.

Хес го погледна. Вероятно бе доловил тревогата в гласа на морския пехотинец.

— Тя е тук... но в огромна опасност.

— Къде? Каква опасност?

Хес погледна часовника на стената.

— Дори да оживее, след още половин час ще си отиде.

Дрейк пребледня.

— Как така *ще си отиде*?

14:02

Джена се бореше с изпълващата главата ѝ мъгла. Трябваше да мисли за всяко движение.

„... хвани лианата

... омотай крака

... прехвърли се на следващия клон.“

Йори непрекъснато я поглеждаше загрижено. Не разбираше защо започва да се бави толкова много.

— Давай — каза тя и му махна да продължи. Дори езикът ѝ бе станал тромав и тежък, отказваше да образува думи без съзнателно усилие.

Отново опита мантрата си, за да продължи да се движи като преди.

„Аз съм Джена Бек, дъщеря... дъщеря на...“ Тръсна глава, за да разпръсне мъглата. „Имам куче.“

Представи си черния му нос, винаги студен, винаги любопитен.

„Нико...“

Острите уши.

„Нико...“

Очите — едното синьо-бяло, другото кафяво.

„Нико...“

Засега това бе достатъчно.

Фокусира се върху момчето и започна да повтаря движенията му — по-добре беше да имитира, отколкото да мисли. Момчето бавно се отдалечаваше. Джена вдигна ръка да го повика, но беше забравила името му. Примигна — и си го спомни, името изникна, но тя се боеше, че ако мъглата продължава да се сгъстява, скоро няма да различава нищо в нея.

Отвори отново уста да го извика, но някой друг я изпревари и изкрещя:

— *Йори!*

14:06

Кътър извика отново. Вече прегракваше.

Беше чул експлозията, видя и някакъв странен самолет да прелита над дупката, след което избухна стрелба. Чувстваше, че светът му се срутва около него, но точно в този момент това нямаше никакво значение.

— Йори! Къде си?

Бяха стигнали края на спиралната рампа и се движеха по дългия чакълен път през гората. Рахеи водеше, метнала на рамо пушка със зашеметител. Другите петима, всичките тежковъоръжени, го бяха обградили отстрани и отзад. Кътър носеше и дистанционното за мунициите, погребани под дъното на дупката. Това бе план за непредвидени случаи, ако му се наложи да разчисти това място, но в момента го възприемаше по-скоро като акт на отмъщение.

„Ако тези зверове направят нещо сина ми...“

— Йори!

И тогава някъде отляво се чу слаб вик.

— *Папа!*

— Това е той! Жив е!

Изпълни го невъобразима радост — придружена с известен ужас. Не можеше да позволи на сина му да се случи нещо лошо.

Рахеи посочи към гората, откъдето бе долетял гласът на сина му. Ако някой можеше да го намери, това беше тя — тя беше един от най-добрите ловци на света.

Рахеи поведе, без да намалява темпото заради останалите — а и Кътър не би позволил да го направи.

— Папа!

Този път гласът идваше по-отблизо.

Рахеи се втурна напред и една кльощава фигура скочи от дърветата в ръцете ѝ. Тя завъртя Йори в кръг, после го пусна на земята и го прегърна силно.

Кътър падна на колене и разпери ръце.

Йори изтича при него и скочи в прегръдката му.

— Много съм ти ядосан, момчето ми. — Но въпреки това прегърна сина си още по-силно и го целуна по темето.

От същото дърво слезе и Джена — всъщност падна последните два метра, но все пак се приземи на крака.

Рахеи беше готова да я зашемети, но Кътър знаеше, че Джена няма вина за станалото. Всъщност по-скоро беше спасила живота на Йори. Така че отиде при нея и също я прегърна. Усети как тялото ѝ се стяга от допира му.

— Благодаря — каза ѝ тихо.

След като я пусна, тя преглътна и го погледна, сякаш се опитваше да каже нещо. Кървясалите ѝ очи се стрелкаха към гората.

Почти си беше отишла.

„Съжалявам...“

— Вземете я с нас — каза той. Не заслужаваше да умре тук долу, вече не. — Да побързаме. Ще минем по тайните тунели до гората. Не знам какво става горе, но мисля, че сме разкрити.

Рахеи отново поведе, като наложи бързо темпо.

Пътят се появи пред тях, но преди да успеят да излязат на него, мъжът отляво на Кътър рухна и главата му се килна назад. Гърлото му беше прерязано до кост. Кръвта му опръска клоните, докато падаше.

Нещо удари Кътър отзад, вдигна го във въздуха и го запрати във въздуха. Той прелетя няколко метра, падна и се претърколи през един бодлив храст. Зърна косматото туловище да профучава покрай него. Изгъркаля се настрани и остана да лежи, когато стрелбата избухна от всичките му страни. Куршумите раздираха папрати и се забиваха в дърветата, но от нападателите вече нямаше и следа.

Кътър седна и се огледа.

„Какво стана, по дяволите?“

— Йори... — със запъване каза Джена. — Взеха го.

Кътър скочи на крака и се заоглежда.

Синът му *наистина* беше изчезнал.

Рахеи застана до него, изпълнена с ледена ярост.

— Къде? — Кътър се обърна към Джена. — Накъде тръгнаха?

Джена посочи най-тъмната част от гората, където древната джунгла допираше стените на дупката.

— Пещерите...

Мегатериите бяха пещерни обитатели и използваха яките си нокти, за да изкопаят дупки и леговища.

Без нито дума Рахеи хукна натам. Презрението ѝ към всички останали беше очевидно. Възнамеряваше да поеме нещата в собствените си умели ръце. Дори това да означаваше ново затриване на изчезналия вид.

— Да вървим — каза Кътър и понечи да я последва.

Джена застана пред него и сложи длан на гърдите му.

— Не. Това не е... пътят.

Запъна се и тръсна глава, сякаш се мъчеше да накара думите да излязат от устата ѝ.

Той се опита да я заобиколи, но Джена отново го спря и го погледна умолително.

— Не го убиха — опита отново тя и посочи мъртвия. — Взеха го. Рахеи. Нейният път, оцеляването на най-приспособените, ще го убие.

— Тогава какво да правим?

Тя го погледна и на лицето ѝ се изписа цялата искреност и настоятелност, която се мъчеше да вложи в думите си.

— Трябва... да тръгнем... по друг път.

11:44

Планините Сиера Невада, Калифорния

Лиза стоеше до прозореца на параклиса и гледаше към летището. Там имаше хеликоптер дрон с размерите на танк, с четвъртит корпус и четири перки, по една във всеки ъгъл. Приличаше на гигантска версия на онези, които се продаваха в магазините, но за разлика от тях не беше играчка.

В товарния му отсек имаше атомна бомба, закрепена с яки ремъци за метална палета. Няколко техници още работеха до нея. Други стояха настрана и разискваха нещо. Лиза знаеше, че един от тези хора е доктор Реймънд Линдал. Като директор от Развойно-изпитателното командване беше уместно да е тук, но на Лиза ѝ се искаше вместо него да е Пейнтър — някой по-отворен, способен да мисли извън ограниченията.

— Нали чухте, че е време да се евакуираме — обади се ефрейтор Сара Джесъп зад нея. — Взривяването е насрочено след четирийсет и пет минути. Вече почти нямаме време, а и чух, че може да изместят срока заради засилването на вятъра.

— Само още няколко минути — помоли Лиза.

„Пейнтър никога не ме е разочаровал.“

Сякаш в отговор на тази мисъл телефонът иззвъня. Само няколко души знаеха този номер. Лиза рязко се обърна и вдигна слушалката. Не си направи труда да се увери, че е Пейнтър.

— Кажи ми добра новина.

Линията шумеше, но гласът му беше като мехлем за душата ѝ.

— Магнетизъм.

Помисли си, че не го е чула добре.

— Магнетизъм ли?

Изслуша обяснението на Пейнтър как са открили Кендъл и че той наистина имал решение — отговор, странен колкото и самата болест.

— Всяко силно магнитно поле вероятно би свършило работа — завърши Пейнтър, — но според проведените опити е най-добре, цитирам, да се генерира статично магнитно поле с плътност най-малко 0,465 тесла.

Лиза надраска информацията на един лист.

— Ефектът би трябвало да е мигновен, тъй като полето разкъсва организма на генетично ниво, без да причинява вреда на нищо друго.

„Господи!...“

Тя погледна през прозореца и си помисли за унищожителната сила, която щеше да се отприщи ненужно тук.

Пейнтър имаше още информация.

— Хес казва, че ядреният взрив няма да повлияе на организма, а само ще го разпръсне на по-голяма площ.

— Трябва да ги спра!

— Направи всичко по силите си. Кат вече работи по въпроса, но знаеш как стоят нещата във Вашингтон. Разполагаме с по-малко от четирийсет и пет минути.

— Тръгвам. — Тя затвори, без дори да се сбогува. Обърна се към Джесъп. — Трябва да изнесем Нико. Той е единствената ни надежда.

32.

30 април, 18:15

Земя Кралица Мод, Антарктида

Дилан Райт изруга заради пропиляния изстрел. Дръпна ударника на втората цев, като следеше внимателно съществото пред себе си. Царицата още търсеше тялото на детето си и се бе издигнала по-високо от водата, опипваше брега със светещата си примамка.

Каквато и да бе стрелбата, тя бе престанала така бързо, както беше започнала. Райт я пропъди от мислите си и се съсредоточи върху непосредствената си задача, върху приближаващата се опасност.

Един ловец никога не бива да допуска нещо да го разсейва по време на лов.

Изключи от съзнанието си и бръмченето на преносимото оръдие от дясната му страна, чиято чиния още беше насочена към гнездото. Игнорира яркото хипнотично сияние на примамката. Не обръщаше внимание дори на примитивния ужас в недрата на мозъка си пред лицето на огромното чудовище.

Вдигна пистолета и се прицели в основата на пипалото, където се намираше нервният възел, гарантиращ моментална смърт.

И стреля.

Едрокалибреният куршум улучи дебелото пипало леко отляво. Макар и да не беше идеално, попадението беше достатъчно.

Царицата се надигна в спазъм от водата и тялото ѝ блесна от биолуминесцентна енергия. Устата ѝ се отвори и хилядите закривени зъби лъснаха.

До него Райли отстъпи две крачки назад и се блъсна в Крайстчърч, който изпусна чинията на оръдието и тя изтрака на каменния под, като хвърляше искри.

Макар да бе глух и сляп, видът Volitox бе много чувствителен към електрическите полета и токове — *всякакви токове*.

Изхвърлените искри предизвикаха рефлексивна атака. Пипалото се стрелна към врата на Крайстчърч. Уви се около гърлото и изгарящата желатинова сфера докосна лицето му. Плътта запуши и

войникът закрещя: давеше се от киселината, попаднала в белия му дроб.

Пипалото вдигна Крайстчърч във въздуха, прекърши му врата и го запрати в реката.

Райли побягна покрай Дилан и изчезна в мрака към лагера.

„Страхливец!“

Дилан не помръдна от мястото си, уверен в стрелбата си. Зачака настъпването на смъртта.

Царицата, изразходвала всичките си сили в атаката, се просна на земята и огромната ѝ глава се стовари тежко върху камъка.

Дилан изчака още цяла минута, след което приближи предпазливо с нож в ръка. Извади от раницата си манерка.

Кътър Елвс бе казал, че му е нужна само кръвта на създанието.

„Лесна работа.“

Прободе звяра в хълбока, напълни алуминиевия съд с черната течност и завъртя капачката.

„Мисията е изпълнена.“

А сега да се маха оттук.

Чу тропот на крака, засилваше се. Надникна над мъртвото туловище и видя, че Райли се връща.

Явно младокът бе открил, че на света има и нещо като кураж.

Но за съжаление само кураж не стига.

Изстреля изстрел и половината глава на Райли се пръсна в кървава каша. Тялото му полетя напред и се стовари на земята.

Дилан тутакси клекна зад трупа на волитокса. Ръката му посегна към пистолета... но той беше празен.

Погледна към мястото, където беше оставил автомата си. Знаеше, че ако опита да стигне до него, ще сподели участта на Райли.

Който и да бе онзи, определено го биваше в стрелбата.

Знаеше кой е. Онзи американец.

„Не си мъртъв, а?“

Може би беше време да промени това. Знаеше, че противникът му не е така добър в сражаването на тъмно като него. И смяташе да се възползва от предимството си.

— Крайно време е да поговорим, друже! — извика той.

18:17

— За какво? — извика в отговор Грей.

Беше клекнал зад издадена скала на трийсетина метра от мястото, където се криеше Дилан Райт. Огледа терена през очилата за нощно виждане. Тялото на войника лежеше между тях. По-рано бе чул писъка на друг мъж, последван от плясък — след което командосът, когото бе застрелял току-що, побягна ужасен към него.

Това означаваше, че би трябвало да е останал само един — лидерът на отряда.

Държеше оръжието насочено към туловището на мъртъв звяр на брега. Доколкото можеше да прецени по отпуснатото пипало, трябваше да е една от онези хищни змиорки със светещите примамки.

— За сделка — отвърна Райт. — Пичът, за когото работя, може да е много щедър.

— Не проявявам интерес.

— Е, поне опитах.

Внезапно светът пред Грей блесна и го заслепи. Той свали очилата точно когато Дилан изключи фенерчето и изскочи от скривалището си. Внезапната ярка светлина, усилена от очилата, още изгаряше ретината на Грей.

Дилан откри огън от новата си позиция.

Грей отстъпи, осъзнал грешката си. Копелето беше използвало тъмнината срещу него, за да стигне до оръжието си. И не само до него. Чу се пукот на електричество и бръмчене, което рязко премина в оглушителен писък.

Акустично оръдие.

Звукът прониза ушите му, опита се да разкъса шевове на черепа му. Този път нямаше предпазни средства. Зави му се свят. Грей вдигна оръжието си и стреля слепешком към източника на звука, но той не спря.

Всеки момент щеше да изгуби съзнание.

18:18

Дилан подпря чинията на един камък и я насочи към американеца. Метна автомата си на рамо и се дръпна настрани, по-

далеч от обсега на акустичното оръдие, но въпреки това инфразвукът го прониза до костите.

Усмихна се, като си представи какво изпитва американецът.

Готов да сложи край на този сблъсък, Дилан направи още две крачки настрани, почти до предишното си скривалище зад трупа на волитокса. Искаше ясна видимост, за да свали целта си.

Още една крачка — и нещо се впи дълбоко отзад в крака му.

Посегна към бедрото си и отскубна голям колкото кренвирш плужек заедно с парче от собствената си кожа. Зъбите се помъчиха да се доберат до пръстите му и изгориха дланта му с киселина. Отвратен и ужасен, Дилан метна нимфата в реката.

Погледна назад към гнездото. Акустичното оръдие беше обърнато в друга посока и строителите на купчината кости сигурно се връщаха, но засега не видя никакво движение, никаква следа от изчезналата орда. Гнездото изглеждаше пусто като преди.

Къде бяха те?

В страха си закачи с рамо тялото на волитокса. Усети някакво движение в мъртвата плът, сякаш звярът внезапно се съживяваше.

„Не...“

Отскочи от трупа, внезапно осъзнал истината.

Не царицата се движеше.

А нещо *вътре* в нея.

Сякаш за да го докаже, един тлъст сив плужек изпълзя от цепка на хрилете и тупна тежко на брега.

Задавен от ужас, Дилан заотстъпва заднешком от трупа, чиито хриле и зейнала паст забълваха още гърчещи се нимфи. Излизаха дори от ноздрите.

Явно след бягството си от гнездото бяха потърсили майка си и се бяха скрили в нея, за да се спасят в сигурно убежище от акустичното оръдие. Възрастните бяха неуязвими за подобни атаки, вероятно защитени от биоенергии, и защитаваха малките си по време на опасност. Дилан знаеше, че някои видове риби и жаби могат да носят малките си — но никой не беше подозирал, че същото важи и за волитокса.

Освен това беше наясно какво ги е накарало да се размърдат.

„Аз...“

Погледна през рамо към акустичното оръдие. Спомни си колко беше разбунено гнездото от отзвука на голямото оръдие. Когато бе активирал по-малкото, инфразвукът му несъмнено бе раздразнил ордата, криещ се в безжизненото тяло.

Дилан знаеше какво предстои, предвестник на какво е тази активност.

Нимфите вече се бяха изсипали в реката и по брега, няколко подскачаха към него. Дилан отстъпваше и се защитаваше с приклада на автомата, докато не стигна до акустичното оръдие.

Грабна чинията от камъка, вдигна я пред гърдите си като щит и я обърна към ордата — и точно навреме. Нимфите го връхлетяха — истинска месоядна вълна на отмъщение.

Той остана на място, вдигнал акустичното оръдие пред себе си. Нимфите се замятаха и заотстъпваха. Някои потърсиха отново спасение в майка си и се забиха в мъртвата ѝ плът, други избягаха обратно в реката от непоносимия инфразвук.

Дилан въздъхна с облекчение — и в същия миг в тунела изстреляха два изстрела.

Първият прекъсна захранващия кабел на оръдието.

Вторият раздробил коляното на десния му крак.

Оръдието замлъкна в ръцете му и Дилан тежко падна на земята. Обърна се и видя американеца до купчина камъни, вдигнал димящото си оръжие.

За първи път виждаше лицето на противника си.

„Не, не за първи път“ — внезапно осъзна той, спомняйки си лицето, което го гледаше през един прозорец в централата на АИОП.

— Това ти е за доктор Лусиъс Рафи — викна мъжът.

18:19

„Достатъчно...“

Все още замаян и почти оглушал от акустичната атака, Грей се обърна и остави Райт да кърви на пода на пещерата — но не и преди да види как няколко от месоядните плужеци се хвърлиха към гърдите и корема му.

Райт успя да отбие няколко от гърдния си кош, но когато се опита да хване един на корема си, ръцете му бяха прекалено

окървавени и кожата му димеше от разяждащите киселини. Не успя да хване навреме създаването и то се заби в него и изчезна като червей в гнила ябълка.

Райт изкрещя и се загърчи върху скалата.

Грей се обърна и забърза към Колизея, преследван от писъците на мъжа, които скоро замлъкнаха.

Ковалски го чакаше в кабината на големия транспортър. Грей се качи с мъка по веригата и седна до него.

— Свърши ли се? — попита Ковалски и превключи на скорост. Двигателите изръмжаха.

— Засега.

— Тук всичко беше тихо... с изключение на малко писъци в тъмното. Май това място се погрижи за онези двамата вместо нас.

„Както и за Райт.“

Разтревожен за Джейсън и другите, Грей посочи светлините горе на стената. Не искаше да остава тук.

— Давай към Задния изход.

18:22

Джейсън се наведе над контролната конзола на подстанцията. Стела стоеше зад него, обгърнала тялото си с ръце, с насълзени очи. Час по час поглеждаше към прозореца и Колизея зад него.

След като се качи, Джейсън ѝ каза за случилото се с баща ѝ. Тя само кимна — очакваше лошата новина. Оттогава почти не бе продумала.

— Кажи ми за кода — каза той. Трябваше му помощта ѝ, ако искаше да реши тази главоблъсканица. — Знаеш ли дали паролата трябва да е с определена дължина? Системата прави ли разлика между главни и малки букви?

Взираше се в екрана. Вече се бе опитал да хакне системата, но непрекъснато се натъкваше на сложни защитни стени. Мерките за сигурност бяха непробиваеми. Без софтуера за разшифроване на Сигма опитите да влезе бяха изгубена кауза.

Трябваше да разбере кода.

Накрая Стела заговори.

— Ако тази система е като другите в станцията, паролата може да бъде с произволна дължина. Но трябва да има главни и малки букви, както и поне едно число и символ.

Такъв бе обичайният протокол.

— Знаеш ли някоя от старите пароли на баща си? — попита той. Много хора използваха една и съща парола за удобство.

— Не. — Стела пристъпи към него. — Той не те ли насочи по някакъв начин?

Джейсън погледна разтревоженото ѝ лице.

— Беше по-загрижен за *теб*. Мисля, че издържа само докато се увери, че си в безопасност.

По бузата ѝ най-сетне се търкулна сълза, но тя бързо я избърса.

— Ами ако не е било за *мен*, за моята безопасност?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако паролата е свързана с мен? Може би това се е опитвал да ти каже.

Джейсън се замисли. Мнозина използваха пароли, свързани по някакъв начин с важни за тях хора. Професорът определено обичаше дъщеря си.

— Да опитаме.

Написа „Стела“ и опита различни комбинации, изискващи числа и символи, но възможностите бяха твърде много и разнообразни.

Затвори очи и се помъчи да се съсредоточи.

— Кажи ми за баща си. Що за човек беше той?

Странният въпрос малко я смути.

— Той... беше умен, обичаше кучета, държеше на детайлите. Вярваше в реда, в структурата, всяко нещо трябваше да си е на мястото. Но когато обичаше нещо... или някого... го правеше с цялото си сърце. Никога не забравяше рождени дни или годишнини, винаги пращаше подаръци.

Спомените постепенно стопляха студената мъка в гласа ѝ.

Джейсън потърка брадичка.

— Щом е бил толкова подреден, вероятно е избрал за парола нещо чудато. Нещо практично и в същото време важно за него. — Обърна се към Стела. — Като рождения ти ден.

— Може би...

Джейсън се наведе над клавиатурата и я погледна. Тя му каза рождения си ден и той го вкара, като използваше европейския ред за изписване на дати.

17 Януари, 1993

Пръстът му увисна над клавиша за въвеждане.

— Паролата *има* малки и големи букви, числа и един препинателен знак.

Ръката на Стела намери неговата и я стисна с надежда.

Джейсън натисна клавиша.

На екрана се появи същото съобщение за грешка.

— Не е това — каза той.

Но не беше толкова сигурен. Струваше му се, че е на прав път.

Опита американския ред.

Януари 17, 1993

Отново неуспех.

— Май е по-добре просто да се откажем — примирено рече Стела.

Джейсън се замисли. Представи си вълната, която бе видял долу, понесла се след първия акустичен удар от лагера на Райт. Вълната от паника, понесла се устремно към станцията.

„Но може и да греша... може би едно включване не е достатъчно.“

А засега акустичното оръдие продължаваше да мълчи.

Това несъмнено беше добър знак.

18:23

Дилан Райт лежеше в локва от собствената си кръв, разкъсван от болка, едва способен да помръдне. Усещаше как нимфите се гърчат вътре в него.

„Превърнах се в тяхно гнездо.“

Други също се хранеха с него, забиваха се в краката му, в ръцете, в лицето. Пълзяха под дрехата му, забиваха се през кожата му и влизаха през всеки отвор.

Трите останали пръста на дясната му ръка стискаха малко устройство. Беше го извадил от колана си малко след като беше

изоставен тук. Сигурно беше изгубил съзнание за няколко минути, но смъртта нямаше да го отнесе.

Още не.

„Не и докато не направя каквото трябва.“

Палецът му намери копчето за включване на голямото акустично оръдие и го натисна.

В далечината светът започна да вие, оплаквайки собствената си гибел.

„Щом трябва да умра така, нека адът отнесе и цялата земя с мен.“

18:25

Грей запусти уши от акустичната атака, започнала от мястото, от което бяха тръгнали, и изрева:

— Обърни!

Ковалски беше спрял транспортъора на брега на реката, недалеч от взривения мост. Почти бяха стигнали до подстанцията.

„Какво става, по дяволите?“

Дори от такова разстояние канонадата блъскаше всичко и всеки в машината.

Малко по-рано бяха претърсили транспортъора за защитни средства, но откриха единствено меките тапи за уши и бързо си ги сложиха. Сигурно работещият върху оръдието екип беше взел по-надеждните слушалки.

— Няма да стигнем до лагера без по-добра защита — каза Ковалски. — Докато се доберем дотам, ще ни изтекат очите, ако не и мозъците.

Грей знаеше, че партньорът му е прав. Загледа се през реката към светлините на Задния изход.

„Значи всичко зависи от теб, Джейсън. Ти трябва да затапиш това място.“

— Какво правим? — попита Ковалски.

Грей обмисли възможностите.

— Сещам се за един заглушител, който сме пропуснали.

— Какъв?

Грей се надигна, бръкна под седалката и извади нещо.

Ковалски кимна.

— Това трябва да свърши работа.

„Да се надяваме, че и Джейсън е толкова находчив.“

18:26

Стъклата се раздрънчаха и подът започна да вибрира от воя на акустичното оръдие. Стела и Джейсън стояха до прозореца и се взираха през Колизея към светлината до отсрещната стена.

„Нима Грей не е успял да спре Райт?“

Някой бе включил отново голямата чиния.

— Виж долу — каза Стела. — От другата страна на реката има транспортър.

Джейсън вече беше забелязал двата лъча под тях.

„Но дали са приятели, или врагове?“

Отговорът не беше толкова важен, колкото спирането на ужасния звук, който гонеше обитателите на този свят към повърхността — или от запушването на другия изход.

Джейсън се върна при конзолата. На екрана още примигваше в червено съобщението за грешка от последния му опит с рождения ден на Стела. Не беше опитвал нищо друго — изпитваше смътна увереност, че е прав за паролата.

„Какво пропускам?“

Бързо опита други варианти. Януари се превърна в Ян, 17 — в 17-и. Опита на латински и гръцки — Харингтън все пак ги беше учил.

„Нищо, нищо и пак нищо.“

Джейсън стовари юмрук върху конзолата.

— Има ли нещо около рождения ти ден, което пропускаме?

Стела поклати глава.

— Не се сещам.

Джейсън се помъчи да се съсредоточи, което бе особено трудно поради приглушения писък на акустичното оръдие.

— Според думите ти — каза той — баща ти е държал на детайлите и не си е падал по прищевките.

— Да — каза тя. — Може би с изключение на това място. Антарктида. За него дъното на света винаги е било вълшебно място.

„Вълшебно като дъщеря му...“

И тогава му просветна.

„Разбира се!“

Хората често използваха прост трик, за да направят очевидните пароли по-сложни и в същото време да запазят простотата или значението им. Това решение би допадало особено на някой, чиято единствена прищявка е Антарктида, земята на дъното на света.

Джейсън въведе новата парола.

Екранът светна в зелено.

— Успя! — възкликна Стела.

Джейсън се взираше в приетия код.

3991, ираунЯ 71

Рожденият ден на Стела, но написан наопаки — по същия начин, по който човек трябва да обърне глобуса, за да види добре този континент.

Щракна върху съобщението за приетия код, за да продължи нататък. Отвори се нов екран с прости инструкции. Джейсън ги изпълни дословно и накрая се появи мигащ червен бутон с надпис ДЕТОНАЦИЯ.

Джейсън се дръпна назад и даде знак на Стела да заеме мястото му.

— Ти трябва да го направиш.

Тя кимна, протегна ръка и натисна бутона.

18:28

Когато светът се разтърси, Грей стоеше върху транспортъора. Разнесе се страховит гръм. Той погледна назад към далечната станция — после нагоре към Задния изход.

„Браво на теб, хлапе!“

За всеки случай вдигна на рамо импровизирания шумозаглушител — макар и малка, имаше вероятност противобункерните бомби да не са си свършили работата.

Обърна дългата тръба, прицели се в далечното сияние на акустичното оръдие — и дръпна спусъка.

Реактивният снаряд излетя от цевта и се понесе през почти опустелия Колизей. Целта изчезна в огнено кълбо. Екотът заглъхна бързо.

Грей затвори очи, за да се наслади на момента.
Най-сетне тишината се бе завърнала в Ада.

33.

30 април, 14:29

Рорайма, Бразилия

Джена стоеше със скръстени ръце под едно махагоново дърво. Бе им отнело много време да се върнат по пътя, който бяха минали с Йори през зеления балдахин. Успя да се ориентира по познатото бръмчене от гнездото на осите, които бяха убили горката птичка.

Кътър докосна рамото ѝ и я дръпна настрана.

— Пазете се.

От клоните скочиха двама местни. Единият носеше мачете, а другият нещо, увито в одеяло.

— По-бързо — каза тя.

Местният постави одеялото на земята и го разви. Вътре беше малкият ленивец, все още оплетен в бодливата лиана.

„Още ли е живо?“

Джена понечи да махне лианата, но Кътър избута ръката ѝ и каза:

— Гледайте.

Взе остена и докосна отрязания край на лианата. От шока тя се сви, после се отпусна и прибра тръните в зелената си плът. С върха на остена Кътър освободи малкото.

Джена клекна до него и сложи длан на гърдите му. Усети ударите на сърцето. Гръдният кош се издигаше и спускаше едва-едва. По цялото тяло имаше малки дупчици, от които се процеждаше кръв.

— Йори... каза отрова — с надебелял език рече тя, мъчеше се да намери думите в мъглата на съзнанието си.

— Мегатериите са яки. Създадох ги такива. Затова ги направих всеядни вместо вегетарианци. Така имат по-богат избор на хранителни източници. — Кътър кимна към малкото. — Освен това са по-издръжливи на отровата на тази лиана. Лека-полека са се приспособили към нея.

Джена се наведе и взе малкото. Беше по-тежко, отколкото можеше да се очаква от размерите му — тежеше поне двайсет

килограма. Гушна го като бебе. Чу отново онова тихо скимтене, муцуната му докосна шията ѝ и то сякаш въздъхна успокоено.

— Пещери — каза тя.

— Натам. — Кътър тръгна с останалите четирима мъже.

Джена вървеше между тях през опасната гора и стъпваше предпазливо там, където стъпваха те. Притискаше малкото към себе си, като от време на време го преместваше от едното си рамо на другото.

— Искате ли аз да го нося? — попита Кътър.

— Не.

Не можеше да обясни защо, но знаеше, че тя трябва да го носи. Създанията, които търсеха, не бяха тъпи животни. Бяха изчакали Йори да се покатери на клетката, преди да атакуват. И сега бяха отвлекли момчето, вероятно с надеждата, че неизречената заплаха ще прогони натрапниците от земите им. Ако искаше Йори да има някакъв шанс за оцеляване, тя трябваше да уважава интелигентността им.

Постепенно гората стана по-висока, зеленият балдахин — по-гъст. Слънчевата светлина отстъпи на изумруден здрач, а растящите по стволовете гъби сякаш засветиха по-силно. Растителността по земята също оредя, лишена от слънчеви лъчи.

Накрая тъмните сенки отпред се превърнаха в отвесни черни скали, покрити с лиани и орхидеи. Въздухът се изпълни с вонята на мокра козина и гниецо месо. Пред тях се появиха множество отвори на пещери. Някои изглеждаха естествени; други сякаш бяха разширени от драскане на нокти.

Кътър забави крачка.

Обитателите на тези пещери не се виждаха никакви.

— И сега какво? — попита Кътър.

— Аз трябва... да ида — измънка Джена. — Сама. Стойте тук.

Мина покрай Кътър и продължи сама напред. Вървя, докато не видя в тъмните пещери да се раздвижват по-тъмни сенки.

„Гледат ме...“

Вдигна малкото, кръстоса крака и седна по турски на земята, като го постави в скута си. То изплака недоволно, тупна я с ноктестата лапа, но после се успокои.

Джена седеше и чакаше.

По едно време започна да му тананика приспивна песничка — не помнеше думите, но мелодията беше останала в ума ѝ.

Накрая се появи самотен ленивец — очевидно женски, както си личеше по мръсните цицки на гърдите. Вдигна глава и тихо изпухтя.

Малкото се размърда, обърна глава към звука и изплака в отговор.

„Несъмнено е майката.“

Джена много бавно остави малкото на земята и се отдръпна, свела покорно глава.

Женската пристъпи напред, взе нежно малкото с една лапа и го притисна към гърдите си, след което се обърна и тръгна тежко към леговището си.

Джена отново седна и зачака. От време на време вирваше брадичка и имитираше пухтенето. Ленивците я бяха видели да се движи по клоните с Йори и сигурно смятаха, че той е нейно дете. Точно затова тя трябваше да донесе малкото. За да може миризмата му да полепне по нея. Да засили усещането, че е майка.

Изминаха десетина минути и тя откри, че ѝ е още по-трудно да мисли. За момент дори забрави защо е тук. Започна да се изправя. И тогава отново забеляза движение. Някаква малка фигура изтича от една пещера отляво.

Йори дотича и се метна върху нея с такава сила, че я събори по гръб.

— Внимавай — дрезгаво рече тя.

Той ѝ помогна да се изправи. Джена се надигна внимателно.

И тогава едър мъжкар изскочи от пещерата и се понесе към нея. Джена избута Йори зад себе си — знаеше, че ако побегне, и двамата ще умрат. Остана на място, разперила ръце, за да прикрие момчето. Държеше главата си извърната настрани, за да не предизвиква мъжкаря.

Мегатерият рязко спря и почти опря нос в лицето ѝ. Дъхът му, вонящ на кръв, месо и ярост, издуха косите от потното ѝ чело. Джена знаеше, че това е същото създание, което я беше проследило до края на поляната.

Ленивецът я подуши от лицето до слабините, след което я побутна с нос — не за да я отпрати, а с нещо като признание, сякаш казваше „и аз те познавам“.

Започна да се обръща и Джена отстъпи крачка назад.

В смълчаната джунгла отекна изстрел.

Ухото на мъжкаря експлодира в пихтия от кръв и козина. Той изрева, завъртя се, цапардоса Джена и я запрати във въздуха.

Втори изстрел го улучи в хълбока.

— Бягай, Йори — изпъшка Джена, като се мъчеше да си поеме дъх след удара.

Вместо това момчето пристъпи да ѝ помогне. Кътър видя това и се втурна приведен към тях, за да защити сина си.

Трети куршум улучи звяра в главата, но отскочи от дебелия му череп. Джена видя Рахеи, легнала по корем при едни нападали камъни до отвесната скала. Сигурно беше изпъзляла до тази позиция много бавно, без да я усетят дори животните.

Кътър сграбчи Йори за ръката и го дръпна назад.

Мъжкарят забеляза движението и нападна.

Джена успя да събори Йори на земята и се претърколи върху него. Кътър посрещна цялата ярост на звяра и беше проснат по гръб, един нокът раздра елечето и ризата, оставяйки кървава следа по гърдите му.

Мъжете зад Кътър откриха огън.

Горкият звяр се приведе срещу залпа, сякаш се мъчеше да устои на силен вятър. Но дори неговото масивно туловище не можеше да понася дълго подобни поражения. Ленивецът потръпна и падна тежко на земята.

Джена и Йори вдигнаха Кътър от земята.

Рахеи скочи от позицията си с лекотата на газела. Очевидно ликуваше за своята роля в повалянето на звяра. Въпреки това държеше под око отворите на пещерите.

От един от тунелите изскочи по-дребен мегатерий, може би партньорка на поваления мъжкар. Рахеи вдигна пушката си и стреля, но куршумът само одраска рамото на звяра. Той спря рязко, замахна с лапа и от лапата излетя нещо, увито в листо. Докато нещото се носеше във въздуха, листото се разви и отлетя настрани. Останалото — нещо малко и черно — улучи Рахеи по бузата.

Тя залитна назад, сякаш беше улучена от куршум. На бузата ѝ се беше лепнала малка черна жаба. Рахеи изпищя, пусна оръжието и задраска лицето си. Успя да махне жабата, но върху кожата ѝ остана

кървавочервен отпечатък. Рахеи рухна на колене и се загърчи, сякаш беше получила апоплектичен удар.

Накрая падна настрани и остана да лежи неподвижно. Тя — най-добрата сред ловците — беше убита от нищо и никаква си жаба.

„От отровно творение на Кътър.“

Това сякаш бе знак за другите ленивци, които изскочиха от леговищата си, привлечени от писъка, кръвта и смъртта на един от тях.

Джена и останалите побягнаха през джунглата, гонени от ревящите зверове. Тичаха презглава, без дори да си правят труда да стрелят.

„Няма да успеем...“

Изведнъж зеленият балдахин над тях сякаш се разкъса и лъчите на ослепителното слънце проникнаха в сумрака. Яростни ветрове разлюляха гората. Машината горе ревеше по-силно от всички мегатерии заедно.

Уплашени и объркани, мегатериите спряха, после като един се обърнаха и изчезнаха в сенките.

От машината хвърлиха въжета, по които плавно се спуснаха мъже с тежки автоматични оръжия и защитни брони.

Групата на Кътър бързо бе обкръжена и обезоръжена.

Един от войниците тръгна към Джена.

— Много си трудна за откриване.

И вдигна лицевия предпазител на шлема си. Дори през мъглата Джена го позна — и се усмихна. Заля я облекчение, съпроводено с топлина, която идваше някъде от по-дълбоко, някакво ново и непознато чувство към този храбър мъж.

— Дрейк...

— Поне ме помниш. Това трябва да е добър знак. — Той пристъпи напред, заби във врата ѝ спринцовка и натисна буталото. — Малък подарък от доктор Хес.

14:39

От тъмната джунгла Кътър отново се издигаше към ярката светлина на деня. Огледа творението си, разделените на пояси градини, своя Галапагос в небето. Замисли се за момент за триумфите и провалите си.

Около него беше леярската пещ на еволюцията, задвижвана от един-единствен прост закон.

Оцеляване на най-приспособените.

Законът на джунглата.

Но в тази съвършена градина в душата му се промъкна съмнение, ярко зърно на нова възможност, показана му от една дребничка жена, от Ева в образа на парков рейнджър. Тя беше посочила един нов Едем, който може би не беше нужно да е толкова тъмен.

Днес той бе видял нещо ново.

Законът на джунглата не беше единственото, характерно за живота, за еволюцията. Наред с него имаше също толкова алтруизъм и дори морал, които можеха да са силни като всеки фактор на средата, вятър на промяна, който можеше да насочи света към едно по-жизнено, по-здравосъществуване.

„Да...“

Време беше да започне отначало, да засади нова градина.

Но за целта старата трябваше да умре и да бъде прекопана.

„Освен това тя е мое дело. Защо да я споделям със свят, който все още не е готов, който е твърде късоглед, за да я види така ясно като мен?“

Бръкна в джоба си и си представи зарядите, заложи в най-старите тунели под дъното на дупката.

Натисна копчето и активира обратното броене.

Бог беше създал небето и земята за седем дни.

Той щеше да унищожи своето творение за седем минути.

11:40

Планините Сиера Невада, Калифорния

Лиза седеше на задната седалка на „Додж Рам 2500“, който се носеше през базата на морските пехотинци. Придържаше с ръка закритата носилка на Нико, за да не се клати много. Отпред ефрейтор Джесъп седеше до приятеля си, червенобузия млад капелан Денис Йънг.

По нейна молба той бе натиснал газта до дупка и покритият пикап летеше през опустялата база. Нямаха време за дреболии като

предупредителни знаци и светлини. Лиза погледна надолу към Нико. Кучето едва ли щеше да преживее следващите два часа. Всичките му важни органи отказваха.

„Дръж се, Нико.“

Влетяха в празния паркинг на малката болница, която тъкмо беше обновила радиологичното си отделение с ЯМР скенер. Едмънд Дент вече ги чакаше на входа. Лиза бе използвала времето, в което подготвяха Нико за транспортиране, за да събере всички ключови играчи на това място.

Пикапът се качи на рампата на спешното отделение и наби спирачки пред Едмънд. Вирусологът махна на колегите си, които също трябваше да напуснат с последния хеликоптер. Те свалиха Нико от колата и го подкараха към радиологичното отделение.

— Скенерът вече загрява — задъхано каза Едмънд, докато бързаше до нея. — Един техник е настроил магнитите на... — той провери нещо написано върху ръката му — 0,456 тесла. Статично магнитно поле.

— А пробата от организма?

— О, ето я. — Той бръкна в джоба си и извади епруветка с тапа, облепена плътно с тиксо.

„Импровизацията му е майката.“

Стигнаха радиологичното отделение, където имаше двама от ядрения екип, с тях беше и доктор Линдал.

— Дано само да не ни губите времето — изсумтя Линдал. — След като всичко приключи, ще започна официално разследване на поведението ви. За укриване на опитен образец.

— Нико не е *опитен образец*, а награждавано куче спасител, което случайно се разболя, докато помагаше на всички ни.

— Както и да е — рече Линдал. — Да почваме и да приключваме.

Трябваша четирима души, за да вдигнат камерата на Нико от носилката и да я поставят на масата на скенера.

Техникът заблъска по стъклото.

— Никакъв метал!

Лиза изруга под нос. В бързината не се беше сетила за тази подробност. През ЯМР машината не можеше да минава никакъв метал, включително компонентите от камерата на Нико.

Едмънд я погледна.

„Ще трябва да го направим по трудния начин.“

Тя посочи вратата.

— Всички вън.

— Лиза... — обади се Едмънд. Ако се съдеше по тона му, той се досещаше какво е намислила. — Ами ако данните са подвеждащи? Или просто погрешни?

— Предпочитам да поема този риск, вместо да подложат планините на ядрен удар. Пък и научната обосновка изглежда правилна. — Тя го подкара към вратата, като преди това взе епруветката. — Вън!

След като остана сама, отиде при камерата на Нико, пое дълбоко дъх и я отвори.

„Пейнтър, гледай да си прав.“

Много внимателно вдигна Нико и го отнесе при масата. Отпуснатото му тяло изглеждаше много по-леко, сякаш нещо жизненоважно вече го беше напуснало. Остави го и положи длан върху него. Хубаво бе да го докосва отново с голи ръце вместо с ръкавици. Зарови пръсти в козината му.

„Добро куче.“

Постави епруветката с вируса до кучето и вдигна палци към техника.

След няколко секунди машината забръмча шумно и масата с Нико бавно се плъзна през пръстена от магнити. За всеки случай направиха две преминавания.

През цялото време Лиза нервно крачеше напред-назад и си гризеше ноктите.

„Трябва да си направя маникюр преди сватбата.“

— Готово — обяви техникът по интеркома.

Лиза си сложи стерилни ръкавици, грабна спринцовка от пластмасовата масичка и взе кръвна проба от катетъра на Нико. Сложи пробата и епруветката на Едмънд в херметично затваряща се торбичка, остави я до вратата и се дръпна назад.

Едмънд рискува да вземе торбичката.

— Побързай — каза тя.

Той кимна и се втурна навън, за да се върне в лабораторията в хангара.

Това бяха най-дългите десет минути в живота ѝ. Използва времето, за да мине също през скенера, така че да убие евентуалната зараза от Нико, след това седна на масата с него, като сложи главата му в скута си.

Най-сетне дойде обаждането, пуснато през интеркома.

Лиза ясно чу ликуването в гласа на Едмънд.

— Мъртъв е. Направен на каша. Както в чистата проба, така и в кръвта на Нико.

Лиза затвори очи, наведе се над Нико и му прошепна:

— Видя ли какво добро куче си!

Поседя така, за да дойде на себе си, после вдигна телефона.

— Какъв е планът отгук нататък?

На заден план се чуваха спорове и повишен тон. Най-гласовит беше Реймънд Линдал.

— Пак неприятности — каза Едмънд. — Можеш да се досетиш от кого.

Лиза затвори и впери поглед във вратата, като се питаше как да постъпи.

Преди да успее да реши, вратата се отвори и Сара нахълта вътре и викна:

— Чух всичко. Тръгвай веднага. Аз ще наглеждам кучето. Денис ще те закара.

Лиза се усмихна, прегърна я и изтича навън.

Денис подкара пикапа на максимална скорост към хангара. Лиза изскочи навън още преди колата да е спряла напълно. Изтича в хангара и завари Линдал, който стоеше с гръб към нея, лице в лице с главния техник на ядрения екип.

— Придържаме се към първоначалния план, докато не чуя заповед от Вашингтон — каза Линдал. — Всички тези резултати са... предварителни в най-добрия случай. И по мое мнение още са съмнителни.

— Но, сър, мога веднага да променя...

— Никакви промени. Продължаваме според плана.

Лиза застана зад Линдал и го потупа по рамото. Когато той се обърна и на лицето му се изписа изненада, че я вижда, тя замахна и го фрасна в носа. Главата на Линдал се отметна назад и той рухна тежко на пода.

Като се мръщеше от болка, Лиза тръсна ръката си и се обърна към техника.

— Та какво казвахте?

— От онова, което научихме току-що, мога да намаля мощността само до един килотон. Ако взривим бомбата на височина шест километра, което е таванът на дрона, ще се получи електромагнитен импулс с плътност най-малко половин тесла. Ще покрие предостатъчно територия, за да облъчи горещата зона с незначително количество радиация, горе-долу като при зъбна снимка.

— Колко време ще е нужно?

— Мога да се справя преди крайния срок.

Лиза кимна.

— Действайте.

— Ами Вашингтон?

— Аз ще се погрижа за Вашингтон. Вие се заемете с бомбата.

Докато се отдалечаваше забързано, погледна натъртените си кокалчета.

„Определено ще ми трябва маникюр.“

14:45

Рорайма, Бразилия

Докато самолетът се издигаше, Кендъл гледаше как платото се отдалечава. Разполагаха само с минута преди зарядите на Кътър да се взривят и да унищожат зловещия му експеримент в областта на синтетичната биология и генното инженерство.

„И това е чудесно.“

Извърна се от прозореца и насочи вниманието си към кабината. Тя бе пълна с хора. Хеликоптерът на Кътър вече бе излетял с Ашуу и Йори, но едва след като направи два курса, за да превози местните работници в джунглата, по-далеч от опасността.

Кътър лежеше завързан на носилката си. Едната му ръка бе закопчана с белезници за металната рамка. В ръката му беше вкарана игла на система. Дълбоките му рани се нуждаеха от хирургична намеса, но стегнатата превръзка на гърдите щеше да издържи, докато след два часа стигнат Боа Виста, където трябваше да заредят гориво.

Кътър гледаше през прозореца до главата си.

— Десет секунди.

Кендъл проследи погледа му до обвития в облаци връх и мислено започна да отброява. Когато стигна до нула, от върха изригна стълб от пушек и камъни, който закри слънцето и го направи кървавочервено. Над платото се разнесе грохот, сякаш светът оплакваше смъртта на всички онези странни форми на живот. След това платото бавно се напука и от него се отцепи скала, подобно на падащ къс от топящ се ледник. Езерото на върха се изсипа в пукнатината, отразявайки червената слънчева светлина, и приличаше на огнен поток върху камъка.

— Великолепно — прошепна Кътър.

— Подобаваш край за Тъмния Едем — добави Кендъл.

Кътър погледна към Джена.

— Но ти спаси късче от него. За нея.

— И може би за света. — Кендъл си спомни трескавото търсене на стъклениците преди лабораторията да бъде унищожена. — Контрагентът вероятно ще може да се използва за лечението на други умствени заболявания. Определено ще бъде проучен основно. От работата ти все пак може и да излезе нещо добро.

— Нищо друго ли не спаси от генетичната ми библиотека?

— Не. По-добре да си остане изгубена завинаги.

— Нищо не се губи завинаги. Особено щом е тук.

И Кътър се почука по челото.

— Няма да остане там задълго — каза Кендъл.

Този човек просто беше прекалено опасен.

Докато всички гледаха ставащото долу, Кендъл вдигна онова, което тайно бе свил в лабораторията. В паниката за сина си Кътър го бе зарязал на масата. Наведе се и опря пневматичния пистолет във врата му — същия, който Кътър беше използвал върху Джена. Ампулата все още съдържаше една последна доза от сътворения от Кътър код.

Кътър се облеци от ужас, но Кендъл дръпна спусъка без никакво колебание. Компресираният газ вкара дозата във врата.

С другата си ръка Кендъл инжектира в системата на Кътър упойка.

— Когато се събудиш, приятелю, всичко ще е приключило.

Кътър го гледаше смаяно.

— Този път Кътър Елвс ще умре — обеща му Кендъл.
— Може би не тялото, а само умът.

34.

29 май, 11:29

Долината Йосемити, Калифорния

— Не беше точно сватба на плажа — каза Пейнтър, като разклащаше чашата малцово уиски, прегърнал през рамо любовта на живота си.

— Беше чудесно — каза Лиза и се притисна в него.

Бяха се отървали от официалните дрехи и бяха открили това меко канапе пред огромната камина в Голямата зала на хотел „Ауони“. Празненството постепенно затихваше и гостите започваха да се оттеглят в стаите си или си тръгваха.

Направиха сватбата по залез-слънце на огромна, чудесно осветена поляна с безброй цветя, включително любимите хризантеми на жена му, с тъмночервени цветчета, поръбени със златно. Хотелът дори пое сметката — малко благодаря за онова, което бяха направили, за да спасят долината и района. Щедрото предложение беше направено, защото туризмът още не се беше възстановил.

„Биотероризъм и атомни бомби...“

Щеше да мине време, за да се освободят от тази репутация, но пък така стана по-лесно да уредят в последния момент сватбата. Изчакаха, докато Джош се възстанови достатъчно, за да може да дойде, оборудван с най-новата протеза на АИОП. Двамата с Монк разговаряха надълго и нашироко по време на вечерята. Братът на Лиза се оказа забележително издръжлив предвид обстоятелствата, дори възнамеряваше отново да тръгне по планините и да се изправи пред нови предизвикателства.

Последната причина да изберат това място беше близостта с района на езерото Моно, който още се прочистваше. Лиза продължаваше да работи с вирусолога Едмънд Дент. Пейнтър, от своя страна, използва възможността да прекара известно време далеч от офиса с нея. Кат успяваше да се справи с ежедневните неща — с изключение на този уикенд.

Двамата с Монк се бяха оттеглили малко след вечеря с двете момичета на ръце, тъй като полетът им беше рано сутринта. Докато ги нямаше, Грей удържаше фронта във Вашингтон — имаше лични причини да стои близо до дома.

Някои други гости обаче...

Ковалски дойде, при тях, праметнал сакото си през ръка и разкопчал горните две копчета на ризата си. Пафкаше пура.

— Мисля, че пушенето тук не е позволено — предупреди го Лиза.

Ковалски извади пурата от устата си и я изгледа.

— Стига де, кубинска е. По-официално от това здраве му кажи.

Джена мина зад него с Нико на повод.

— Трябва да свърша една работа навън! — каза тя и се насочи към паркинга. — Или поне Нико трябва.

Подобно на Джош, сибирското хъски се беше възстановило напълно и дори се беше сдобило с медал за действията си.

Ковалски се намръщи след тях и поклати глава.

— Първо Каин, а сега и това куче. В скоро време Сигма ще трябва да си направи кучкарник. — Посочи Пейнтър с пурата. — И да се разберем — няма да им чистя.

— Дадено.

Ковалски кимна и се отдалечи в облак тютюнев дим.

Пейнтър въздъхна и подаде ръка на Лиза.

— Ще се оттегляме ли?

— Разбира се. — Тя постави длан върху неговата. — Но нали не очакваш да спим?

Пейнтър я придърпа към себе си и я целуна продължително, като спря само за момент да каже:

— Кой ще ти спи? Нали трябва да правим деца.

30 май, 06:36

Лий Вининг, Калифорния

Джена пътуваше по шосе 395 през центъра на градчето в новия си „Форд Ф-150“, прясно украсен със звездата на калифорнийските паркови рейнджъри. След всичко, което се бе случило, колата ѝ бе

специално отпусната от управлението. Дори купето още миришеше на ново.

„Не че ще остане дълго в това състояние.“

Нико дишаше в ухото ѝ от задната седалка. При други обстоятелства щеше да го скастри, но вместо това се пресегна и го потупа по муцуната. Макар да се беше възстановил физически, Джена долавяше малките признаци на посттравматичния стрес. Вървеше плътно до нея и не беше така готов да се хвърля нанякъде, но постепенно се възстановяваше и това.

„Също като мен.“

Още си спомняше усещането как се отнася, как мъглата се сгъстява и я изпълва, за да изтласка всичко друго.

Потръпна. Беше открила, че непрекъснато се проверява. Ако забравеше ключовете си, това признак на остатъчни поражения ли беше? А ако се запънеше на някоя дума или не можеше да се сети адрес или телефонен номер? Това само по себе си беше смущаващо.

Затова беше започнала да става по зазоряване. Открай време обичаше сутрините край езерото. Слънцето оцветяваше огледалните води във всевъзможни нюанси, които семеняха с всеки сезон. Улиците бяха почти пусати. Дори да беше в разгара на сезона, градът тепърва щеше да започва да се буди с прозевки и протягания.

Тишината на утрото винаги ѝ даваше време да мисли, да се обърне към себе си. И точно сега това ѝ бе нужно повече от всичко друго.

Но утрините вече означаваха и още нещо.

Тя вдигна радиостанцията.

— Бил, ще отскоча да напълня резервоара.

— Разбрано.

Тя спря под жълтата табела на ресторант „Найсли“ и слезе, следвана от Нико. Звънчето над вратата звънна, когато влезе. Застаналата зад тезгяха Барбара ѝ подаде вече готовото кафе (най-доброто в града) и метна една кучешка бисквита на Нико, който я улови във въздуха — умение, усъвършенствано през годините.

Но сега рутината на Джена беше различна.

— Добро утро, скъпа — обади се Дрейк от сепарета. Дори не си направи труда да вдигне поглед от вестника.

Джена седна срещу него и попита:

— Е, как се очертава денят ти?

Дрейк беше приел предложението да остане като постоянен треньор в планинската база на морските пехотинци.

— Нали се сещаш — каза той. — Сигурно пак ще трябва да спасявам света.

Тя кимна, отпи от кафето и се намръщи, понеже се опари.

— СБРД.

„Същият боклук, различен ден.“

Той ѝ предложи спортната страница и тя я взе.

Няма нищо по-хубаво от това да живееш просто.

14:07

Земя Кралица Мод, Антарктида

— Друже, ако все ще идваш тука, кажи да те запиша в програмата си за чести полети.

Джейсън тупна британския пилот по рамото, вдигна ципа на якето и си сложи качулката.

— Може и да се наложи, Барстоу.

Скочи от самолета на леда и огледа постройките, които се бяха пръснали като разхвърляни блокчета в сянката на черните чукари на Фенрискефтен. Сякаш подстанцията Заден изход бе зърно, покълнало от топлината долу и родило този непрекъснато растящ изследователски комплекс на замръзналата повърхност.

„Доста са напреднали.“

Спомняше си онова пътуване преди месец, как излизаха от Нос Ад през задния изход с Грей, Ковалски и Стела. Както бе обещала Стела, намериха транспортъора за спешни случаи на повърхността и с него се върнаха на брега при доктор Фон дер Брюге и останалите изследователи от Халей VI. Слънчевата буря бе отминала и успяха да се свържат със станция Макмърдо за помощ.

„И ето че отново съм тук.“

Имаше основателна причина. И сега тя излизаше от най-високата от новите постройките, която бе боядисана в характерните за Британския антарктически институт червено и черно, цветовете и на самолета, с който бе пристигнал. Дори върху полярното ѝ яке бяха изписани буквите БАИ.

Тя тръгна към него със свалена качулка, сякаш се разхождаше в парк, а не наред антарктическа зима. По това време на годината континентът тънеше в постоянен мрак, но ярките звезди и сребристата пълна луна осигуряваха предостатъчно светлина, особено когато към тях се прибавят електрическите вихри на южното сияние.

— Джейсън, страшно се радвам да те видя. — Стела го прегърна. Прегръдката ѝ се проточи малко по-дълго, отколкото беше очаквал, но Джейсън нямаше нищо против. — Имам толкова много неща за показване и разказване.

Понечи да го поведе към станцията, но Джейсън не помръдна от мястото си.

— Четох съобщенията — усмихна се той. — Много работа ти се е насъбрала на главата. Отварянето на отделни части от Нос Ад като защитени биосфери сигурно е деликатно начинание. Все ти обещавах малко квалифицирана помощ, така че най-сетне ти я осигурявам лично.

И махна към задния отсек на самолета. Люкът се отвори и на него се появиха двама души в износена полярна екипировка. Жената отметна назад дългата си черна опашка, прошарена с някой и друг кичур сива коса, сложи си качулката и слезе на леда с помощта на висок мъж с яко телосложение, чиято възраст повечето хора не биха могли да познаят. Подобно на екипировката си, те също изглеждаха доста обрулени заедно и си личеше, че са неразделима двойка.

Джейсън ги представи.

— Майка ми, Ашли Картър. И пастрокът ми Бенджамин Бръст.

Стела стисна ръцете им с изненадана усмивка, която я правеше още по-красива.

— Много се радвам да се запозная с вас. Влизайте, ще ви стоплим.

И ги поведе към станцията Задния изход, превърнала се в новия вход към подземния свят долу. Когато се обърна, Бен поизостана и сръга Джейсън с лакът.

— Браво на теб. — Австралийският му акцент се проявяваше малко по-отчетливо, както всеки път, когато го закачаше. — Сега разбирам защо искаше да дойдеш и да ни представиш лично. Намерил си си малка сестричка.

Двете жени погледнаха назад към тях.

Джейсън заби поглед в земята, леко разтреперан.

Бен се намести между Ашли и Стела и ги прегърна.

— Хлапето каза, че сте намерили интересна пещерна система под леда.

— Разбирате ли от пещери? — попита Стела.

— Случвало ми се е да влизам в някои.

Пастрокът му всъщност беше експерт пещерняк с десетилетия опит, натрупан най-вече на този континент.

— Е, едва ли сте виждали нещо като онова, което намерихме долу — с гордост каза Стела.

— Ще се изненадаш колко много неща сме виждали — засмя се майка му. — Някой път трябва да те поканим на *нашето* място.

Бен кимна.

— Може да бъде приключение за всички ни. — Погледна назад към Джейсън. — Какво ще кажеш? Готов ли си за малко забавления?

Джейсън забърза, за да не изостане.

„Защо реших, че идеята е добра?“

20:23

Роаноук, Вирджиния

Кендъл Хес караше взетата под наем кола по дългата алея към частната клиника за душевноболни. От двете страни на алеята се простираха добре поддържани поляни с малки фонтани. Самата сграда беше разделена на четири крила, които образуваха кръст в центъра на строго охраняваната територия.

Болницата не фигурираше в никой справочник и малцина знаеха за тези шестнайсет хектара, граничещи с Блу Ридж Паркуей край Роаноук, Вирджиния. Тя беше за специални случаи, представляващи интерес за националната сигурност. Кендъл трябваше да използва връзките си в ГАРБ, Групата за оценка на риска от биотероризъм към ФБР, за да уреди място тук.

Мина през последния пропускателен пункт, идентифицира се и паркира. Трябваше да остави пръстови отпечатъци на рецепцията, след което една сестра го придружи.

— Как е той? — попита Кендъл.

— Все същото. Искате ли да говорите с лекуващия му лекар?

— Няма да е необходимо.

Сестрата — сдържана млада жена с тих глас, облечена в син екип и обувки с дебели подметки — го погледна.

— Той си има посетител.

Кендъл кимна.

„Това е добре.“

Тръгнаха по дълъг стерилен коридор в пастелни цветове — твърдеше се, че действали успокояващо — и стигнаха до врата, която се отваряше със специална карта. Зад нея имаше малко помещение за клинични прегледи, до което се намираше стаята на пациента. Двете помещения бяха разделени от еднопосочно огледало.

Кендъл пристъпи до стъклото. Съседната стая беше обзаведена с дървени мебели и имаше фалшива камина, в която танцуваха меки светлини, имитиращи пламъци. Едната стена бе заета от книжни рафтове с натъпкани по тях книги.

Изглеждаше малко тъжно и в същото време окуражаващо, че книгите все още носят утеха на Кътър, сякаш някъде дълбоко под поразената мозъчна кора все още оставаше да живее някакъв спомен, някаква любов към знанието.

Ашуу седеше в ъгъла и гледаше отсъстващо през прозореца.

Кендъл беше уредил да се погрижат за семейството на Кътър, да им осигурят квартира и малка издръжка, за да останат наблизо. Йори учеше в тукашното училище и се справяше добре с типичната адаптивност на младите. Съпругата на Кътър будеше повече тревоги. Кендъл подозираше, че тя в крайна сметка ще се върне в джунглата, може би след като Йори влезе в колеж. Детето беше будно и умно, определено се бе метнало на баща си.

Кътър лежеше по гръб на леглото. Китките му бяха закопчани в меки белезници — не че беше склонен към насилие, но понякога се нараняваше, ако никой не го наглежда. Всеки ден се разхождаше с някой от персонала — беше по-спокоен сред природата, макар че и книгите също го успокояваха.

— Подготвят го за нощта — каза сестрата. — Момчето му чете всяка вечер.

Кендъл включи интеркома и се заслуша в Йори, който седеше на един стол до леглото и четеше на баща си, сложил книгата на кльощавите си колене.

Сестрата кимна към тома.

— Момчето каза, че баща му му четял тази книга всяка вечер.

Кендъл знаеше коя е книгата и изпита вина.

„Книга за джунглата“ на Ръдиард Киплинг.

Гласът на Йори бе ясен, пълен с обич към думите, към спомените, които събуждаха те.

*Във тъмната нощ за сила и мощ,
за зъби и нокти час пак наставка.
О, чуй този зов! „Всички на лов!“
Законът на джунглата тъй повелява.*

23:48

Такома Парк, Мериленд

Грей седеше на люлката на верандата. На парапета пред него беше поставена бутилка студена бира. Нощта още беше гореща, над трийсет градуса, с висока влажност. Това го вкисваше — или може би беше заради дългия ден, преминал в обикаляне на различни старчески домове, предимно такива с отделения за хора с проблеми с паметта.

Хладна ръка се пхна между пръстите му. Лекото докосване беше достатъчно, за да му олекне поне малко. Грей леко стисна ръката в знак на благодарност.

Сейчан седна до него. Току-що се беше върнала от Хонконг. Беше оставила багажа си в апартамента му и бе дошла направо тук с мотора си, точно навреме за вечеря. Тя и баща му се спогаждаха чудесно.

Но пък кой не би се спогаждал с нея?

Вижте я само!

Дори в тъмното тя бе скулптура, изпълнена с грация и сила, свирепост и нежност, заоблени извивки и здрави мускули. Очите ѝ улавяха и най-малката светлина. Устните ѝ бяха меки като коприна. Грей вдигна ръка и прокара пръст по брадичката ѝ, проследи струйката пот надолу по гърлото.

„Господи, колко ми липсваше!“

Гласът ѝ падна с цяла октава до знойна тъма.

— Да се прибираме у дома.

При тази покана тялото му закопня болезнено.

— Ти тръгвай — каза той. — Ще се уверя, че нощната сестра има всичко необходимо, и ще дойда.

Сейчан се размърда, започна да става, но явно усети нещо и седна отново в люлката.

— Какво има?

Грей се извърна. Видя, че в храстите до верандата блещукат светулки. Появяваха се все по-рано с всяка година. Някои твърдяха, че това е свидетелство за климатичните промени, напомняне за огромните сили, които наистина контролират света и в сравнение с които всички други изглеждат дребни и незначителни.

Въздъхна. Мразеше да признава, че понякога е твърде незначителен.

— Мога да спасявам света безброй пъти. Защо не мога да спася него? — Сви унило рамене. — Нищо не мога да направя.

Тя взе ръцете му и ги задържа между дланите си.

— Ти си задник, Грей.

— Никога не съм го отричал — каза той и откри, че се усмихва.

— Винаги има нещо, което да направиш. И вече го правиш. Можеш да го обичаш, да си спомняш вместо него, да живееш за него, да се грижиш за него, да се бориш за него. Да показваш тази обич с всяко решение, което вземаш... ето какво можеш да направиш. Не е нищо.

Грей не отговори.

Имаше още нещо, което можеше да направи — но за целта трябваше да остане сам.

— Разбирам, Сейчан. — Той издърпа ръцете си от нейните. — Тръгвай. Идвам веднага.

Тя се наведе и го целуна по бузата, после по-продължително — по устните.

— Не ме карай да чакам.

„Никога.“

Докато тя слизаше по стъпалата към алеята, Грей влезе в къщата и кимна на нощната сестра, която седеше на канапето.

— Отивам да го видя, преди да тръгна.

— Мисля, че вече е заспал — каза тя.

„И по-добре.“

Качи се горе и тръгна по коридора към стаята на баща си. Вратата бе леко открехната. Грей тихо влезе и отиде до леглото.

Извади от джоба си ампула и спринцовка.

Преди няколко дни бе разговарял с доктор Кендъл Хес за средството срещу творението на Кътър Елвс. Хес смяташе, че препаратът може да подобри състоянието на хора с други неврологични заболявания. Грей постави въпроса директно и още същата вечер доставиха ампулата на адреса му.

Сега той напълни спринцовката.

Навремето, сякаш преди десетилетия, му беше предложен подобен избор — нещо, което би могло да помогне на баща му. В крайна сметка той го изля в канала, тъй като смяташе, че трябва да се научи да приема неизбежното, а не да се изправя срещу нещо, срещу което не може да се бори.

Вдигна спринцовката и леко натисна буталото, докато не изкара капчица от иглата.

„Майната му на това!“

Думите на Сейчан отекнаха в съзнанието му.

„... да се бориш за него...“

Наведе се, заби иглата в ръката му и натисна буталото. Извади спринцовката преди клепачите на баща му да се вдигнат.

— Грей, какво правиш? — попита баща му.

„Боря се за теб...“

Наведе се и целуна баща си по челото.

— Просто наминах да ти кажа лека нощ.

ЕПИЛОГ

Групата се движи бавно през джунглата, в колона по един. Намалели са много, откакто са започнали дългия преход. Следват ги отзвущи от огън, скали и разруха. Помнят как копаят със силните си нокти, как откриват стари тунели, които ги отвеждат в тази безкрайна гора, най-сетне свободни. Помнят кръвта и смъртта. Помнят предателството и болката. Помнят синята искра и жилещата стомана.

Паметта им е дълга.

А омразата — още по-дълга.

БЕЛЕЖКИ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ: ИСТИНА ИЛИ ИЗМИСЛИЦА

Време е да вземем скалпела и да разрежем романа, за да разделим истината от измислицата. Намираме се на прага на някои критични промени в света. И макар повечето хора да не са съгласни, че планетата преживява своето *шесто* масово измиране, пътищата, по които можем да поемем оттук нататък като вид, като общество, се разделят в множество различни посоки. Една от целите на тази книга е да тръгне по някои от тези пътища и да види накъде биха ни отвели те. Но докъде сме стигнали вече по тях? Да видим.

Първо, романът се занимава с реалното разцепление, съществуващо в момента в природозащитното движение — между старите природозащитници и ново поколение еколози, между привържениците на запазването на видовете и синтетичните биолози, дори между тези, които искат да спрат измирането, и онези, които го приветстват. Следните четири книги изиграха огромна роля в изграждането на тази история и са чудесен източник за всеки, който се интересува от повдигнатите в романа теми:

Regenesiс: How Synthetic Biology Will Reinvent Nature and Ourselves от George M. Church и Ed Regis (New York: Basic Books, 2012).

The Sixth Extinction: An Unnatural History от Elizabeth Kolbert (New York: Henry Holt, 2014).

Apocalyptic Planet: Field Guide to the Future of the Earth от Craig Childs (New York: Vintage, 2013).

Countdown: Our Last, Best Hope for a Future on Earth? от Alan Weisman (New York: Back Bay Books, 2014).

Но да погледнем някои подробности, като започнем с

Науката

Синтетична биология

Когато става въпрос за създаването на изкуствен живот, нещата се развиват по-бързо, отколкото аз мога да напиша този роман. Ето

една кратка хронология, съдържаща повдигнатите в книгата теми, но която едва докосва повърхността:

2002: Създаден е първият изкуствен вирус в лаборатория.

2010: Екипът на Крейг Вентър създава първата жива синтетична клетка.

2012: Успешно създаване на КНК (ксенонуклеинова киселина).

2013: Създаване на първата функционираща хромозома от изходни материали.

Май 2014: Институтът Скрипс добавя нови букви в генетичната азбука.

КНК

Много лаборатории създадоха различни вериги КНК. Тя се оказва по-издръжлива и да, на теория може да се използва като заместител на ДНК у всички живи организми. Освен това се смята, че в миналото е била господстваща форма на живот на планетата. Така че дали е възможно някаква изолирана общност от такива организми да е оцеляла някъде, скрита в някоя биосфера в сянка? Само времето ще покаже.

Улеснена адаптация

Целта на изследванията на доктор Кендъл Хес — откриването на начини за усъвършенстване на видовете, за да бъдат по-пригодени към промените в средата — се преследва активно в лаборатории от реалния свят.

Дори създанията на Кътър Елвс се основават на хитроумен проект на Александра Дейзи Гинзбърг, наречен Дизайн за Шестото измиране. Тя предлага пускането на изкуствено създадени създания в природата (и стига дори дотам да си патентова някои от измислените форми на живот). Изумителна материя. Работата ѝ може да се види в интернет.

Машини на еволюцията

1. Описваната в романа техника CRISPR-Cas9 е съвсем истинска. Тя вече революционизира света на изучаването и манипулирането на гените. Със съвсем малко обучение и новак може да използва тези напреднали техники. Точността и контролът са такива, че предлагат на учените еквивалент на инструмент за редактиране на отделни букви в енциклопедия, при това без допускане на правописна грешка.

2. Техниките MAGE и CAGE са изобретени от генните инженери от Йейл, МТИ и Харвард. Те позволяват мащабно редактиране на геном и дават големи надежди за съживяване на изчезнали видове.

Възкресяване

В романа описвам как лаборатории по целия свят се опитват да съживят изчезнали видове като мамутите (от ДНК на слон), прелетните гълъби (от ДНК на обикновен гълъб) и изчезналите говеда, известни като зубри (от ДНК на съвременно говедо). Съществуват обаче и много други методи за възстановяването на тези видове наред с редактирането на гени — например присаждане на ядра на соматични клетки.

И да, наистина съществува руснак на име Сергей Зимов, който строи Плейстоценски парк в Сибир като дом на мамути.

Екстремофили

Търсенето на нови съединения и вещества е превърнало лова на необичайни организми, живеещи в сурови условия, в истинска златна треска в биологията. В резултат учените откриват живот на места, които преди са се смятали за напълно неподходящи за целта — в кипящите комини на дъното на океана, дълбоко под леда, в токсични среди. Открити са цели екосистеми, откъдето и се е появил терминът „биосфера в сянка“.

Неразрушими вируси

Създаденият от доктор Хес вирус се основава на реално съществуващ микроорганизъм — бактерията *Deinococcus radiodurans*. Упоритият малък бацил може да оцелее при радиация петнайсет пъти по-силна от онази, която би убила прочутата с издръжливостта си хлебарка. Освен това бактерията е известна със способността си да издържа на много ниски температури, обезводняване, изгарящи жеги и най-силни киселини. Дори космическият вакуум не би я убил. Книгата на световните рекорди „Гинес“ я описва като най-издръжливата форма на живот. Да се надяваме, че някой няма да започне да си играе с генетичния набор на тази бактерия.

Прескачащи гени

(ретротранспозони)

Изненадващо, но факт — генетиците вече приемат, че „прескачащите гени“ са много важен двигател на еволюцията. Характерните белези могат да се предават не само на поколението, но

и между видовете при процес, известен като хоризонтален трансфер на гени. Макар и да е трудно да се повярва, цяла една четвърт от ДНК на говедата идва от вид пепелянка. Така че внимавайте със следващия бургер.

Биохакерство / Самоделна биология / Биопънк

Независимо от името днес гаражи, мазета и местни клубове са се превърнали в разсадници на генетични експерименти и патентоване на нови форми на живот. В романа споменавам за една стартираща програма, целяща създаването на светец бурен. Тази технология дори се превърна в „plug and play“ с въвеждането на „биотухли“, генетичен набор, който ти позволява да си играеш на Бог в задния си двор.

Основните страхове, свързани със синтетичната биология и биохакерството, са *биотероризъм, лабораторни инциденти и преднамерено пускане на синтетични организми*. Затова реших да разгледам и трите в един трилър.

Магнетизъм и микроби

Могат ли магнитни полета да убиват бактерии, вируси и гъбички? При подходящите статични или осцилиращи полета — ДА. Агенцията по лекарствата и храните проведе цяло изследване по темата и дори идентифицира силата на полетата, необходими за унищожаване на специфични видове.

Панспермия

Така се нарича теорията, според която животът на Земята може да е възникнал от семе, попаднало на планетата при падането на метеорит. Споменатият в книгата метеорит, оставил огромния кратер Уилкс в Антарктида, се смята за виновник за масовото измиране в края на пермския период, което едва не довело до пълното заличаване на живота на Земята. Затова се запитах: *Ако при това измиране всички ниши са били опразнени, дали същият метеорит не е донесъл нещо чуждо, с което да засади опразнените полета?*

Животът в Антарктида

Руснаците в момента продължават да правят сондажи в езеро Восток, което не отстъпва на Големите езера, но е останало хилядолетия наред на километри под леда. Какъв живот може да се открие там? Първоначалните сведения показват, че го има в изобилие. Но най-южният континент е пълен със странни биологически особености.

— През 1999 г. в леда бе открит вирус, към който нито едно животно или човек няма имунитет.

— През 2014 г. бе съживен антарктически мъх на възраст 1500 години. В Сибир пък бе възкресен вирус, замръзнал преди 30 000 години.

— На много места на континента са открити вкаменени останки от огромни гори.

И имайте предвид, че засега едва сме докоснали повърхността. Онова, което наистина се крие под леда, тепърва предстои да бъде открито. И то несъмнено ще е интересно поради...

Антарктическата геология

Едва неотдавна започнахме да разбираме колко шантава е всъщност геологията на онзи континент. Макар да ни показва само замръзналото си лице, дълбоко долу Антарктида е топла и влажна страна на тресавища. Има стотици субгласиални езера, често с течащи помежду им реки, някои от които с големината на Темза. Има водопади, падащи *нагоре*. Има активни вулкани, някои от които изхвърлят лава, течаща под километри лед. През миналата година (в началото на 2014 г.) учените откриха, че Антарктида има пролом, в сравнение с който Гранд каньон бледнее. Какво ли ще бъде открито при целия този странен неземеен ландшафт?

Да хакнеш мозък

В романа Кътър Елвс е открил нов начин за промяна на човешкия интелект, за да постигне целите си. Възможно ли е подобно нещо? Бих казал, че е по-скоро консервативно. Компютърните хакери от 80-те и 90-те се превръщат в биохакерите на новото хилядолетие. В момента учени изследват вируси и бактерии, които използват химични сигнали, контролиращи емоциите и човешката мисъл. Като имаме предвид експоненциалните темпове, с които се развива способността ни да манипулираме ДНК — по-бързо, по-евтино и по-точно, — в скоро време всичко ще бъде възможно.

Отделът по биотехнологии на АИОП

АИОП (DARPA) вече работи усилено в сферата на роботиката, протезите и изкуствения интелект. През 2014 г. беше създаден нов отдел, който е посветен изцяло на биотехнологиите и има за цел да „изследва все по-динамичните пресечни точки на биологията и физическите науки“. Така че очаквайте новини!

В този роман различни изследователи приемат различни пътища около или през това шесто масово измиране. Присъствах на дебати, четох много материали и прехвърлих множество статии по тази сложна тема, но реших да поговоря за произхода на някои от тези

Научни философии

Консервация / Запазване

Тази философия обхваща онези еколози, които се стремят да спасят видовете или да укрепят средата на застрашените видове. В този лагер попадат и онези, които искат да съживят изчезнали видове. В някои кръгове на тях се гледа като на „природозащитници от старата школа“.

Синтетични биолози

Правилно или не, това е областта, в която младите учени желаят да използват генните манипулации и създаването на синтетичен живот, с който да преобразят света. Макар че по този път със сигурност има известна надменност и опасности, той таи и огромни обещания.

Нови еколози

Попаднах на много интересно интервю с еколога Крейг Томас в „Ню Сайънтист“, в което той прегръща един нов поглед към измирането — най-общо казано, като възможност. Според него едно масово измиране може да доведе до появата на нови и вълнуващи форми на живот, да отвори нови пътища за еволюцията и дори да създаде един нов Едем. Това е завладяващ алтернативен поглед към шестото измиране.

Тъмната планина

Би било трудно да представя това движение в един малък абзац, затова ви съветвам да прегледате сайта им (<http://dark-mountain.net>), където можете да прочетете „Децивилизация — манифест на Тъмната планина“ от Дъгълд Хайн и Пол Кингснорт. Този документ също ни предлага радикално нов поглед към голямото шесто измиране.

В лицето на Кътър Елвс се опитах да създам човек, изповядващ опорочена версия на представените по-горе философии, като в същото време го противопоставям на Кендъл Хес, който е застъпник на

първите две. Тази много философска война наистина се води в научната общност в момента.

И романът нямаше да е от поредицата за Сигма, ако в него нямаше малко (или много)

История

Дарвин и пътешествието му с „Бигъл“

Чарлз Дарвин наистина е посетил коренните жители на Огнена земя в Южна Америка. Те били опитни мореплаватели и е напълно възможно да са имали груби карти, показващи плаванията им. Вярно е също, че Дарвин наистина е публикувал прочутия си труд *двайсет години* след онова съдбоносно пътуване. И това поражда историческия въпрос: *Защо?*

Карти, карти и пак карти

На страниците на романа ще откриете древни карти, изобразяващи земя, която би трябвало да е Антарктида — само че без лед. Макар самите карти да са истински и съставени преди векове, дебатите около тях продължават и до днес. Знаем със сигурност обаче, че древните хора са прекосявали океаните много по-отдавна, отколкото се е предполагало някога. Историята на мореплаването се измества все по-назад и по-назад във времето. И с унищожаването на прочутата Александрийска библиотека, онова огромно хранилище на античната мъдрост, който знае какви велики истини са изчезнали в пламъците на пожара?

Германците в Антарктида

Всички исторически детайли за изследването и интереса на нацистите към Антарктида се основават на факти, включително и загадъчните изявления на адмирал Карл Дьониц на Нюрнбергския процес и странно леката му присъда.

Американците в Антарктида

Операция Висок скок, водена от адмирал Бърд, е истинска и в нея са участвали над 5000 души. Но въпреки това тя си остава забулена в загадки и до днес. Снегомобилът на Бърд също е реално превозно средство и било доставено на континента само за да изчезне в историята (или под леда). И да, американското правителство наистина е провеждало изпитания на ядрено оръжие на континента.

Британците в Антарктида

Британският антарктически институт има силно присъствие на най-южния континент по-отдавна от всяка друга страна, като през годините е променял името си, както е описано в книгата. А станцията Халей VI е действаща британска изследователска станция (освен ако не е паднала в морето, както се случи в романа) и наистина прилича на стоножка с гигантски ски.

Повечето „технически“ подробности в книгата вече бяха описани в научния раздел, но има още няколко джаджи, които заслужават да бъдат споменати допълнително.

Технология

Амфибийни гъсенични понтонни транспортъри

Макар тези превозни средства да са все още прототипи, наистина съществуват умалени версии, които са напълно работещи. Реших да използвам в книгата си именно тях.

Акустични оръжия

Акустични оръдия с широк обхват се използват по цял свят от полиция и военни и действат горе-долу по начина, описан в книгата.

По-преносимите *насочени акустични излъчватели* са патентовани от „Американ Текнолъджи Корпорейшън“. Доколкото ми е известно, не се произвеждат активно, но действат точно по начина, описан в историята, и наистина са способни да предават реч или да се използват като насочен микрофон за подслушване.

Така че ако смятате да се разхождате в някоя пещера под Антарктида, съветвам ви да си купите акции от компанията.

И само няколко думи за

Местата

Тепуи

Тези странни, сякаш извънземни плата се срещат в Гвиана, Венецуела и Бразилия. На много от тях не е стъпвал човешки крак и техните странни изолирани екосистеми си остават чисти и недокоснати. Митовете, споменати в книгата, са предадени точно, както и странните огромни дупки, пещери и тунели. Действието в романа „Изгубеният свят“ на сър Артър Конан Дойл се развива на едно от тези плата и затова реших, че и Кътър Елвс би се установил на подобно място, далеч от любопитни очи.

Планински военнотренировъчен център

Имах възможността да посетя базата край Бриджпорт, Калифорния, и макар повечето детайли да са точни, все пак си позволих някои дребни промени (съжалявам, момчета, ще ви черпя ребърца в „Боди Майк Барбекю“). Базата наистина има тренировъчно летище, на което се провеждат упражнения с тилтроторите „Оспри“. А „синът на Оспри“, „Бел V-280 Валър“, с който летят героите в романа, в момента се разработва.

Езерото Моно и градчетата призраци

Посетих на няколко пъти и езерото Моно и се надявам, че съм представил добре мястото и хората. Ако ви се случи да ходите там, определено разгледайте местните градчета призраци. Само се оглеждайте за пълни с командоси хеликоптери.

И една последна историческа бележка

Надявам се книгата да ви е харесала. Тя е *десетата* от поредицата за Сигма и излиза на *десетата* година от излизането на първата („Пясъчна буря“, 2004). Предвид кръглата годишнина реших да се възползвам от възможността да се заиграя малко с миналото — например да се срещна отново със смелите антарктически изследователи Ашли Картър и Бен Бръст, които заедно с Джейсън се забъркаха в куп неприятности в първата ми книга „Последната тайна на земята“. Освен това исках да загатна за големите промени, които ще донесе бъдещето — защото най-големите и дръзки приключения на Сигма тепърва предстоят.

Така че се надявам да се видим отново!

Джим Ролинс

П. П. И да си носите крем против слънце (и много боеприпаси).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.